DAN T. SEHLBERG

MONA

virus mortal

ICEBERGFICTION

DAN T. SEHLBERG

MONA

VIRUS MORTAL

editura rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a
Bibliotecii Naționale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAN T. SEHLBERG
Mona
Copyright © Dan T. Sehlberg, 2013
Publicat prin înțelegere cu Agenția Salomonsson
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ANDRA-ELENA AGAFIȚEI
prin
LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2012
Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-625-6

Pentru Anna, Natasha și Rebecca

Prolog

Qana, Liban

Fetița îmbrăcată cu rochia aceea atât de frumoasă își asuma un mare risc. Plouase, iar câmpul din spatele casei bunicii sale era alunecos și plin de noroi. Șnurul care-i strângea părul în coadă de cal îi alunecă și-i eliberă buclele negre. Pândea o pisică și încercă să nu o sperie, pășind în mâlul maro cu pantofii din pânză albă. Pisica amușina anvelopa unei mașini care era pe jumătate îngropată lângă poarta ruginită de fotbal. Era slăbuță și avea dungi frumoase. Ca o tigroaică. Poate că asta și era. Și poate că ea era o prințesă fermecată, care putea vorbi cu tigrii. Apoi, ceva sperie animăluțul, care fugi către podul de piatră, spre râul învolburat, cafeniu. În schimb, prințesa găsi o cutie veche. Nu, desigur că nu era o cutie – era puiuțul tigroaicei, abandonat în noroi. Folosindu-se de rochiță, îl uscă cu atenție. De multe ori, și pe bună dreptate, mama ei o numea „cameleonul". Dacă îi lăsai puțin timp la dispoziție, hainele ei ajungeau să semene cu locul de joacă. În această zi deosebită, mama și bunica fuseseră prea ocupate în bucătărie pentru a mai observa că fetița ieșise alergând pe teren, în noua rochiță turcoaz. Spre deosebire de rochie, puiuțul de tigru din cutie era acum curat, dar flămând. Tigrilor le este întotdeauna foame. Strânse cutia la piept, alunecând și căzând de-a lungul terenului.

Cele două femei o priviră cu groază pe micuța murdară de noroi care intra în bucătărie, cu respirația tăiată.

– Bunico! Am nevoie chiar acum de un vas cu apă.

Elif lăsă din mână o cratiță aburindă cu *sambousek*[1], pe care tocmai o scosese din cuptor.

– Nu ai nevoie doar de un vas. Ai nevoie de o cadă întreagă.

Râse și o privi pe Nadim, așteptându-se ca fiica ei să își iasă din fire. Mona făcu același lucru, conștientă, deodată, de faptul că era plină de noroi.

– Mamă. Să nu te superi. Am găsit un pui de tigru. Și îi este foame.

Mona își ținu o mână în rochie, iar pe cealaltă o întinse rapid către Elif, care îi dădu o *sambousek*. În timp ce fata hrănea animăluțul, rochia i se ridică, iar Nadim zări tigrul. Camera se clătină brusc. Se ținu de bufet ca să nu-și piardă echilibrul.

– Draga mea, acel tigru este foarte periculos. Ar putea să te muște. Să nu te miști.

Mona zâmbi fericită, bucuroasă că mama ei intrase în joc. Din instinct, Nadim își împinse mama deoparte. Și ea văzuse ce ținea Mona în brațe și începuse să se roage.

Nadim se apropie încet de fiica ei.

– Îmi dai mie tigrul?

Mona își clătină capul cu încăpățânare.

– E calm numai când îl țin eu. Se sperie foarte ușor. Mama lui l-a abandonat.

Nadim nu se putu abține să nu plângă. Mona era cea mai frumoasă ființă în viață – fiica ei iubită, miracolul din Qana. Cu o voce tremurândă, repetă:

---

[1] Plăcintă cu carne, servită ca aperitiv sau ca gustare. De obicei, este umplută cu carne tocată de vită sau miel, dar poate fi umplută și cu brânză feta sau alte brânzeturi. Acest fel de mâncare este renumit în bucătăria Orientului Mijlociu, în special în Liban, Siria, Iordania și Palestina. (n.tr.)

– Dă-i mamei tigrul acum. Altfel, mama se va supăra. Foarte tare!

Mona văzu lacrimile mamei. Se uită cu îngrijorare spre bunică și-i auzi rugăciunile. Apoi întinse mâna cu puiul de tigru. Care nu era un pui de tigru. Ci o cutie. Care nu era, de fapt, o cutie. Era o grenadă provenită dintr-un grup de bombe israeliene. Nadim continuă să-și privească fix fiica. Mâinile li se întâlniră. Era ca și când nervii mâinii ei – firișoarele mici și subțiri de păr de pe mână – se întindeau spre fiica ei cu o intensitate pulsatorie. Își ținu respirația și apucă grenada rece.

Ceaiul din ceașca lui se răcise de multă vreme. Oamenii veneau și plecau. Totul se petrecea la distanță. Nu-l mai afecta. Era gol și rece, la fel ca și ceaiul. Mort, dar încă dureros de viu. Rămas în urmă. Numai „carcasa" uzată, cu ochi goi și în haine șifonate, stătea nemișcată la una dintre mesele de lângă ferestrele micii cețăinării. Era nepieptănat. Era murdar, atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru.

Nu știa de cât timp bătrânul îmbrăcat în negru stătea vizavi de el. Nu știa de unde venise și nici de ce. Ochii prietenoși ai omului îi priviră chipul rece. Bătrânul îi acoperi mâna cu a sa. Era o mână aspră și caldă.

– Samir Mustaf.

Tresări la auzul numelui acestuia.

– Coranul spune: „Dar, într-adevăr, ești protejat de îngeri. Ei știu și înțeleg tot ce faci. Cât despre cei neprihăniți, ei vor afla fericirea".

Bătrânul și cel golit de viață își țină companie. Habar nu avea cât de mult timp trecuse – poate o oră, poate o săptămână. Micuța cafenea se afla peste drum de spitalul Hiram, din Tir[1]. Ar fi trebuit să viziteze orașul împreună cu ea. Să-i arate ruinele Hipodromului și frumosul arc de triumf. Să meargă la plajă împreună, să înoate.

[1] Oraș fenician antic; al patrulea mare oraș al Libanului (n.tr.)

Simți un gust amar în gură. Bătrânul se ridică și-l apucă de braț. Îl ridică. Samir îl urmă țeapăn, afară din ceainărie. Nu vedea nici strada, nici mașinile, nici oamenii. Nu auzea gălăgia. Vedea mereu aceeași imagine. Fiica lui nu avea chip. Dispăruse. Amândoi dispăruseră.

Ajunse în dreptul unei mașini care îl aștepta. Cineva îi deschise portiera. Omul îi vorbi cu o voce blândă.

– Aici nu mai poți face nimic. Dar mai *sunt* multe de făcut.

Samir se scufundă pe bancheta din spate a mașinii. Bătrânul nu-l însoți, închizând portiera în urma acestuia. Mașina intră imediat în agitația traficului. O fotografie ștearsă a jucătorului de fotbal Ronaldo atârna de oglinda retrovizoare. El închise ochii.

PARTEA I

CONTAMINAREA

Cinci ani mai târziu. Dubai[1], Emiratul Dubai

Burj al-Arab, Turnul Arabilor, fusese numit cel mai luxos hotel din lume. Considerat multă vreme simbolul orașului Dubai, înălțându-se 321 de metri deasupra unei insule artificiale, acesta avea forma velei unei *dhow*[2]. Hotelul punea la dispoziția clienților numai apartamente mari și peste două mii de metri pătrați din suprafața acestora erau acoperiți cu aur. Toate covoarele erau fabricate manual.

Fiind unul dintre cei trei antreprenori responsabili cu proiectul, în timpul celor cinci ani necesari pentru ridicarea hotelului Burj al-Arab, Mohammad al-Rashid își petrecuse o mare parte a timpului pe șantier. Firma sa de construcții era una dintre cele mai mari și mai respectate din Peninsula Arabică.

Mohammad petrecuse mult timp la hotel chiar și după finalizarea construcției. Trăia în Arabia Saudită și-și negocia multe dintre afaceri în Dubai. Sistemul de securitate de nivel înalt și serviciile excepționale oferite de hotel cu greu ar fi putut fi depășite.

Cu toate acestea, acum nu acorda atenție nici serviciilor de securitate și nici celor de servire. El studia pereții de catifea albastră ai apartamentului. Privirea i se îndreptă asupra pernelor făcute la comandă, cusute cu fir de aur și care măsurau aproape doi metri în diametru. Mirosul puternic al crinilor de pe tejgheaua barului și de pe masă îl amețea. Își dori să fi putut deschide ușa balconului pentru a aerisi. Un televizor cu ecran mare afișa imagini fără sonor cu

[1] Oraș în Emiratele Arabe Unite, aflat în emiratul cu același nume (n.tr.)

[2] Dhow (în limba arabă) este numele generic dat navelor tradiționale cu unul sau mai multe catarge cu vele latine, folosite în Marea Roșie și în regiunea Oceanului Indian (n.tr.)

destinații de vacanță și cu turiști fericiți, care zâmbeau larg. Se lăsă furat de o reclamă pentru Disney World.

Ideea unei familii îi întoarse stomacul pe dos. Sau era din cauza mirosului puternic de crini? Se întreba ce făceau acum copiii. Probabil că Bunyamin se uita la televizor; ar fi trebuit să-și termine de scris temele de multă vreme. Micul Azra dormea.

Mohammad nu era genul de persoană care să plângă. Acum, simțind gustul sărat al lacrimilor, încerca să-și aducă aminte de ultima dată când a plâns. Poate atunci când s-a operat Bunyamin. Cu mâna transpirată, își șterse fața cu grijă.

O privi din nou. Nu era înaltă; avea mai puțin de 1,70 m. Acum, că se descălțase de pantofii cu toc, era și mai scundă. Îi studie tălpile mici, care străluceau ușor în dresurile gri, subțiri. Părea să aibă picioare puternice. Fusta de culoare închisă era strâmtă. Își dăduse jacheta jos și-și descheiase trei nasturi de la bluză. Sau fusese el cel care-i descheiase? Văzu marginea neagră a sutienului pe pielea ei cafenie. Înghiți. Cum s-ar putea gândi la sex într-un asemenea moment?

Nervos, își ridică privirea spre fața ei. Era frumoasă. Nu era ușor să refuzi acei ochi negri. Totodată, ceva nu era în regulă. Un semn pe chipul ei bine îngrijit: nasul. Cu siguranță un nas fin, dar care părea strâmb. Rupt. Acesta făcea ca înfățișarea ei blândă să pară dură, ca o combinație ciudată dintre chipul unui boxer și cel al unui fotomodel. Stând în fotoliu și răsfoind nonșalant paginile revistei *Vanity Fair,* nu părea deloc interesată de el. Avea degetele lungi și o manichiură îngrijită.

Pentru un bărbat de cincizeci și cinci de ani, Mohammad al-Rashid avea o bună condiție fizică. Se ducea zilnic la sala de forță. Corpul lui atrăgea atenția femeilor. Știa că ei nu-i scăpase din vedere acest lucru. Nimic nu-i scăpa. În aceste condiții, ar fi trebuit să-i fie ușor să se ridice din pat, să o facă bucăți și apoi să iasă din cameră pur și simplu. Ceea ce-l oprea era faptul că nu era legat. Dacă ar fi fost, s-ar fi eliberat și s-ar fi aruncat asupra ei. Însă nu era

constrâns nici de bandă adezivă, nici de frânghie și nici de cătușe. Așa că această femeie firavă, care se afla la nici jumătate de metru de el, nu-l vedea ca pe o amenințare.

Intuiția lui Mohammad era bună, iar răspunsul balanței puterii se afla în privirea ei. Ea îi spusese cine era și-i ordonase să stea pe pat. Două ore mai târziu, el se afla încă în pat. Gâtul îi era uscat. Spatele îl durea. Și începuse să fie mahmur.

Ea aruncă revista deoparte, oftă și se uită la ceas.

– Să lăsăm să intre niște aer? Vorbea perfect limba arabă.

El dădu recunoscător din cap. Se ridică și se îndreptă spre ușa de la balcon, în dresuri. O briză caldă pătrunse în cameră. Paginile revistei *Vanity Fair* fluturară, iar mirosul de crini se amestecă cu cel de eucalipt. Studiind-o pe femeia care își aprindea o țigară pe balcon, simți nevoia să râdă. Să râdă sau să plângă. Ce aștepta ea? Telefonul ei BlackBerry se afla pe masa de lângă scaun, silențios. Îl verificase de câteva ori. Acum doar părea să stea acolo, visând. El privi pe furiș ușa camerei. Ar fi putut să iasă în câteva secunde. Dar poate că nu era singură. Să fi fost paznici afară? Așa s-ar fi explicat de ce era atât de calmă.

– Poate vei reuși, Mohammad. Sau poate că nu.

El tresări și o văzu ghemuindu-se lângă el. Nu o auzise venind. Era atât de aproape, încât îi putea simți respirația caldă. Mirosul de tutun. Stătea liniștită, ca o pisică gata să se năpustească asupra lui. El nu se mișcă, ci doar își coborî privirea în tăcere, iar ea își reluă locul în fotoliu.

Se gândi la cina din acea seară. La începutul săptămânii, auzise un zvon despre un proiect pentru construcția unei clădiri mari de birouri. Camera de comerț japoneză căuta teren pentru un centru comercial de afaceri destinat companiilor asiatice. El știa că interesul pentru afacerile arabe era mare în Asia. În acele zile, deoarece companiile arabe și băncile se luptau cu ipotecile mari și dispariția lichidităților, proiectele străine erau mai mult decât interesante. Așa că dădu mai multe telefoane și află că un consultant – o femeie din

Abu Dhabi, pe nume Sarah al-Yemud – fusese delegat să se ocupe de cumpărare. Îi luă zece minute să găsească informații despre ea și, după ce-i studie datele, îi ceru asistentului său să o contacteze. Bănuia că ea va lua imediat legătura cu compania lui, dar nu vru să își asume acest risc. Pentru seara următoare, fusese programată o cină la restaurantul panoramic al turnului, al Muntaha, la al douăzeci și șaptelea etaj.

Se uită la ea. Părea adâncită în gânduri. Se afla în fața televizorului, dar privea dincolo de competiția de golf care se desfășura în liniște pe ecran. Părea obosită. Mică. Mâinile îi erau atât de încleștate, încât articulațiile degetelor erau albe.

Când el ajunse la restaurantul în formă de semicerc, aflat la două sute de metri deasupra apei, ea era deja acolo, așteptându-l. Mobilierul era futurist și, de la masa de lângă una dintre ferestrele mari, puteau vedea plaja Jumeirah și insulele artificiale Palm și World. Mâncară o cină delicioasă, după care se mutară lângă bar și lângă scaunele capitonate cu catifea.

Lui Mohammad îi plăcea să spună că era un musulman pragmatic. Era credincios, dar selectiv în privința regulilor. Una dintre concesiile sale era alcoolul. Uneori, munca lui îi impunea să bea împreună cu clienții săi. Era o concesie cu care se putea împăca. Problema era că băuse destul zilele acestea, chiar și când nu era cu clienții. Îi oferise lui Sarah șampania lui preferată, Louise Roederer's Cristal. Acceptă cu ușurință. Și ea părea să fie o musulmană pragmatică.

Proiectul era vast, iar Sarah era bine informată cu privire la reglementările locale de construcție și de prospectare avansată. La început, fu surprins că asiaticii aleseseră o femeie pentru a se ocupa de achiziție: femeile erau rare în lumea afacerilor, ca să nu mai spunem de cea a industriei construcțiilor. Dar numai după o oră petrecută cu Sarah al-Yemud, își dădu seama că nu ar trebui să o subestimeze. Ironia îl făcu să suspine.

După aproape trei sticle de vin – nu băuse la fel de repede ca el – începu să fie mai puțin interesat de proiectele asiatice de

construcție și mai atras de picioarele ei. Când ea râse, el profită de ocazie și-și puse mâna pe coapsa ei. Ea se opri din râs. Îl privi pe sub buclele negre ale bretonului. Fără să spună nimic, goli paharul și se ridică. Pentru un moment, se gândi că voia să-l părăsească. O privi surprins, dar ea îi zâmbi și-i făcu semn cu capul în direcția celor zece lifturi aurite. El o urmă ca un elev ascultător. Era mult prea frumos ca să fie adevărat.

Însă de îndată ce acesta închise ușa apartamentului său, ea se transformă. Vocea ei avea un nou ton, metalic – o ascuțime care nu se potrivea cu persoana blândă și feminină cu care tocmai cinase. Curând, primi o explicație: ea îi spuse că face parte din Unitatea 101. Știa despre ce era vorba. Membrii acestei unități erau călăii Mossadului.

Faptul că ea îi dăduse această informație secretă era un fapt îngrijorător în sine. Că ea știa, de asemenea, că firma lui fusese responsabilă pentru construirea unui buncăr de mari proporții în Iran era și mai îngrijorător – în mod deosebit, deoarece acesta fusese construit deasupra unui depozit secret pentru stocarea uraniului îmbogățit. Însă cel mai alarmant lucru era faptul că ea nu-i pusese nicio întrebare. În schimb, se așezase în fotoliu și începuse să răsfoiască revistele de modă.

O, Doamne! Cum de-i aflaseră numele oamenii Mossadului? Cât de multe știau despre proiectul buncărului? Despre alte proiecte ale sale? Își blestemă în gând lăcomia. Nu ar fi trebuit să se implice în acel proiect blestemat, indiferent de cât de profitabil promitea să fie. Nu avusese niciodată probleme cu israelienii. Politica nu era punctul lui forte.

Telefonul BlackBerry vibră. Sarah răspunse, ascultă în tăcere și apoi închise. Ținea încă telefonul în mână, studiindu-l și rozându-și o unghie. El nu mai putea sta nemișcat multă vreme. Cu mâinile în aer, se ridică de pe pat.

– Hai să punem punct acestei seri lungi, spuse el.

Ea rămase în fotoliu, urmărindu-l cu privirea. Apoi, hotărâtă, se încălță, se îmbrăcă cu jacheta și se ridică.

– Ai dreptate, Mohammad, e timpul să-i punem capăt.

Pentru o secundă, el ezită, dar apoi se aruncă înainte. Cu tâmplele zvâcnind, apucă vaza cu crini, se grăbi spre ea și-i aruncă vaza spre cap. Cu o mișcare fluidă, ea se aplecă, îl ciupi dintr-o parte și scăpă. El se clătină în față, își pierdu echilibrul și căzu cu capul înainte pe fotoliu. Locul de unde îl ciupise îl ardea. Se ridică repede și se răsuci. Ea stătea calmă pe pat, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Surprins, el se opri brusc. Fusese ca un joc între frați, de care acum sora mai mare se plictisise. Sau renunțase? Ce să facă prima dată: să fugă direct spre ușă sau să se repeadă asupra ei?

Partea dreaptă îl durea atât de tare, încât abia se putea ține pe picioare. Se luptă să reziste, dar se scufundă în fotoliu. Inversare de roluri. *Acum eu stau aici, iar ea acolo.* Apoi zări cuțitul din mâna ei. Nu era unul obișnuit, ci mai degrabă un cutter. Gemu și își puse mâna într-o parte. Cămașa îi era caldă și umedă. Îl înjunghiase. Cât era de grav? Ea părea să-i citească gândurile.

– Ți-am perforat ficatul. Vei muri. Din păcate, te va durea. Nu trebuia să se ajungă aici, dar, uneori, trebuie să improvizezi. Ficatul tău eliberează cantități mari de sânge în cavitatea abdominală. După ce este înjunghiat, ficatul nu se mai poate contracta, ceea ce înrăutățește situația. În plus, proteina care cauzează coagularea sângelui este produsă de ficat. Dacă acesta este perforat, ei bine... pe scurt, poziția în care te afli nu îți este deloc favorabilă. Rana nu este bună nici pentru mine, deoarece primisem ordin să-ți provoc un atac de cord. Nu trebuia să arate ca o crimă. Acum, că ai o gaură în ficat, această situație va fi greu de evitat.

Durerea era mai puternică decât gândurile lui.

– Nu vreau să mor, am o familie, gemu el slab.

Ea se ridică.

– Știu asta. Bucură-te de amintirile pe care le ai și fii fericit de darurile primite de la Dumnezeu. Bunyamin și Azra vor fi bine. Dacă ai fost un bun musulman, sufletul tău va fi alături de îngeri.

Nu-i așa? Și apoi, dacă răspunzi corect la câteva întrebări simple, însuși Allah te va trimite în Jannah, în paradis. Apoi nu va mai trebui să faci nimic altceva decât să te simți ca acasă. Te va durea câteva ore, dar cei care așteaptă au parte de lucruri bune... Nu mai pot să te ajut. Rolul meu în toată această situație s-a încheiat.

Ea se duse la baie, iar el auzi apa curgând. Durerea îl făcu să cadă cu fața pe podea. Stătea întins, privind cum o pată închisă la culoare se lățea rapid pe covorul gros. Țesătura mirosea a praf și a produse de curățare. Fusese un bun musulman? Regretă aplicarea pragmatică a legilor islamice. Mintea i se învârtea. Vederea îi era încețoșată. Trebuia să găsească o modalitate de a opri sângele. Poate că încă mai avea o șansă – o pernă, orice lucru care putea fi ținut apăsat pe rană, până ar fi primit îngrijirile medicale. Hotelul avea personal medical. Nenorocitul de hotel avea de toate. Sarah era singura lui speranță. Încercă să vorbească, însă gâtul îi era plin de lichid. Bolborosi și tuși. Îi zări din nou tocurile negre. Îl ridică de jos, punându-l în șezut. El vomită. O băltoacă roșie-maronie pătă podeaua și picioarele fotoliului.

– Îți pot spune multe secrete. Vocea îi era aspră și slabă.

Ea se lăsă pe vine lângă el, evitând cu grijă tot ceea ce se scurgea din corpul lui perforat.

– Nu trebuie să te obosești. Știm deja tot ce trebuie să știm. Avem alte surse. Sarcina mea era să împiedic viitoarele probleme. Nu vei mai ajuta Teheranul cu niciun alt proiect de construcții. Să sperăm că succesorul tău va fi mai atent.

El suspină.

– Buncărul a fost o simplă afacere... și știu... alte lucruri. Lucruri importante.

Ea se uită la ceasul de mână.

– Ce fel de lucruri importante?

Părea plictisită. El se străduia cu înfrigurare să-și pună în funcțiune memoria răvășită. Cina cu Omar Fathy. Fusese prezent un

prieten de-al fratelui lui Omar, o persoană pe care nu o mai întâlnise înainte. Care era numele lui? Purtaseră o conversație despre proiectul buncărului. El menționase altceva. Ceva secret.

Din nou, gura, nasul și gâtul îi erau pline cu lichid cald. Ea se ridică. El auzi sunetul înăbușit al pașilor ei pe covorul gros și apoi sunetul ascuțit al tocurilor pe podeaua tare. Scânci. Ea nu se întoarse; în schimb, păși peste el și închise ușa balconului. Avea de gând să-l lase acolo.

– Arie al-Fattal!

Rosti cuvintele cu gura îngropată în covorul prăfuit. Capul îi pleznea de durere. Pașii neclari se opriră la jumătatea drumului spre ușă. Se întoarseră.

– Ce e cu el?

O licărire de speranță. Privi în sus, încă o dată, chipul blând cu nasul strâmb.

– Vrei să mă ajuți?

Îl privi în tăcere și se gândi la întrebarea lui.

– Încă mai am pastila pe care trebuia să o iei. Chiar nu vreau să o irosesc; dar dacă îmi dai vreo informație prețioasă, poate că-ți voi da pastila. Îți va opri inima – fără nicio durere. În caz contrar, mai ai cel puțin o oră de trăit și, cu siguranță, nu aștepți cu nerăbdare acest lucru. Mi-ar fi imposibil să te salvez, chiar dacă te-ai afla pe o masă de operație. Este imposibil să suturezi ficatul.

Un comprimat. Era tot ce își dorea. Să adoarmă. Să scape de flăcările care îl ardeau din interior. Ea scoase telefonul BlackBerry și îl setă să înregistreze. Apoi gesticulă spre el ca un regizor de teatru. El încercă să fie coerent.

– Așadar, știi cine este al-Fattal. L-am întâlnit la cină. A încercat să mă convingă să finanțez un atac împotriva Israelului.

Fu întrerupt de un acces de tuse și mii de lumini explodară cu fiecare opinteală. Vuietul din capul său se înteți.

– Ce fel de atac? întrebă ea nerăbdătoare.

– Unul tehnic. O nouă armă. Un virus.

Șopti ultima parte. Crampele stomacale îl determinară să se răsucească și, făcând aceasta, gâtul i se umplu cu lichid cald și gros. Ajunse să stea pe o parte, gâfâind slab, ca un pește scos din apă. Ea așteptă ca el să spună mai multe, dar, privindu-l, își dădu seama că nu mai putea să continue. Deschise minibarul de lângă pat.

– Se pare că pastila trebuie dizolvată într-un lichid care să conțină zahăr. Ca să-și facă efectul mai repede.

Căută printre băuturi.

– Presupun că o Coca-Cola este bună. E rece.

O urmări cu privirea. Deschise cutia roșie. Scoase o pastilă mică și albă, de mărimea unei aspirine. Apoi agită ușor cutia, pentru ca pilula să se dizolve mai bine. El era tăcut, dar încordat ca un arc. Îl ajută să bea. Înghiți sânge, fiere și Coca-Cola. Ea îi așeză cu grijă capul pe covor și se ridică în picioare.

– Gata, Mohammad. În curând, această seară neplăcută va lua sfârșit. Nu este ironic faptul că băutura națională a Americii este cea care te-a salvat?

Ea trânti zgomotos cutia goală pe tejghea. Apoi ieși din cameră fără să mai privească în urmă. Magnatul arab se afla încă pe podea, ca o insulă artificială în mijlocul unei mări roșii, precum o versiune în miniatură a hotelului Burj al-Arab, cu velele coborâte. Trupul său nu mai era tensionat. Într-un minut, inima încetă să-i mai bată.

Stockholm, Suedia

Mai rămăsese aproximativ o jumătate de oră. Așteptând, el ațipi. Documentele printate alunecară din dosar pe podeaua cenușie de piatră a sălii de conferințe, unde formară un model colorat. Le lăsă acolo și încercă să își găsească o poziție mai confortabilă în scaunul rigid al biroului. Cele mai frumoase sunete din lume îi umpleau sufletul.

Ușa se deschise, iar din spatele acesteia apăru un tânăr student la inginerie, cu părul negru, zburlit și cu fața plină de pistrui. El spuse ceva. Frustrat, Eric încetă să mai asculte Tosca[1], însă numai parțial, păstrând una dintre căștile iPodului în ureche.

– Vrei o Coca-Cola cancerigenă sau una adevărată?

Eric dădu ochii peste cap.

– Dacă te referi la cea dietetică, atunci da, te rog. Și toată vorbăria despre cancer e un rahat. Din câte știu, nu a murit nimeni pentru că a băut Coca-Cola.

Studentul se prefăcu că nu observă foile împrăștiate pe podea.

– Bine, domnule profesor. Am să o pun lângă pupitru.

Eric dădu aprobator din cap. Apoi se lăsă pe spate.

– Cu gheață și lămâie, te rog.

Își puse și cealaltă cască în ureche, iar aria se auzi din nou stereo. Se gândi la următoarea prelegere. Biroul departamentului îl informase că se înscriseseră o sută de oameni. Discursul de astăzi era o simplă trecere în revistă a cercetării sale și, ca atare, naviga prin ape limpezi și cunoscute. Știa cum să evite complicațiile.

Tosca ajunsese la închisoare și-i cânta artistului ei condamnat. *Amor che seppe a te vita serbare*[2], dragostea noastră ți-a salvat viața. Eric încetă să se mai gândească la curs și reveni la întâlnirea din seara precedentă. Pe sub cămașa albă, avea zgârieturi adânci. Făcuseră dragoste. Atunci când Hanna, fierbinte și tremurând, îl refuzase, încercând să-l împingă la o parte, el rezistă și merse mai departe. Ea simțise că se îndrepta spre ea și încercă să se apere. Aceasta era înțelegerea lor. Dar el se îmbătase cu parfumul ei, gâtul ei transpirat îl îmbătase. Nu putea, nu voia să asculte. Atunci când era prea târziu, îl ținu aproape de ea, primindu-l. După aceea, în timp ce el dormea cu capul în părul ei, gâfâind, ea plânse. La început, doar un plânset liniștit, însă apoi se transformă în pură disperare.

– Ticălosule! Porcu' dracului!

---

[1] Operă în trei acte, compusă de Giacomo Puccini, în 1900 (n.tr.)

[2] Duet Cavaradossi-Tosca, actul III (n.red.)

Îl zgâriase.

Studentul pistruiat apăru în prag. Eric privi ceasul de pe perete și dădu din cap. Opri muzica în mijlocul duetului final, se ridică și îl urmă pe băiatul cu părul dezordonat într-o scurtă plimbare, până la camera F2. Primul lucru pe care îl observă când păși pe scenă lângă pupitru fu faptul că o persoană – probabil Pistruiatul – lipise sigla Societății Suedeze Anticancer pe paharul său cu Coca-Cola dietetică. Umor școlăresc.

Agitația din amfiteatru luă sfârșit. Își drese vocea și privi audiența. Nu recunoscu pe nimeni, însă, în ultimul an, nu prea intrase în contact cu studenții.

– Bună ziua. Numele meu este Eric Söderqvist și, în urmă cu șaptesprezece ani, am urmat facultatea de inginerie de patru ani, axându-mă, în special, pe sistemele de date. De atunci, am continuat să mă concentrez pe știința informatică. Cu cinci ani în urmă, am obținut diploma de doctor în BCI, Brain Computer Interface[1], care reprezintă, mai exact, interacțiunea dintre computere și creier. Pe parcursul unui singur an, am fost numit responsabilul proiectului de cercetare pe care noi îl numim Mind Surf[2]. Acesta este un proiect interdisciplinar, care îmbină cercetarea neurologică de ultimă oră cu cele mai avansate cunoștințe ale noastre din domeniul tehnologiei informației. Colaborăm cu Institutul Karolinska și cu Universitatea Kyoto, iar echipa mea a patentat multe brevete în domeniu. Sper că, până la sfârșitul celor patruzeci și cinci de minute, veți fi la fel de interesați de proiect ca și mine.

Publicul era tăcut. Eric luă telecomanda și prezentă prima imagine.

– Creierul are peste o sută de miliarde de celule nervoase. Nici măcar nu putem număra sinapsele sau punctele de contact, acolo unde impulsurile nervoase sunt transferate de la o celulă nervoasă la alta. Aceste sinapse, împreună cu neurofibrele, formează o rețea

[1] Interfața creier – computer (n.tr.)

[2] Navigare mintală (n.tr.)

de o capacitate enormă. Visele, amintirile, sentimentele, mișcarea și impresiile sunt, toate, procesate în sinteze constante, aflate în curs de desfășurare. În ciuda faptului că unul dintre cele mai vaste domenii de cercetare ale timpurilor noastre îl constituie creierul, nu știm încă prea multe despre supercomputerul nostru biologic.

Se auzi un clic și apăru o altă imagine.

– Astăzi trăim mai mult și mai sănătos, în mare parte grație progreselor noastre atât în medicină, cât și în tehnologie. Avem medicamente mai puternice. Avem echipamente avansate cum ar fi stimulatoare cardiace, proteze, precum și o serie de elemente ajutătoare, mai mult sau mai puțin complexe, pentru persoanele cu handicap. De asemenea, în ultimul deceniu, am devenit mai competenți în ceea ce privește transplanturile. Am început să vedem posibilitățile pe care ni le pot oferi cercetarea genetică și culturile de celule stem. Însă, în ciuda tuturor acestor progrese, nu s-a produs încă nicio schimbare în cazul oamenilor care sunt bolnavi și care suferă de leziuni cerebrale severe.

Imaginile prezentate erau cele ale unor persoane faimoase, care sufereau de boli faimoase.

– Numai în SUA sunt mai mult de cinci milioane de persoane cu leziuni cerebrale permanente, două milioane care sunt paralizate, un milion care suferă de Parkinson și un milion de orbi. Există douăzeci de milioane de surzi. Mai mult de-atât, există oameni care suferă accidente vasculare și alții cu probleme asemănătoare, cum ar fi depresia. Multe dintre aceste boli și leziuni sunt produse de incapacitatea creierului de a interpreta stimulii și de a executa comenzile musculare și nervoase. Acest fenomen produce orbirea, incapacitatea de a comunica și paralizia parțială sau totală.

Eric luă o înghițitură de suc și-i făcu semn cu ochiul studentului pistruiat, care se afla în primul rând.

– În multe feluri, procesorul unui computer amintește de creierul uman. Amândouă funcționează pe baza sistemelor binare și comunică prin intermediul impulsurilor. Asemănările fac posibilă

combinarea celor două sisteme. În convergența dintre computer și ființa umană, găsim soluții pentru o parte din problemele menționate anterior. Acesta este scopul meu. Lucrez pentru a crea sisteme pentru computer ghidate de gânduri. Și invers.

Înainte de a arăta imaginea undelor cerebrale înregistrate de o electroencefalogramă, făcu o pauză.

– Programele BCI interpretează activitatea neurală și o traduc în comenzi digitale. Electrozii înregistrează atunci gânduri care – prin intermediul computerului – controlează, de exemplu, protezele mecanice și sistemele de comunicare digitală. În acest fel, putem reda funcțiile pacienților care suferă de incapacitate motorie cauzată de un accident vascular cerebral, de leziuni ale coloanei vertebrale, de scleroză multiplă sau de scleroză laterală amiotrofică. Persoanele paralizate pot controla diferite dispozitive ajutătoare sau se pot mișca ajutându-se de proteze. Posibilitățile sunt nelimitate.

Eric le prezentă un clip.

– Ceea ce vedeți în imagine este o maimuță care a învățat să ghideze un braț robotic, pentru a primi mâncare. Maimuța controlează brațul printr-un joystick. Maimuța are, de asemenea, un implant BCI în creier, implant care interpretează semnalele electrofizice care au loc de fiecare dată când aceasta mișcă joystickul. Acum, în acest moment, cercetătorii deconectează joystickul. În ciuda acestui fapt, după cum vedeți, brațul robotic încă preia hrana pentru maimuță. Cum este posibil acest lucru?

Auditoriul era tăcut.

– Ei bine, maimuța nu știe că joystickul este deconectat, așa că ea continuă să-l ghideze cu ajutorul gândurilor. Sistemul BCI citește aceste gânduri și le transformă în comenzi digitale, care corespund cu cele ale joystickului. Maimuța continuă să primească mâncare, însă, acum, acest lucru se întâmplă doar prin intermediul gândurilor ei.

În sală se auzi un murmur.

– Aceasta este o versiune anterioară a sistemului BCI. Între timp, am descoperit mai multe lucruri. Acum putem traduce atât comenzile date în gând computerului, cât și gândurile sub formă de comenzi pentru computer. Putem reda muzica pentru o persoană surdă. Putem arăta un film unui orb. Sistemul BCI va oferi persoanelor cu handicap grav o nouă șansă de a se integra în comunitate și de a-și recăpăta demnitatea.

Eric intră parțial în lumina proiectorului și imaginile îi plutiră pe chip asemenea unor tatuaje cu henna[1].

– Desigur, există o serie de alte domenii în care acest sistem poate fi aplicat: în jocurile video, de exemplu. Chiar și armata americană investește miliarde de dolari în cercetarea BCI. Imaginați-vă că v-ați putea folosi gândurile pentru a ghida un sistem armat.

Mai luă o înghițitură de suc și se uită la ceas. Încă zece minute. Trebuia să se grăbească cu prezentarea.

– De cele mai multe ori folosim electroencefalograme pentru a măsura din exteriorul craniului semnalele și electrocorticografii pentru a le măsura de sub calota cerebrală. De asemenea, înregistrăm nivelurile de potențial din parenchim și neuronii activi, așanumitul potențial de acțiune.

Eric le arătă logoul Institutului Regal de Tehnologie KTH.

– Așadar, ce facem noi mai exact, aici în Suedia? Încercăm să îmbinăm cele mai recente cercetări din domeniul neurologiei cu cea mai de vârf tehnologie a informației. Anterior, au existat probleme în ceea ce privește interfața – contactul – dintre om și calculator. Cele mai eficiente sisteme BCI se bazează pe implanturi subdurale. Acest lucru înseamnă că senzorii trebuie să fie plasați în craniu, fapt care necesită o intervenție chirurgicală implicând o serie de riscuri. De exemplu, organismul poate respinge obiectul străin sau s-ar putea produce o infecție. Sistemele externe utilizate înainte vreme au înregistrat unde alfa și beta foarte slabe și, prin

[1] Vopsea din plante, folosită pentru realizarea tatuajelor temporare (n.tr.)

urmare, au fost limitate doar pentru funcțiile simple. Cu toate acestea, am dezvoltat un nou tip de gel pentru electrozi.

În imagine se vedea un strop de gel de un mov transparent.

– Pentru a crea această substanță unică, am colaborat în activitatea de cercetare cu Universitatea Kyoto. Este un gel bazat pe nanotehnologie, alcătuit din particule conductoare foarte mici care pătrund – sunt absorbite – prin craniu. Fiecare particulă păstrează legătura cu următoarea. Absorbția poate fi comparată cu modul în care acționează un plasture cu nicotină, dar, în acest caz, așa cum am spus, gelul are capacitate conductoare. În acest fel, contactul cu creierul se stabilește în mod direct. Priviți-l ca pe un cablu de alimentare care trece prin piele. Un alt segment al cercetării noastre, care e aproape la fel de revoluționar ca gelul, este însăși casca cu senzori. Sigur, arată ca o cască de baie, dar este mult mai sofisticată. Casca este alcătuită din cincizeci de electrozi, care acoperă capul, cu un model asemănător valurilor. Vârfurile electrozilor pătrund în piele aproape doi milimetri.

Eric observă că mai multe persoane din public se strâmbară, așa că se grăbi se adauge:

– Gelul conține un anestezic local, care diminuează într-o oarecare măsură senzația de disconfort cauzată de cele cincizeci de ace. Acțiunea de penetrare a senzorilor și absorbția gelului fac posibil un contact foarte puternic cu creierul, fără intervenții chirurgicale. Suntem singurii care am găsit o astfel de soluție și am depus cererea pentru brevet.

Nu se putu abține să nu se mândrească. Urmă o altă imagine.

– În plus, cu ajutorul electrozilor special direcționați și al nanogelului nostru, am găsit o metodă de a realiza un contact cu al doilea nerv cranian – mai bine cunoscut sub numele de nerv optic. Conectându-ne la chiasmul optic, punctul din spatele ochilor prin care trec nervii optici, putem trimite imagini tridimensionale direct în creier. Ceea ce ne dorim de la acest sistem este să le oferim celor care sunt complet paralizați și poate și celor orbi mijloace mai bune

de a interacționa cu mediul înconjurător. La urma urmei, ne-am petrecut mii de ore creând un program de control care interpretează semnalele colective ale creierului. Acest program de ultimă generație, Mind Surf, ne permite navigarea într-un internet tridimensional. Un internet care există numai la nivel mintal, dar care este, în același timp, mai colorat și mai real decât orice altceva. Vom putea controla această lume tridimensională cu ajutorul gândurilor noastre, iar acest lucru nici măcar nu va necesita o pregătire specială. Scopul nostru este acela de a putea naviga Mind Surf bazându-ne doar pe pură intuiție. Dorește cineva să se înscrie pentru a încerca?

O sută de mâini se ridicară în aer. Eric zâmbi și lăsă jos telecomanda.

– Ceea ce v-am prezentat aici, astăzi, nu este o imagine a viitorului. Se întâmplă aici și acum, în cea mai bună instituție din lume: Institutul Regal de Tehnologie KTH. Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat.

Încăperea se zgudui de aplauze și, în acea zarvă, se auziră câteva urale. Eric se înclină, ridică cutia de Coca-Cola și coborî de pe podium. Întorcându-se în sala de conferințe, găsi documentele așezate frumos pe birou, lângă servieta sa. Mulțumită Pistruiatului. Își împachetă lucrurile și ieși din nou în hol. Ecranul telefonului mobil îi arătă trei apeluri pierdute. Două erau ale Hannei, unul de la Jens Walhberg. Alese să se ocupe mai întâi de cel care nu prezenta nicio dificultate. Afară nu bătea vântul. Cerul era de un albastru deschis și era foarte cald. În drum spre Lindstedtsväg, el traversă mica piață, căutându-și cheile de la mașină. Jens răspunse la al doilea apel.

– O, trăiești!

Eric deschise portiera mașinii, un Volvo XC60, și luă tichetul de parcare de pe parbriz.

– De ce nu aș trăi? Știi ceva ce eu nu știu?

Râsul zgomotos al lui Jens îi zbârnâi în cască.

– Ei bine, o păsărică – sau mai degrabă un vultur, un vultur frumos de mare – mi-a șoptit la ureche.

Eric oftă adânc și demară cu mașina pe Drottning Kristinas Väg.

– Ai vorbit cu Hanna.

Jens își drese glasul.

– Am vorbit cu Hanna. Doamne, Eric! După acea conversație, m-am gândit să merg la redactorul-șef să-i cer să rescrie reportajul din seara asta. „Profesor al KTH, amenințat cu moartea."

Eric clătină din cap și se strâmbă din cauza durerii produse de zgârieturile de pe spate. Pe strada Valhallavägen traficul era intens.

– Ce a spus?

– Eu nu-i spun toate tâmpeniile pe care le zici, nu-i așa? Încrederea asta funcționează în ambele sensuri. Dar era dezamăgită. În mare, a spus că încerci să-i smulgi un copil, ca să o constrângi să rămână într-o relație care ar fi trebuit să se ducă demult pe apa sâmbetei.

– A spus ea asta?

– Nu, dar înțelegi ce vreau să zic. Ce ai de gând?

Eric era nervos. Ce știa Jens despre cum stăteau lucrurile? În calitate de cel mai bun prieten al său, ar fi trebuit să-l sprijine, nu să-i țină predici. Avea parte de destule acasă. Jens era și prietenul Hannei, dar, mai presus de toate, era bărbat. Bărbații ar trebui să se susțină reciproc.

Pentru Jens, totul era atât de ușor. Zbura deasupra câmpului de luptă, schimbându-și direcția după bunul plac. Văzut de la distanță, fiecare conflict devenea mic și abstract. Însă, în această situația, era vorba despre loialitate adevărată, așa că, la naiba, ar trebui să se decidă de partea cui e. De sus, din nori, se auzi vocea lui Jens:

– Prietene, mai ești pe fir?

– Jens, nu știi cât de dificil este. Tu îți trăiești viața de burlac în mijlocul ziarelor de seară. Punctul tău de referință este întotdeauna

Aftonbladet[1], cu poveștile sale de trei parale și cu titlurile alea simpluțe. Dar aici este vorba despre viața mea. Despre sentimente adevărate, mai importante decât lista cu topul celor mai mari zece perechi de sâni siliconați din Suedia.

– Au, au. Asta a durut.

Lui Eric îi păru rău imediat.

– Știi că nu am vrut să sune așa. Doar că sunt atât de al dracului de tracasat de tot și de toate. Întotdeauna am știut spre ce mă îndrept, însă acum busola mea nu mai funcționează. Simt presiunea la muncă. Simt că o pierd pe Hanna. Cumva, ne-am îndepărtat unul de celălalt. Într-o zi, lucrurile merg perfect, în ziua următoare, nu ne mai înțelegem. Poate că m-am pierdut pe mine.

Pentru un moment, Jens tăcu.

– De aceea nu-ți mai funcționează busola. Ai pierdut contactul cu Polul Nord. Cu câmpul tău magnetic.

Eric zâmbi obosit.

– Da, presupun că ea este ca Polul Nord. La minus o sută de grade Celsius.

– Eric, știi bine că ea se poate încălzi la fel de ușor ca... acel ardei mic și iute.

– Un *jalapeño*.

– Polul Nord sau nu, ea a fost întotdeauna cea care ți-a oferit echilibru. Și acum ea este la fel de obosită și confuză ca și tine. Poate că aveți nevoie de o pauză. De puțin timp departe unul de celălalt. La urma urmei, o busolă funcționează la fel, indiferent de cât de departe se află de pol.

Lumină roșie la semafor. Eric își sprijini capul de volan.

– Poate că este adevărat. Dar distanța mă sperie. Doar gândul de a nu dormi lângă ea. De a nu o vedea în fiecare zi. Chiar dacă în cea mai mare parte ne certăm. Cât timp ne certăm, măcar suntem implicați în asta. Și încă ne simțim fantastic între certuri. Dacă

[1] Tabloid suedez (n.tr.)

mai adăugăm și distanța, am putea pierde și puținul care ne-a mai rămas. S-ar putea să nu mai găsim drumul de întoarcere.

În receptor auzi o înghițitură. Jens bea cafea.

– Cine știe? Dar la cum se prezintă acum situația, nu faci decât să înrăutățești lucrurile. Nu cred că ar trebui să consideri aceste certuri ca fiind bune. Ardeți toate punțile de comunicare dintre voi. Poate că este mai bine să luați o pauză. Una temporară.

Eric privi fix covorașul de cauciuc negru de sub picioarele sale.

– Jens, ne putem întâlni mâine? Am nevoie de cineva care să mă înțeleagă.

– Da. Desigur. Vom lua un prânz lung.

Toate mesele de prânz ale lui Jens erau lungi.

– Am o întâlnire importantă cu investitorii mâine-dimineață. Chiar nu știu când voi termina. Dar după aceea...

– Voi rezerva o masă. La ora unu, la *Riche.* Te voi aștepta acolo. Și, ascultă, sun-o pe Hanna.

Închise telefonul. Eric stătea acolo, cu fruntea pe învelișul cald din piele al volanului.

Hanna era cu totul altfel decât el. El era suedez get-beget. Ea era evreică, prin venele ei curgea toată Europa. El era banal, ea era frumoasă. El era un aiurit introvertit, ea era foarte organizată și extrem de sociabilă. Știa totul și cunoștea pe toată lumea. Fiecare weekend al lor era plin de întâlniri pentru gustări și mese de prânz, mereu din inițiativa ei, planificate minut cu minut. Același lucru se întâmpla și cu vacanțele; erau rezervate și plănuite de la cap la coadă. De cele mai multe ori, Eric se conforma, fără a lua vreo hotărâre proprie. Cel puțin, de acest lucru îl acuza ea, de obicei, atunci când se certau.

Se întâlniseră la KTH, atunci când amândoi studiau programele de bază. Acum, ea era directorul IT al biroului suedez al TBI[1], Banca Comercială a Israelului. Era activă în comunitatea evreiască

[1] The Trusted Bank of Israel, în engleză, în original (n.tr.)

și președintă a Clubului Prietenilor KTH. Agenda ei era mereu plină. Unde era acum? Probabil la bancă. Nu voia să o sune. Șoferul din spatele lui claxonă furios. Lumina semaforului se făcuse verde și era deja pe cale să se schimbe în roșu. Apăsă pe accelerație și apucă să treacă, lăsându-l în urmă pe șoferul furios.

„Bună. Ați sunat la Hanna Söderqvist, de la TBI. Lăsați un mesaj frumos și promit să vă sun înapoi." El închise telefonul.

Tabriz, Iran

Era o întâlnire de afaceri ca oricare alta. Erau patru bărbați, așezați câte doi de fiecare parte a mesei gri și lungi de conferință. Purtau haine oficiale. Cei doi bărbați care se aflau mai aproape de fereastră erau îmbrăcați în costume negre și aveau cravate. Ceilalți doi, poziționați mai aproape de uși, purtau *dishdasha,* haine lungi și albe, și *keffiyeh,* tradiționalul acoperământ musulman pentru cap. În fața lor se aflau diferite cești cu ceai și cafea. Mai erau și carafe cu apă și suc de cireșe, un vas mare cu fructe și două narghilele. Câteva documente erau întinse pe masă și, la unul din capete, era deschis un laptop. În aer se simțea miros de cafea și de aftershave. Prin ferestrele mari, soarele strălucea puternic. Dedesubtul acestora, se întindea parcul El-Goli și, în fundal – sclipind în căldură – acoperișurile și străzile orașului Tabriz. Aerul condiționat era setat la maximum, iar în încăpere era răcoare.

Unul din bărbații îmbrăcați în costum era Arie al-Fattal. Acesta vorbea ca un comerciant experimentat, având mereu grijă să caute confirmarea din partea lui Enes al-Twaijri, unul din bărbații îmbrăcați în alb din fața lui. Al-Fattal citise mult și era bine informat. Mesajul transmis era plin de energie și impresionant. Enes dădu din cap cu interes. Era ceva neobișnuit ca acest om să fie el cel care ascultă. Ca director și principal proprietar al grupului de

petrol Al-Twaijri Petrol Group, era unul dintre cei mai puternici oameni de afaceri din Arabia Saudită. Condamnase existența Israelului și, ca și prietenul său, președintele Iranului, nega Holocaustul. Declarase pentru *New York Times* că era mândru de atacul de la World Trade Center. Oricum, FBI raportase că, în ciuda opiniilor sale fundamentaliste, el nu constituia o amenințare imediată. Nu era etichetat drept terorist.

Bărbatul de lângă el, Ahmad Waizy, nu era cunoscut de cei de la FBI, în ciuda faptului că el era unul dintre pionii principali ai rețelei teroriste islamice al-Jihad, pe care mulți o considerau a fi sub controlul direct al organizației al-Qaeda[1]. De tânăr, studiase pentru a deveni imam[2], iar acum era un jihadist liber profesionist. Și el stătea liniștit, studiindu-i pe cei în costume.

Obosise să-i mai asculte vocea stridentă a lui Arie. Deja știa totul despre proiect și nu mai era nevoie să audă și prezentarea lui pentru vânzare. Pentru prima dată, în istoria sa de aproape treizeci de ani, Hezbollah[3] reușise să aducă ceva bun – un recrut-cheie. Însă acum nu aveau finanțarea necesară pentru a-l susține. Arie fusese desemnat să găsească finanțatori. Era un clovn.

În schimb, Ahmad era atent la bărbatul care stătea lângă Arie. Acesta părea dezumflat. Costumul îi era prea mare, iar cravata nu era bine înnodată. Ahmad știa totul despre acea persoană. Pentru el, era crucial să fie mereu informat. Scheletul în costum șifonat era, în acel moment, una dintre cele mai periculoase arme ale grupării Hezbollah. Părea subnutrit. Aparent, era un fel de copil-minune. Un geniu în ale computerelor. Un pacifist, până când și-a pierdut familia. Putea fi de încredere? Rămânea de văzut. Experiența îl îndemna pe Ahmad să nu aibă încredere în nimeni.

Mai deschise o dată dosarul și citi descrierea lui Mona. Un simplu virus de computer nu era nimic nou; acestea existau în diferite

[1] Grupare fondată de Osama bin Laden (n.tr.)

[2] Conducător (n.tr.)

[3] Grup militar și politic din Liban (n.tr.)

forme de mai bine de douăzeci de ani. Virușii anteriori fuseseră, practic, programe simple, de cele mai multe ori cu un cod mai mic de patru sute de biți. Mona, care avea douăzeci de megabiți, era ceva cu totul nou. Era un hibrid puternic, obținut din două categorii de infectare: un vierme și un virus. Viermele funcționa ca un purtător al virusului propriu-zis. Îi făcea loc acestuia în rețele prin punctele slabe ale sistemelor de securitate, iar apoi se multiplica. În doar câteva minute, viermele putea crea mii de clone, care accesau apoi alte servere, unde se multiplicau din nou. Funcționalitatea viermelui consuma doar trei la sută din codul total. Restul îi aparținea virusului Mona, care aștepta sub învelișul viermelui transformat în cal troian.

Ahmad închise dosarul și-l privi din nou pe bărbatul în costum șifonat. Nu-i venea să creadă că libanezul cel obosit construise toate acestea. Samir Mustaf întâlni privirea ca de șarpe a lui Ahmad. Deodată, se simți rău. Ahmad făcea partea din al-Qaeda și, în ciuda calmului afișat, întreaga sa ființă emana agresivitate. Samir îl privi pe Arie. Păru că reușise să-i capteze interesul lui Enes. Pentru a putea continua proiectul, aveau nevoie disperată de finanțare. În ultimele luni, lucrase non-stop și proiectul era cel care îl ținea în viață. Care-i păstra organismul viu.

Arie îi împinse miliardarului saudit un dosar cafeniu de hârtie.

– Totul este descris mai detaliat în aceste documente. Vă rog să vă asigurați că nimeni în afară de dumneavoastră nu mai are acces la ele, nici măcar colegii cei mai de încredere.

Enes puse dosarul deoparte, fără să-l deschidă. Cu o voce profundă și calmă, spuse:

– Permiteți-mi să recapitulez, ca să mă asigur că am înțeles tot. Acest frate – arătă spre Samir – a conceput un fel de program pentru calculator, un virus pe care îl numește Mona. Este cel mai puternic virus din lume. Corect?

Arie dădu din cap încurajator.

Enes continuă:

– Virusul va fi injectat... se uită spre Samir. Așa ați spus?

Samir încuviință dând din cap.

– Virusul va fi injectat în sistemul bancar și financiar israelian. De acolo, va reține cantități mari de informații. De asemenea, va distruge datele strategice și va manipula informațiile cu privire la bursa de valori și la ratele dobânzilor. Va cauza mari prejudicii celor aflați la putere. Încrederea în Israel va fi subminată, iar capitalul străin va fi mutat pe piețele mai stabile. Investiții uriașe vor fi anulate, la fel ca și încrederea în liderii israelieni.

Enes vorbi cu o voce teatrală. Samir observă că acesta repetase câteva dintre expresiile lui Arie, cuvânt cu cuvânt. Nu era sigur de ce: pentru că îl plăcea sau pentru că era sarcastic. Enes continuă:

– Apoi, când tulburarea va ajunge la apogeu, purtătorii de cuvânt ai lui Hezbollah vor interveni și vor oferi un antivirus – o soluție care să elibereze informația digitală reținută și să reechilibreze sistemul financiar. În schimb, vor cere ca Israelul să revină la granițele pe care le avea în 1967. Apoi, sioniștii vor trebui să-i elibereze pe mulți dintre frații noștri care, în prezent, sunt reținuți fără să fi avut parte de judecată. Am înțeles bine?

Arie și Samir încuviințară dând din cap, în același timp.

– Și, pentru a duce la bun sfârșit acest mare – și surprinzător – proiect, continuă Enes, aveți nevoie de finanțare. Despre ce sumă este vorba și pentru ce veți folosi acești bani, mai exact?

Enes se uită la Samir, însă îi răspunse Arie:

– Avem nevoie de trei milioane de dolari. Acest capital va fi folosit pentru a procura echipament, hrană, pentru a plăti cazarea și călătoriile, cât și pentru a recompensa câteva persoane care ne vor ajuta. Trebuie să putem da mită personalului de securitate. În plus, avem nevoie de 500 000 de dolari, ca marjă de siguranță, pentru costuri neprevăzute. Totul este specificat în documente.

Se opri din vorbit și-l privi pe Samir, care dădu ușor din cap. Enes zâmbi.

– Cunoștințele mele în materie de tehnică sunt foarte limitate. Și nu are niciun sens să încercați să mă faceți să înțeleg. Cu toate acestea, ceea ce înțeleg sunt strategiile bancare și de afaceri. Dacă virusul va reuși să facă ceea ce spuneți, prim-ministrul Ben Shavit nu va avea de ales și va trebui să ne îndeplinească cerințele, pentru a avea acces la antivirus. Având în vedere acest lucru...

Păru să savureze ceea ce urma.

– ...sunt pregătit să finanțez acest proiect. Acest lucru ar putea să distrugă structura coruptă a ocupanților și să ne conducă spre victorie.

Samir răsuflă ușurat și-l privi pe Arie, care se ridică, înconjură masa și-l îmbrățișă pe magnatul petrolului. Enes îl îmbrățișă la rândul său, dar apoi își ridică mâinile, pentru a-l ține la distanță.

– Totuși, am o rugăminte.

Tonul său îi făcu pe ceilalți să înțeleagă că este vorba despre ceva mai mult decât o rugăminte.

– Cei pe care îi reprezint, inclusiv eu, au mare încredere în acest om.

Își puse brațele în jurul umerilor lui Ahmad.

– A arătat că este foarte hotărât și cu adevărat implicat în lupta noastră. Vreau să participe la acest onorabil proiect.

Ahmad nu încetă să-l privească pe Samir. Când vorbi, o făcu pe un ton surprinzător de blând și de încet.

– În primul rând, aș vrea să-i mulțumesc lui Enes al-Twaijri pentru încrederea pe care o are în mine. De asemenea, aș vrea să te laud, Samir Mustaf, pentru cunoștințele și pentru loialitatea ta. Și pe tine, Arie al-Fattal, pentru că ai reușit să-l recrutezi pe acest frate talentat.

Arie zâmbi, dar în ochi i se citi o oarecare nervozitate.

– Planul tău este bine formulat. Cu toate acestea, nu cred că jocul video pe care îl sugerezi este de ajuns, indiferent de cât de bun ar fi.

Învârti iscusit un pix între degete. Samir urmări mișcarea pixului, din exteriorul mâinii sale și înapoi spre interior. Efectul era hipnotic și îi venea greu să privească în altă parte.

– Pentru ca acest virus fantastic Mona să ne ofere cu adevărat victoria pentru care ne luptăm, atacurile informatice trebuie să fie

combinate cu câțiva *shahid* aleși. Cu eforturi din lumea reală. Cu eforturi care vor amplifica destabilizarea.

Arie luă o înghițitură de apă, își drese glasul și privi spre Ahmad.

– *Shahid*... așadar, martiri. Care sunt țintele?

Ahmad privi fix masa din fața lui.

– „Pentru necredincioși am pregătit lanțuri, cătușe și un foc aprins."[1] De asemenea, Coranul spune: „El se milostivește de cei aleși, dar pe păcătoși îi așteaptă o pedeapsă dureroasă".[2]

Se făcu liniște. Ahmad închise ochii, iar lui Samir i se păru că-l vede șoptind încă un citat din Coran. Buzele lui înguste se mișcau. Enes își drese glasul; încă era liniște. Ahmad își deschise iar ochii și le zâmbi.

– Allah știe secretele cerului și ale pământului. Dar există ceva, necunoscut vouă încă. Ceva care ne va conduce spre victorie.

Toți trei îl priviră cu atenție pe Ahmad, care se așeză încrezător în scaun.

– Amintiți-vă cum l-a ținut Cezar pe Brutus lângă sufletul său. A avut încredere în el. L-a ascultat. Și amintiți-vă cum Brutus l-a ucis la momentul potrivit.

Își îndreptă degetul arătător și subțire spre fiecare dintre ei.

– Amintiți-vă cum spionul grec Sinon a pretins că este un sclav lăsat de izbeliște și i-a convins pe troieni să aducă în curte marele cal de lemn în care se aflau războinicii lui Ulise.

Își puse mâinile pe masă, cu palmele în sus și vorbi mai încet.

– Nu-i așa că se potrivește de minune cu faptul că virușii sunt adesea numiți și cai troieni? În acest atac important, am reușit să ne creăm propriul Sinon, cu ajutorul lui Allah. Și de data aceasta, el ne va ajuta să ne infiltrăm otrava prin zidurile necredincioșilor.

Toți trei îl priviră fascinați și surprinși totodată. Ahmad dădu din cap gânditor, lăsând parcă timp gândurilor să se așeze. Apoi continuă:

– O organizație al cărei nume nu vi-l voi dezvălui a investit multă vreme resurse însemnate și și-a asumat mari riscuri pentru

[1] Coranul, Al-Insân, 76:4 (n.red.)

[2] Coranul, Ash-shurâ, 42:21 (n.red.)

a reuși ca un credincios adevărat să pătrundă în cele mai înalte cercuri ale conducerii sioniste. Astăzi, această persoană – haideți să-l numim Sinon – este unul dintre cei mai apropiați oameni ai prim-ministrului Ben Shavit și face parte din cel mai exclusivist cerc al guvernului. Shavit ascultă de el. La momentul oportun, când virusul și măsurile noastre militare suplimentare vor crea panică în țară, când frații noștri din grupul Hezbollah își vor prezenta cererile în schimbul unei soluții, Sinon îl va convinge să ne accepte pretențiile. Fiind unul dintre oamenii lui cei mai de încredere, el îi poate influența decizia. Acela va fi începutul sfârșitului tiraniei sioniștilor. Un Israel îngenuncheat.

Samir era încântat. Așadar, exista un om în interior, apropiat prim-ministrului. Un Sinon. Îl studie pe Ahmad, care se ridicase și se afla acum lângă Enes; aceștia vorbeau în șoaptă. Ahmad îi dădea un sentiment neplăcut. Urma să facă parte din grupul lor. Până atunci, ei formaseră o mică echipă, fiind tot timpul împreună. Îi va ajuta Ahmad? Îi va controla? Le ceruse să desfășoare atacuri concrete în Israel. Dacă înțelesese bine de la Ahmad, atacurile ar viza civili. Samir înlătură aceste gânduri care-i năpădiră imaginația și reveni asupra proiectului. Munca era singura lui modalitate de a scăpa de amintirile care, de altfel, nu-l lăsau să doarmă noaptea. Având finanțare și beneficiind de ajutorul lui Simon, ar putea cu adevărat să reușească. Chiar dacă Ahmad îl speriase, acesta părea convingător și puternic.

Mona nu era încă finalizat. Nu era un virus obișnuit, ca toate celelalte. Era o capodoperă, o formă de viață singulară, creată pentru un scop unic.

Pentru a face pași înainte, Samir trebuia să se decidă asupra unei intrări potrivite, poarta pe care urma să pătrundă virusul în sistemul bancar central. Luase în considerare mai multe variante, însă, în acel moment, înclina mai mult spre TBI, banca reprezentată cel mai bine dintre băncile israeliene la nivel internațional. Aveau nevoie de informații despre barierele de protecție ale băncii, despre detaliile sistemului și despre structura rețelei. Prin

rețeaua băncii, Mona va putea să acceseze toate sistemele financiare ale Israelului. Samir avea o persoană de legătură la birourile TBI din Nisa, un vechi prieten din tinerețe, din anii petrecuți la Toulouse și care era acum directorul diviziei locale de credit. Deși musulman, nu puteau conta în mod automat pe ajutorul lui. Totuși, prietenia lor ar trebui să fie un bun început. Trebuiau să fie prezenți fizic în Nisa, așa că aveau nevoie de un loc unde să stea în liniște, însă acest lucru nu era responsabilitatea lui. Arie urma să aibă grijă de asta.

În acest fel, intrau într-o etapă operațională și tot mai mulți oameni aveau să le afle identitatea și planurile. Samir trebuia să străpungă o rețea bine păzită, lucru care va lăsa urme și care va activa alarmele. Riscurile vor crește, dar el nu era îngrijorat. Orice i s-ar fi întâmplat i-ar fi afectat numai exteriorul, fizicul. Ceea ce îl îngrijora *cu adevărat* era faptul că l-ar putea împiedica ceva să-și finalizeze proiectul – că nu va fi timp pentru a introduce virusul în rețeaua israeliană. Jurase pe corpul ei incendiat că va fi răzbunată. După aceea, nu mai rămânea decât reîntâlnirea. Îl așteptau în paradis și, la momentul potrivit, el li se va alătura.

Aerul rece din sala de conferințe îl făcu să tremure. Urma să se întoarcă în Franța. Parcă se scursese o viață de când părăsise țara aceea, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Aici, în nord-vestul Iranului, părea că Franța se află extrem de departe, iar călătoria sa foarte dificilă.

Stockholm, Suedia

Mats Hagström luă un măr din fructieră și mușcă din el cu poftă. Mestecând mărul, îl analiză ca un animal de pradă. Mai mușcă o dată din el și mestecă zgomotos. Eric stătea tăcut pe canapea, în fața lui. Coperte înrămate ale benzilor desenate cu Donald Rățoiul

atârnau din tavan până-n podele, acoperind pereții sălii mari de conferințe. Copertele începeau cu primul număr apărut în septembrie 1948 și continuau până la edițiile moderne. Toată lumea știa că Mats colecționa tot felul de lucruri, iar o parte din colecțiile sale se regăsea atârnând în toate camerele.

Mușcă din nou cu poftă din măr. Eric bănuia că trebuie să aștepte până ce va termina de mâncat mărul înainte de a continua discuția. Nu-i plăceau întâlnirile în care trebuia să ceară bani. Se simțea degradat și privit cu suspiciune. Dar nu putea renunța la ei. Ajutorul limitat primit de echipa sa de la institut nu le era de ajuns.

Mats Hagström termină de mâncat mărul.

– Fii atent, băiețaș, spuse el.

Se roti în scaun și zvârli cotorul în cealaltă parte a camerei, spre coșul de gunoi, lângă fereastră. Rată, lovind în schimb ediția Donald Rățoiul din martie 1956. Sucul din măr se scurse pe rama din sticlă, iar cotorul ajunse pe podea. Mats se întoarse spre Eric.

– Acum înțelegi de ce am renunțat la cariera de baschetbalist. Se uită iar la fructieră, iar Eric se temu că va începe un alt măr.

– Am înțeles că BCI este foarte promițător. În mod clar, a stârnit interesul pe piața internațională. Capacitatea de creștere este foarte ridicată. Ăsta e primul criteriu pe care îl iau în considerare atunci când vine vorba despre o posibilă investiție.

Se aplecă în față și luă un alt măr.

– Spun investiție *posibilă* deoarece nu m-am îmbogățit din investițiile pe care le-am făcut, ci din cele pe care nu le-am făcut. Pricepi? Am un fler deosebit. Mă ajută să evit pierderile, înainte ca acestea să aibă loc. Cei care investesc în fondurile mele știu că am acest fler. Mă urmărești?

Eric dădu aprobator din cap. Se întreba cum de era posibil să te îmbogățești din proiectele pe care ți le refuzi. Mats continuă:

– Așadar, ideea ta este bună, iar piața este pregătită pentru ea. Dar asta mai înseamnă că și alte persoane au văzut cu siguranță ceea ce au văzut oamenii tăi. Deci, următorul lucru la care mă

gândesc, în afară de performanță, este protecția împotriva concurenței. Dacă am înțeles bine ceea ce mi-ai spus, nanogelul este cel care face ca proiectul tău să fie unic. Nanogelul realizează contactul neurologic la fel de bine ca sistemele plasate chirurgical în creier, dar fără vreo operație. Este corect?

Eric încuviință din nou. Mats se uită la cel de-al doilea măr pe care-l ținea în mână.

– Ce anume va împiedica pe un altul să inventeze același lucru la două zile după ce am investit în proiectul tău?

Eric era pregătit pentru această întrebare. Devenise deja o rutină: era a treisprezecea întâlnire pe care-o avea cu investitorii. Până acum, nimeni nu investise nimic. Toți acești investitori îl întrebaseră aceleași lucruri și ajunseră la aceeași concluzie: că era mai bine să investească în acțiunile rusești sau în cele de la firma Ericsson. Lipsa banilor însemna că lucrul la proiectul Mind Surf stagna. În ceea ce-l privea, Eric trăia din salariul Hannei, ceea ce nu era chiar o situație favorabilă relației lor. Scoase un dosar din plastic și i-l dădu lui Mats.

– Aici se află cererile pentru brevet pe care le-am depus. Două dintre ele sunt deja valide din punct de vedere legal, însă numai în cadrul Uniunii Europene. Cu toate acestea, brevetele astea au la bază o versiune anterioară. De atunci, am mai făcut unele modificări, iar noile brevete sunt în curs de aprobare. După cum știți, procesul de obținere a patentului durează destul de mult. Ne protejăm atât nanogelul, cât și casca cu senzori. De asemenea, am depus o cerere și pentru brevetarea programului de calculator pe care l-am conceput.

Matt încetă să se mai uite la hârtii.

– Mind Surf e programul care face posibilă navigarea pe internet cu ochii închiși și cu brațele încrucișate?

– Exact. Mind Surf citește și interpretează mai multe informații emise de creier decât orice alt program anterior. Rezultatul este un sistem puternic și intuitiv de comunicare între creier și calculator.

Programul nu este tocmai finalizat, însă am aplicat deja pentru brevetarea graficii holistice și a convertorului digital, care traduce informațiile între formatul neuronal și cel digital.

Mats se întoarse din nou spre coșul de gunoi.

– Cât timp o să mai dureze până când Mind Surf va funcționa?

Continuă să privească spre coșul de gunoi. Răspunsul lui Eric se auzi în spatele lui.

– Lucrez zi și noapte pentru a termina prima versiune demo. Estimez că va fi gata în câteva săptămâni.

Mats dădu din cap aprobator.

– Atunci uite ce îți sugerez. Termină tu programul de navigare...

Mats aruncă cu boltă mărul neînceput în cealaltă parte a camerei. Fructul aterizează perfect în coșul de gunoi, iar el își ridică mâinile în aer:

– Da! Apoi se întoarse și-l privi pe Eric. Puștiule, știi ce s-a întâmplat chiar acum?

Eric dădu din cap în semn că nu.

– Eu cred în destin. Nu vorbesc prea mult despre asta deoarece, în lumea mea, ești văzut rău dacă discuți despre soartă. Dar, uneori, unele lucruri îmi intră în cap pur și simplu.

Își pocni degetele.

– Poate că există o putere deasupra noastră. Cineva sau ceva care le știe pe toate, care are toate răspunsurile. Cineva care știe cum va încheia Footsie[1] săptămâna viitoare, unde va închide NYSE[2] vinerea viitoare sau ce vânzări va prezenta H&M[3] în raportul următor. Mă urmărești? Probabil că nu este cazul. Dar dacă este? Și dacă această putere chiar vrea să ne ajute, dar nu reușește pentru

[1] FTSE 100, cunoscut sub denumirea de „footsie", este un indice al acțiunilor a celor o sută de companii înregistrate la Bursa din Londra (n.tr.)

[2] NYSE, prescurtare de la The New York State Exchange, Bursa din New York (n.tr.)

[3] Companie multinațională de origine suedeză, cunoscută pentru comercializarea hainelor pentru bărbați, femei, adolescenți și copii (n.tr.)

că suntem prea grei de cap și înguști la minte? Preferăm, mai degrabă, să stăm și să ne batem capul cu programele noastre de analiză tehnică, să ne jucăm cărțile cu prudență și să ne străduim să obținem un câștig acolo, rezonabil. Dar dacă cele mai importante răspunsuri se află chiar sub ochii noștri? Dacă așa este, atunci e important să fim receptivi.

Mats își potrivi mânșetele cămășii.

– M-am gândit la toate acestea chiar înainte să arunc cel de-al doilea măr. Am decis că, dacă voi rata, voi spune nu. Dacă va intra în coș, voi accepta.

Eric îl privi nedumerit.

– Lăsați un măr să vă decidă următoarele investiții?

Mats oftă.

– Nu, de obicei nu. Am o echipă de specialiști care verifică toate detaliile. Este o chestiune atât de serioasă încât devine plictisitoare. Poate că a fost o coincidență. Sau poate că a fost destinul. Singura modalitate de a afla este de a spune „da" investiției. Dacă totul se duce naibii, putem exclude varianta cu destinul.

Eric își trecu o mână prin păr.

– Deci doriți să investiți în proiectul nostru?

– Da, desigur. Și o voi face în conformitate cu planul de plată discutat mai devreme. Douăzeci de milioane în patru tranșe, care vor fi achitate atunci când vei atinge obiectivele stabilite. Dar... și există un „dar". Întotdeauna există. Nu voi efectua prima plată până ce nu vei finaliza programul Mind Surf. Oricum, nu va mai dura decât câteva săptămâni și atunci vom ști cu adevărat că funcționează.

Eric zâmbi, dar regretă că fusese atât de optimist în ceea ce privea termenul-limită. La fel de ușor putea trece luni de zile până când programul va fi gata. Dar, la naiba, cel puțin acum totul depindea de el. Se ridică și întinse mâna. Un răspuns afirmativ, în cele din urmă. Era amuzant că se întâmpla să îl obțină la cea de-a treisprezecea întâlnire.

– Vă mulțumesc. Voi face tot posibilul ca, în cel mai scurt timp, să vă pun la dispoziție o versiune funcțională.

Mats îi strânse mâna.

– Acum ai un motiv al naibii de bun ca să termini. Și să sperăm că destinul va fi de partea noastră.

Ca mai mereu, *Riche* era aglomerat, iar Eric abia reuși să-și facă loc printre mese. Îl văzu pe Jens în picioare, făcând semn spre o masă ocupată, cu vedere spre Birger Jarlasgatan. Toți cei de la masă râdeau. Jens îi cunoștea pe toți. Fără nicio excepție. Fiind unul dintre reporterii de la secția de eveniment a cotidianului *Aftonbladet*, abilitățile sale sociale erau un atú grozav. Eric se îndreptă spre el.

– Bună. Mă duc să iau loc la masa noastră.

Jens încuviință și îl bătu pe spinare pe unul dintre meseni. Eric merse de-a lungul rândului aglomerat de clienți care luau masa de prânz și ajunse la masa din colț, de lângă perete. Se scufundă în scaun și respiră adânc. Nu avusese timp, până în acel moment, să se relaxeze după întâlnire. Cu ce anume fuseseră de acord? El trebuia să dovedească faptul că se pot proteja împotriva competiției. Că brevetul era suficient de puternic încât să-i mențină la distanță. Mai presus de toate, trebuia să reușească să facă programul să funcționeze. Dar asta era o provocare. În ultimele câteva săptămâni, avusese tot felul de probleme. Când îl controla cu tastatura, Mind Surf funcționa, însă atunci când folosea casca, se bloca. Nu fusese în stare să identifice eroarea. Motorul de conversie, „inima" programului, era complex și interpreta o cantitate imensă de informații neuronale. În plus, interfața tridimensională lucra în timp real, ceea ce o făcea vulnerabilă în fața unor potențiale probleme. Probabil că eroarea se afla undeva în procesorul de traducere. Poate că, până la urmă, problema era contactul prea slab cu creierul.

Eric privi pe fereastră traficul de pe strada Birger Jarlsgatan. Un biciclist trecu clătinându-se pe lângă un taxi, care puse frână și

aproape că se lovi de un Porsche galben. Două femei tinere cu pungi de cumpărături de la Gucci traversară strada în fugă.

Intenționa să-și vândă jumătate din companie Fondului de Management Hagström. De fapt, nu era doar compania lui. Era proprietarul ei alături de fondul de inovații KTH. Dar o simțea ca și cum ar fi fost doar a lui. Erau ideea lui, cercetarea lui. Consiliul de administrație al Institutului KTH era cel care hotăra valoarea companiei. Oare o evaluaseră la un preț prea mic? Oare din această cauză acceptase Mats Hagström? Simți un frison, gândindu-se la posibilii noi proprietari. Mats avea să vină cu și mai multe pretenții. De ce era Eric atât de neliniștit? De ce îi era mereu atât de greu să se supună autorității? De ce îi venea atât de greu să renunțe la control?

Un chelner puse pe masă o farfurie cu friptură Rydberg. Eric clătină din cap.

– Mulțumesc, dar nu am comandat încă.

Chelnerul chicoti, luă înapoi farfuria și își făcu loc prin mulțime. *Riche* era la fel ca întotdeauna. Ar fi preferat un loc mai liniștit, ca *Teatergrillen* sau *Prinsen* – un restaurant unde puteai vorbi fără prea multe întreruperi. Își studie prietenul, care se apleca cu nerușinare peste cealaltă masă și lua o mână de cartofi prăjiți dintr-o farfurie a unui client. Nimănui nu i se păru ciudat acest gest; râseră și cineva ridică un pahar cu bere. Jens juca după propriile reguli. Era mai mare decât oricine altcineva din restaurant. Era blond și avea barbă, ceea ce nu era atât de neobișnuit, dar purta mocasini albaștri, pantaloni din catifea verde, o cămașă albă și o eșarfă roșie. Doamne! Hanna ar fi înnebunit dacă l-ar fi văzut. Hannei îi plăcea să-l dea pe Jens exemplu de „așa nu" atunci când Eric se îmbrăca. „Nu poți purta tricoul acela, vei arăta ca Jens." Dar el se gândea că l-ar fi făcut să se simtă liber.

Eric îi privi pe ceilalți clienți din restaurant: oameni de afaceri în costume negre, modele în jachete de piele și copii bogați cu bandane și părul întins, dat pe spate. Din loc în loc, câte un artist. Poate

erau actori sau beţivi cu nasurile roşii şi păr slinos. În ce categorie se încadra el? În cea a academicienilor prăfuiţi? Sau a antreprenorilor visători?

– Eric! Propriul meu Professor Calculus[1]!

Jens îl îmbrăţişă la fel de strâns şi din toată inima, ca întotdeauna. Barba aspră îi zgârie obrazul lui Eric. Era dat cu prea mult aftershave şi avea o pată de ketchup pe tricou.

– Ştii că îmi place să mănânc la prânz. Lui tati îi este foame! Sper că şi ţie îţi este.

Jens deschise meniul bucuros; era mereu fericit când venea vremea mesei. Eric zâmbi şi se uită să vadă ce ar fi putut comanda. Nu îi era chiar foame. Tensiunea din timpul întâlnirii cu Mats îl făcuse să-şi piardă apetitul.

– Voi comanda pâine prăjită Skagen[2].

Jens se încruntă.

– Uau! Câtă imaginaţie! Şi după aceea?

Eric rânji văzându-l pe Jens dezamăgit.

– Un espresso.

Jens clătină din cap.

– Ne-am înţeles la un prânz îndelungat. Şi, în plus, te-am mai şi aşteptat o oră. Am să comand smochine cu prosciutto. Sunt fantastice – două porţii, ca să poţi să mănânci şi tu – şi apoi creveţi prăjiţi cu sare. Şi apoi *char*[3] la grătar. Ce bem?

Nu puteai ajunge la nicio înţelegere cu Jens atunci când venea vorba despre băutură la masă. Nu mânca niciodată fără să bea vin.

– Alege tu. Ştiu că vei face o alegere bună.

Jens îi făcu semn cu mâna chelnerului vioi care dădu din cap şi plecă de lângă cuplul care comanda şi veni la masa lor.

---

[1] Professor Cuthbert Calculus, personaj ficţional de desene animate, un profesor distrat, fizician, pe jumătate surd, care inventează multe aparate sofisticate (n.tr.)

[2] Toast Skagen este o combinaţie de creveţi şi alte ingrediente, servite pe o bucăţică de pâine prăjită în grăsime (n.tr.)

[3] Peşte de apă rece (n.tr.)

– Jens – întotdeauna o plăcere să avem un asemenea oaspete deosebit. Cu ce te pot servi astăzi?

Jens zâmbi fericit. Cuplul părăsit îl privi furios.

– Vom începe cu lucrurile de bază, dragul meu Pierre. Pentru început, o sticlă de șampanie bună Blanc de Blacen, Deutz, din 1998. Apoi vom continua cu La Cablisienne Grand Cru[1], din Grenouille, din 2004. Și, pentru numele lui Dumnezeu, asigură-te că este mai rece decât data trecută.

Chelnerul se înclină și dispăru. Jens își îndesă cămașa care-i ieșise din pantaloni, observă pata de ketchup și zâmbi. Apoi îi acoperi mâna lui Eric cu a lui.

– Domnule Söderqvist. Cum te simți... *cu adevărat?*

Da, *chiar așa,* cum se simțea? În sinea lui? Nervos. Nesigur. Rănit. Cu Jens putea să fie sincer. Se cunoșteau de multă vreme și erau destul de apropiați.

– Jens, îmi este teamă. Teamă că-mi scapă lucrurile de sub control. Cred că am lucrat prea mult și m-am izolat. Slujba mea devine un fel de armură. Îmi trag viziera și merg pe câmpul de luptă. Cu cât se înrăutățesc lucrurile cu Hanna, cu atât întârzii mai mult. Fugind de ea.

Jens îl privi gânditor.

– De ce ți-ai pus armura asta, în primul rând?

– Ca să pot rezista. Mai presus de toate, la serviciu. Mă simt responsabil pentru colegii mei. Pentru investitori. Pentru întreg proiectul. Și, nu în ultimul rând, pentru Hanna. Trebuie să am propriul meu salariu.

– Cu toții te-am văzut cum te afunzi în muncă. Sau poate că evadezi în ea cu bună știință. E ca și cum ai fi fost posedat, în special în ultimele câteva luni. Ca să fiu sincer, am fost surprins că m-ai sunat înapoi ieri. Trecuse multă vreme. Dacă tot ceea ce faci este să

[1] Vin alb (n.tr.)

trăiești pentru a îndeplini așteptările altora, te vei pierde. Tu și armura veți deveni unul și același lucru.

– Sigur. Și eu, și Hanna știm asta. Și, la dracu', poate are și ea o armură.

Jens păru preocupat.

– Atunci, când se va termina bătălia, vei fi singur. Toți vor fi dispărut. Toate pentru câte ai luptat se vor fi pierdut.

Șampania sosi. Jens profită de ocazie pentru a comanda de mâncare.

Eric se gândi la Hanna. De ce era totul atât de complicat? Glumiseră adesea pe seama faptului că trăiau într-un frumos palat de cristal, separați de restul lumii. Dar acesta se spărsese în 47 de bucăți. Ca și când ar fi depășit amândoi o limită în timpul certurilor din ultimele săptămâni și chiar mai mult, în tăcerea dintre ei. Jens își ridică paharul.

– Fără câmpuri de luptă. *Pentru pace.* Și adio, arme!

Eric sorbi vinul rece.

– Atunci când facem dragoste, parcă armura cade. Asta mă face fericit. Tocmai din cauza asta e al naibii de greu. Într-o seară ne certăm, în următoarea facem dragoste.

– Nu există nicio îndoială că încă vă iubiți. Și Hanna mi-a spus același lucru. Poate că acesta este motivul pentru care trebuie să luați o pauză. Cu speranța că amândoi vă veți da seama că nu puteți trăi unul fără celălalt.

Eric văzu, peste umărul lui Jens, perechea de la cealaltă masă, care încă nu apucase să comande. Bărbatul părea că mai are puțin și plângea. Femeia îl privea cu dispreț. Relațiile nu erau ușoare, cu femeile era dificil. Mai bău niște șampanie.

– Ei bine, Jens, poate că ai dreptate. Nu pot fugi mereu de deciziile grele. Voi vorbi cu ea.

Se trezi calculând cât de mult ar câștiga pentru muncă dacă n-ar trebui să-și facă griji în privința Hannei. Schimbă subiectul.

– Am obținut astăzi o promisiune. Mats Hagström vrea să investească în Mind Surf.

Jens îl privi. Pentru o clipă, păru că nu voia să-l lase să se sustragă de la subiectul pe care-l discutau. Dar apoi se înveseli.

– Felicitări! Matte Hagström. Asta-i di granda! Acum lucrurile vor începe să se miște.

– Da, așa sper. Dar încă este mult de muncă. Și cum situația este cum este… Va trebui să lucrez și mai mult – presiunea și cerințele sunt mari. Și Hanna e deja pe jumătate plecată.

Chelnerul le așeză pe masă un platou mare cu smochine învelite în prosciutto. Jens îndreptă imediat platoul spre Eric.

– Prietene, nu te mai gândi la probleme, ci la posibilități. Cel puțin ți-ai asigurat finanțarea. Așa că te poți relaxa. Ia câteva smochine. Visează-te în drum spre însoritele deșerturi arabe. Acolo, toate gândurile tale sunt doar șoapte în blânda briză.

Tel Aviv, Israel

Cei trei bărbați de la masă erau nucleul serviciului israelian de informații. Jacob Nachman, directorul unității de informaţii radio 8200, le ceruse să se întâlnească. Lângă el stătea David Yassur, directorul operațiunilor din Mossad, și vizavi de acesta se afla general-maiorul Amos Dagan, directorul agenției de informații militare Aman. Aceștia îl așteptau pe al patrulea, Meir Pardo, directorul executiv al Mossadului. David Yassur își vedea rareori șeful, însă atunci când se întâmpla să-l întâlnească, avea mereu emoții. Acest lucru îl irita, dar, în același timp, nu era de mirare. Meir nu era un om obișnuit. Se născuse într-un tren în Novosibirsk, în 1943, părinții săi fiind supraviețuitori ai Holocaustului. Familia sa emigrase în Israel când avea nouă ani.

Ca tânăr, Meir se înrolase în armată și fusese repede acceptat în unitatea de parașutiști. Lista sa de merite militare era lungă, iar David probabil că o știa numai pe jumătate. Meir fusese responsabil pentru mai multe unități de operațiuni speciale și de informații. În 2002, prim-ministrul îl numise în funcția de director al Mossadului. Echipa sa îl adora. La Mossad era cunoscut că lucra optsprezece ore pe zi, de multe ori dormind la birou. Se trezea devreme, făcea un duș lung și rece ca gheața, mânca un iaurt și lucra fără oprire până noaptea târziu. Colegilor săi le venea greu să țină pasul cu el. David avea destulă experiență cât să nu încerce acest lucru. El avea alte calități și o familie. Singurele pasiuni cunoscute ale lui Meir erau pictatul și fumatul de pipă. Picta în acuarelă. Puținii oameni cărora le fusese permis să-i vadă picturile spuneau că este extrem de talentat.

Meir intră în cameră. Ochelarii delicați erau împinși spre frunte, iar el se sprijinea de un baston. David se strâmbă. Știa că Meir disprețuia sănătatea precară, chiar și atunci când era vorba despre propria persoană. Fusese rănit de două ori și uneori era nevoit să folosească un baston, atunci când îl durea piciorul. Acest lucru îl indispunea. Meir mormăi ceva spre ceilalți și se așeză lângă Jacob, care își drese glasul.

– Prieteni, în după-amiaza aceasta am primit un raport și vreau să vă spun tuturor ceea ce conține. Pe parcursul ultimelor luni, ne-am concentrat mai mult pe mijloacele sociale de transmitere a informațiilor. Printre altele, am lansat un program de calculator care citește bloguri zi și noapte. Acesta descifrează aproape toate limbile lumii și caută modele și conexiuni care ar putea indica orice tip de ostilitate față de Israel. Este un tip de motor de căutare, dar care, spre deosebire de Google, de exemplu, folosește un algoritm care…

Meir ridică o mână.

– Jacob, sari peste detaliile tehnice. Ce ai aflat?

Jacob păru jignit, dar se adună și continuă.

– Am găsit câteva legături și modele care par a fi interconectate. Sursele sunt o serie de bloguri, precum și conversații care au loc, în

primul rând, pe Facebook. Ne-am petrecut ziua de astăzi lucrând la o analiză mai amănunțită, și acesta este rezultatul de care ne apropiem.

Le înmână celor prezenți câte un dosar roșu.

– Un fel de bandă libaneză, probabil o mică grupare aflată în legătură cu Hezbollah, pregătește un atac direct asupra băncilor noastre și a bursei de valori. Nu avem încă niciun nume. Și nici nu știm încă unde anume în lume se află acest grup. O sursă indică faptul că este în Franța, probabil în Nisa. Credem, de asemenea, că una dintre țintele lor ar putea fi TBI. Nu am reușit să determinăm intervalul de timp, cine anume îl finanțează sau ce pun la cale. Ar putea fi vorba despre un fel de atac digital, prin intermediul internetului.

Bărbații se uitară prin dosare. David încercă să-și aducă aminte. Ceva îl făcu să reacționeze la spusele lui Jacob. Citise ceva în urmă cu câteva zile. După câteva clipe, Amos chicoti. Meir privi spre general încruntat.

– Ce este atât de amuzant?

Amos închise dosarul.

– Acestea sunt nonsensuri pur adolescentine. Facebook? Twitter! Haide, Jacob. La naiba, sper că nu în cercetarea asta se duc toți banii unității tale, nu? Este responsabilitatea băncilor să aibă un bun sistem de securitate. Cum se numește? Firewall. Hackeri au existat dintotdeauna. Cu siguranță, acesta nu este un motiv de îngrijorare.

Jacob ridică mâna.

– Amos, dacă tu crezi că numai adolescenții folosesc internetul, ești terminat. Cu toții suntem. Ceea ce tocmai v-am arătat este rezultatul unui proiect informațional foarte eficient și bine coordonat. Mă aștept de ceva vreme să fim martorii unui fel de atac asupra Israelului prin intermediul internetului. Un astfel de atac ar putea avea consecințe foarte grave pentru întreaga țară. Chiar și pentru tine, Amos.

Meir dădu aprobator din cap.

– Sunt de acord cu faptul că trebuie să luăm în serios acest lucru. Bine lucrat, Jacob. Dar pentru a continua, trebuie să știm mai multe. Cine sunt ei, unde se află, cum plănuiesc să ne atace și când anume? Unitățile noastre trebuie să colaboreze. Internetul e bun, însă nu toate informațiile de care avem nevoie pot fi găsite cu ajutorul lui. Slujba noastră, a mea și a ta, Amos, este să găsim informațiile care le-au scăpat oamenilor lui Jacob.

Jacob dădu din cap, mulțumit de sprijinul lui Meir. Amos păru iritat, însă se hotărî să nu spună nimic.

Deodată, David își aduse aminte ce anume citise. Se aplecă peste masă și-i șopti la ureche lui Meir care mai întâi se încruntă, dar apoi încuviință, mișcând din cap. David se așeză și-și deschise laptopul. Ceilalți îl priviră uimiți.

– În urmă cu câteva zile, unul dintre agenții noștri a fost într-o misiune în Dubai. Acest agent a interogat un antreprenor arab, care avea legături cu programul de arme nucleare din Iran.

Amos zâmbi strâmb.

– Sunt aproape sigur că am citit ceva despre un jaf și o crimă petrecute în Burj al-Arab. Victima lucra în domeniul imobiliar. Sau, ca să fiu mai precis, el reprezenta domeniul imobiliar. Era unul dintre cei mai importanți antreprenori din peninsulă. Continuă vizibil ironic. Ciudată poveste... a fost înjunghiat, dar a murit din cauza unui atac de cord. Ghinion.

Meir începu să se enerveze.

– Lucrurile nu au mers conform planului. Așa se întâmplă când îți asumi riscuri. Ar trebui să știi asta mai bine ca oricine. David, continuă.

David încuviință dând din cap. Replica despre asumarea riscului era una dintre preferatele lui Meir.

– În timpul interogatoriului, a reieșit că un anumit Arie al-Fattal caută să finanțeze un atac împotriva Israelului.

David privi ecranul, de unde extrase raportul din Dubai.

– Se pare că este un fel de atac al unui virus. Nu am primit mai multe informații, însă am presupus că era vorba despre un virus biologic. Dar poate că este un virus de calculator, pe care-l vor utiliza împotriva băncilor noastre.

Jacob notă ceva pe spatele raportului său. Se întoarse spre Meir.

– De ce nu am fost informați despre acest lucru?

Meir oftă.

– Calmează-te, Jacob. Nu am terminat de analizat tot. Acum ne aflăm în căutarea acestui al-Fattal. L-am urmărit multă vreme. Pare să fie o pacoste și e timpul să scăpăm de el. Veți primi toți o copie a raportului Dubai. Mulțumesc, David. Acum, avem și un nume. Și este timpul să-l informăm pe prim-ministru.

David privi pe fereastra din spatele lui Amos, spre dealurile Iudeei. Soarele arzător pierea în spatele munților întunecați. În depărtare, în aceeași direcție, se întindeau deșerturile aride ale Irakului. Dincolo de acestea, se aflau laboratoarele subterane de arme nucleare și amenințarea constantă că statul Israel va fi distrus. Și, mai departe, se aflau regiunile muntoase tulburate ale Pakistanului, controlate de sute de triburi nelegiuite. Undeva, în acea zonă, se ascundea liderul al-Qaeda. Era o lume a dușmanilor și a amenințărilor reale. Dacă semenii săi israelieni ar fi cunoscut măcar o mică parte din amenințările pe care organizația lui le contracara în fiecare zi, n-ar mai fi putut dormi noaptea.

Primul lucru pe care trebuiau să-l facă era s-o interogheze pe Rachel Papo din Unitatea 101 și să afle ce s-a întâmplat cu adevărat în acea cameră de hotel din Dubai.

Stockholm, Suedia

Hanna încă nu se întorsese acasă. Sushi-ul era în frigider, neatins. Eric era nerăbdător. Așa era întotdeauna când nu-și vorbeau

după o ceartă. Când nu știa ce făcea sau la ce se gândea ea. În mod evident, avea o dorință nesănătoasă de control sau securitate. Această incertitudine îl înnebunea. Era încă supărată? Pentru că, de obicei, îl suna – uneori, de mai multe ori pe zi. Iar astăzi se întâlnise cu Mats Hagström; ar fi trebuit să fie curioasă cum au mers lucrurile.

Era vineri seara, era sabatul, când cinau întotdeauna împreună, aprinzând lumânările și rupând pâinea. De la o brutărie cușer, cumpărase *challah*[1]. Dar ea nu îl sunase. Ceea ce însemna că era supărată. Sau tristă. Poate ambele. Oare întârzia intenționat?

Bău o cafea și încercă să se concentreze asupra muncii sale. Asculta *Nocturna în mi minor, opus 72* a lui Chopin pe iTunes. Notele pianului invadau micul spațiu de lucru. Peste tot se aflau teancuri de hârtii și dosare. În mijlocul camerei se afla un birou, dominat complet de ecranul mare al calculatorului. De-a lungul unuia dintre pereții scunzi, se aliniau trei servere. Cablurile răsucite acopereau podeaua. Lângă birou stătea un manechin, pe care-l numise Marilyn. Pe cap purta casca roșie Mind Surf. Cincizeci de fire subțiri, de toate culorile, acopereau casca, arătând ca un scalp futurist. Cineva îi sugerase că ar trebui să se prezinte cu Marilyn la concursul de artă modernă de la Salonul de Primăvară din Liljevalchs.

Era un haos organizat. Cel puțin, așa îi spusese Eric Hannei. În realitate, nu era decât un haos. Poate că era o oglindire a propriei sale minți – plină de idei și de un milion de gânduri la un loc. Așa îi plăcea lui. Restul apartamentului se afla într-o ordine perfectă: ordinea întreținută de Hanna. Însă acesta era domeniul său, ultimul lui avanpost. Se gândi la ceea ce-i sugerase Jens. O pauză. Ce părere ar fi avut ea despre una ca asta? Dacă ar fi zis că e o idee bună, ar fi însemnat că voia să scape de el? Dacă nu i-ar fi plăcut, ar fi însemnat că distanța o îngrijora? Că o îngrijora

[1] Tip special de pâine evreiască împletită, care se consumă de Sabat (n.tr.)

ce urma să facă? Sau ce urma să facă el? Care din cele două variante era mai rea?

Privi fix ecranul din fața lui. Pe acesta vedea mecanismele interioare ale programului Mind Surf: linii lungi de cod. Undeva, printre acele milioane de simboluri, se ascundea o eroare – o eroare care făcea ca sistemul să se blocheze de fiecare dată când îl testa. Poate că problema nu era programul. Ce putea face în continuare pentru a îmbunătăți gelul și casca? Ar putea oare să facă în așa fel încât senzorii să penetreze scalpul cu încă un milimetru sau doi? Ar trebui mărită conductivitatea nanogelului?

Telefonul îi vibră în buzunar. Era un mesaj: „Sunt prinsă într-o ședință de urgență". Vineri seara? „Probabil că voi ajunge acasă într-o oră." Se uită la ceas. Era zece și douăzeci. Oftând, puse telefonul pe masă. Apoi îl luă din nou și citi mesajul până la final. „Pupici." Așadar, poate că nu era *chiar atât* de supărată. Deodată, se simți mai bine. Scrise un e-mail membrilor grupului Mind Surf, care se aflau peste tot în Suedia și Japonia, descriindu-le întâlnirea sa de succes cu Mats Hagström. Odată ce trimise e-mailul, închise ochii și se bucură de muzică.

Se auzi un zgomot la ușă și privi mijit ceasul de la calculator. Era douăsprezece și un sfert. Probabil că adormise. Auzi sunetul tocurilor înalte ale Hannei și zornăitul cheilor pe masa din hol. Se ridică somnoros și intră în sufragerie. Ea îl privi zâmbind.

– *Shabbat Shalom,* îi spuse el răgușit.

– *Shabbat Shalom.* Doamne, arăți groaznic! Îți iei meseria de profesor prea în serios. Ca să cercetezi, nu trebuie să arăți ca Einstein.

El își dădu ochii peste cap și-și trecu o mână prin păr. Părea calmă. Se relaxă.

– Ce s-a întâmplat la serviciu?

– Am primit niște informații de la Tel Aviv la prânz. Despre o amenințare la adresa băncii. A fost o nebunie.

Ea îl sărută în fugă, iar el o prinse în brațe. Hanna mirosea frumos, în ciuda faptului că fusese o zi lungă.

– Trebuie să fac un duș. De ce nu scoți o sticlă de vin? Și ceva de mâncare?

– E aproape ora unu.

– Știu. Îmi pare rău. Dar hai să mâncăm oricum. Undeva, în lume, trebuie să fie ora cinei. Și vreau să-mi spui cum au decurs lucrurile la întâlnirea cu investitorul. Ultimele cuvinte le strigă din baie.

El se duse în bucătărie și scoase sushi. În frigider, găsi o sticlă de Chablis deja începută, care încă mai avea gust bun. Aprinse lumânările și turnă vinul. Pâinea se afla încă sub un prosop. După o vreme, îl auzi pe Frank Sinatra la combina stereo. Hanna veni cu un prosop pe cap, în formă de turban și cu halatul de baie deschis. Când îi văzu expresia, își trase halatul și își legă cordonul.

– O, nu, să nu te gândești. Hai să mâncăm. Mi-e foame.

Luă loc la masă în fața lui. Deși se străduia să fie veselă, el vedea că este obosită, poate mai mult psihic decât fizic. Putea vedea acest lucru în ochii ei, în ridurile din jurul lor. Se uită la el cum o privea. El zâmbi și rupse o bucată de pâine pentru ea.

– Ce mai faci?

Ea luă pâinea și o mâncă în tăcere.

– Tu ce crezi? Am avut parte de multe nopți aiurea, iar ziua de azi a fost de rahat. Ție cum îți merge?

– Aproximativ la fel. Dar, de fapt, astăzi nu a fost o zi de rahat. L-am convins pe Mats Hagström să investească.

Ea se învioră.

– Felicitări! E un lucru grozav pentru tine.

El se încruntă.

– Ce vrei să spui cu *„pentru tine“?*

– Exact ce am spus. Că e minunat pentru tine.

– Da, este, dar nu numai pentru mine, ci și pentru tine. Avem nevoie de două salarii.

Pentru o clipă, ea tăcu. Apoi ridică paharul.

– Ai dreptate. Noroc pentru Mind Surf. Cum merge programul?

– Nu prea reușesc să-l fac să funcționeze. Conectat la tastatură, funcționează, dar când încerc să-l ghidez neural, se blochează.

Hanna luă o bucată de somon.

– Poate că nu programul este problema. Poate că e ceva legat de hardware. Sau cu casca. Poate cu gelul?

El dădu din cap aprobator.

– S-ar putea. Verific toate variantele, posibile și imposibile. După cum știi, sunt un ticălos încăpățânat, așa că, probabil, se va rezolva de la sine.

Ea luă o înghițitură mare de vin și mâncă o altă bucată de somon. Întotdeauna mânca sushi cu mâna. El folosea bețișoare.

– Ce-i cu amenințarea asta asupra băncii? Vizează în mod special birourile din Stockholm? Nu ai bani acolo, nu?

Își șterse degetele cu șervețelul.

– Există riscul ca hackerii să pătrundă în sistem, un fel de atac cu viruși. Tel Aviv-ul crede că un grup care are legături cu Hezbollah pune ceva la cale. E tot ce știm. Cei de la biroul central încearcă să afle mai multe. Ca director local IT, trebuie să verific și să îmbunătățesc sistemul nostru de securitate. Același lucru se întâmplă în fiecare birou din întreaga lume. Toți din echipa mea încă lucrează. Aș fi putut rămâne la serviciu toată noaptea.

– Mă bucur că ai venit acasă. Virusul mai poate aștepta. Și colegii tăi se descurcă și singuri. Lasă-i să lucreze pentru ca tu să poți să-ți asumi mâine-dimineață meritele, odihnită și revigorată.

Hanna își plimbă degetul pe marginea paharului cu vin.

– Ceea ce ți-am spus este extrem de confidențial. Nu pot... Nu ți-am spus nimic. Nu știi nimic. Îți imaginezi ce s-ar întâmpla dacă ar afla clienții noștri? Încrederea pe care o au în noi este lucrul nostru cel mai de preț.

Eric se ridică și merse în jurul mesei. Se opri în spatele ei și-i dădu jos prosopul cu care își strânsese părul. Șuvițele umede îi căzură pe gât. Ea își aplecă în față capul, iar el îi masă umerii.

– Desigur. Încrederea este lucrul cel mai valoros pentru TBI, la fel ca și acasă. Trebuie să avem încredere unul în celălalt. Trebuie să ai încredere în mine.

O simți încordându-se.

– Ce vrei să spui?

El continuă să îi facă masaj.

– Ceea ce vreau să spun e că nu vreau să te pierd. Vreau să cresc alături de tine, să devin mai bun alături de tine și să îmbătrânim împreună. Să clădim o viață lungă. Să avem o familie. Nu trebuie să te temi de viitor. Eu cred în el în totalitate. În noi. Își dădu seama că făcea exact opusul a ceea ce îi sugerase Jens. Că, de fapt, îi spunea să continue, fără să schimbe cu adevărat ceva.

Hanna se îndepărtă de el, dar rămase pe scaun.

– Nu m-ai văzut în ultimii ani. Nu m-ai ascultat. Nu ai fost... prezent. Și acum, când m-am săturat, încerci să te revanșezi pentru zece ani în care m-ai lipsit de dragoste. În pat. În bucătărie. Eric, trebuie să mă câștigi. Serios. M-am săturat să trag de relația asta. M-am săturat de noi. De tine.

Se simți rănit și furios în același timp. Rămase în spatele ei, bulversat. Își simțea corpul greu de parcă ar fi crescut deodată atracția gravitațională. Hanna își strânse umerii. Mai avea puțin și plângea. El vorbi cu o voce gravă, nefiind sigur dacă ar trebui să o atingă.

– Ai dreptate. Nu m-am implicat în această relație. Am fost un porc narcisist. Și am considerat că ești de drept a mea. Îmi pare rău. Dacă ai ști! Mi-a dat prin cap ideea că trebuie să am succes și că și tu crezi că e important să fie așa.

Își trecu mâna prin părul ei ud.

– Dar acum... înțeleg ce însemni pentru mine. Însemni atât de mult. Nu pot să te pierd pur și simplu. Numește-o a doua șansă.

Ea se ridică și luă paharul cu vin.

– Ți-am oferit șansă după șansă. Trebuie să faci ceva concret. Trebuie să existe o corelație între cuvintele și faptele tale. Tu tot vorbești, dar nu se întâmplă nimic. Gata cu bolboroselile astea și cu promisiunile deșarte. Nu știu dacă îți auzi vorbele, dar mie îmi pare că mereu este vorba despre nevoile tale, despre ideile tale. Nu vreau să fiu psihologul tău nenorocit! Va trebui să muncești din greu dacă vrei să salvezi această relație.

Ea se duse în dormitor, iar el o urmă. Se simțea încă nesigur. Voia să ia inițiativa – să spună ceea ce trebuie, să simtă ceea ce trebuie. La jumătatea drumului dintre sufragerie și dormitor, ea se întoarse cu ochii plini de lacrimi.

– Să nu crezi că poți să mă ții legată de tine. Și să nu crezi că vei rezolva ceva dacă mă lași gravidă. Ai înțeles?

Ea ridică un deget, în semn de avertisment.

– Nu sunt pregătită să am un copil. Și cum ai putea avea grijă de un copil când nici măcar de tine nu poți să ai grijă? Sau de mine?

El făcu un pas spre ea. Nu voia să se enerveze. Știa că nu era bine, dar nu se putu abține.

– O, las-o baltă! Mă auzi? *Las-o baltă!* M-am săturat de toate prostiile tale despre copii. Amândoi știm care este problema, nu-i așa? Îți este frică. Îți este frică să îți asumi responsabilitatea. Îți este frică să nu te urâțești. Îți este frică de sarcină, frică de naștere. Îți este frică să depinzi de cineva! Îți este teamă să nu fi părăsită! *Îți este frică!*

Țipa la ea, chiar dacă era la mai puțin de jumătate de metru distanță.

– Ei bine, bine, Hanna, dar nu-ți vărsa peste tot teama ta nenorocită!

Vorbele acestea ieșiră din el deodată și exploziv, un torent năucitor de apă murdară care o prinse în vârtejul ei. Ea tăcea, țintuindu-l cu privirea, adânc, în ochii lui, de parc-ar fi căutat ceva în străfundul lor. Obrajii îi erau umezi, iar brațele îi atârnau. Încă

ținea paharul în mână. Timpul încremenise. Îi părea atât de rău încât îl durea. Vru să își retragă toate cuvintele. Dar, în schimb, cuvintele încă răsunau asurzitor, tulburând tăcerea dintre ei. Ea era atât de mică, atât de fragilă. O văzu exact cum era. Ar fi vrut s-o îmbrățișeze. S-o sărute.

Ea se întoarse tăcută și se duse în dormitor. Stinse lumina și închise cu grijă ușa în urma ei. El rămase singur în întuneric. El și Sinatra.

Mi-ai intrat pe sub piele. Te am adânc în inima mea. Atât de adânc în inima mea, încât ești cu adevărat parte din mine. Mi-ai intrat pe sub piele.[1]

Ierusalim, Israel

Era duminică și ședința săptămânală a cabinetului tocmai se încheiase. Cei patru aleși se duseseră direct la casa lui Ben Shavit, Beit Aghion, în Rehavia. Vila cenușie era idilic situată la intersecția străzilor Balfour și Smolenskin, cu vedere spre orașul vechi al Ierusalimului. Cartierul Rehavia fusese proiectat întocmai ca orașele-grădină din Europa, cu parcuri înflorite, în culori fantastice. Toată zona era foarte liniștită. Undeva, lătra un câine; altminteri, nu se auzea niciun zgomot. La întâlnirea anunțată în grabă luau parte directorul Mossadului Meir Pardo, ministrul de finanțe Yuval Yatom, ministrul apărării Ehud Peretz și consilierul strategic Akim Katz. Câțiva dintre ei erau prieteni cu Ben Shavit încă din timpul armatei. Preferară să stea pe terasă, la umbră, acolo unde se simțeau bine și unde subtilitățile dispăruseră de mult. Un palmier înalt își întindea frunzele peste terasă. Un asistent scund, purtând *yarmulke*[2], îi servi cu ceai proaspăt de mentă, în timp ce Ben stătea greoi într-un scaun din ratan, răsucindu-și verigheta nerăbdător. Se întoarse

[1] *I've Got You Under My Skin,* melodie compusă de Cole Porter în 1936 (n.red.)

[2] Pălărie emisferică sau de forma unei farfurii, confecționată de obicei din pânză (n.tr.)

către ministrul de finanțe care era, de asemenea, și nașul celui de-al cincilea copil al său.

– Yuval, ce e prostie în toate astea și ce ar trebui să luăm în serios?

Yuval mestecă gânditor în ceai. Era cel mai în vârstă dintre toți și întotdeauna calm. Nimic nu părea să-l supere. Pe Ben îl enerva lentoarea acestuia, mai ales atunci când el însuși era foarte nerăbdător; dar știa că acel chip liniștit era paravanul unei intense activități mintale.

– Deși s-ar putea ca totul să fie o mare porcărie, nu ne putem permite să ne asumăm vreun risc. A trecut mult timp de când ne păstram lingourile de aur și pachetele de bani în seifurile noastre bancare. Astăzi, acestea au fost transformate în servere, iar aurul nostru, în cifre de 1 și 0. Totul este digital. Măsurile noastre de securitate sunt foarte sofisticate – fără îndoială, cele mai bune din lume. Dar, dacă este să vorbim despre un atac bine plănuit și finanțat, trebuie să presupunem că protecția noastră actuală nu este suficientă. Așa cum am spus întotdeauna, Ben: „Speră la mai bine, dar pregătește-te pentru ce e mai rău". Aceasta este strategia corectă și de astă dată. Dacă virusul ne-ar distruge sistemele, ne-ar afecta, dar nu ar fi o catastrofă. Am pierde niște date, dar cu asta ne putem descurca. După ce ne vom reveni și ne vom relua activitatea, va fi totul ca la început. Dar...

Yuval luă o înghițitură de ceai. Ben își răsuci verigheta.

– ...dacă ne vom confrunta cu un virus mai inteligent, mai sofisticat, consecințele ar putea fi devastatoare.

Akim își dădu jos ochelarii și-i puse pe masă. Își drese vocea și-l privi pe Yuval, care își amesteca din nou ceaiul.

– Cum adică „un virus sofisticat"?

Se uitară la Yuval. Mulți dintre ei, în afara ministrului apărării, Ehud, și a lui Amos Dagan, responsabil cu informațiile militare, credeau că toate acestea erau un fleac, în comparație cu amenințarea nucleară iraniană sau cu rachetele rusești din Gaza. Yuval

termină de băut ceaiul și-și privi colegii care stăteau în jurul mesei de lemn.

– Un virus sofisticat nu ne-ar prăbuși sistemele. Dimpotrivă – ar vrea ca acestea să poată funcționa în continuare. Ar putea manipula și schimba datele. Ar putea efectua transferuri bancare eronate, ar putea șterge informații cu privire la împrumuturi și ar manipula ratele bursei de valori. Datoriile unor oameni sau ale unor companii ar fi șterse dintr-odată, în vreme ce conturile altora ar fi golite din cauza deficitului fiscal al Israelului. Depindem în totalitate de aceste sisteme, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Așa că nu le putem închide, chiar dacă știm că au fost infectate. De asemenea, nu știm când virusul va pătrunde în sistem sau dacă se află deja acolo, ceea ce înseamnă că poate însoți, pasiv, copiile de siguranță ale datelor. Nu știm cine sau ce îl va activa. Analiștii noștri au simulat un număr de scenarii, unul mai înfiorător ca altul. Un atac pe scară largă – în cazul în care ar avea succes – ne-ar putea submina întreaga stabilitate ca națiune. Conturi de pensii, plăți ale împrumuturilor, sistemele de credit, tranzacțiile bursiere, ratele dobânzilor... totul s-ar putea prăbuși.

În tăcerea care se lăsase în jurul mesei, bărbații auziră câinele lătrând în depărtare. O femeie de peste drum își striga copilul. Ben își privi consilierul strategic.

– Ce ai de spus despre această mizerie?

Akim își sprijini bărbia în mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

– Sunt de acord cu faptul că trebuie să luăm în serios această amenințare. Avem surse de încredere. Însă știm prea puține detalii. Nu știm de ce, cum sau cine. Dădu din cap spre Meir.

– Mossadul a pus pe picioare o echipă mare pentru a afla mai multe informații. De obicei, Mossadul dă de capăt situațiilor de genul ăsta, așa că, în curând, vom ști cu siguranță mai multe. Însă nu știm cât timp avem la dispoziție, așa că trebuie să acționăm acum. Cum anume, nu știu exact. Din păcate, nu mă pricep la IT.

Meir se ridică cu greu, se îndreptă spre balustrada terasei și privi spre unul dintre gardienii de pe stradă. Își scoase pipa, o umplu cu grijă și o aprinse.

Apoi pufăi și se uită la Yuval.

– Am pus această chestiune pe primul plan. Vom afla mai multe informații. Dar nu cred că putem aștepta. Ar trebui să inițiem o copie de rezervă – să protejăm tot ce se poate proteja. Va trebui să ne asumăm riscul strecurării virusului în copie. De asemenea, ar trebui să ne consolidăm sistemele de protecție. Va trebui să construim un zid nou – de astă dată, unul digital.

Pentru o clipă, tăcu. Apoi îl privi pe Ben.

– Un alt lucru la care m-am gândit implică TBI. Sursele noastre ne spun că ei vor fi primii atacați. O modalitate de a ne proteja ar putea fi să reducem contactul dintre sistemele TBI și restul rețelelor noastre.

Yuval clătină din cap dezaprobator.

– Am putea face asta doar dacă am fi pregătiți să falimentăm TBI. Este una dintre cele mai mari trei bănci ale noastre și creditorul numărul unu din lume. În plus, TBI are sute de mii de clienți privați, poate chiar un milion. Dacă ei nu pot face banking extern, nu mai pot avea legătură cu bursa și cu sistemele de plată, ar putea la fel de bine să renunțe. Și asta, pur și simplu, nu este o opțiune.

Meir încuviință dând din cap.

– S-ar putea să fie așa. Dar ar fi mai bine decât să renunțe întreaga țară.

Ben nu avu nevoie să se gândească prea mult.

– Nu putem falimenta TBI bazându-ne doar pe un zvon. Dacă ne înșelăm? Și, când se va confirma, s-ar putea să ne fi infectat deja. Nu, înclin mai mult spre ideea creării unei copii de rezervă. Îmi dau seama că va fi costisitor – și că riscăm să apară multe întrebări. Dar ar trebui efectuată o copie a datelor importante imediat, la nivel național. Poate că nu va avea alt rost, dar măcar ne va furniza o schiță a situației înainte să se fi prăbușit totul.

Yuval privea fix masa, așa că răspunse fără să se uite în sus.

– Ar fi nevoie de o cantitate enormă de resurse, chiar dacă ar fi posibil să realizăm acest lucru. Mai ales că nu știm ce anume trebuie să fie copiat. Și, după cum ai zis și tu, va stârni o sumedenie de întrebări. Cred că suntem cu toții de acord că nu ar trebui să apelăm la această variantă. Ar fi la fel de devastatoare ca virusul în sine – sistemul financiar se bazează pe încredere. Să mai așteptăm câteva zile înainte să ne decidem dacă efectuăm sau nu această copie a informațiilor. Poate vom avea o imagine mai clară a situației cu care ne confruntăm. Și atunci vom fi capabili să ne definim resursele mai bine.

Ben se ridică.

– Domnilor, haideți să mâncăm ceva. Vom continua discuția înăuntru.

Dintre cei cinci bărbați de pe terasă, numai unul știa cu adevărat ce urma să se întâmple cu țara. Se ridică împreună cu ceilalți. În drum spre casă, Ben își puse brațul pe umerii lui.

– Prietene, eu sunt prea bătrân pentru chestia asta cu internetul. Am un iPhone pe care nici măcar nu-l pot deschide. Îmi plac inamicii pe care-i pot vedea. Pe care îi pot atinge. Nu aceste cifre ascunse de zero și unu.

Sinon dădu din cap aprobator.

– Și eu simt la fel, Ben. Dar cred că trebuie să ne obișnuim cu tehnologia.

Nisa, Franța

Pierre Balzac murise pe loc. Împușcat în cap de aproape, zăcea întins pe scări. Același vecin care apelase prima dată Poliția municipală sunase apoi și în legătură cu focul de armă. Sergentul Laurent Mutz nu-l întâlnise niciodată pe Pierre Balzac. Cu toate acestea,

moartea colegului său îl întrista. Poliția locală nu era înarmată, așa că Pierre nu avusese nicio șansă.

În depărtare se auzeau sirenele, al căror sunet aproape că nu se mai distingea din cauza motoarelor care vuiau puternic. Duba viră brusc, iar Laurent se prinse de mânerul din tavan. În cealaltă mână ținea arma ușoară de atac, un pistol SG 551, care era dotarea standard a GIPN 65, Grupa de Intervenție a Poliției Naționale. Astăzi, SG 551 era încărcat cu treizeci de gloanțe noi SS190, o muniție controversată, care putea să penetreze o vestă de kevlar[1] și să lase, la ieșire, o rană cu diametrul de zece centimetri. Ca de obicei, Laurent și colegii lui din dubă purtau uniforme bleumarin, mănuși și cizme negre, veste negre antiglonț, măști, căști și căști cu vizor. Laurent avea la curea o mască de gaze, chiar în spatele pistolului FN Five-Seven. De șold îi erau prinse două grenade *stun*[2].

În ultimele săptămâni, Laurent avusese ghinion. Câinii pe care pariase pierduseră toți – în ciuda spuselor așa-zișilor experți, care preconizaseră exact inversul. Împrumutase mai mulți bani, pentru a câștiga ceea ce pierduse, dar planurile i se duseseră pe apa sâmbetei. Michelle nu știa nimic din toate acestea; ea credea că economiile lor se aflau încă în contul familiei, însă acestea dispăruseră... tocmai când ea se gândea la o vacanță de vis pentru amândoi. Avansul ar fi trebuit deja plătit. El încercă să scape de starea de nervozitate și apucă arma mai bine. Trebuia să se concentreze asupra prezentului.

În fața lui stătea Rafael Monor. Acesta avea la curea un clește gură de lup pentru lacăte și în brațe o armă automată. Rafael îl privi și rânji.

– Crezi că e încă acolo?

[1] Poliamidă cu proprietăți mecanice deosebite, de cinci ori mai rezistentă decât oțelul (n.tr.)

[2] Grenada stun, cunoscută și ca grenadă flash, este un dispozitiv exploziv, nonletal, folosit pentru a dezorienta temporar simțurile inamicului. Produce o lumină orbitoare și un zgomot puternic, fără a cauza leziuni permanente (n.tr.)

Laurent ridică din umeri.

– N-am idee. Dacă aș fi în locul lui, nu. Cine dracu' ar vrea să aibă de-a face cu noi?

– Dacă e încă acolo, va trebui să stea dracului încremenit când intru înăuntru.

Printre gratiile ferestrelor dubei vedeau, în viteză, fațadele clădirilor din Nisa, iar printre acestea, se putea zări marea. Laurent se uită la ceas. Era trei și un sfert. Trecuseră nouă minute de când primiseră apelul. Vor ajunge oare la timp? Recapitulă ceea ce știa deja. La ora două și șapte minute, un chiriaș de pe Avenue du Maréchal Foch, numărul 3, sunase pentru a reclama tulburarea liniștii publice. Femeia care dăduse telefonul spusese că în apartamentul de vizavi, care era proprietatea unei companii grecești de transport maritim, se aflau noi chiriași. Aceștia – arabi, își dădu ea cu presupusul – păreau să nu doarmă niciodată. Luminile erau aprinse toată ziua și toată noaptea făceau zgomot. Astăzi, după masa de prânz, femeia auzise o bubuitură venind dinspre apartament și, când deschise ușa, simți miros de ars pe casa scării. Îngrijorată, chemase poliția.

Sergentul Pierre Balzac avusese ghinionul să patruleze prin vecinătate. El a fost cel care a răspuns la apel și s-a îndreptat către bloc pentru a vedea despre ce este vorba. Îndrumat de femeie, sună la ușa vecinilor, care se deschise după ce apăsase de câteva ori pe sonerie. Se auziseră niște vorbe, dar femeia nu putu să le repete. Apoi Balzac fu împușcat de bărbatul care deschisese ușa. Femeia, care văzuse totul prin vizor, se înspăimântă, dar reuși să mai sune o dată la poliție. De această dată, apelul fu direcționat către GIPN. Poliția locală izolă zona și, din momentul tragerii focului de armă, nimeni nu mai intră sau părăsi clădirea. Cel puțin așa se transmisese prin radio.

Duba viră scurt, iar el se lovi de brațul puternic al lui Louis Menard. Colegul său își prinse pușca automată, pe care o scăpase

din cauza zguduielii. Laurent clătină din cap și privi pe geam. Depășiseră câteva mașini de poliție și o ambulanță.

– Am ajuns.

Toți își îndreptară poziția și își verificară căștile. Duba opri brusc, iar Louis se ridică și deschise portiera. Săriră afară și se aranjară pe stradă, tocmai la timp pentru a întâmpina o a doua dubă neagră, care frână pe pietriș. Din aceasta ieși maiorul Serge. El se apropie de grupul GIPN, care-l aștepta.

– În regulă. Se presupune că autorul – sau autorii – se află încă în apartament. Monor va prelua conducerea și va forța ușa atunci când va primi undă verde. Dați cu gaze lacrimogene. Monor, Menard și Mutz vor forma primul rând. Martin, Dubois și Benoit le vor asigura spatele și se vor poziționa în casa scării. Durocher, Leroux și Thomas vor păzi flancurile și fațada clădirii, asigurându-se că nu va ieși nimeni.

Toți dădură din cap aprobator, iar Laurent își urmă colegii care traversară în fugă strada. În jurul cordoanelor se adunaseră mulți oameni. Scoase siguranța armei și se strecură în casa scării. Ținta lor se afla două etaje mai sus. Înaintară cu armele scoase, respectând o mișcare bine exersată. Numărul unu avansă acoperit de numerele doi și trei. Acesta luă o nouă poziție, iar ceilalți îl prinseră din urmă. Numărul doi înaintă, iar ei continuară să se depășească reciproc. Înaintând și păzindu-se mereu.

Ajungând la primul etaj, văzură sânge. Continuară să urce prudent. Din afară, se auziră sirenele care se apropiau și cel puțin un elicopter care survola zona. Radioul păcăni și maiorul Serge le ceru să îi spună unde se află. Laurent răspunse și apoi își scoase rapid capul și privi holul. Primul pe care îl văzu fu Pierre Balzac. Laurent se îndreptă spre cadavru. Glonțul părea să fi provenit dintr-un pistol de calibru mic – poate de 22 – care îi lăsase o rană mică la intrare, chiar deasupra ochiului stâng. Pierre Balzac părea surprins. Dalele de piatră de sub capul său erau acoperite de sânge, iar el ținea într-o mână un carnețel.

Ocoliră cu grijă cadavrul și se poziționară mai aproape de ușă. Laurent aruncă o privire spre cealaltă ușă și se întrebă dacă femeia se mai afla acolo, uitându-se pe vizor. Ar fi fost mai interesant decât să se uite la televizor. Își îndreptă atenția din nou spre ținta lor. Pe ușă se afla o plăcuță de aramă pe care scria *Thessaloniki Marin Transfer*.

Rafael își lăsă arma jos și inspectă balamalele cu mâinile. Făcu semn că totul e în regulă și scoase un mic ferăstrău electric din sacul negru de la șold. După aceea, se așeză lângă ușă și-i privi pe ceilalți. Cu două degete, Louis arătă spre una dintre grenadele sale cu gaz lacrimogen. Ceilalți dădură aprobator din cap, se ghemuiră și-și puseră pe față măștile de gaz. Rafael se ridică și se pregăti, punând lama ferăstrăului pe balama. Laurent mișcă din cap și privi spre ușă. Ferăstrăul tăie oțelul cu un sunet asurzitor. Când cea de-a doua balama se desprinse, Rafael puse mâna pe clanță și smuci ușa; aceasta căzu greoi pe scări. În același timp, Louis făcu un pas înainte și aruncă înăuntru cele două grenade cu gaz lacrimogen, una după alta. Fumul albicios se răspândi pe casa scărilor, în timp ce Laurent păși în apartamentul inundat de fum, urmat îndeaproape de Louis și de Rafael. Cealaltă echipă veni în urma lor. Zgomotul elicopterului se auzea în apartament.

Laurent înaintă precaut, cu pușca automată ridicată. Deschise o ușă cu piciorul. Masa din bucătărie era acoperită de cutii goale în care fusese mâncare chinezească. Pe podea erau cutii de pizza, de Coca-Cola și sticle de apă. Fereastra era deschisă, înspre stradă. Pe aragaz se afla un ceainic. Merse încet prin cameră. O sticlă căzu pe podeaua de piatră, făcând zgomot. În căști, auzi un pârâit. Era Rafael.

– Nu e nimeni în dormitor.

El își continuă drumul. Auzi vocea lui Louis.

– Nu e nimeni în sufragerie.

Apăsă butonul.

– Nu e nimeni în bucătărie.

Când ieși din bucătărie, ajunse în chicineta servitorilor, pe ai cărei pereți era un tapet înflorat rozaliu. Pe jos era un număr din

Le Monde. Rafael merse mai departe, Louis i se alătură și se îndreptară împreună spre ușa închisă de la capătul celălalt al holului. Laurent se opri și le făcu semn celorlalți să-și dea jos măștile. În acea parte a apartamentului nu ajunsese prea mult gaz lacrimogen, iar măștile erau incomode și le limitau vederea. Când își dădu masca jos, simți mirosul înțepător de plastic ars. Plutea în hol ca o pătură sufocantă, amestecat cu mirosul de gaz lacrimogen, praf și piele. Rafael ajunse primul la ușă și îi așteptă și pe ceilalți. În spatele lui, auzi vocile celor din echipa de sprijin, care se asigurau că totul este în regulă în restul apartamentului. Rafael încercă prudent ușa. Era încuiată. Cu ambele mâini, apucă pușca și lovi. Încuietoarea se sparse, iar ușa se deschise într-o ploaie de așchii.

Înaintea lui, văzu o cameră mare – o bibliotecă. Pereții erau plini cu rafturi. În mijlocul încăperii se afla un set de mobilă cenușie. Din pricina draperiilor grele și trase ale ferestrelor mari, camera era în semiîntuneric.

Laurent se mai gândi încă o dată la câinii de curse. Greșise deoarece era prea nesigur. Se încredea prea mult în alții, în loc să-și asculte intuiția. Ar fi putut jura că Island Storm va câștiga. Avea motive bune să creadă asta – performanța fantastică de pe pista de alergare, pedigriul, testele efectuate în acea zi. Și apoi, când Napoleon Victory trecu linia de sosire, Laurent rămase încremenit. Totul era pierdut.

Louis strigă: „Poliția! Jos pe podea!" Abia atunci observă Laurent o siluetă stând la un birou, în celălalt capăt al camerei, ca o fantomă în lumina slabă. Era un bărbat care stătea cu spatele la ei și care scria la calculator. Lângă el, pe birou, se afla un pistol. În timp ce înaintau spre el, toți trei își ridicară armele. Menard repetă ordinul. *„Culcat! Acum!"* Bărbatul îi ignoră și continuă să scrie. Se aflau la mai puțin de trei metri de el când bărbatul luă pistolul și se împușcă în cap. Totul se întâmplă atât de repede, încât niciunul dintre ei nu avu timp să reacționeze. Omul nu ezitase. Capul său se smuci într-o parte, iar el căzu greoi de pe scaun.

Laurent, primul ajuns la el, își puse piciorul pe mâna care ținea pistolul. Corpul bărbatului tremura încă, dar ochii lui deja priveau inexpresivi podeaua. Sângele se împrăștie rapid din capul său. Bărbatul părea să fie arab, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, de statură medie; purta o cămașă vișinie și blugi prespălați. Era desculț, iar călcâiele erau crăpate. Corpul se opri din tremurat. Laurent apăsă butonul radioului.

– Maior Serge, terminat. Urmă o clipă de tăcere, apoi auzi vocea clară a maiorului Serge.

– Aici Serge. Care e situația?

– Ținta este la pământ. Apartamentul e în siguranță.

– Bine. Venim.

Laurent împinse cu piciorul arma din mâna omului, din reflex. Bărbatul era mort și nu avea să-și mai folosească vreodată pistolul. Laurent expiră, uluit de ceea ce tocmai se întâmplase. Nu se concentrase. Deși lucra de patru ani în echipa de forță, aceasta era prima dată când văzuse pe cineva împușcat de atât de aproape.

Se uită la bărbatul de pe podea. Cum putea o persoană să fie atât de calculată? Probabil că se afla la birou, lucrând, atunci când Balzac sunase la ușa lui. S-a ridicat, a mers până la ușa de la intrare, a deschis-o și l-a împușcat pe ofițer. După care s-a întors la locul său și a continuat să lucreze, chiar și atunci când ușa fusese forțată, când explodară grenadele cu gaz lacrimogen și când polițiștii înarmați luară cu asalt apartamentul. Și, odată terminat lucrul… s-a împușcat în cap fără să se gândească de două ori. Era al dracului de morbid. Laurent privi prin cameră. Pe masă, lângă mobilă, cartea de telefon locală era deschisă la pagina cu restaurante chinezești, alături de o ciocolată neîncepută și de un pachet de țigări Marlboro. Ce naiba pusese la cale bărbatul? Privi biroul. Computerul. Ecranul alb se umpluse de puncte roșii. Se aplecă mai aproape și văzu un simbol mic, animat, în colțul de jos al ecranului. Un coș de gunoi gri își deschidea capacul și un fișier intra în el. Coșul de gunoi se făcu roșu, apoi din nou gri. Apăru un alt dosar, care fu înghițit de

coșul de gunoi, care se înroși iar. Își dădu seama de ce se întâmpla. Calculatorul ștergea informațiile. Aruncă scaunul la o parte și plonjă pe podea, lângă cadavru. Își făcu loc pe sub birou. Genunchiul său strivi mâna bărbatului. Se strâmbă și căută cablu, găsi ștecherul și-l scoase din priză.

Louis îl privi surprins.

– Ce-i cu tine?

Laurent ieși de sub birou, îngenunche și aruncă o privire la ecran. Coșul de gunoi continua să „înghită" fișiere. Oare scosese cablul greșit? Aruncă o privire pe masă și zări un laptop cu capacul închis. Monitorul și tastatura erau conectate la acesta. Funcționa pe baterie. Tocmai când se pregătea să ridice calculatorul și să scoată bateria, coșul de gunoi își schimbă culoarea în verde și auzi un sunet slab de la laptopul din mână. Terminase de șters tot.

Casca îi pârâi.

– Băieți, veniți în baia de pe hol.

Își luă arma automată, și-o aruncă în spate, apoi se întoarseră cu toții la fel cum veniră. Ușa de la baie era deschisă. Maiorul Serge era în afara acesteia, vorbind la telefon. Când îi văzu, le făcu semn cu capul spre ușă. Laurent păși în camera mică, cu gresie pe jos. Întreaga cadă de baie era plină cu echipamente de calculator acoperite de funingine, contorsionate și de ceea ce ar fi putut fi cleme sau dosare. Numai inelele de prindere și mecanismele metalice ale bibliorafturilor rămăseseră după incendiu. Pe fundul căzii se formase un strat cenușiu de nămol, iar pereții erau arși și plini de funingine. Fusese un incendiu destul de puternic – acesta era mirosul pe care îl simțise vecina din apartamentul de alături. Ca să poată salva ceva de care s-ar putea folosi, tehnicienii ar trebui să lucreze multe ore. El ieși în hol. Maiorul Serge stătea cu picioarele depărtate și cu brațele încrucișate, chiar în fața ușii.

– Am vorbit cu Monor. După părerea mea, ai procedat ca la carte. Cum te mai simți?

– A fost destul de neplăcut, dar voi trece peste asta. Cine era ticălosul ăsta?

Serge îl privi încruntat pe Laurent și-l bătu pe umăr.

– Voi afla. Din ce am găsit în dormitor, am descoperit că aici au locuit cel puțin două persoane. Nu știm unde este celălalt. Nu am găsit nimic care să ne ajute să-i identificăm – nici acte, nici documente pe care să le putem descifra. Singurul lucru de valoare, în afară de „supa" din cada de baie, este un card de acces de la o bancă. De la TBI.

Laurent se încruntă.

– Arabă?

– Israeliană, dar nu-ți face griji în privința asta. Du-te acasă și îmbrățișeaz-o pe Michelle.

Laurent zâmbi și dădu din cap. Străbătu tăcut apartamentul, unde se desfășurau acum tot felul de activități. Erau oameni peste tot, făceau fotografii, comunicau prin stații radio, căutau prin cărți și răscoleau sertarele cu haine. Cutii mari de metal cu instrumente de analiză erau cărate într-un cărucior gri. Se strecură, le făcu semn din cap celor pe care îi cunoștea și ieși din nou în casa scărilor. Corpul lui Pierre Balzac nu se mai afla acolo. Mai rămăsese doar pata de culoare roșu-închis. În sângele uscat, își văzu urmele lăsate de bocanci. Vizorul din cealaltă parte se holba la el. Pe plăcuța de identificare scria „Marie Scribé".

Telefonul vibră în buzunarul din față și el îl scoase. Numărul lui Michelle clipea pe ecran. El înghiți în sec și răspunse:

– Alo?

– Laurent, e totul în regulă? Vocea neliniștită a soției era distantă și rece.

– Totul este bine, draga mea.

Ea răsuflă ușurată.

– Am văzut totul la televizor. Ești acolo?

– Sunt aici. Dar acum s-a terminat.

– Vino acasă!

– Desigur. Mai trebuie să merg la secție, dar apoi voi veni acasă.

– Voi pregăti baia pentru tine. Și Laurent...

– Ce?

– Ai avut timp să plătești excursia noastră?

El se uită spre vizor, care se holba înapoi parcă în derâdere.

– Nu. Nu am avut timp astăzi. Voi plăti mâine.

– Bine. La revedere.

Stătea cu telefonul în mână. Cum naiba o va scoate la capăt? Cum îi spui soției iubite că ai pariat toate economiile familiei? Ce idiot era! Deschise buzunarul de la piept pentru a-și pune telefonul înapoi, dar îl scăpă. Telefonul se lovi de podeaua de marmură, iar bateria zbură pe scări.

– La naiba!

Se aplecă să caute bateria și o găsi pe marginea celei de-a treia trepte. Când o ridică, văzu carnețelul care se afla, de asemenea, pe scară – carnețelul lui Pierre Balzac. Probabil căzuse atunci când luaseră cadavrul. Câtă neglijență din partea echipajului ambulanței! Îl băgă în buzunar împreună cu bateria și coborî. Ce după-amiază! Să facă o baie era o idee extraordinară.

Stockholm, Suedia

Să fi consumat oare prea multă cafeină? Eric era convins că nu. În orice caz, își dăduse toată silința să testeze limitele. Aparatul Nespresso din bucătărie prepara doză după doză de *ristretto*[1], iar el sorbea ceștile de cafea una după alta. Toate acestea doar pentru a rămâne treaz acum când, în fine, se așternuse liniștea în casă, toată lumea dormea, iar telefoanele nu sunau. Pusese două prosoape foarte groase peste cafetieră, pentru ca zgomotul să nu o trezească pe Hanna.

[1] Cafea espresso „foarte scurtă" (n.tr.)

Sub prosoape, se auzi un bârâit, semn că o altă cafea era gata. Sorbi dintr-o singură înghițitură tot conținutul din ceșcuța de argint, privind pe fereastră zorii zilei de vară. Pe stradă nu se afla nicio mașină, cu excepția Volvo-ului său. Era noaptea în care se strângea gunoiul de pe stradă. Uitase complet – probabil că avea pe parbriz o amendă de nouă sute de coroane. Puse jos paharul și se retrase în biroul întunecat, unde aerul era închis și mirosea a transpirație. Petrecuse prea multe ore într-un spațiu prea mic. Așezându-se în fața calculatorului, mâna stângă îi zvâcni, ceea ce era destul de normal, având în vedere că prin vene îi curgea cafea pură, și nu sânge.

Nu pusese geană pe geană în ultimele douăzeci și patru de ore. Ziua reprezentase un eșec și un succes. Eșecul consta în faptul că era imposibil să lungească acele senzorilor; de fapt, echipa KTH chiar dorea să le scurteze. Succesul se materializase într-un pachet FedEx primit de la Universitatea Kyoto, care conținea o cantitate nouă de nanogel. Cercetătorii japonezi reușiseră să mărească puterea gelului – capacitatea de absorbție și cea conductoare erau acum de câteva ori mai puternice. Ar putea acest lucru compensa faptul că acele senzorilor erau atât de scurte? Dacă gelul îmbunătățit și noua versiune a programului Mind Surf nu funcționau, rămânea fără opțiuni.

Privi micul pachet alb, pe care erau desenate simboluri japoneze. Nanogel, versiunea 2.0. Era timpul. Trebuia să mai parcurgă vreo câteva etape, dar gelul avea nevoie de treizeci de minute pentru a pătrunde în piele. Putea la fel de bine să-l pună. Deschise cu grijă pachetul și scurse un strop în palmă. Substanța era rece și strălucea violet, ca și când ar fi avut propria sursă de energie. Nanogelul conținea o substanță extrasă din meduze, de o strălucire fluorescentă, care emitea lumină în biroul întunecat. Eric își dădu părul de pe frunte și își masă pielea cu gelul inodor. Când termină, se întoarse să mai verifice programul înainte de a-l rula. Odată intrată în piele, simți o înțepătură. Se duse la Marilyn și-i scoase casca cu senzori. Părul lung și colorat al manechinului se desfășură ca o panglică lungă, dinspre cască spre calculator. Se asigură că

toate cele cincizeci de fire erau atașate corespunzător acelor senzorilor și apoi își puse casca. Aceasta îi stătea pe cap ca o cască de înot și simți arsura senzorilor care îi pătrundeau în piele precum acele de acupunctură. Se strâmbă, se așeză la calculator, oprind toate programele de control, de detectare și remediere a defecțiunilor tehnice. Apoi porni programul care controla contactul dintre calculator și creier. Degetul arătător zăbovi pe tasta Enter pentru o clipă. Clic. Simți o furnicătură pe pielea scalpului. Trecură zece secunde. Își ținu respirația.

CONTACT STABILIT. SE PRIMESC DATE NEURONALE. PUTEREA SEMNALULUI 92%

Stătu nemișcat, privind mesajul intermitent. Nouăzeci și doi la sută – era o recepție foarte bună. Cea mai bună de până acum. Apoi reveni la meniu și deschise o diagramă care indica situația fiecărui senzor în parte. Toți cei cincizeci de senzori înregistrau semnale surprinzător de puternice. Porni programul de navigare tridimensională și-și puse ochelarii negri, care erau atașați de partea din față a căștii. Putea simți înțepăturile senzorilor și se întinse să găsească șuruburile care le strângeau și mai mult. Le întoarse de câteva ori și gemu de durere. Vederea îi era sensibilă și, dacă ceva nu mergea bine, putea orbi.

Simți înțepături în pleoape. Mind Surf stabilise contactul cu chiasmul optic. Nu mai putea vedea nimic, deoarece ochelarii erau confecționați din plastic vopsit negru. Dacă totul funcționa, nu mai avea nevoie de ochi pentru a vedea.

Eric întinse mâna și pipăi tastatura până când găsi tasta Enter. Înghiți. Senzația putea fi asemănată cu secundele de dinaintea răzuirii unui bilet de loterie. Poate vei câștiga, poate că nu. Visul este viu câtă vreme biletul nu este răzuit.

Se gândi la lungul drum pe care îl parcursese până acum, la toți oamenii care îi fuseseră parteneri. La banii lui Mats Hagström. La

Hanna. O văzu stând în picioare în fața lui, în semiîntuneric, cu o privire tristă, rătăcită. Se văzu pe el în scaun. Oare cum arăta stând acolo, cu firele ieșindu-i din cap și cu ochelarii negri? Era imaginea unui om de știință nebun. Era nebun sau geniu? O singură comandă digitală îi putea oferi răspunsul. Fie funcționa și va avea succes, fie nu va funcționa și acesta avea să fie sfârșitul proiectului – două rezultate total opuse. Nu, mai existau și alte posibilități: putea să orbească sau să-i fie afectat creierul. Știa că existau riscuri dacă folosea programul BCI. Un ac încărcat electric sau o schimbare neașteptată a tensiunii putea să-i ardă părți ale creierului.

Casca îl înțepă, iar el simți dureri groaznice în cap. Din hol se auzi un zgomot. Sosiseră ziarele de dimineață. Cel mai bine ar fi să termine experimentul. Inspiră adânc.

Tel Aviv, Israel

David Yassur era fascinat de telexul codificat care fusese trimis Mossadului de la ambasada israeliană din Paris. În această eră a tehnologiei înalte, nu putea să creadă că se mai comunica prin intermediul telexului. Nici măcar nu știa că Mossadul deținea un astfel de aparat. Își notă în minte să îl găsească. Copiile decriptate, capsate alături de mesajul inițial, erau alarmante. Poliția din Nisa percheziționase un apartament unde se bănuia că au loc activități teroriste. Posibila crimă se soldase cu un raport trimis celor de la DCRI, *Direction Centrale du Renseignement Intérieur,* autoritatea internă franceză de informații. În timpul operațiunii fusese ucis un suspect terorist. Persoana nu fusese încă identificată. La cererea Mossadului, telexul fusese însoțit de un e-mail care conținea un număr de documente și o fotografie a teroristului decedat. David privi chipul alb-negru, care avea o mică pată chiar deasupra ochiului drept – rana de intrare. Nu îl cunoștea pe acel bărbat. DCRI stabilise că era un caz de

infracțiune informatică și informase SCSSI, *Service Central de la Sécurité des Systèmes d'Informations,* unitatea națională de securitate a tehnologiei informației. Un card de acces aparținând TBI fusese găsit în timpul operațiunii, așa că SCSSI informase ambasada israeliană. Din fericire, persoana care primise avertismentul îl luase în serios și-l trimise mai departe la Tel Aviv. Prin telex.

Citi din nou raportul. În apartament, ei găsiseră mai multe calculatoare arse și hard diskuri pe care nu le-au putut salva. Teroristul decedat avusese în buzunar o pagină dintr-un carnețel, dar nu și acte de identitate. David se aplecă mai aproape și studie copia neclară a hârtiei din carnețel. Părea să conțină hieroglife – un cod, probabil. Se uită pe lista cu articolele confiscate, fără să găsească un carnețel. Dar hârtia trebuie să fi provenit din altă parte. Hieroglifele astea neclare erau importante, era sigur de asta. Ridică hârtia în lumină și încercă să o așeze în poziții diferite. Ei bine, cu siguranță era vorba despre același grup despre care raportase Unitatea 8200 informații radio. Din servieta de piele uzată, luă raportul lui Jacob Nachman. Erau menționate atât TBI, cât și Nisa. Și, astfel, suspiciunile lui Jacob fură confirmate. În afară de șeful său, Meir Pardo, și de cabinet, trebuia să-l informeze și pe Isaac Berns, directorul IT al TBI. Se întâlniseră recent pentru a discuta despre securitatea băncii. Acum Berns va trebui să verifice imediat fiecare pixel din operațiunea sa franceză. Va trebui să stabilească dacă fusese ceva furat sau stricat și, mai presus de orice, dacă în sistemul lor pătrunsese un virus.

Cum vor afla cine era cel care murise? Și unde dispăruse cealaltă persoană care se afla în apartament? David mai privi o dată fotografia cu atenție. Acum, era cea mai importantă piesă din puzzle. Dacă ar putea stabili cine era, l-ar putea căuta în baza lor de date și, cu puțin noroc, ar putea face legătura dintre el și vreo grupare teroristă cunoscută. Când își dădu seama pe cine ar trebui să sune, David nu se putu abține să nu zâmbească. Luă telefonul mobil și căută un număr pe care nu-l mai formase de foarte multă vreme. Sună de două ori și auzi apoi o voce familiară:

– Paul Clinton.

– Shalom, Paul. Sunt David Yassur. Ce mai face Evelyn?

– Prostănacule. Mă suni după cinci ani în care n-ai mai dat niciun semn ca să mă întrebi de fosta mea soție?

David zâmbi larg.

– Știi că am iubit-o mereu pe Evelyn. Paul, ai făcut multe greșeli – să-l împuști pe JFK a fost una dintre ele – dar faptul că ai pierdut-o pe Evelyn a fost, fără îndoială, cea mai gravă.

Paul râse zgomotos în telefon.

– Du-te dracului. Cu ce poate ajuta FBI-ul un vechi combatant? Este vorba despre amenințarea împotriva TBI?

David clătină din cap.

– Se presupune că e secret de stat. Da, așa e, despre asta e vorba. Am niște fotografii și niște nume pe care sper să le poți căuta prin bazele voastre fantastice de date: CIA, NSA, IRS, Disney World... peste tot.

Paul tăcu pentru o clipă, evaluând riscurile. David își ținu respirația.

– Desigur. În cele din urmă, fiecare sărăntoc vine la fratele mai mare pentru ajutor.

David ignoră acest comentariu.

– Se întâmplă ca fratele mai mare să aibă un telex?

– Un ce?

– Las-o baltă. Vei primi un e-mail în câteva minute.

Zborul ET703, deasupra Algeriei

De data aceasta, Samir știa că nu se mai întoarce niciodată în Franța, țara care-i fusese adăpost în adolescență. Când avea cincisprezece ani, familia lui fugise de războiul civil din Liban și ceruse azil în Franța. Mulțumită hotărârii luate de tatăl său, familia reuși

să treacă peste șocul mutării într-o altă țară și să se adapteze la noua lor lume. Părinții își păstrară identitatea musulmană încercând, în același timp, să se acomodeze cu viața cotidiană franceză și, pe cât posibil, cu cultura franceză. În ceea ce-l privea pe Samir, mutarea în Franța a însemnat ceva important: accesul nelimitat la calculatoare.

Iubise calculatoarele dintotdeauna, dar, în Beirut, accesul la acestea îi fusese limitat, trebuind să stea la biroul de avocat al tatălui său, lucrând pe vechiul lor IBM. Era singurul calculator din birou și faptul că îl utiliza constant îi supăra pe ceilalți avocați. Uneori, prietenii lui apăreau din senin și-l invitau să meargă la un meci de fotbal, la lupte sau la dans. Cu vremea, aceste vizite deveniră sporadice. Câțiva prieteni se logodiseră, iar alții se înrolaseră în armată. El avea un stil de viață diferit, determinat simbolic de monitorul pătrat din biroul prăfuit al avocaților. După sosirea în Franța, totul se schimbă. Familia fu plasată într-o suburbie din Toulouse, într-o junglă de beton acoperită cu graffiti. Probabil că, pentru ceilalți, viața de zi cu zi era dificilă, însă pentru el integrarea nu a fost o problemă. Ba dimpotrivă. În Franța existau mai multe calculatoare – la școală, la locurile de muncă ale părinților, chiar și în casele unor prieteni. Talentele lui Samir se dezvoltară rapid și nu trecu mult până ce profesorii observară acest lucru. La vârsta de douăzeci și unu de ani, primi o bursă care-i permise să meargă în Statele Unite și să studieze la MIT, Massachussets Institute of Technology, cea mai bună școală cu profil tehnologic. Tatăl său sună la biroul de avocatură din Beirut și strigă entuziasmat că micuțul lor profitor era pe cale să devină următorul Bill Gates.

MIT îi prelungi perioada de studii, pentru a putea obține o diplomă de master în programare. După aceea, i se oferi posibilitatea plății studiilor pentru a-și obține titlul de doctor, cu condiția să învețe la fel de bine. Imediat după aceea, o întâlni pe Nadim la o nuntă în Beirut. Au rămas în Statele Unite zece ani. Teza lui de doctorat ajunse să aibă ca subiect virușii de calculator și cu cât

studia mai mult, cu atât i se părea mai interesant. Trei ani mai târziu, era expert în domeniu. Însă toate acestea s-au întâmplat înaintea catastrofei.

Samir o privi somnoros pe stewardesa negricioasă care îl întrebase ceva.

– Poftim?

– Doriți un pahar cu șampanie? Zâmbi și-i întinse un pahar. El o refuză dând din cap, cerându-i, în schimb, o pătură în plus. Când zbura, îi era mereu frig.

Clasa business era aproape goală – nu erau decât câțiva pasageri care citeau, se uitau la televizor sau vorbeau în șoaptă. În cabină, atmosfera era calmă. Părăsise de multă vreme Franța. Plănuise să stea mult mai mult. Ceilalți plecaseră în urmă cu ceva zile, dar el rămăsese alături de Melah as-Dullah pentru a face ultimele pregătiri înainte de a activa virusul Mona. Lui Samir îi plăcea să fie singur când lucra și, spre sfârșit, apartamentul duduia de activitate. Era sigur că Ahmad Waizy îl lăsase acolo pe Melah pentru a-i fi mai mult paznic decât pentru a-l asista. Samir era acum proprietatea grupării Hezbollah și nu putea fi lăsat singur. Membrii acesteia investiseră mult în el. Melah fusese tăcut și discret. Dar, la fel ca și Ahmad, ascundea ceva.

Apartamentul pe care îl închiriaseră era unul drăguț. Era aproape de plajă chiar dacă se afla în mijlocul orașului. Puteau veni și pleca fără a fi observați, fără a atrage atenția – cel puțin așa crezuseră ei. Se dovedi însă că avusese un noroc chior că nu se afla chiar acum la secția de poliție. Sau că nu era mort. Ieșise să cumpere ziare de pe strada Promenade des Anglais când văzu mașinile de poliție și cordoanele în afara clădirii în care locuia. Cu inima bătându-i cu putere, continuă să meargă, trimițându-i un mesaj lui Ahmad.

După întâlnirea cu forțele de poliție, se plimbase fără țintă pe străzi lăturalnice și pe alei, făcându-și loc printre turiști și împiedicându-se de cărucioarele pentru copii, de tablele care afișau meniurile și

de muzicienii de pe stradă. Cumva, reușise să găsească, într-un final, Galeriile Lafayette. Avea nevoie de haine. Nu le avea decât pe cele de pe el: o pereche de blugi prespălați, sandale și un tricou roșu decolorat pe care scria *„Nice dans mon coeur"*. Avea cu el pașaportul și o carte de credit. Ordinele lui Ahmad fuseseră clare: nu pleca nicăieri fără telefon, card de credit și pașaport. Dar oare funcționa cardul de credit? Știa poliția cine era? Din când în când, se uită la telefon, așteptând un răspuns de la Ahmad. Unde ar fi putut fugi? Din Galeriile Lafayette își alese haine cât mai obișnuite – două perechi de pantaloni, câteva pulovere și tricouri polo. Puseseră în circulație deja poze cu el? Urmau să păzească aeroporturile? Se blestemă pentru că nu fusese mai atent. Lăsase o grămadă de calculatoare distruse în cada de baie. Cel mai important lucru era că hardurile lor nu puteau fi salvate; se asigurase personal de asta.

Textul pe care îl primi pe când ieșea din magazin conținea o destinație de transfer, o oră, un număr de zbor și o destinație finală. Trebuia să meargă în Somalia. *O, Doamne!* Nu fusese niciodată în Africa. De ce acolo? Nu cumva se desfășura un război civil în acel loc? Avea nevoie de o conexiune stabilă și rapidă la internet. Exista așa ceva în Somalia?

Desigur, Ahmad se gândise la asta. Totul avea să se rezolve. Israelienii cunoșteau deja anumite părți ale operațiunii; Sinon îl ținea la curent pe Ahmad cu tot ce se întâmpla în cabinet și în Knesset. După haosul din Nisa, grupul fu nevoit să se despartă. Atenția era cheia succesului. Fuseseră trimiși peste tot în lume, așa că Samir nu avea nici cea mai mică idee unde se aflau ceilalți. Poate că Mossadul făcuse deja rost de numele lui. Și poate că Melah fusese închis în Nisa. Cât de multe știa cu adevărat Melah? Va trăda oare ceva?

Ahmad îi rezervase lui Samir un zbor spre Roma cu Alitalia și, de acolo, spre Ethiopia cu Ethiopian Airlines. Odată ajuns la Addis Abeba, va alege o companie aeriană mai mică și va zbura la est, către Berbera, în Somalia. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce-l aștepta acolo – cu puțin noroc, o conexiune rapidă la internet.

Dincolo de fereastra ovală era noapte. *El este cel care creează stelele pentru voi, ca să vă puteți ghida, cu ajutorul lor, prin ținuturile și mările întunecate.*[1] Allah este înțelept și face totul cu un scop. Dar oare la ce s-a gândit Allah atunci când a primit înapoi un servitor atât de neînsemnat? Pe neașteptate? Samir nu avusese nici șansa de a-i închide ochii, nici de a-i săruta obrajii. Se lupta să păstreze amintirea ei. O vedea în fața ochilor, dar, spre disperarea lui, își dădea seama că era doar imaginea din singura fotografie care îi rămăsese, în alb și negru, în care ea era călare pe o cămilă. Ar fi făcut orice ca să aibă o fotografie mai bună cu ea, una colorată. Acum își amintea de ea în alb și negru – copia, nu originalul. Un citat scurt îi veni în minte: *„Ceci n'est pas une pipe"*. „Aceasta nu este o pipă." Nu era nicio pipă – doar imaginea lui Magritte, bidimensională și statică. Era la fel ca Mona. *Ceci n'est pas une fille*[2]. Cum mirosea? Cum râdea ea? Uita detalii prețioase.

Hezbollah îl contactase la scurt timp după ce el și Nadim se mutaseră înapoi în Liban. Încercaseră să îl convingă să creeze un virus. Samir îi refuzase. Avea prieteni în Israel, iar războiul era ceva abstract și ireal pentru el. În schimb, prin intermediul colaborării cu Banca Libanului, a avut posibilitatea să ofere stabilitate țării, cu ajutorul propriului sistem bancar al acesteia – un lucru care i se potrivea mai bine. Nu era soldat. Dar asta se întâmpla atunci; acum, era unul dintre ei. Mai presus de toate, nu-i mai rămăsese nimic altceva. *Orice lucru bun faceți dinainte pentru sufletele voastre îl veți găsi la Allah: pentru că Allah vede bine tot ceea ce faceți.* Allah știa cum arăta Mona. Ea avea să își recapete zâmbetul. Dar, înainte de a se întoarce la fetele sale, trebuia să le răzbune.

Samir încercă să se așeze confortabil în scaunul avionului. Gândul răzbunării nu-i aducea nicio satisfacție. În sinea lui, știa că Nadim nu și-ar fi dorit asta. Dar îi făcuse o promisiune fiicei sale ucise. Ce putea fi mai sfânt? *Qisas.* Răzbunare. Viață pentru viață.

[1] Coranul 6:97 (n.red.)

[2] Aceasta nu este o fată, în franceză (n.tr.)

Până acum, în cabină fusese liniște, cu excepția curentului de aer condiționat și a zgomotului îndepărtat al motoarelor. Căută prin lista de piese muzicale a iPodului său până îl găsi pe Satie[1] și se lăsă învăluit de sunetul pianului, ascultând *Lent et douloureux.* Îi era teribil de dor de fetița lui.

Stockholm, Suedia

Lumea exploda în jurul lui. Sau în el. Focuri de artificii colorate, detonate în întunericul dens, îl aruncau în față, cu capul înainte. Mii de meteoriți pătrați zburau în jurul lui, prin el. Cădea printr-un caleidoscop gigantic. Nu bătea vântul și nu se auzea nimic. Meteoriții aveau modele colorate, care îi păreau oarecum familiare. Se luptă să își recapete controlul. Trebuia să își încetinească alunecarea. Se concentră pe procesul de respirație. Inspira. Expira. Inspira. Expira. El căzu, dar mai lent, plutind printr-un univers strălucitor. Își dădu seama că aceia nu erau meteoriți. Erau site-uri web. Modelele cunoscute erau, de fapt, interfața grafică a site-urilor. Recunoscu paginile de pornire ale tabloidului *Aftonbladet,* ale KTH, MIT și iTunes. Internetul. Pluti printr-o lume imensă, tăcută și fără de sfârșit a internetului. Izbucni în râs și își întinse mâinile fericit, pentru a prinde site-urile care treceau pe lângă el. Stând în birou, cu părul ieșindu-i din cască și cu fața aproape acoperită de ochelarii negri, bâjbâia în gol. Îi luă ceva timp până să înțeleagă cum să navigheze, dar, treptat, își dădu seama. Prindea site-urile, accesa pagini secundare, închidea reclamele și căuta prin intermediul linkurilor – și doar prin puterea gândurilor sale. Încercă să-și mute degetul pe bara destinată adreselor din partea de sus a motorului de căutare hitta.se. Spațiul se albăstri. Se gândi

[1] Erik Satie, compozitor francez (1866-1925). Lent et douloureux este indicația primei piese din *Gymnopédies* (1888) (n.red.)

la di.se, site-ul Dagens Industri[1] și privi amuzat cum adresa apăru în câmpul activ. Pagina deveni roz, iar ediția ziarului din acea zi îi apăru în fața ochilor. Ca de obicei, Investor se plângea de raportul preț-carte. Râse și dădu site-ul deoparte pentru a putea pătrunde în pagina de start a KTH, care plutea sub el. Era din ce în ce mai abil, se pricepea din ce în ce mai bine să lucreze cu Mind Surf. Un punct de gel mov strălucea lângă tastatură, în camera altminteri întunecată.

Berbera, Somalia

La nivelul solului, temperatura era de aproape cincizeci de grade, dar acolo unde stătea el, la zece metri sub pământ, era mult mai rece. Samir încerca să se concentreze asupra protecției receptivității lui Mona, dar nu se putea abține să nu privească pe furiș scorpionul care traversa lent podeaua imensă de beton. Aerul uscat, îmbâcsit, adusese cu el o duhoare aproape de nesuportat. Avea nevoie de aer proaspăt. Se ridică, înțepenit după multe ore de stat în aceeași poziție. Hârșâitul scaunului răsună în camera goală. Tavanul se afla la mai mult de șapte metri înălțime. Traversă camera și ajunse în dreptul unui coridor lung, care era, de asemenea, făcut numai din beton. Într-un colț, se aflau cutii vechi de bere și cârpe. Aici aerul era plin de gazele de eșapament ale vechiului motor diesel care zumzăia într-unul din dulapurile de depozitare. Genera suficientă energie electrică pentru a ilumina coridorul, zona de lucru și camera mai mică unde dormea câteva ore în fiecare zi. Cel mai important lucru era că furniza curent electric pentru calculator.

Se apropie de o scară de oțel, de la capătul coridorului. Semnul de pe perete era în limba rusă. Începu să urce, ceea ce i se păru greu – nu

[1] Ziar financiar în format tabloid (n.tr.)

mai era în formă de multă vreme. Era slab și deșirat, cu părul încâlcit și barbă neîngrijită, însă nu acorda importanță aspectului fizic. Scara îl conduse la nivelul solului. Ieși la suprafață într-o mică structură de beton, în care lumina soarelui intra prin ferestrele sparte. Păși peste cioburile de sticlă de pe podea și deschise ușa de oțel ruginit. Căldura și lumina erau prea puternice și, la început, nu putu să vadă nimic. Stătea la mijlocul unui drum lung și drept. Pe partea cealaltă se aflau câteva clădiri mici din beton; o cale ferată îngustă se întindea de-a lungul drumului. Zona era o bază veche sovietică de rachete – o urmă a Războiului Rece. Marina sovietică își păstrase aici rachetele. Acum, treizeci și cinci de ani mai târziu, baza era doar mormânt pustiu din beton. Rachetele dispăruseră, la fel ca Uniunea Sovietică. Zona era blocată de un gard din sârmă ghimpată ruginită. Singurul lucru care ar fi putut sugera faptul că în locul acela se reluase activitatea era antena pentru satelit de pe acoperișul clădirii radarului. Însă nimeni nu va observa așa ceva. Foloseau o antenă-farfurie veche, care părea o altă relicvă sovietică uzată.

Momba Siad Barre îi făcu, somnoros, semn cu mâna de pe cealaltă parte a drumului. El și ceilalți somalezi stăteau în umbră, lângă mica garnizoană. Sarcina lor era să țină la distanță musafirii nedoriți. Cu toate acestea, riscul de a primi vizitatori era scăzut. Momba părea să fie un fel de bandit local, masiv, musculos și doar cu câțiva dinți. El explicase, într-o engleză proastă, că era unul dintre pirații care luaseră ostatice cargoboturile din largul coastei Somaliei. Camarazii lui erau înarmați cu mitraliere vechi rusești AK-47 și, peste piepturile slabe, dezgolite, purtau centuri cu cartușe rusești. Imaginea avea un aer teatral.

Samir nu se mai confruntase niciodată cu o asemenea căldură. Aici, temperatura varia între minus cinci și plus cincizeci de grade Celsius. Era obosit. Lunga călătoria de la Nisa fusese lipsită de evenimente, cu excepția aterizării în Berbera, în care aproape că-și văzuse moartea cu ochii. Momba îl așteptase în zona de recepție a bagajelor și-l condusese, în tăcere, la baza unde se aflau rachetele.

Acolo găsi un calculator nou, generatoare puternice și antena de satelit. Toate acestea transmiteau mesajul tăcut al lui Ahmad Waizy: du-ți sarcina la bun sfârșit; termină de creat virusul.

Samir merse de-a lungul peretelui și urmă șinele de tren într-acolo unde erau transportate, cândva, rachetele. Pământul era prăfuit și crăpat și nu era fir de verdeață cât vedeai cu ochii. Poate că nu fusese mereu la fel. Baza era aproape de ocean. Poate că peisajul fusese cândva fertil, dar soarele era neobosit, arzând și nimicind totul. Hainele lui erau încă impregnate de mirosul închis din buncăr. Nu se spălase de câteva zile, așa că, în mod sigur, contribuia și el la acea duhoare.

Înconjură cea mai îndepărtată clădire și se întoarse. Îl văzu pe Momba urmărindu-l cu privirea și se întâmplă să se gândească la Melah as-Dullah în Nisa. Își puse aici aceeași întrebare ca și acolo. Momba se afla aici să-l protejeze sau să-l păzească?

Protecția împotriva detectării virusului îi dădea bătăi de cap, iar el nu-și găsea carnețelul din Nisa. În el se aflau informațiile de care avea nevoie.

Când se întoarse în clădirea în care se afla scara ce conducea în peștera de dedesubt, se opri să urineze. În timp ce privea stropii de urină lovindu-se de peretele crăpat de beton, se gândi la corpul său, surprins de faptul că încă funcționa atât de bine. Aproape că se oprise din a-i asculta cerințele. Era ca și când propriul său corp își bătea joc de el, continuând să funcționeze. Inima lui, pompând cu încăpățânare sânge prin trup, nu îi era loială. În loc să cedeze, plămânii, umplându-se și golindu-se ritmic de aer, îl trădau. Adesea, în trecut, fusese îngrijorat de fragilitatea corpului uman. Stând întins, treaz, ascultând respirația slabă a Monei, îl cuprinsese o anxietate neputincioasă în fața vulnerabilității ei. Era atent la ce mânca, la exercițiile ei fizice, la somnul ei. Dar acum, când făcea tot ce putea pentru a-și da organismul peste cap, acesta părea de neînvins.

Intră pe ușa ruginită și coborî în puțul întunecat. La întoarcere, trecu pe lângă colțul în care dormise și scoase un baton de ciocolată. Poate că îi era foame sau, la urma urmei, poate se simțea

vinovat că își neglijase trupul. Ajuns din nou în fața calculatorului, se uită cu atenție sub masă, pe scaun sau în apropierea zonei sale de lucru, pentru a se asigura că nu există scorpioni. Aceștia mișunau prin tot complexul.

Își luă iPodul și alese opera *Olandezul zburător*[1] a lui Wagner. De ce nu se activa sistemul de protecție? Acum, că Mona se afla într-un stadiu aproape de final, era dificil să mai facă modificări. Driverele erau încapsulate pentru ca programul antivirus să nu poată detecta atacul atât de ușor. Analiză codul nesfârșit, muzica lui Wagner însoțind simbolurile care curgeau pe ecran, în modele hipnotice. Deodată, se opri și mări o secvență. Apoi se aplecă și mai mult spre ecran și-și trecu degetele de-a lungul unei serii de simboluri. Acolo era! Era, pur și simplu, o greșeală din neglijență. Se lăsă pe spate, privi frustrat tavanul și oftă. Nu avea sens să se blesteme. La urma urmei, era un lucru bun. Găsise eroarea – acul în carul cu fân. Desigur, o găsise din pură întâmplare, dar nu mai conta. Interveni în șirul de cod și inversă ultimele două cifre.

Terminase. Mestecă încet ciocolata și se gândi la munca sa. Multe luni de trudă luaseră sfârșit. Acum nu mai trebuia decât să introducă viermele în rețeaua TBI. Avea să fie simplu, datorită fișierelor pe care le copiase în Nisa. Odată aflat în sistemul băncii, viermele se va multiplica și, la fel ca o creatură vie, se va răspândi în toate rețelele conectate. Apoi, la timpul potrivit, va activa virusul manual, prin intermediul internetului. Aruncă pe jos ambalajul în care fusese ciocolata și-și șterse degetele de pantaloni. Intră pe internet și deschise serverul cu fișierele. Acolo se aflau fișierele TBI, care conțineau informații despre protecția informatică a băncii și despre sistemul antivirus curent. Îi luă zece minute să pătrundă dincolo de firewall și să plaseze viermele. După ce-i trimise un mesaj scurt lui Ahmad, închise calculatorul. De îndată ce ventilatorul acestuia se opri, în cameră se făcu liniște.

Duhoarea din canal deveni din nou de nesuportat, așa că urcă iarăși pe scară. Soarele era mai jos pe cer, iar aerul era mai rece.

[1] *Der fliegende Holländer,* 1843 (n.red.)

Trupa încă se afla lângă pichet. Se îndreptă spre ei și dădu din cap spre Momba.

– *C'est fini*... Am terminat.

Momba zâmbi.

– Bine. Bine.

Unul dintre bărbați îi oferi un Pepsi, dar el refuză, clătinându-și capul.

– Mă duc până la ocean.

La început, Momba păru să ezite, dar apoi rânji știrb.

– Vin cu tine.

Samir încuviință dând din cap și se îndreptară spre gard. Momba mergea în spatele lui. Odată ajunși pe drum, îl prinse din urmă și coborâră împreună spre apă. Pământul era plin de gropi și de fisuri. Peste tot erau împrăștiate pungi și sticle din plastic și alte gunoaie. Treceau mereu pe lângă motorete, mașini accidentate și biciclete ruginite. Casele aflate de-a lungul drumului erau albe cu acoperișuri roșii. Haine colorate erau atârnate la uscat; vedea grupuri de copii care jucau fotbal sau care săreau coarda. Stâlpii de telefon de culoare maro-închis se înșiruiau până spre apă. Cablurile erau aproape de sol. Se lăsa seara. În aer se simțea miros de mare, de pește, de focuri, de carne la grătar și de gaz de eșapament.

Ceva din Berbera îi vorbea – ceva care își croise drum spre sufletul său însingurat. Nu era sigur ce anume era, dar, într-un fel, acest loc îl făcea să spere. Cei deznădăjduiți îi inspiră speranță unui disperat.

Momba fredona încetișor. Trecătorii evitau să-i privească. În spate, căra încă mitraliera AK-47. Drumul se termină în dreptul portului, iar plaja li se întindea în fața ochilor. Nisipul era gri-maroniu și aspru. Samir se descălță de sandale și se îndreptă spre apă, ale cărei valuri murmurau în continuu. La o sută cincizeci de metri în apă, ca o balenă eșuată, se afla un vas mare petrolier – un cadavru imens cu spatele frânt. Momba arătă spre acesta cu degetul.

– Bombe. În război.

Samir dădu din cap. Nisipul era umed și rece. Se întuneca repede. Familiile aprindeau focuri de-a lungul plajei. Poate că Momba simți că Samir dorea să fie singur, deoarece îl părăsi și se îndreptă spre un grup de bărbați mai în vârstă, care vorbeau tare. Aceștia îl îmbrățișară cu căldură. Samir se așeză în nisip și privi dincolo de ocean. Urmări cu privirea orizontul întunecat, dincolo de epavă. Portul de la Marea Roșie. Era aproape întuneric. Nu mai putea să vadă valurile, dar le auzea șuierând, lovindu-se de mal și abia zărea spuma albă.

Prima etapă se încheiase, iar el se afla mai aproape de final. Încă mai trebuiau îndeplinite sarcini importante. Grupul urma să se reunească, din nou, în așteptarea etapei următoare. În afara unor instrucțiuni lapidare primite de la Ahmad, nu mai auzise nimic de ei. În următorul stadiu aveau să fie implicați martiri. Teroriști sinucigași.

Cerul fantastic, plin de stele sclipitoare, îl învălui. Acesta se reflecta în apa neagră și, acolo, pe nisip, el nu mai găsea drumul de întoarcere. Plutea în univers precum cățelușa Laika, o mică piesă din jocul de puzzle al altcuiva, rostogolindu-se prin noapte către un sfârșit singuratic. Cățeaua plutise pe orbita pământului de 2 500 de ori înainte ca atmosfera să distrugă capsula. Samir stătea nemișcat pe spate sub cortina imensă – sau deasupra ei – cu ale sale goluri strălucitoare. În ziua următoare avea să părăsească Somalia.

Ierusalim, Israel

Sinon se uită pe furiș la ceas. Era în formă maximă astăzi. Dacă ar putea menține acest ritm, și-ar depăși recordul personal. Se urcă pe bicicleta Bianchi, pedală și se trase în spate, aplecându-se mult în față, astfel încât să nu piardă din viteză pe panta înclinată. Bicicleta din fibră de carbon fusese construită special pentru el,

cântărind doar șase kilograme și jumătate. Își parcurgea circuitul zilnic, uneori chiar de două ori. Drumul șerpuit Ruba el-Adawiya îl conduse până pe culmea Muntelui Măslinilor, la marginea orașului sfânt. Se afla la jumătatea traseului care, după cum socotise el, avea cincizeci de kilometri.

Multe evenimente avuseseră loc în ultimele zile. Totul începu când Unitatea 8200 auzi zvonindu-se despre potențialul atac al unui virus. Fusese mișcarea inteligentă a lui Jacob Nachman și neglijența lui Ahmad Waizy. Apoi, cățeaua aia de Rachel Papo, care făcea parte din Mossad, aflase, în Dubai, de Arie al-Fattal. Era considerată un agent deosebit. Sinon se interesase de ea la birou, pentru a afla mai multe informații. Se născuse în Sderot, iar părinții ei muriseră de tineri. Fusese lunetistă în armată și luptase în Gaza și Liban în timpul celei de-a doua rebeliuni. De asemenea, se zvonea că se infiltrase în gruparea al-Qaeda și că fusese educată într-una dintre taberele lor de formare din nordul Afganistanului. Directorul Mossadului, Meir Pardo, o luase sub aripa lui, iar ea se alăturase Unității 101 în urmă cu mai mulți ani. Rachel Papo era o diavoliță – o cățea cu mâinile pătate de sângele fraților lui. Avea să o prindă înainte ca operațiunea Mona să ia sfârșit. Într-un fel sau altul, va pune laba pe ea.

Mușchii lui Sinon protestară, scâncind, dar el învățase să nu cedeze în fața durerii. Continuă să pedaleze, fără a încetini ritmul. Odată ce aflase numele de Arie al-Fattal, David Yassur găsise o importantă piesă a puzzle-ului. Apoi urmase operațiunea din Nisa. Era de neiertat. Întreg proiectul s-ar fi putut duce pe apa sâmbetei. Melah as-Dullah alesese moartea unui martir, alegere care se dovedi a fi norocoasă. Și, mulțumită protecției puternice a lui Allah, Samir Mustaf scăpase. Acum grupul era disparat. Dacă înțelesese corect mesajul lui Ahmad, Samir își dusese la bun sfârșit sarcina undeva în Africa, iar virusul fusese introdus în rețeaua TBI – și asta nu prea recent, deoarece se pare că David apelase la FBI pentru ajutor. Era un mister cum de știa el că ar trebui să caute indicii în

Statele Unite. Poate că era o simplă întâmplare, dar FBI reușise să-l identifice pe Melah și, după aceea, să obțină profilul lui Samir. Nu fusese prea dificil: era un musulman expert în virușii de calculator, care își obținuse diploma de doctor la MIT și care dispăruse în Liban. FBI trimisese Mossadului actele și articolele acestuia, însoțite de fotografii. Însuși Sinon avea o copie a acestui dosar, care se afla pe biroul său. Banda lui Meir căutase peste tot în întregul Orient Mijlociu, dar Samir era încă de negăsit. Nu avea să fie găsit niciodată. Nu câtă vreme era în responsabilitatea lui Ahmad.

Telefonul mobil îi sună de îndată ce ajunse, gâfâind, în vârful Muntelui Măslinilor. Puse frână enervat și se dădu jos de pe bicicletă. O ceață slabă plutea deasupra văii. Într-o parte, vedea orașul vechi și cupola moscheii al-Aqsa, iar în cealaltă, Iordanul. Sinon își deschise telefonul, ridicând clapeta. Era asistenta lui, Sophia Francke, una dintre puținele persoane care aveau numărul lui personal. Încântată, Sophia îi spuse că ministrul de finanțe hotărâse să creeze un sistem de copie de rezervă a datelor la nivel național. Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată, nicăieri în lume. Sophia își trase sufletul. Sinon ascultă și privi valea fertilă. Punerea în practică a inițiativei, numită Proiectul Lehagen, ceea ce în ebraică însemna „protecție", avea să dureze o vreme. Însă nimeni nu știa cu adevărat cât timp aveau la dispoziție. Acum ministrul de finanțe dorea să se întâlnească cu ceilalți din cercul interior. Prin urmare, Sinon trebuia să se ducă în Ierusalim cât mai curând posibil.

Închise și clătină din cap. Sophia era asistenta lui de mai bine de doi ani, dar, indiferent de câte ori îi spusese să nu-l deranjeze cât timp mergea cu bicicleta, ea continua să-l sune. Schimbă cartela SIM și-i trimise un mesaj lui Ahmad, oriunde s-ar fi aflat el în acele momente. Apoi inspiră adânc mirosul de pin și rozmarin și pedală înapoi spre panta abruptă. La întoarcere, drumul era întotdeauna o recompensă. Obstacolele erau aceleași. În primul rând, trebuia să lupți – să-i demonstrezi lui Allah că nu-l vei dezamăgi, că nu vei renunța. Nu-l surprindea faptul că Yuval Yatom hotărâse copierea

sistemului. Pe cât era de așteptată această măsură de siguranță, pe atât era de zadarnică. O subestimau pe Mona. Virusul se afla în sistem deja. Proiectul Lehagen era un efort complet inutil. Dar poate că ar trebui să fie și el parte din acesta. La urma urmei, o amânare de câteva zile a creării sistemului de rezervă ar fi utilă. I-ar acorda Monei mai mult timp să se răspândească.

Vântul îi sufla grăbit pe lângă urechi. Era lucrul care îi plăcea cel mai mult. Știa că era pietriș pe drum și că ar putea întâlni pe cineva venind din sensul opus sau că lanțul i-ar putea sări. La viteza pe care o avea, ar fi putut muri. Insh'Allah[1].

Viermele Mona pătrunsese în sistemul TBI și-și croise drum spre sute de servere predeterminate. La 16.34 ora Palestinei, la aceeași oră la care, în urmă cu cinci ani, explodase bomba din Qana, viermii trecură de barierele digitale și, întocmai ca un cal troian, își eliberară conținutul: cel mai puternic virus de calculator din lume. Primul algoritm al lui Mona era activat adânc în interiorul sălii antiatomice a serverului, la douăzeci de metri sub pământ.

Stockholm, Suedia

Eric se simțea ca nou. Fusese la sala de sport pentru prima dată după câteva săptămâni și a stat în saună vreo jumătate de oră. Apoi își cumpără o pereche nouă de pantaloni și un sacou. Se plimbă prin Östermalmshallen[2] și alese mâncarea pentru cină. Când ajunse acasă, deretică prin apartament, își aerisi biroul și curăță frigiderul. Muzica lui Pavarotti se auzea la maximum, masa era aranjată și lumânările aprinse. Tocmai punea scoicile în tigaie când Hanna intră în bucătărie, surprinsă.

[1] Dacă așa va dori Allah (n.tr.)

[2] Piață acoperită din Stockholm (n.tr.)

– Ce se întâmplă aici? Sabatul într-o zi de luni?

Cu un gest teatral, îi arătă masa pregătită.

– Ia loc. Sărbătorim.

Ea se așeză și își scoase pantofii. El îi dădu un pahar de Riesling.

– Ce sărbătorim?

– Faptul că ești cea mai frumoasă femeie din lume. Și că Mind Surf funcționează.

Chipul ei se lumină.

– Atunci nu e de mirare că sărbătorim! Cred că nu ai dormit deloc azi-noapte. M-am trezit pe la trei să mă duc la baie și tu erai încă în birou.

– Nu am dormit. Nu contează – nu sunt obosit și sunt prea încântat ca să pierd vremea cu dormitul. Astăzi am fost la sală. A fost minunat.

Puse trei scoici pe farfuria ei, le stropi cu ulei de trufe și puse deasupra o limetă.

– Savurează-ți aperitivul!

El o privi și zâmbi.

– Ce mai faci?

Ea luă o înghițitură de vin.

– La serviciu nu s-au întâmplat prea multe. Am actualizat sistemul de securitate și am introdus niște rutine de întărire. Dar n-am mai avut vești din Tel Aviv. Poate că n-a fost decât o tactică menită să ne sperie. După ce am terminat cu munca, am trecut pe la congregație.

Ea mâncă o scoică.

– E bună. Ai marinat-o?

– Este o rețetă secretă. Cum merge cu alegerea rabinului?

– Ca naiba. Ar fi trebuit să vezi întâlnirea noastră. A fost mai rea decât cel mai prost film al lui Woody Allen.

Eric încuviință dând din cap. Știa exact la ce se referă ea. Fusese de câteva ori la astfel de întâlniri. Fiecare avea câte o opinie și, apoi, fiecare avea câte o opinie despre opiniile celorlalți.

– Mi-a plăcut de femeia din New York. Cea pe care am ascultat-o la sinagogă.

Hanna dădu aprobator din cap.

– Și mie. Dar mica noastră congregație se bate din greu cu orașele mari. Săptămâna viitoare ne vom întâlni cu un candidat din Estonia.

Eric se apropie de cuptor și scoase o tavă cu homar gratinat. Îl servi simplu, cu o felie de lămâie și se așeză în fața ei, din nou. Ochii li se întâlniră.

– Hanna, a fost de-a dreptul incredibil. Nu pot să-ți descriu. Pluteam prin propriul calculator. Prin internet. Toate acele culori și imagini. Magie pură.

Ea zâmbi.

– Mats Hagström și-a ales cu adevărat momentul potrivit pentru a interveni – cu doar câteva zile înainte de marea realizare.

– Da, poți să o mai zici o dată. El acționează bazându-se doar pe intuiție și presupun că de aceea a avut atât de mult succes.

El se aplecă peste masă și-i umplu din nou paharul.

– Știi ce avem la desert?

Ea își țuguie buzele.

– Sex?

– Ei bine... vom face sex mai târziu, după ce ne vom bea cafeaua. Dar înainte de cafea, avem desert. Desertul de astăzi se numește Mind Surf.

Ea se lăsă pe spate și-și mușcă buza.

– Vrei ca eu să... Și eu vreau, dar... Știi că nu-mi place casca aceea lipicioasă.

– Fără scuze. Bucătarul a tot muncit la acest fel de mâncare în ultimii ani. Va fi foarte dezamăgit dacă nu vei dori să guști.

Își puse mâna peste a ei.

– Este incredibil. Vei fi a doua persoană din lume care-l va încerca. Prima femeie.

Ea își mâncă homarul în tăcere. El decise să nu mai insiste. Știa că era prea curioasă ca să nu încerce – trebuia doar să aștepte. Ea mai bău niște vin, mai mâncă din homar și apoi bău din nou.

– Dacă pot să contez pe tine pentru tratația pe care mi-ai promis-o după cafea, presupun că pot să încerc desertul.

– Da! Mă duc să-l pregătesc. Va trebui să începi cu gelul. Trebuie să stea o vreme înainte să poți începe.

Ea își dădu ochii peste cap. El se îndreptă spre birou, fredonând *Nunta lui Figaro*, luă pachetul cu nanogel și se întoarse în bucătărie. Ea își strânsese părul în coc și aranja argintăria în mașina de spălat vasele. El îi inhală parfumul. Își lăsă capul pe spate, în timp ce el începu să i-l maseze ușor cu gelul strălucitor.

– Vai, ce bine este! Poți să îmi masezi și umerii?

– Din păcate, nu. Acesta este cel mai scump ulei de masaj din lume. Nu-l pot risipi, nici măcar pe umerii tăi drăgălași. Dar sunt sigur că oricum vei avea parte de un masaj complet. Imediat. Mai întâi trebuie să-l câștigi.

Douăzeci de minute mai târziu, Hanna stătea în fața calculatorului, cu casca cu senzori pe cap și cu ochelarii negri pe nas. Cordonul colorat se încolăcea pe podea, spre calculator. Ea se strâmbă.

– Doare ca naiba. Ești sigur că nu ai alungit vârfurile senzorilor?

– Nici măcar cu un milimetru. Am vrut, dar ei nu m-au lăsat – și am avut noroc. Nu a fost necesar. S-ar putea chiar să le mai micșorăm puțin, acum că avem noul gel. Nu te mai plânge și lasă-te pe spate. Să începem spectacolul.

Ea stătea nemișcată, plină de speranțe. El îi verifică undele electroencefalogramei: acestea indicau contactul perfect cu creierul.

– Începem.

Clic. Ea se strânse de frică. Deschise gura și apucă brațele scaunului. El stătea nemișcat, privind-o, ca un părinte care se lăuda cu noul copil. Într-un fel, chiar asta făcea. Ea râse zgomotos și

începu să-și miște brațele. Respira repede. El se aplecă și deschise browserul calculatorului, pentru a-i putea urmări călătoria. Privi cum se deschise site-ul magazinului NK și cum noua colecție de poșete umplu ecranul. El clătină din cap. *Doamne, chiar și acum se gândește la cumpărături.* Paginile se derulară, deschizându-se alte pagini secundare. Bara de adrese se coloră în albastru și apăru adresa tbi.se. Era în drum spre locul de muncă.

El o lăsă singură și luă paharele cu vin din bucătărie. Când se întoarse, ea era încă pe site-ul TBI. Își deschise e-mailul și căută în căsuța cu mesajele primate. Hanna stătea complet nemișcată, cu gura deschisă pe jumătate. El văzu cum un nou e-mail apăru pe ecran. Apoi apăru adresa lui de e-mail. Zona destinată textului era activată și un mesaj începu să apară, ca și când ar fi fost scris de o fantomă:

EȘTI UN GENIU. E CEL MAI GROZAV LUCRU PE CARE L-AM ÎNCERCAT VREODATĂ. CEL MAI TARE! DAR ACUM SUNT PREGĂTITĂ PENTRU FELUL URMĂTOR. ☺

El zâmbi și o sărută pe buze. Undele EEG clipiră pe ecran. El închise programul, iar ea stătea complet nemișcată, respirând sacadat. Îi deșurubă ochelarii și-i scoase casca cu grijă. Ea închise ochii ca și când și-ar fi dorit ca experimentul să mai dureze puțin. Apoi îi deschise și-l privi.

– Uau! Ce gadget! Nu doar pentru persoanele cu handicap. Gândește-te la industria jocurilor. Cadoul de Crăciun al anului.

El puse casca la loc, pe capul lui Marilyn.

– Ei bine, nu pentru asta am creat Mind Surf. În mare parte, este pentru a-i ajuta pe bolnavi și pe cei cu dizabilități. Este încă prea devreme să ne gândim la o variantă comercială, dar cine știe ce s-ar putea întâmpla în viitor. Poftim.

Îi întinse paharul ei cu vin. Ea îl dădu la o parte și-și puse picioarele în jurul lui. Avea părul lipicios și mov. Îl privi în timp ce acesta stătea în fața scaunului.

– Profesore, mi-ai citit gândurile, nu-i așa? Nu vreau nici cafea, nici vin. Vreau doar desertul pe care mi l-ai promis. Aici și acum.

Le Cannet[1], Franța

Sergentul Laurent Mutz stătea prăbușit în scaunul lui, la masa simplă din bucătărie. Era mijlocul zilei, așa că era liniște în casă. Toată lumea era la serviciu, la școală sau la grădiniță. Lumina soarelui intra prin ferestre, făcând să strălucească praful de pe podea. Chiar dacă era o femeie fantastică și la fel de frumoasă ca un star de cinema, curățenia nu era punctul forte al lui Michelle. Ea îi dăruise doi fii sănătoși. El o iubea mai mult decât viața însăși. Locuiau la ultimul etaj al unei clădiri joase, cu trei etaje, dar din balcon puteau vedea oceanul și acesta era cel mai important lucru. Luă o înghițitură din cafeaua lui rece. Michelle era la cafeneaua din Cannes, făcând clătite și amestecând cremă de nuci. Lui nu-i plăceau zilele libere. Maiorul Serge îi ordonase să se odihnească o zi, dar el era prea agitat pentru a lenevi. Își făcuse deja exercițiile zilnice și citise ziarul din scoarță-n scoarță. Acum se uita în gol la cafea.

În mintea lui, se gândi de nenumărate ori la modul în care irosise banii. Încercă să găsească o explicație pe care Michelle ar înțelege-o, dar respinse fiecare idee și, în schimb, încercă să se gândească la o modalitate de a recupera ceea ce pierduse. Ar trebui oare să împrumute mai mulți bani și să parieze pentru mize mai mari? Ar putea să vândă ceva? Nu aveau niciun lucru de valoare. Mașina nu era plătită, apartamentul era ipotecat, iar televizorul închiriat.

[1] Regiune în sud-vestul Franței (n.tr.)

Știa ce se va întâmpla. Ea îl va privi și va da din cap. Umerii i se vor lăsa. Va spune că a înțeles, că totul se va rezolva. Nu se va înfuria. La naiba, era un idiot. Lângă pat, ea avea o grămadă de reviste turistice. Lui i se făcu rău uitându-se la ele. Era capabil să intre într-un apartament plin de teroriști înarmați, dar nu putea să-și privească soția în ochi și să-i spună ce făcuse.

Laurent se ridică și puse ceașca de cafea în chiuvetă, alături de celelalte vase rămase de la micul dejun. Intră frustrat în hol și își căută în jachetă telefonul mobil. Nu avea nici apeluri pierdute și nici nu primise vreun mesaj. În mod clar, colegii îi respectau ziua liberă. Apoi zări carnețelul în buzunarul exterior. Îl luă cu el în balcon și se așeză pe unul dintre scaunele simple din plastic. În copacii de peste drum, văzu o veveriță sărind de pe o creangă pe alta. Nemernică mică și lipsită de griji.

Fiecare pagină din carnețel era scrisă de sus și până jos. Nu recunoscu limba. Păreau mai mult simboluri decât cuvinte, pagină după pagină de linii perfecte cu caractere și notițe. Totul părea să fi fost scris într-o perioadă lungă de timp, cu stilouri diferite. Pe una dintre pagini era o pată, iar, pe alocuri, cerneala cu care fuseseră scrise unele simboluri se șterse din cauza umidității.

Veverița aruncă un con mare de pin într-un Renault alb, care era parcat sub copac.

De ce scrisese sergentul Pierre Balzac toate aceste notițe ciudate? Cu greu putea fi considerat ca fiind un vechi carnețel obișnuit al unui polițist. Ceva nu se potrivea. Ce dracu' avea de-a face acest obiect cu teroriștii de pe Maréchal Foch? Recapitulă evenimentele. Balzac răspunsese unui apel prin care se anunța tulburarea liniștii, dat de.... cum o chema? Scribé... Marie Scribé. În primul rând, probabil că Balzac a mers la ușa ei, ca să afle de ce telefonase. Avea carnețelul la el în acel moment? Poate că Marie Scribé își va aminti. Luă telefonul și sună la Pagini Albe, serviciul de informații al centralei telefonice franceze. Aceștia îi găsiră repede numărul lui

Scribé și-i făcură legătura cu aceasta. Telefonul sună de opt ori înainte ca cineva să răspundă.

– Alo?

– *Bonjour,* doamnă Scribé. Îmi cer scuze că vă deranjez. Numele meu este Laurent Mutz și sunt ofițer de poliție. Am sunat deoarece…

– Este de-a dreptul îngrozitor!

– Doamnă?

– În cartea Exodului, Domnul ne dă comenzi clare, nu-i așa?

Judecând după vocea ei, era mai tânără decât crezuse la început – el presupusese că avea în jur de cincizeci de ani.

– Doamnă, vă referiți la cele zece porunci date de Dumnezeu lui Moise?

– Oh nu, nu doar lui Moise. Ci nouă tuturor!

Laurent văzu un alt con căzând din copac și aterizând pe mașina albă.

– Aveți dreptate. Poruncile sunt pentru noi toți. Doamnă, aș dori să vă pun o întrebare. Desigur, are legătură cu ziua de ieri.

– Domnul nu ne-a dat 10 000 de porunci, nu? Dacă ne-ar fi dat, ne-ar fi fost greu să le ținem evidența. El ne-a dat zece. Doar zece. De ce atât de puține? Pentru că atât era necesar. Și pentru că El știa că slujitorii lui pământeni au mințile înguste. Doar zece, ca să ni le amintim. Și acum… a cincea… A cincea poruncă a fost încălcată chiar în fața ușii mele.

La telefon, se auzi un foșnet. Crezu că o aude aprinzându-și o țigară.

– Doamnă, vă gândiți la cea de-a cincea poruncă, să nu ucizi.

– Dar ei l-au împușcat. Unul dintre copiii Domnului. Chiar în fața ușii mele.

Oare auzi un suspin? Își drese vocea.

– Înainte să se întâmple acest lucru, sergentul Balzac a vorbit cu dumneavoastră. Este corect?

– Era foarte politicos. Calm și sigur. Un bărbat chipeș, căruia îi plăcea slujba pe care o avea. Una importantă. Voi toți faceți o treabă bună, vreau să știți asta. Nu este ușor să fii ofițer de poliție în zilele de azi. Nu cu toți acești arabi, cu homosexualii perverși și cu cerșetorii drogați. Și cu toți politicienii corupți și copiii cu SIDA. Toți faceți o treabă bună.

– Vă mulțumesc, doamnă. Atunci când ați vorbit cu sergentul Balzac, ați observat cumva dacă lua notițe într-un carnețel?

– Într-un carnețel? Nu, nu am văzut niciunul.

Laurent fu dezamăgit.

– Sunteți sigură?

– Sunt sigură că nu avea niciun carnețel cu el. Și nici pe cel pe care i l-am dat nu l-a putut folosi, deoarece toate paginile erau scrise.

Laurent se ridică din scaunul de plastic.

– I-ați dat un carnețel?

– Bietul om. Era atât de chipeș. Pentru o secundă în holul meu, în alta, mort în casa scării.

– Doamnă, voi repeta întrebarea. I-ați dat lui Balzac un carnețel?

– Nu trebuie să ridicați vocea. I-am dat.

– Îmi cer scuze. Doamnă, pot să vă întreb de unde îl aveați? Era cumva al dumneavoastră?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu. Nu sunt scrib. Carnețelul era al negrilor. Cei care l-au împușcat pe ofițer.

– De unde știți asta?

Ea exhală fum. Sunetul era inconfundabil.

– Pentru că l-am găsit imediat după ce au plecat ei. Probabil că l-a scăpat cineva. Știu că nu era acolo mai devreme și, când am ieșit să scot gunoiul, l-am găsit pe scări.

Incredibil. Un carnețel găsit de două ori în același loc.

– Vă mulțumesc mult, doamnă. Ați fost de mare ajutor.

– Am fost? Ei, presupun că e bine. Acum fiți atent. Ascultați de Domnul și nu vă veți rătăci.

Închise telefonul și, pentru o clipă, rămase nemișcat privind carnețelul. Paginile fluturau în vânt, pline de linii cu simboluri de neînțeles. Pagini după pagini, după pagini.

Stockholm, Suedia

Amândoi dormeau adânc. Eric stătea pe burtă, ca de obicei, cu fața îngropată în pernă. Hanna dormea pe spate, cu brațele pe lângă corp. Pleoapele îi zvâcneau, iar vârfurile degetelor îi tremurau.

Ea rătăcea printr-un ținut vast. Era auriu. Cerul era roșu. Era goală. Picioarele i se scufundară în nisipul auriu. Nu era nici cald, nici rece și vântul nu adia deloc. Se îndrepta sau se întorcea de undeva? Nu se vedeau copaci, munți și nici alte contururi. Doar nisip și un orizont uniform în toate direcțiile. Nu mai fusese niciodată aici. În același timp, priveliștea îi părea cunoscută. Aici se afla o poveste. Tradiții vechi de milioane de ani. Chiar dacă nu exista nimic altceva în afară de nisip și cer, locul era demn și înțelept, locul de unde începuse totul. Acesta era ținutul de origine. Acest lucru era clar. Era ca și cum cineva sau ceva își ținea respirația așteptând.

Goliciunea ei o bucura. Exista oare vreun drum prestabilit sau toate direcțiile erau la fel? Ceva străluci în lumina roșie a soarelui. Își puse o mână la ochi și privi mijit la orizont. Nimic. Rămase nemișcată, așteptând. Văzu din nou același lucru. În față, era ceva în nisip. Merse mai repede. Sub tălpile ei, nisipul era fin ca făina. Încercă să nu piardă din ochi imaginea reflectată, de teamă să nu se rătăcească. Era mai departe decât crezuse. Nisipul fin îi îngreuna mersul și mai mult. Continuă să meargă. Tocmai când era sigură de faptul că se rătăcise, zări obiectul. Un ceas. Un ceas deșteptător de modă veche, acoperit pe jumătate de nisip. Îl ridică și suflă nisipul strălucitor. Ceasul se oprise. Îl întoarse și găsi cheița cu care se potrivea ora. În sinea ei, ceva îi strigă că este greșit să fixeze ceasul. Ea ezită, cu mâna pe cheia mare. Privi în jur. Apoi începu să învârtă cheia. Era ca și când mâna ei avea o minte proprie. Mâna i se tot

întorcea. Își privi degetele ca și cum nu i-ar mai fi aparținut. Apoi se opri. Cheia nu mai putea fi întoarsă. Nu voia să-i dea drumul, dar răul era deja făcut. Simți cum ceva prinde viață în interiorul ceasului. Când îl întoarse cu fața la ea, limbile începură să se miște, dar în direcția greșită. Se învârteau în sens opus, cu o viteză din ce în ce mai mare. Încontinuu. Nu-și putea desprinde privirea de pe limbile ceasului care se tot mișcau, se învârteau din ce în ce mai repede. Simți că îi este rău. Acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple. Acum, nu mai putea face nimic pentru a îndrepta lucrurile.

Geamul se crăpă. Ea căzu în genunchi, ținând ceasul aproape, disperată deodată. Voia să-l protejeze. Știa că era mai important decât orice altceva. Un lichid violet i se scurgea pe mâini. Era lipicios și rece. Acele ceasului dădeau timpul înapoi. Apoi, peste dune, se auzi un huruit surd. Se întoarse. În depărtare, cerul roșiatic se întuneca. Ceasul eliberase ceva – chemase pe cineva. Dădu drumul ceasului și începu să alerge.

Întunericul se afla încă departe, dar ea simțea cum locul se schimbă. Nisipul era mai ud. I se lipea de tălpi, iar ea se chinuia cu fiecare pas. Alerga, se împiedica și continua să fugă. Știa că întunericul o ajunge din urmă fără să fie nevoită să-și întoarcă privirea. Furtuna îi urmări umbra, înghițind-o. Știa că lumea era pe moarte. Nu doar în acest loc, ci peste tot. Totul era înghițit de furtuna cea neagră. Picioarele i se scufundau din ce în ce mai adânc în nisipul umed. Căzu. Ceasul apăru din nou, într-o baltă de lichid mov, care bolborosea. În spatele geamului crăpat, limbile se învârteau neobosite. Vuietul furtunii era asurzitor. Îngenuncheată, sprijinindu-se în mâini, își ridică ochii spre cerul cucerit. Soarele roșiatic dispăruse. Deasupra ei urla întunericul dens și etern. Apoi, nisipul de sub tălpi dispăru, iar ea căzu în neant, cu capul înainte.

Ierusalim, Israel

David Yassur trânti telefonul atât de tare încât acesta zbură de pe birou și ateriză cu un zgomot asurzitor pe podea. *„Lech lehizadayen! Harah!“* Înjuratul în limba ebraică era ceva neobișnuit, dar David

avea un vocabular bogat. Asistenta sa îl privi neliniștită. David strigă: „Adu-l aici pe Jacob Nachman".

Ea se ridică repede, fericită să părăsească încăperea. Nerăbdător, David lovea biroul cu degetele. Totul se ducea dracului. Crearea copiei de rezervă a sistemului bancar fusese întârziată și nimeni nu știa de ce. Instrucțiunile dispăruseră și instituții importante nu-și primiseră programele necesare. Dar acesta nu era cel mai rău lucru. Se auzi un ciocănit la ușă.

– Intră!

Jacob deschise ușa.

– Ai vrut să mă vezi?

David îl privi sumbru.

– Ia un loc.

Îi indică unul dintre scaunele destinate oaspeților. Jacob se hotărî să rămână în picioare.

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai am vorbit cu ministrul de finanțe. Virusul este deja în sistemele noastre.

Stockholm, Suedia

Eric pregătise un mic dejun simplu. Acum răsfoia paginile secțiunilor de artă și cultură din *Dagens Nyheter*[1]. Trecuse multă vreme de când nu mai fuseseră amândoi implicați în viața culturală. O auzi pe Hanna scotocind în jurul băii. Seara trecută fusese fantastică. Era ca și când ea și-ar fi recăpătat încrederea în el. Să se fi întâmplat pentru că era mai relaxat sau pentru că reușise să pună în funcțiune Mind Surf? Lăsă la o parte gândurile cinice și se concentră asupra programelor de teatru.

[1] *Știrile zilei*, în suedeză, cel mai citit cotidian de dimineață în Suedia (n. red.)

– La naiba!

Hanna alergă prin apartament.

– La naiba, la naiba!

– Ce s-a întâmplat? Calmează-te.

Ea intră în bucătărie cu blugii descheiați și cu breteaua sutienului atârnându-i pe umăr. Își ținea telefonul în aer.

– Douăsprezece apeluri pierdute. Patru rapoarte de urgență. Opt mesaje! S-a întâmplat ceva la bancă – trebuie să ajung acolo cât mai repede! Am uitat să îl scot de pe profilul silențios înainte să adorm.

Dispăru în baie, dar îi strigă:

– Ce *mi-ai făcut* aseară?

– Te referi la desert sau la tratație?

Se ridică și își făcu un sandvici. Apoi luă o cană și o umplu cu cafea. O întâlni în hol.

– Poftim. Trebuie să iei micul dejun. Mașina este chiar în față. Sună-mă să-mi spui ce se petrece.

Ea îl sărută și trânti ușa. El se întoarse în bucătărie, curăță masa și puse o altă capsulă în Nespresso. Ristretto din nou – cel mai puternic sortiment. Era obosit. Hanna, care dormise rău toată noaptea, îl trezise de câteva ori. Își luă ceașca cu cafea în birou și deschise calculatorul. Mats Hagström îi trimisese un e-mail în care îl întreba cum mergeau lucrurile. Eric zâmbi și îi dădu un răspuns triumfător. La finalul mesajului, îl invită să vină și să încerce programul. Apoi scrise un e-mail lung mulțumind Universității Kyoto că rezolvase nodul gordian prin crearea unui gel mai puternic. De îndată ce trimise e-mailul, sună telefonul. Era Mats.

– Felicitări! Amândurora. Acum știi că acest bătrân încă intuiește bine. Suntem al naibii de norocoși că ai reușit.

– Da, puteți să o mai spuneți o dată. Sunt incredibil de mulțumit de rezultate. Ce spuneți, doriți să-l încercați?

– Sigur că da! De fapt, mă gândeam să vin chiar acum. Ești la KTH?

– Nu. Lucrez de acasă. Strada Banérgatan, numărul 41.

– Splendid. Sunt pe drum. Și te vei bucura să afli că deja mi-am instruit asistentul să facă prima plată.

– Vă mulțumesc. Acum vom începe următoarea călătorie. Împreună.

Eric închise telefonul și se uită prin birou. Apoi deschise fereastra și lăsă să intre mirosul proaspăt de ploaie. Afară era aproape întuneric, deși era în jur de ora zece dimineața. Tunetele amenințau cerul. Luă o înghițitură de cafea și se gândi la Hanna. Oare ce se întâmplase la TBI?

Când Hanna ajunse la locul de muncă, la intrare o întâmpinară doi dintre cei mai apropiați colegi ai săi. Erau supărați și agitați. Potrivit sediului central din Tel Aviv, banca fusese atacată grav de un virus agresiv, iar de câteva ore, cei de la departamentul IT se străduiau să găsească metode prin care să contracareze atacul. Primul lucru pe care îl făcu Hanna fu să închidă serviciul de banking online și site-ul lor public. Aceste sisteme se aflau în zona demilitarizată, ceea ce în jargonul IT însemna rețele accesibile publicului. Nu era o decizie ușor de luat și cei mai mulți membri ai echipei de management nu fură de acord cu acest lucru. Însă ea era directorul departamentului IT, așa că, până la urmă, cuvântul ei era lege. Trebuiau să se asigure cu orice preț de faptul că virusul nu le infectase clienții: ar fi fost o catastrofă. Telefoanele începură să sune la șase minute după închiderea serviciului de banking online. O oră mai târziu, din cauza traficului intens, linia dedicată relațiilor cu clienții se prăbuși. Legătura cu banca nu se mai putea lua nici prin telefon, nici prin intermediul internetului. După ce Hanna ordonă echipei să închidă site-ul de banking online, ea activă firewall-urile parțiale între sistemele interne. Acestea acționau precum pereții transversali ai unei bărci și făceau parte din protecția suplimentară care fusese instalată în ultimele zile. Dar, până atunci, serviciile nu fuseseră întrerupe concret, iar la prima vedere, totul părea

normal. La început, Hanna se gândi că era numai un exercițiu; dar apoi citi rapoartele venite de la birourile TBI din întreaga lume și înțelese că situația era gravă. Banca întrerupea contactul cu rețelele externe riscând să piardă afacerea și să-și înfurie clienții. Nimeni nu putea face așa ceva fără să-și piardă slujba. Amenințarea este serioasă și normalitatea înregistrată de sistemul băncii trebuia să fie o iluzie. Indiferent care era intrusul din rețeaua băncii, avea un bun camuflaj digital.

– Câtă vreme fiecare știe care îi este rolul, cred că este în regulă.

Eric se încruntă în timp ce masa gelul în scalpul lui Mats Hagström.

– Ce vreți să spuneți?

– Că amândurora ne plac fetele.

Eric râse.

– Ei bine, presupun că *aveți* ceva aparte.

Mats dădu startul.

– Ei, ai grijă. Știu că ești însurat. Și eu sunt. De fapt, am fost însurat de mai multe ori.

– Gelul are nevoie de ceva timp să-și facă efectul. Între timp, vă voi explica cum funcționează toate acestea. Veți vedea site-uri web plutind în neant, dar încercați să vă păstrați calmul. Dacă vă entuziasmați prea mult, creierul dumneavoastră va începe să producă metasemnale, care interferează cu filtrul de interpretare. Sistemul citește un număr de semnale diferite pentru a interpreta gândurile cât mai eficient posibil. Aceste semnale decodate sunt traduse în comenzi digitale. Uneori există întârzieri și atunci veți simți că vă mișcați lent, dar trebuie să așteptați și sistemul își va reveni. Aceste decalaje au loc deoarece creierul dumneavoastră produce o cantitate imensă de informații simultane. Considerați că se întâmplă așa ceva deoarece gândiți mai rapid decât calculatorul.

Mats se strâmbă.

– Mă înțeapă. Este normal?

– Așa trebuie să se întâmple. Înseamnă că gelul pătrunde în piele. Mai întâi va stabili contactul cu dura mater, învelișul exterior al creierului.

– Există mai mult de un înveliș?

– Sunt trei. Pentru ca Mind Surf să funcționeze, va trebui să pătrundem dincolo de cel mai moale înveliș, pia mater.

Mats tăcu o clipă în timp ce Eric verifică toți senzorii de pe cască.

– De ce se numește „nanogel"?

– Nano înseamnă „a miliarda parte". Cu alte cuvinte, particulele pe care le-am produs sunt extrem de mici. Acestea sunt absorbite de piele, care le păstrează însă capacitatea conductoare. Gândiți-vă la ele ca la o mulțime de fire care, prin piele, vă ajung la creier. Gelul are o forță intermoleculară, care se bazează pe forța lui van der Waals.

Mats ridică mâinile.

– Acum m-ai pierdut, dar nu contează. Ce voi face când voi vedea toate aceste site-uri?

Eric îi puse cu grijă lui Mats casca pe cap.

– Goliți-vă mintea de gândurile de prisos. Concentrați-vă pe ceea ce vedeți și pe ceea ce vreți să faceți. Sistemul este foarte intuitiv, așadar cred că vă veți descurca. De îndată ce veți începe, veți înțelege.

Mats păru agitat. Eric îl bătu frățește pe umăr.

– Nu vă faceți griji. Acesta este primul drog sigur din lume. Pregătiți-vă pentru călătoria vieții dumneavoastră!

Când deschise ușa de la intrare, lumina era stinsă, iar Eric probabil că adormise de multă vreme. De ce nu lăsa niciodată o lumină aprinsă când știa că ea va ajunge târziu? Mereu în lumea lui, absent și neatent. Hanna se duse în bucătărie și aprinse un bec. Pe masă era un bilet: îi lăsase o salată Caesar în frigider. O chiflă uscată cu scorțișoară de la 7-Eleven era singurul lucru pe care îl mâncase toată ziua,

dar nu îi era foame. O durea stomacul. Să fi fost la ovulație? O durea capul. De la stres? Voia o țigară, cu toate că nu mai fumase de câțiva ani. Merse în sufragerie și se uită în vitrină. Apoi se furișă în dormitor și deschise silențios dulapul, unde găsi un pachet boțit de Marlboro într-una dintre poșetele ei de seară. În bucătărie, își turnă un pahar de Rioja și se așeză la masă. Ceasul de la cuptor indica ora unu și șaisprezece minute. Era epuizată. În seara precedentă, visase. Nu-și putea aminti ce anume, dar era cuprinsă încă de un sentiment puternic de neliniște. Se gândi la ziua pe care o avusese la muncă. Nu exista încă nimic care să indice faptul că în rețeaua băncii exista într-adevăr un virus. Dar cei din Tel Aviv erau siguri că așa este.

Hanna trase adânc un fum din țigară și privi din nou biletul de pe masă. Ce se va întâmpla acum cu Eric? Îl va face succesul obținut cu Mind Surf să nu mai fie așa de singuratic? Obosise să fie întotdeauna cea care lua inițiativa și singura care dorea să discute atunci când lucrurile nu mergeau bine între ei. De ce trebuia ea să-și asume rolul de certăreață ticăloasă? Dacă el ar fi avut de ales, ar fi ignorat totul, în fiecare zi. Bău puțin vin și-și trecu degetele peste scrisul de pe bilet. Avea un scris frumos de mână. Și mâini îngrijite. Observase acest lucru de la prima întâlnire. Mâinile îngrijite i se păreau sexy.

Încercările de a discuta cu el erau zadarnice. Ajungeau mereu să se certe. Se săturase de certuri și de obsesia lui sâcâitoare despre copii. Un copil ar însemna o responsabilitate imensă și i-ar lega unul de celălalt pentru totdeauna. La asta se gândise? Se gândise serios la cum se vor simți? Ea nu intenționa să devină o mamă singură și acră. Stinse țigara în paharul cu vin și simți că îi este rău. Fumatul era o porcărie.

Se spălă pe dinți și se dezbrăcă în baie ca să nu-l trezească. Apoi intră în liniște în dormitor și se strecură sub pătura caldă. Își programă ceasul să sune la ora șapte. Cinci ore de somn ar trebui să fie suficiente. Se ghemui lângă Eric și adormi.

Se afla într-o cameră mare, în care mirosea a mucegai și a aer închis. Stătea goală, întinsă pe burtă, într-un strat de praf de jumătate de metru – sau poate că era cenușă.

Se ridică. Încă ținea ceasul într-o mână. Limbile ceasului se opriră puțin după patru și jumătate. Lichidul mov nu mai exista. Acum totul era prăfuit și mort. Privi în jur. Văzu niște rafturi cu haine răsturnate și cutii rupte. Un manechin cu un braț rupt o privea cu ochi goi. În spatele manechinului se aflau scări rulante. Totul era tăcut și pustiu. O casă de marcat era pe podea, lângă o tejghea. Sertarul era deschis, lăsând să iasă la iveală monede și bancnote. Totul era acoperit de cenușa albă.

Apoi, lângă scara rulantă, zări o grămadă de pungi de hârtie. Recunoscu logoul imediat. Se afla la NK. Dându-și seama de acest lucru, se temu. Îi era frică, dar, în același timp, era mai mult tristă. Se îndreptă spre casa de marcat. Podeaua era plină de sticlă spartă și de gunoaie. În timp ce urca, cu grijă să nu calce pe vreun ciob de sticlă, marginile canelate ale scării îi răneau tălpile. Ajunse la parter. Luminatoarele mari erau acoperite de cenușă, vitrinele sparte și rafturile răsturnate. Arătau de parcă huliganii o luaseră razna prin magazin. Dar scopul lor nu fusese acela de a fura: bijuteriile, banii și ceasurile scumpe zăceau în praf. Totul părea vechi și fără culoare. Suspină. O mașină a poliției era răsturnată pe capotă chiar la intrare. Toate geamurile erau sparte, iar caroseria era zgâriată și îndoită. În spatele mașinii văzu ușile mari din sticlă care dădeau spre Hamngatan. Cutremurător. Mașina trebuie să fi intrat prin ușă. Privi în stradă. Acolo văzu câteva mașini abandonate. Toate aveau geamurile sparte; portierele erau deschise, iar interioarele, sfâșiate. Cenușa albă era și acolo. Aceeași liniște fantomatică. Merse ocolit până spre intrare, fiindu-i teamă să se apropie prea mult de mașina distrusă.

– Tigrișor! Unde ești?

Când auzi cealaltă voce, se sperie, fiind dintr-odată conștientă de faptul că era goală.

Eric se trezi. Hanna era fierbinte și se ținea strâns de pernă. Probabil că avea un coșmar. O mângâie ușor. Pleoapele îi tresăriră, iar buzele i se mișcară. Șopti ceva în somn. El o sărută pe obraz.

– Cine e acolo? Se întoarse încet, cu inima bătându-i cu putere. Vocea unui copil? Se duse înapoi și privi spre celelalte etaje. Cablurile atârnau din paliere, iar țevile ieșeau din beton ca niște oase rupte.

– Bună, e cineva acolo?

Ascultă. Încă un sunet. Mai slab de această dată. Vocea unei fete. Se apropie mai mult de scări.

– Unde te-ai dus?

Fata trebuie să fie la etajul inferior. Coborî scările. Era destul de întuneric. Se opri pe ultima treaptă, mijind ochii. Raioanele cu mâncare erau în întuneric total. În dreapta ei se afla o tejghea de brutărie stricată, iar în stânga, ustensile de bucătărie împrăștiate pe podea.

În întuneric se afla ceva, o umbră. Nemișcată. Oare un manechin? Dar era prea scundă. Înaintă puțin printre rafturile întunecate.

– E cineva aici? Umbra nu se mișcă. Apoi văzu că era o fetiță, care stătea cu spatele la ea. Mai făcu doi-trei pași, înghiți și vorbi mai tare.

– Bună, scumpo. Nu trebuie să-ți fie teamă.

Fata se întoarse încet spre ea.

– Nu mă tem.

În ciuda faptului că era întuneric, Hanna văzu că avea chipul murdar și că purta o rochie șifonată și pătată. Părul îi era nepieptănat.

– Ați văzut o pisică mică?

Hanna clătină din cap în semn că nu și se lăsă pe vine.

– Cine ești?

Fetița își înclină capul.

– Îmi caut tigrișorul.

– Unde este toată lumea?

– Care lume?

– Oamenii care vin aici la cumpărături. Cei care conduc mașini și care cumpără pâine de acolo. Ea îi arătă tejgheaua distrusă a brutăriei de lângă scări.

Fata ridică din umeri.

– Au plecat. Toți au plecat, răspunse ea dezinteresată.

– Cum se poate una ca asta?

Deodată, fata păru speriată. Privi în jur.

– Nu trebuie să vă aflați aici. El poate veni în orice moment.

– Cine?

Fata nu răspunse; stătea în tăcere, privind-o. Hanna îi vorbi mai apăsat:

– Cine ar putea veni?

Fata privi în pământ și își frecă mâinile nervoasă.
– Omul fără chip.

Ceasul deșteptător sună gălăgios. Hanna bâjbâi după el și găsi butonul de oprire. Închise ochii și își adună puterile. Apoi se smulse din brațele somnului și deschise ochii. Razele luminoase ale soarelui pătrundeau prin jaluzele. Era udă din cauza transpirației și o durea capul. Întinsă și cu capul pe pernă, îl privea pe Eric. El dormea liniștit, cu gura pe jumătate deschisă. Ceasul deșteptător nu-l deranjase câtuși de puțin. Își trecu mâna prin părul lui șaten și des. Era un profesor neobișnuit de sexy – exasperant și egocentric, dar sexy. Ar fi fost bucuroasă să stea în pat până când el urma să se trezească. Știa că nu-i place să fie trezit, iar el putea dormi liniștit câteva ore în plus. Se ridică și făcu duș, apa rece curgându-i pe chip o lungă perioadă de timp. Aceasta era o altă dimineață în care se trezise mai obosită decât atunci când se culcase. O durea întreg corpul. Încheieturile înțepenite o dureau, iar tâmplele îi zvâcneau. Probabil că avea o migrenă. Se simțea rău. În mod normal, nu s-ar fi dus la serviciu, ci ar fi rămas acasă, însă aceasta nu era o zi normală. În timpul nopții, la bancă s-ar fi putut întâmpla orice.

Când se trezi Eric, Hanna era de mult plecată. Își trase halatul pe el și se plimbă prin apartamentul scăldat de lumina soarelui. Intrând în bucătărie, văzu mucul de țigară în paharul cu vin. Oftă. Dacă fumase, însemna că era îngrijorată. Îngrijorată în privința lui sau a situației de la serviciu? Deodată, se simți descurajat. Ar trebui să o invite să ia masa de prânz împreună. Nu se văzuseră de douăzeci și patru de ore. Luă un iaurt cu vanilie din frigider și porni aparatul de făcut cafea. Era puțin trecut de ora nouă. Dincolo de ferestre, părea a fi o zi frumoasă. În lumina soarelui, văzu că geamurile ar fi trebuit spălate.

La ora trei trebuia să fie la KTH pentru a se întâlni cu echipa. Înainte de asta, va analiza însă testele Hannei și ale lui Mats Hagström. Apoi va scrie un program mai detaliat, acum că reușiseră, în cele din

urmă, să efectueze și teste clinice. Își luă iPodul din încărcător, intră în birou, alese *Othello* al lui Verdi și își deschise e-mailul. Primise un răspuns de la Universitatea Kyoto cu o serie de rezultate ale testelor făcute cu noua soluție nano. Și japonezii păreau fascinați de contactul puternic cu creierul pe care el reușise să-l stabilească. Eric încercă să trimită mesajul mai departe echipei suedeze, dar nu găsi adresa grupului. Se încruntă. Cum să fi dispărut? Introduse adresele manual și trimise e-mailul. Apoi dădu clic pe iconița programului Mind Surf. Calculatorul procesa comanda, dar programul nu se deschidea.

Își mâncă iaurtul, din ce în ce mai nervos. Ce naiba era asta? Timpul trecea. Nerăbdător, își schimbă poziția. Într-un final, programul se deschise, dar unele dintre culorile din interfață erau diferite. Puse iaurtul alături și intră în modulul de memorie pentru a accesa sesiunea Hannei și a lui Mats. Programul stoca informațiile fiecărei sesiuni: unde cerebrale, activitatea procesorului, informații grafice și istoricul domeniului și ale adreselor IP. Lista utilizatorilor conținea trei nume – cele ale pionierilor:

Eric Söderqvist	Fișier 0001 (05.15)
Hanna Söderqvist	Fișier 0002 (22.10)
Mats Hagström	Fișier 0003 (11.22)

Selectă fișierul Hannei. Calculatorul se blocă din nou. Se aplecă privind ecranul. Acesta licări, apoi apăru un mesaj:

FIȘIERUL SOLICITAT NU A FOST GĂSIT

Selectă fișierul lui Mats:

FIȘIERUL SOLICITAT NU A FOST GĂSIT

Ce nu era în regulă? Un start lent, fișiere lipsă... era problema programului Mind Surf sau a sistemului de operare? Își aminti de

adresa de e-mail dispărută a grupului, deci nu putea fi din cauza programului. Să se fi virusat calculatorul? Apelă la programul antivirus. Avea întotdeauna cea mai recentă versiune a acestuia, astfel încât calculatorul să fie protejat. În timp ce programul căuta un virus, el se duse în bucătărie să-și ia o cafea. Când reveni în birou, luă telefonul și o sună pe Hanna. Apelul fu direcționat direct spre mesageria vocală, așa că hotărî să îi lase un mesaj scurt: „Bună. Îți mai aduci aminte de mine? Dacă da, apasă tasta unu. Dacă vrei să mâncăm împreună la prânz, apasă tasta doi. Dacă ți se pare că ar trebui să mă duc dracului, apasă tasta diez".

Închise telefonul și privi iar ecranul. Programul antivirus terminase căutarea. Nu găsise niciun virus. Aruncă la gunoi iaurtul mâncat pe jumătate. Din cauza problemei, îi pierise cheful de mâncare.

Hanna stătea în fața lui Robert Janos, directorul biroului suedez al TBI. Echipamentul pentru videoconferință era deja pus în funcțiune, iar pe ecran se vedea o masă de conferințe la care nu se afla nimeni, spre deosebire de cea la care ea tocmai se așezase. Diferența era că masa de pe ecran se afla în sediul băncii din Tel Aviv. Isaac Berns, directorul IT, inițiase o ședință globală. Robert o privi.

– Deoarece se pare că directorul întârzie, ai putea să mă pui la curent cu noutățile?

Hanna dădu afirmativ din cap.

– Am pus în practică măsuri extinse de securitate în rețelele interne și externe. De asemenea, am căutat virușii în sistem la fiecare șase minute ale ultimelor douăzeci și patru de ore.

– Și?

– Niciun rezultat.

Robert zâmbi obosit.

– Așadar nu există niciun pericol?

Hanna nu îi zâmbi.

– Până astăzi, această situație ar fi putut fi un coșmar. Dar, din păcate, în această dimineață ne-am confruntat cu probleme reale.

Hanna aruncă o privire la ecran. La masa de conferințe din Tel Aviv încă nu luase nimeni loc.

– A început cu Departamentul de Finanțe, atunci când mai multe dosare importante au dispărut. Când am apelat la copia de rezervă automată, sistemul s-a blocat. Apoi, când am încercat din nou să repornim procesul, s-a prăbușit serverul de la Haninge. În plus, în general, rețeaua internă nu mai este la fel de activă.

– Ce înseamnă acest lucru?

– Înseamnă că avem un malware[1] în sistem – un virus.

– Dar ai spus că ați efectuat scanări la fiecare șase minute.

– Într-adevăr, așa am procedat. Programele noastre antivirus nu găsesc nimic, dar asta nu înseamnă că nu există ceva în sistem. Înseamnă că, pur și simplu, avem de-a face cu un inamic mai sofisticat.

Robert o privi lung pe Hanna.

– Ce mai faci? Nu vreau să mă înțelegi greșit, dar nu arăți prea bine.

– Nu am dormit bine în ultimele nopți. Altfel, sunt în regulă.

Difuzoarele pârâiră și Isaac Berns se așeză greoi în fața camerei de luat vederi din Tel Aviv. Era scund, roșcat și avea o privire pătrunzătoare. În mână ținea o cană mare de cafea, cu urechi de Mickey Mouse.

– Shalom, tuturor. Voi trece peste politeturi și voi aborda subiectul direct. După cum știți, banca a fost amenințată cu atacul unui virus. În această dimineață, devreme, sistemele noastre au început să nu mai funcționeze normal. Printre altele, au dispărut date din serverele noastre din Ierusalim și Haifa. De asemenea, am observat o scădere substanțială a capacității – testele noastre indică faptul că rețeaua a scăzut cu 40 la sută.

Luă o înghițitură din cana cu Mickey Mouse.

– Lucrăm împreună cu mai multe autorități ale statului pentru a găsi virusul. Sunt sigur că știți că programele standard de căutare

[1] Prescurtare de la *malicious software*, program proiectat pentru a se infiltra și deteriora calculatorul recipient (n.red.)

nu au fost în stare să identifice nimic. Dacă nu putem găsi virusul, nu ne putem proteja împotriva lui. Partea bună este că astăzi am testat un nou program, care va schimba situația.

Un reprezentant al unuia dintre celelalte birouri bancare puse o întrebare pe care ei nu o auziră, iar Isaac dădu din cap, aprobator.

– Da, acest program este diferit de celelalte pe care le-am testat. Pe scurt, virușii de calculator se folosesc, cel mai adesea, de un fel de scut, de așa-numitele tehnici ascunse, pentru a evita să fie detectați. Cele mai comune forme ale acestora sunt modificarea activă, codarea variabilă, polimorfismul și metamorfismul. Virușii tradiționali sunt monogami – aceștia pot alege doar una dintre aceste deghizări – deci pot fi depistați de un program antivirus bun. Însă virușii mai noi și mai sofisticați pot crea combinații și chiar am auzit zvonuri că unele variante ar putea evolua. În aceste cazuri, protecția standard împotriva virușilor nu este eficientă.

Mai luă o înghițitură de cafea. Hanna observă că Robert desena în carnețelul său pătrățele, inimioare și cercuri – ceea ce indica, în mod clar, că era plictisit.

– Programul pe care l-am dezvoltat aseară se bazează pe algoritmul lui Manfred Hoff, câștigătorul premiului Nobel și folosește un nou tip de analiză a modelului holistic. Dacă dorește vreunul dintre voi să afle mai multe informații, dați-ne de știre. Pe restul, care nu vă interesează nicidecum modul în care funcționează acest program, vă rog să începeți să-l folosiți. Vom începe să-l distribuim chiar după ședință. Dorim să obținem rezultate imediat. Persoana care va găsi virusul va primi instrucțiuni speciale pe care va trebui să le urmeze.

Hanna se aplecă spre microfon și apăsă butonul „vorbește".

– Sunt Hanna Söderqvist din Suedia. Așadar, dacă v-am înțeles bine, ați găsit virusul?

Îl privi nerăbdătoare pe Isaac, care îi confirmă dând din cap.

– Da. Noul nostru program l-a găsit în doar unu-două minute.

– Hanna din nou. Ați dezvoltat cumva și vreo formă de antivirus?

Isaac chicoti.

– Se pare că, într-un fel, virusul a vrut ca noi să-l descoperim. De îndată ce am bătut la ușa corectă, virusul s-a bucurat să o deschidă și să ni se arate. Știm că se numește Mona, dar asta e tot ceea ce știm. Nu pot spune cât va mai dura până vom dezvolta un program antivirus. În primul rând, trebuie să vedem până unde s-a răspândit. Prin urmare, vreau ca toți să instalați imediat noul program de căutare, ca să putem identifica toate potențialele infestări. Apropo, am numit programul *Mona Tza'yad*. Tradus aproximativ, înseamnă „Vânătorul Monei".

O oră mai târziu, Hanna se întoarse în biroul ei și închise ușa. Ea nu luă loc în fața calculatorului, ci, mai degrabă, se scufundă într-unul dintre scaunele destinate oaspeților. Migrena devenise mai puternică, iar ea nu se simțea bine. Stătu nemișcată multă vreme, cu ochii închiși. Apoi își scoase sacoul și își descheie nasturii de la bluză. Avea spatele ud din cauza transpirației. Se forță să mai recapituleze o dată totul. Echipa instalase *Mona Tza'yad* și, douăsprezece minute mai târziu, găsiseră virusul. Se părea că Mona se infiltrase în întreg sistemul. Hanna aplicase toate măsurile prevăzute de protocolul stabilit de cei din Tel Aviv. Virusul fusese descoperit în fiecare secție și, după ce se chinuise o vreme, Isaac Berns îi ceruse să închidă și rețeaua internă. Partea practică a acestui lucru era că toți cei care lucrau la bancă puteau merge acasă. Nu puteau face prea multe fără suportul IT.

Mai putea întreprinde oare ceva mai mult? Nu, în acest moment, tot ce putea să facă era să aștepte ca echipa din Tel Aviv să descifreze virusul. Se gândi la Eric și simți nevoia să-i audă vocea. Se întinse peste birou și își luă telefonul; rămase acolo, cu el în mână. Deodată, încremeni. Care era numele pe care trebuia să-l caute? Putea să și-l imagineze, însă nu putea corela numele cu imaginea.

Căută fără țintă prin agenda telefonică. După o vreme, renunță și-și lăsă în jos mâinile tremurânde.

Nu pot să-mi amintesc numele soțului meu.

Defragmentarea hard diskului avea să mai dureze câteva minute. După ce Eric se întorsese acasă de la ședința de la KTH, încercase să repare calculatorul „rătăcitor". Acesta încă rula încet și, în timpul după-amiezii, generase câteva rapoarte referitoare la erori. Curățase sistemul cât putu de bine și apoi dezinstalase toate programele care nu îi erau absolut necesare. Ultima măsură pe care o luă fu aceea de a aduna toate informațiile de pe hard disk la un loc, defragmentându-l.

Răsfoi paginile revistei *Fokus* și aștepta. Întâlnirea de la KTH decursese bine și toți erau entuziasmați de următoarea etapă a proiectului. A doua zi aveau să testeze cu adevărat programul Mind Surf. Unii dintre membrii echipei lucraseră la sistem câțiva ani, așa că, pentru ei, experiența urma să fie deosebită; alții începuseră să nu mai creadă că-și vor atinge țelul vreodată; de fapt, în timp ce rememora unele lucruri, își dădu seama că și el fusese unul dintre cei din urmă. Însă, pentru ca ei să poată efectua testele în ziua următoare, trebuia ca el să-și repare calculatorul. Un sistem complet Mind Surf se afla și la sediul KTH, însă el operase o serie de modificări și nu avea încredere în versiunea facultății.

Se uită la telefon, care era lângă tastatură. Nu avea niciun mesaj și nici apeluri pierdute. Încercase să o sune de câteva ori pe Hanna, dar fără succes. Procesul de defragmentare se finaliză, iar calculatorul reporni. Tocmai când se pregătea să verifice cablurile dintre convertor și cască, auzi ușa de la intrare închizându-se zgomotos.

– Bine ai venit acasă, dragă!

Nu primi niciun răspuns. O găsi pe canapeaua din hol, ghemuită și palidă. Nu-și dăduse încă paltonul jos. Se așeză lângă ea și o îmbrățișă cu putere.

– Ai avut o zi grea?

Ea plângea. El o mângâie ușor pe păr.

– Nu te mai gândi la muncă. Uită de toate.

Nemișcându-se din locul în care se afla, își lăsă capul pe pieptul lui.

– Vreau doar să dorm.

– Ai mâncat ceva?

– Nu-mi este foame. Nu mă simt bine.

Se smulse din îmbrățișarea lui, își lăsă paltonul să cadă pe podea și se îndreptă tăcută spre baie. După o clipă, el auzi apa de la duș. Merse în bucătărie și puse ibricul pe foc. Ea se afla în baie de aproape o jumătate de oră. Se întreba dacă ar trebui să mai pună apă fierbinte din nou în cana cu ceai, când ea apăru îmbrăcată cu halatul de baie. El zâmbi.

– Arăți mai bine acum. Așadar, ce s-a întâmplat de fapt astăzi?

Îl privi multă vreme, gândindu-se dacă să-i răspundă sau nu. Apoi oftă și-și strânse mai bine halatul.

– Tel Aviv a creat un program, *Tza'yad,* Vânătorul – un program de căutare care poate găsi virușii imposibil de detectat. L-am instalat în sistemul nostru și a dat peste un nou supervirus, numit Mona. A trebuit să închid absolut toate rețelele. E gata. *S-a terminat.*

El se ridică și făcu câțiva pași spre ea.

– De fapt, eu mă gândeam mai mult la tine. Cum te simți?

Ea își puse mâinile în buzunare și își îndreptă spatele.

– Cum dracu' crezi că mă simt? Mă simt inutilă, la fel cum m-am simțit toată ziua. Dacă într-adevăr ți-ar fi păsat de mine, te-ai fi întrerupt din ce făceai și mi-ai fi dat un telefon.

El își ridică mâinile în aer.

– Te-am sunat. De câteva ori.

Ea se întoarse cu spatele.

– Sigur. Du-te înapoi în biroul tău prăfuit. Nu-ți stau în cale. Vreau doar să dorm.

Ea îl lăsă în bucătărie și se duse în dormitor. El clătină din cap. Erau pe lungimi de undă total diferite. Eric își înghiți mândria, curăță masa și luă ceașca cu ceai cu el în dormitor. În pragul ușii,

ezită. Ea dormea deja profund. Nici măcar nu-și dăduse jos halatul. Frustrat, se întoarse în bucătărie.

– Știi unde ne aflăm? Fata o privi cu ochi mari și căprui. Avea cenușă albă peste tot prin păr.

Ea dădu din cap.

– Da, știu. Suntem într-un magazin.

Fata mijì ochii.

– Dar știi când?

– Când?

– Știi când suntem în magazin?

Hanna se ghemui pentru a ajunge mai aproape de fetiță; o dureau genunchii, dar nu vru să se ridice.

– Nu, nu știu. Dar tu știi?

Fata dădu din cap.

– Suntem mai târziu.

– Mai târziu? Cu cât?

Fata își înclină capul, gândindu-se.

– Nu prea știu. Am doar opt ani. Dar cred că suntem puțin mai târziu.

În întuneric, Hanna privi în jur.

– Așadar, toate acestea reprezintă viitorul?

Chipul fetiței se lumină.

– Da, așa îi spune. Suntem în viitor.

El se așeză la masa din bucătărie, împingând distrat solnița cu degetul, obosit, dar prea agitat ca să adoarmă. Era justificată furia ei? Era pe dracu'. O sunase de câteva ori. Probabil că avea o grămadă de apeluri nepreluate pe telefon. Simțise că ceva nu era în regulă. Trebuie să fi avut o zi grea; uitase complet de toate, stând acolo în hol. Era mult prea stresată. Eric și-o imagină înaintea lui, stând în ușă, îmbrăcată cu halatul alb. *Să găsească un virus imposibil de detectat.* Propoziția păru să-i dea de gândit. Gustă puțină sare. Mirosea a mare. Trecuse multă vreme de când nu mai înotase. *Un*

virus imposibil de detectat. Se ridică și fugi în hol. Poșeta Hannei era pe podea. Din aceasta, scoase laptopul ei mic și alb și alergă prin apartament spre biroul său. Îi știa parola și căută programele din el, stând în picioare la birou. Găsi repede ceea ce căuta: *Mona Tza'yad.* Introduse un stick USB și copie programul. Apoi se așeză în genunchi lângă calculatorul în care era instalat Mind Surf și introduse stickul în port. Pictograma apăru pe ecran imediat, iar el se așeză la tastatură.

Ezitând, fata se apropie cu un pas de ea. Fețele aproape că li se atingeau. Fetița emana un miros ciudat. Acru, ca de solvent. Hanna vru să o mângâie pe obraz, dar ceva o împiedică. O privi în ochi.

– Vreau să te întreb ceva. Ai spus că toți oamenii au dispărut. Știi unde s-au dus?

Fata vorbi în șoaptă.

– Au murit.

Hanna se clătină. Îi amorțiseră picioarele.

– Știi de ce au murit?

Fetița părea nefericită. Nu-i răspunse.

– Mie poți să-mi spui.

Fata clătină ușor din cap.

– Te vei supăra. Vei fi supersupărată.

Hanna își învinse teama și-i luă mânuțele în ale ei. Erau reci ca gheața.

– Nu mă voi supăra.

Fata o privi rușinată.

– S-au îmbolnăvit.

Hanna îi strânse mâinile reci.

– Draga mea... Știi din ce cauză s-au îmbolnăvit?

Fetița își coborî privirea. Răspunsul veni după o lungă ezitare.

– Eu i-am infectat.

Eric dădu dublu-clic pe pictograma *Mona Tza'yad* și instală programul. Acesta începu căutarea imediat. Se lăsă pe spate.

SCANARE

Deodată, auzi ceva dinspre sufragerie. Pași? Urme pe parchet. Fiecare apartament are sunetele sale proprii: cele ale frigiderului, ale vecinilor, ale traficului, ale mișcărilor pe podea. După câțiva ani, o persoană poate simți atmosfera în corpul său. Cineva era în sufragerie. Își ținu respirația.

SCANARE

Ceva căzu zgomotos. Se ridică rapid de pe scaun.
– Dragă, tu ești?
Computerul scoase un *ding*. Se întoarse spre ecran.

ALERTĂ
S-A GĂSIT VIRUSUL MONA
PROTOCOL DE PROTECȚIE INIȚIAT
CONEXIUNILE DE REȚEA SE ÎNCHID PENTRU A REȚINE VIRUSUL
AȘTEPTAȚI

Ceva se mișcă. Ecranul reflectă o siluetă. Se învârti și o văzu pe Hanna în pragul ușii, arzând din cauza febrei, ca o fantomă palidă în lumina slabă. Ea îl privi cu ochi mari. Îngrozită.
– …Vai, Doamne… ajută-mă…

PARTEA A II-A

SALAH AD-DIN

Stockholm, Suedia

El îi scoase termometrul digital din gură și studie ecranul. 40,1 de grade. Era udă de transpirație. Eric trase pătura și îi mângâie fruntea.

– Draga mea, ai febră destul de mare. Ochii Hannei priveau fix în tavan. Respira greu. El se ridică.

– Cred că ar trebui să bei multe lichide. Îi întinse paharul cu apă de pe noptieră. Ea îl luă cu o mișcare mecanică, automată.

– Mă duc să-ți aduc un prosop umed să ți-l pun pe frunte.

În bucătărie, lăsă apa să curgă până se răci, apoi înmuie prosopul și îl împături cu grijă, dar când auzi un zgomot venind dinspre dormitor, îl scăpă și fugi înapoi. În pat, ea stătea în capul oaselor. Paharul cu apă era pe podea, spart. Ea tremura și respira violent.

– Ce s-a întâmplat?

Ea privi în sus, spre el. Din cauza febrei, ochii îi sticleau.

– Fata m-a infectat.

Îi dădu la o parte părul care i se lipea de față și încercă să o facă să se întindă la loc în pat.

– Ce fată?

Ea se opuse.

– Mona! Ne va infecta pe toți.

– Dragă, delirezi. Încearcă să stai întinsă.

Ea îl apucă strâns de încheietura mâinii; unghiile îi intrară adânc în piele.

– Trebuie să mă asculți! Vom muri toți!

Părea nebună. Oare îi mai crescuse febra? El începu să se îngrijoreze.

– Te voi duce la spital.

Ea căzu în pat, pe spate și se ghemui.

– Eu... nu-mi pot aminti propriul număr de telefon. Nici măcar prenumele meu. Și nici când este ziua ta.

Ea suspină.

– Nu putem face nimic.

– Vino. Am să te ajut.

Îi puse o jachetă peste umeri și îi încălță picioarele goale cu o pereche de șoșoni. Apoi o ajută să iasă din apartament și să intre în lift. Sub hanoracul subțire, ea părea fragilă, iar el îi ținea mâna pe spate, ca să o ajute să-și mențină echilibrul. Când ajunseră în stradă, ea se opri și vomită. Eric încercă să-i țină părul cum putu mai bine. Apoi traversară încet strada spre mașină.

Nu era trafic aproape deloc, dar el conducea totuși pe banda destinată autobuzelor, menținând viteza la mai mult de o sută de kilometri pe oră. Ea nu mai vorbea. Doar mormăia ca pentru sine, udă și fonfăind. Întinse mâna și îi atinse fața. Fruntea îi frigea. Trecu în viteză pe lângă Birger Jarlsgatan și viră în sensul giratoriu Roslagstull. Aproape că pierdu controlul volanului, dar apoi redresă mașina și apăsă din nou pedala de accelerație până la podea.

Spitalul Karolinska apăru în stânga lor. Ideile i se învârteau în cap și trebuia să se lupte pentru a se concentra asupra condusului. Zona din jurul spitalului era pustie, iar lumina alb-verzuie a firmelor luminoase se reflecta pe asfalt, în pete luminoase. El opri brusc în fața intrării de urgență și ocoli rapid mașina. Seara era caldă, iar în aer se simțea un slab miros de ploaie. Când îi deschise portiera, ea căzu și el reuși să o prindă din întâmplare. Nu se obosi să închidă portiera și, în parte cărând-o, în parte târând-o, o aduse la spital. Când intrară pe ușile glisante, fu ajutat de doi tineri șoferi pe ambulanță, care tocmai ieșeau. Ei strigară ceva unei asistente medicale și o așezară pe Hanna pe o targă. Apoi plecară cu ea, iar Eric fugi în urma lor. Unul din șoferi privi în spate.

– Ce i s-a întâmplat?

Eric răspunse cu sufletul la gură.

– Nu știu. S-a îmbolnăvit de ieri. Acum câteva ore i s-a făcut mai rău.

Intrară în viteză prin ușile batante și trecură pe lângă mai multe persoane care erau pe targă, într-un coridor lung. La un moment dat, cotiră și fură întâmpinați de o asistentă și un bărbat mai în vârstă care purta ochelari și era îmbrăcat cu un halat alb. Omul arătă cu degetul.

– Doisprezece.

Șoferii ambulanței mai înaintară câțiva metri și intrară într-una dintre camere.

Bărbatul mai în vârstă se întoarse spre Eric.

– Sunteți soțul ei?

Eric dădu din cap în semn că da.

– Thomas Wethje, doctorul de serviciu. Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. S-a îmbolnăvit foarte repede. Febră mare, a vomitat.

– Starea ei de sănătate este în general bună? Este alergică la ceva? Ia vreun medicament? A călătorit recent în străinătate?

Eric își clătină capul.

– Ea este… era… perfect sănătoasă.

Bărbatul dădu din cap.

– A mâncat ceva neobișnuit? Ceva care ar fi putut fi otrăvitor?

– Nu știu. Nu cred.

Doctorul își potrivi ochelarii.

– Aș dori să așteptați aici, dacă se poate.

Arătă spre două scaune din plastic galben care se aflau mai departe pe coridor. Apoi intră după asistentă în salonul în care o lăsaseră pe Hanna. Eric plecă și se așeză greoi pe unul din scaune. Scaunul era prea moale și spătarul se îndoi când se sprijini de el. După o vreme, șoferii de ambulanță ieșiră. Unul din ei, un asiatic scund, îl bătu pe umăr când trecu pe lângă el.

– Va fi bine. Pare o fată puternică.

Eric nu răspunse. Nu putu decât să se uite în gol la peretele din fața lui. Lângă un semn care încuraja buna igienă a mâinilor, se afla un program de lucru. Cineva gemu într-una dintre camerele mai îndepărtate. Se gândi la întrebare pe care i-o pusese medicul – dacă ea mâncase ceva otrăvitor. Din instinct spusese că nu. Era oare

posibil să fi mâncat? Se gândi la ziua precedentă. Nu, trebuia să fie altceva. Își aminti cuvintele pe care ea le spusese în dormitor, cuprinsă de panică. Spusese că o fată o infectase. Nu avea rost să speculeze. Putea doar să aștepte. Studie din nou programul de lucru de pe perete.

Trebui să aștepte multă vreme. Câteva asistente veniră și plecară, dar nu îl văzu nicăieri pe doctor. Eric încercă să-și păstreze calmul și să nu se îngrijoreze. Acum erau la spital și totul avea să fie bine. În cele din urmă, doctorul Thomas Wethje apăru pe coridor și închise cu grijă ușa din spatele lui. Luă un loc lângă Eric.

– M-am lăsat de fumat. Am fumat ultima țigară acum o săptămână. Nu este ușor, vă zic eu.

Eric îl privi fără să spună vreun cuvânt. Doctorul căută în buzunarul de la piept și scoase un pachet de gumă de mestecat.

– E cu nicotină. Cred că funcționează.

Luă o gumă și apoi îi întâlni privirea lui Eric.

– Doarme. Avea o febră de patruzeci și două de grade când ați venit. Este o temperatură foarte ridicată și-i poate pune viața în pericol. Ați avut noroc că ați ajuns. I-am pus o perfuzie și i-am dat ceva pentru febră.

– Ce e în neregulă cu ea?

– Este prea devreme să ne pronunțăm. Primele teste au indicat un număr foarte mare de celule albe în sânge. Corpul ei se înarmează ca să o protejeze. Testul CRP, care măsoară proteinele din sânge, arată o valoare de sub cincizeci, așadar nu este vorba despre o infecție bacteriană. S-ar părea că este vorba despre un virus. I-am făcut mai multe teste. Vom avea un răspuns într-o oră sau două.

Thomas își șterse ochelarii de halatul alb.

– Să fiu sincer, nu îmi place ceea ce văd.

Eric îngheță.

– Ce vreți să spuneți?

Thomas clătină din cap.

– Corpul ei se revoltă. Pulsul este prea ridicat. Și temperatura, de asemenea. Și are probleme cu respirația. Dacă situația se înrăutățește, va trebui să o conectăm la un aparat.

– Poftim?

– Un aparat de respirat. S-ar putea să aibă nevoie de ajutor pentru a putea respira.

Eric se aplecă în față pe scaun și expiră.

– O, Doamne!

Doctorul îi puse mâna pe braț.

– Încercați să nu vă îngrijorați. Vom aștepta rezultatele testelor. Ca să fim în siguranță, o vom izola, în caz că se dovedește că este vorba despre o boală infecțioasă.

Ei rămaseră tăcuți pentru o clipă. Geamătul de pe hol continuă să se audă. Pagerul lui Thomas bâzâi, iar el se ridică.

– Trebuie să plec. Este un automat de cafea lângă intrare. Păreți să aveți nevoie de una.

Ahvaz, Israel

Nadim tocmai se trezise și nu avea pe ea decât un tricou lung de baseball. Samir îi sărută picioarele goale și sânii. Părul ei frumos era ciufulit. Era în bucătărie, pregătind sandviciuri pentru fiica lor care era atât de nerăbdătoare. Lumina strălucitoare a soarelui intra pe fereastră și se reflecta în ceasul ei de la mână.

Mona o trase de tricou.

– Mamă, îmi este foame. Când termini de făcut mâncarea?

Ea râse și clătină din cap.

– Ești la fel de nerăbdătoare ca și mama ta. Cum se va descurca tatăl tău cu două femei identice? Va înnebuni.

Mona chicoti de bucurie și îl privi. El se agăță de această imagine cât putu de mult, dar apoi ea se stinse și dispăru, ca un negativ

care este supraexpus, până ce tot ceea ce rămase era doar un spațiu alb, lipsit de sens.

Samir deschise ochii și se simți dezorientat pentru câteva secunde. Împrejurimile erau fermecate, de parcă ar fi dormit încă. Stătea gol într-un pat imens și rotund. La capătul celălalt al camerei, ușile înalte ale balconului erau întredeschise, iar perdelele subțiri se mișcau ușor în bătaia vântului. Își aminti ușor-ușor ziua din urmă. Se afla în palatul prințului Abdullah bin Aziz, la marginea orașului Ahvaz. Dincolo de fereastră, curgea râul Karun, mărginit de palmieri și de mimoze. Prințul era prietenul apropiat al lui Enes al-Twaijri, magnatul saudit al petrolului, pe care Samir îl cunoscute la întâlnirea cu Arie al-Fattal și Ahmad Waizy în Tabriz și care era acum patronul financiar al proiectului.

Aceștia se adunaseră la hotelul Fajr, în apropierea aeroportului Ahvaz. Toți veniseră cu avionul din diferite părți ale lumii, Ahmad ajungând ultimul. Fuseseră preluați de șoferul personal al prințului, care, apoi, îi invitase la o cină fastuoasă. Acest spațiu era total diferit de restul Somaliei, dar Samir prefera singurătatea și simplitatea în locul acestui exces. Masa care abunda cu meze[1] și prostituatele care zâmbeau fals nu-l atrăgeau deloc. Rămase treaz în patul acela uriaș până când lumina dimineții pătrunse printre obloane, strecurându-se încet pe podea. Probabil că ațipise în cele din urmă.

O bătaie slabă se auzi la ușă. El își trase pătura în sus și strigă: *„Aiwa, tfaddal!* Intră!" O femeie tânără cu un voal verde și cu picioarele goale intră în cameră. Ducea un potir mare de argint.

– *Sabah alkhair,* bună dimineața.

Aceasta se ghemui lângă pat.

– V-am adus niște ceai de mentă. *Fotoor*[2] se servește la etajul de mai sus, pe balcon. Prietenii dumneavoastră sunt deja acolo.

El își trecu mâinile peste față și se adună. Ea își puse mâna pe piciorul lui gol, care ieșea de sub pătură.

[1] Diverse feluri de mâncare servite în Orientul Mijlociu și în Balcani (n.tr.)

[2] Mic dejun, în limba arabă (n.tr.)

– Pot să mai fac ceva pentru dumneavoastră înainte să plec? Expresia ei șterse orice urmă de îndoială cu privire la întrebarea pusă. El luă potirul și clătină din cap.

– Spune-le celorlalți că vin. Mă duc să mă îmbrac.

Ea zâmbi, cu mâna încă pe piciorul lui.

– Ați dori să vă ajut?

– Nu. Lasă-mă singur.

Ea se înclină și ieși cu spatele din cameră, lăsând ușa întredeschisă. El rămase nemișcat. Era liniște, cu excepția ciripitului vesel al păsărilor de la fereastră. Era călduț – o căldură adormitoare și o atmosferă ireală. Atunci când dormea, realitatea își slăbea controlul și începea să-și amintească. Dar atunci când se trezea, aceasta îl aștepta neliniștită, cu gheare ascuțite și cu un rânjet larg. În timpul nopții, el făcea din nou parte din familie. Dimineața, era mereu singur. Despărțirile constante îi transformară viață într-un cerc vicios.

Briza care venea pe fereastră îl mângâia cu blândețe. Minutele treceau. Voia să rămână în acest loc dintre lumi. Își dorea să adoarmă din nou, dar, în cele din urmă, întinse mâna spre potir, luă o înghițitură mare de ceai și-și înfrânse oboseala.

De la balcon, se vedea minunatul peisaj roditor. Pământurile palatului se întindeau în toate direcțiile, cât vedeai cu ochii. Pe cer nu era niciun nor. Era foarte cald. Așezaseră o pânză albă și subțire ca acoperiș, astfel încât să ofere umbră. Ceilalți erau așezați pe perne, luând micul dejun. Totuși, Samir se apropie de o altă masă plină cu mâncăruri și alese *fool*, un terci de fasole. Nu îi era foame; niciodată nu îi era foame. Se îndreptă spre bărbații care stăteau la umbră. Aceștia dădură din cap, iar el se așeză pe o pernă neocupată în fața lui Ahmad, care îl ignoră. Ahmad era antrenat într-o discuție cu Arie, căruia încerca să-i explice ceva.

– ...o mare parte depinde, de asemenea, de vreme. Cu cât este mai rece, cu atât mai bine.

Arie înmuie o bucată de pâine în pasta de fasole care se afla în fața lui și aprobă dând din cap.

– Dacă este răcoare, continuă Ahmad, nimeni nu va bănui o persoană care poartă un palton larg. În acest caz, putem ascunde o centură care cântărește aproximativ zece kilograme. Dacă vremea va fi mai caldă – ca astăzi – nu vom putea ascunde la fel de mult. Poate doar două sau trei kilograme.

Ceilalți tăceau. Ahmad se întoarse spre Samir.

– Ai întârziat.

Samir mestecă o smochină.

– Nu m-am trezit la timp.

– Mănâncă repede. Ședința începe în zece minute. Să nu întârzii – am invitat un oaspete.

Ahmad se ridică și plecă. Irfan al Jamal, șeful serviciului de securitate a prințului, și Arie rămaseră în urmă. Samir se jucă distrat cu mâncarea. Sub acoperiș, auzi o mașină de tuns iarba și, slab, muzică pop. Fragmente dintr-o altă lume.

După micul dejun, Ahmad, Arie și Samir se adunară într-unul dintre multele saloane ale palatului. Acesta trebuie să fi avut o suprafață de o sută de metri pătrați și era plin de obiecte prețioase. Pe pereți atârnau tablouri mari ecvestre, cu rame de aur. Prințul era un împătimit al cailor. Avea mai mult de patru sute de cai pentru reproducere și competiții. În mijlocul camerei, erau așezate douăsprezece fotolii în jurul unei mese ovale pe care se afla un vas plin cu fructe. Ventilatorul, pare-se din aur, se învârtea deasupra lor. Samir nu-l mai văzuse pe prinț din seara precedentă.

Invitatul lui Ahmad se dovedi a fi un specialist occidental. Samir presupuse că nu avea mai mult de treizeci de ani. Purta un costum făcut pe comandă, închis la culoare, o cămașă albă, o cravată albastru-închis și butoni de argint. Părul îi era pieptănat pe spate.

Ahmad gesticulă, ca și când ar fi măturat ceva cu mâna.

– Virusul provoacă daune extrem de mari. Stabilitatea financiară a Israelului este amenințată. Mai multe instituții aflate la

conducere au emis avertismente și își sfătuiesc clienții să nu investească în shekel[1] înainte de a vedea cum stau lucrurile.

El se întoarse spre Arie și Samir.

– În mod natural, ca investitori activi, această situație ne îngrijorează. Pentru a avea o idee mai clară despre cum stau lucrurile, l-am invitat pe Jonathan Yates, de la biroul Ernst&Young din New York. În ciuda faptului că e atât de tânăr, Yates este un analist financiar remarcabil. Atenția sa este îndreptată asupra macroeconomiei și a Orientului Mijlociu. Domnule Yates, aveți cuvântul.

Samir observă o anumită ironie în vocea lui Ahmad. Jonathan zâmbi și își drese glasul.

– Aș dori să vă mulțumesc pentru invitație; mă bucur să mă aflu aici. Ce loc minunat!

Îi privi zâmbind. Deoarece nimeni nu-i zâmbi înapoi, se grăbi să le înmâneze un pachet cu documente.

– Am realizat un scurt raport al analizei mele. Dacă veți da la pagina doi, veți găsi o serie de diagrame.

Aceștia răsfoiră hârtiile primite.

– Chiar la început, veți găsi Bursa din New York. După cum știți, multe companii israeliene sunt înregistrate acolo și la NASDAQ. În plus, multe companii americane au investiții și proprietari cu legături israeliene. Așadar, putem presupune că virusul le va afecta mai mult pe acestea decât pe cele de la bursele din Londra sau Tokyo. Puteți observa o curbă-standard în primele zece săptămâni aferente perioadei de timp măsurate – inconstanță relativ mică, cu fluctuații de plus sau minus doi la sută. Acum, dacă vă uitați la a unsprezecea săptămână, veți vedea că în special linia care reprezintă bursa israeliană începe să coboare, apoi începe să își revină, dar la un nivel mai scăzut. Acesta a fost momentul în care sistemul de bursă a început să nu mai funcționeze normal. Cu toate acestea, nu părea a fi ceva alarmant. Ceea ce observăm este o reacție firească, produsă, probabil, de unele articole speculative apărute în mass-media. Piața era mai atentă.

[1] Moneda israeliană (n.tr.)

Samir urmări linia cu degetul. La sfârșitul celei de-a unsprezecea săptămâni, aceasta cobora brusc.

– Aici este punctul în care s-a aflat că sistemul bancar israelian a fost atacat de un virus. În douăzeci și patru de ore, Dow Jones a scăzut cu cinci la sută, iar NASDAQ cu șase la sută. Scăderea s-a menținut. În total, de atunci și până în prezent, Dow Jones a scăzut cu 15 la sută și NASDAQ cu 17 la sută.

Jonathan privi în jur, să vadă dacă cineva dorește să-i adreseze vreo întrebare, apoi continuă.

– Piețele din Europa și Asia urmează, în esență, același curs, însă cu un efect oarecum amortizat. Acest lucru se datorează faptului că se află mult mai departe față de epicentru. Situația diferă în cazul Israelului. Uitați-vă la TASE, indicele bursei israeliene. În ultimele câteva zile, acesta a scăzut cu 31 la sută, ceea ce reprezintă o sumă semnificativă. Și continuă și acum, de asemenea. TASE a înregistrat, în această dimineață, o valoare de -1,4. Aceste numere sunt deja la nivelul zilei de 19 octombrie 1987, așa-numita Black Monday[1], atunci când piețele lumii au fost supuse unei corecții severe.

Arie își ridică privirea din raport, cu stiloul în mână. Însemnase un X lângă TASE.

– Din câte am înțeles, virusul nu a cauzat încă niciun prejudiciu material direct, corect? Dar, în ciuda acestui fapt, spuneți că piața este imprevizibilă? Și că prețurile pieței sunt în scădere?

Jonathan confirmă dând din cap.

– Absolut. Așa cum știți, toate tranzacțiile se bazează pe încredere. Trebuie să fii în măsură să ai încredere în sistem, în numere. La cea mai mică dovadă de incertitudine, ecosistemul paralizează. Mass-media a atras atenția asupra pericolului. Și chiar dacă nimeni nu-l vede, toți își păzesc fundurile.

Analistul își regretă cuvintele rostite și continuă rapid.

– Dacă mai dați câteva pagini, veți găsi o serie de rapoarte ale celor mai importante bănci din Europa și din Statele Unite. Acestea

[1] Lunea neagră, cea mai mare cădere într-o zi a indicelui bursier Dow Jones (-22,6%), criză declanșată în Hong Kong, extinsă în Europa și Statele Unite (n.red.)

consideră situația ca fiind foarte serioasă și discută despre criza financiară din 2009. Se vorbește mult despre vulnerabilitatea sistemelor care stau la baza sistemelor IT. După cum știți, o mare parte a pieței este condusă de așa-zisele „calculatoare ale comerțului-rapid", sisteme de tranzacționare complet automate, care cumpără și vând sute de acțiuni pe secundă. Bursa, în general, și versiunile rapide, în special, sunt sensibile atunci când este vorba despre întreruperi.

Ahmad se întoarse către consultant.

– În această situație, care ar fi cea mai bună soluție?

– Cel mai bine ar fi ca Israelul să facă un pas în față, să spună că a oprit virusul și că a recâștigat controlul – că este vorba despre afaceri, ca de obicei. Credința în sistem trebuie recuperată rapid.

Ahmad zâmbi.

– Și care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

Jonathan tăcu pentru o clipă, lăsă raportul din mână și privi masa, în jos.

– Cel mai rău lucru ar fi ca virusul să înceapă să provoace daune reale – dacă piețele ar vedea efecte adevărate, cum ar fi date pierdute sau manipulate. Și dacă s-ar dovedi că virusul s-a răspândit mai mult decât ne-am temut până acum.

Preț de un moment, Ahmad nu spuse nimic, apoi își aruncă mâinile în sus.

– Aceasta chiar este cea mai rea versiune la care v-ați gândit?

Jonathan îi întâlni privirea.

– Desigur, s-ar putea întâmpla lucruri și mai rele. Cei care se află în spatele virusului ar putea înrăutăți situația cu alt tip de atacuri. Sau s-ar putea ca vreunul dintre vecinii Israelului să profite de situație din punct de vedere militar. Și atunci ne vom confrunta cu un dezastru internațional, mult mai grav decât cel din 11 septembrie și cu cea mai recentă criză financiară la un loc. Dar nu spun aceste lucruri în calitate de reprezentant al biroului Ernst&Young; astea sunt doar speculații cu totul personale.

El își șterse transpirația de pe frunte cu partea exterioară a brațului. Ahmad aplaudă. În sala mare, sunetul se auzi încet și sec.

– O prezentare excelentă, domnule Yates. Era exact ceea ce aveam nevoie să auzim. Vă mulțumesc. La revedere.

La început, Jonathan păru uimit, surprins de încheierea subită. Dar apoi se adună, își luă servieta și părăsi în grabă sala. Nimeni nu spuse nimic; toți păreau adânciți în propriile gânduri. Arie se ridică și se îndreptă spre un bufet pe care se aflau două ceainice din argint. Își turnă ceai fierbinte în ceașcă.

– Răspunsul americanului părea prea frumos ca să fie adevărat... ca și cum ar fi fost pregătit dinainte.

Îl privi cercetător pe Ahmad, care zâmbi rece și se întoarse spre Samir.

– Ce se întâmplă cu Mona?

– Mona s-a răspândit mai repede decât sperasem. Programul a infectat deja 77 la sută dintre sistemele pe care le vizasem. Israelienii au descoperit virusul, conform planului. N-au descoperit, de fapt, decât o fracțiune dintre sistemele infectate – doar cinci la sută din clonele virusului au fost programate să le distrugă sistemele de apărare, așadar, doar acestea sunt cele detectate. Israelul a creat un program care să caute virusul, un program pe care ei îl numesc *Mona Tza'yad* – Vânătorul Monei.

Arie râse zgomotos și clătină din cap. Samir continuă.

– Deoarece ei găsesc acum infecții în regiuni diferite, au încredere în fiabilitatea programului. Din acest motiv, au început să-și asigure toate sistemele pe care le cred încă neafectate. Mona are copiile de rezervă, ceea ce este foarte important pentru etapa următoare. Până acum, în cea mai mare parte, Mona a fost un virus pasiv. Ea s-a concentrat numai asupra răspândirii.

– Ea?

Ahmad îl privi amuzat. Samir își pierdu ideea.

– Ce este?

– Ai spus „ea". Crezi că virusul creat de tine este o ființă vie, de un anumit gen?

Samir se gândi la întrebare. Ahmad își flutură mâna.

– Continuă. Ai spus că virusul se concentrează mai mult asupra răspândirii decât a atacului.

Samir încuviință dând din cap.

– Mona a încetinit rețelele infectate și nimic mai mult. Vreau să se „împrăștie" cât mai mult posibil înainte să *o* las să atace.

Samir îl privi mai întâi pe Ahmad, apoi pe Arie; amândoi dădură aprobator din cap.

El continuă:

– Voi mai aștepta câteva zile și voi încerca să cresc rata infecției la 90 la sută. Odată ce vom atinge acest prag, Mona poate ataca. În acel moment, virusul va distruge bazele de date, va reține o mare parte din informațiile strategice și va manipula date critice, cum ar fi tranzacțiile pieței și ale bursei, cât și date interbancare.

Ahmad părea să-și studieze mâinile aflate pe masă. Cu o voce joasă, întrebă:

– Și când se va întâmpla acest lucru?

– În câteva zile.

Ahmad lovi masa zgomotos.

– Deci, în mai puțin de o săptămână, haosul va fi realitate. Atunci va fi și timpul pentru onorabilii noștri martiri. Acest lucru îl va zgudui cu siguranță pe inamic. Apoi gruparea Hezbollah va putea să ceară ceea ce își dorește. Cu ajutorul lui Sinon, sioniștii vor face cum vrem noi. Programul antivirus va costa mult.

El își ridică ochii spre tavan.

– Retragerea va fi începutul despăgubirii noastre. Dragostea nemărginită a lui Allah și puterea lui nemiloasă ne vor însoți.

Samir îl studie pe Ahmad. Avea brațele subțiri cu degetele noduroase și unghii lungi. Purta o pereche de pantaloni albi din bumbac și o cămașă bej din in. Un șirag de mărgele maro îi atârna dintr-un buzunar – nouăzeci și nouă de mărgele, câte una pentru fiecare nume al lui Allah. Samir nu știa prea multe despre omul care îi controlase viața în ultimele luni. Ahmad nu vorbise niciodată despre sine și nici ceilalți nu-i puseseră întrebări. Samir îl auzise

vorbind engleză cu accent britanic și presupuse că Ahmad era mai în vârstă decât el.

Ahmad scoase un săculeț din pânză neagră și mută vasul cu fructe care se afla în dreptul lui. Desfăcu săculețul și răsturnă conținutul pe masă: obiecte mici, unghiulare, care arătau ca ghimpii unui gard, toate diferite ca formă și mărime. Bucățele din fier, cu vârfuri ascuțite, care ar fi putut proveni dintr-un atelier de turnătorie sau de sudură.

– Răzbunarea și satisfacția îmbracă multe forme.

– Pentru asupritori, Allah alege aceste obiecte inofensive, din toate punctele de vedere. Apăsă cu degetul un vârf până se înțepă și apoi ridică degetul arătător din care-i curgea sânge.

– În partea de sus a centurilor, martirii vor transporta săculeți plini cu mii de astfel de diamante negre. Atunci când bombele vor fi detonate, vor produce un efect maxim.

Samir tresări. Îl copleși o senzație de ameteală și gura i se făcu pungă. *Efect maxim.* Știa mai bine ca oricine cum poate răni șrapnelul o persoană. Imaginile îl cutremurară ca loviturile unui ciocan. Sosise acolo la douăzeci de minute după explozie. Odată ajuns pe strada principală din Qana, văzuse fumul și alergase cât putea de repede. Nu era sigur de ce anume – poate că așa îi dictase intuiția. Oamenii alergau, stăteau jos sau în picioare în jurul casei din care ieșea fumul. Câțiva încercau să stingă focul. Un polițist scund de statură vorbea la walkie-talkie. Trei baloturi lungi zăceau în mocirlă – unul mic și două mai mari. Din fiecare se vedeau ieșite două picioare. Cele din cel mai mare balot aveau pantofi – pantofi frumoși, cu toc înalt. Picioarele care ieșeau din celălalt balot mare nu aveau decât dresuri. Cea de-a treia pereche de picioare avea pantofi din pânză albă, pătați de noroi uscat. Polițistul încercase să-l oprească atunci când, furios, începu să smulgă cârpele cu care îi acoperiseră trupul.

Efect maxim. Îl privise încremenit, îngenuncheat în Qana.

Își îndreptă, din nou, atenția la discuția care se purta în salon. Odată ce Mona va ataca sistemele infectate, atacatorii sinucigași își

vor declanșa încărcăturile – una în Tel Aviv și două în Ierusalim. Ahmad și Arie studiară hărțile și discutară orele și rutele potrivite pentru Israel. Ahmad aflase că Mossadul reușise să stabilească o legătură între Arie și virus. Arie părea îngrijorat și voia să afle mai multe detalii. Se pare că și Samir se afla pe lista Mossadului. Poate că ar trebui să se teamă și el.

Ahmad se lăsă pe spate. Ținea în mână șiragul de mărgele.

– Mă voi ocupa personal de partea operațională a etapei următoare.

Nu încăpea îndoială că abia aștepta atacurile.

– Cea mai mare încărcătură se va afla într-un vehicul plin cu lichid exploziv și cu mii de asemenea obiecte.

Ahmad arătă spre bucățelele de metal ascuțite de pe masă.

– Ținta va fi Universitatea evreiască din Ierusalim.

Samir nu știa dacă planul fusese elaborat după ce se alăturase el grupului sau dacă existase dinainte și fusese lăsat în așteptare până la găsirea persoanei potrivite. Nu că i-ar păsa. Lucrase la Mona zi de zi, condus de un chin îngrozitor, fără să doarmă, să mănânce sau să plângă. La început, într-un prăfuit depozit de covoare în orașul iranian Qom. Apoi în apartamentul din Nisa și, în cele din urmă, la vechea bază de rachete din Berbera. Acum, stând în această cameră luxoasă, a cărei panoramă era râul Karun, nu mai simțea deloc nevoia să se răzbune. Situația fusese diferită atunci când se îngropa în muncă. Zilele treceau una după alta și săptămânile se transformau în luni, fără ca el să aibă timp să se gândească la asta. Însă acum i se oferise șansa de a reflecta. *Efect maxim.*

Privi Coranul care se afla lângă Ahmad. Se aplecă în față și luă volumul uzat. Fără să se întrerupă – și continuând să-l privească pe Arie – Ahmad îi înșfăcă încheietura. Strânsoarea lui fu atât de fermă, încât simți că îi va rupe brațul. Samir icni și dădu drumul cărții, care căzu zgomotos pe masă. Ei rămaseră nemișcați. Samir privi în ochii negri ai lui Ahmad. Apoi Ahmad îi dădu drumul și zâmbi.

– *Ana asif,* îmi pare rău. Reflexul pur. Ultimul testament mă urmează oriunde mă duc. Poftim, ești binevenit să-l împrumuți.

Ahmad îi împinse cartea cu mâna viguroasă. Samir ezită puțin, dar apoi o luă și dădu ușor din cap, amețit și cu încheietura zvâcnind. Ahmad se întoarse spre Arie, care păru rușinat. Samir încetă să mai asculte conversația, răsfoi cele 114 capitole și se pierdu în cuvintele cunoscute.

Stockholm, Suedia

În urma lui, Eric închise ușa cu un zgomot inutil. Apartamentul era gol. Nu, nu gol. Pustiu. O mare diferență. Parfumul din hol, cheile ei de pe dulap, zumzetul frigiderului din bucătărie – toate aceste lucruri cunoscute îi păreau ciudate și neplăcute. Testele confirmaseră că Hanna era grav bolnavă, dar nu indicaseră un diagnostic anume. Era necesar ca medicii să o mai supună unor teste.

O sărutase pe frunte fără să ezite. Își păstră calmul, în timp ce se îndreptă grăbit spre mașina abandonată, pentru a se întoarce acasă să-și ia haine de schimb. Însă acum simțea că se prăbușea. Se trânti pe canapea și începu să plângă. Apucă strâns brațele canapelei și plânse în hohote, incontrolabil, la fel cum făcuse și Hanna când ajunsese acasă mai devreme în aceeași seară. Dar de astă dată nu se grăbi nimeni să-l înțeleagă sau să-i aducă prosoape umede. Apartamentul nu făcea nimic, ci doar se afla acolo – pasiv, tăcut și gol – și aștepta. Rutina lor de fiecare zi, cu ritmurile sale previzibile, fusese trădată. Nimic nu era sigur. Nu exista siguranță. Totul era fragil, casant. În orice moment, mecanismele vieții lor puteau să se blocheze sau, pur și simplu, să nu mai funcționeze.

Sirena unei mașini a poliției se auzi undeva afară. Se gândi la privirea febrilă a Hannei. Ar fi vrut să-i ia locul. Ea ar fi trebuit să stea aici, sănătoasă, iar el ar fi trebuit să zacă întins acolo, bolnav. Privirea îi căzu pe geanta ei, aruncată pe podea, lângă dulapul cu

sertare. Adulmecă mirosul de piele, parfumul și lucrurile simple din viața ei cotidiană: talismane, simboluri și produse. Iubea lumea ei și, cu toate acestea, știa atât de puține despre ea. Cum naiba se schimbase totul atât de repede? În urmă cu doar câteva ore, fusese fericit – sau aproape fericit. Mind Surf funcționa, iar el avea de gând să se implice în relația și viitorul lor cu puteri noi. Acum totul se prăbușise. Hanna era internată la terapie intensivă. Mind Surf era infectat cu un fel de virus jihad. Se ridică și se duse în fața oglinzii mari de pe hol. Avea ochii roșii și obrajii umezi. Părul îi era ciufulit. Își lipi fruntea de oglinda rece și expiră puternic, respirația lui aburind claritatea sticlei. Pentru mult timp, copia și originalul stătură cu frunțile lipite. Copia și abisul. O, Doamne, cum ar putea-o ajuta pe Hanna? Ce ar putea face?

– Centrul de asistență SOS, care este natura apelului dumneavoastră?

– Este vorba despre soțul meu. O, Doamne…

– Ce este în neregulă cu soțul dumneavoastră?

– El… el zace în bucătărie. Vă rog, veniți repede. Femeia începu să plângă.

– A suferit un accident?

– Și-a pierdut memoria.

– Și-a pierdut memoria? Aceasta nu este o afecțiune care să necesite o intervenție de urgență. Va trebui să vă duceți mâine la o clinică.

– La naiba, nu de asta am sunat! Este bolnav. Foarte bolnav. Totul s-a petrecut atât de repede.

– Ce simptome prezintă?

– A vomitat. Peste tot. Și are temperatură. Cred că este prea mare. Și delirează.

– Bine. Credeți că-l puteți aduce dumneavoastră cu mașina sau poate cu un taxi la cel mai apropiat spital? Se poate să fi mâncat ceva care să-i fi făcut rău?

Femeia suflă puternic în receptor.

– Ascultă dracului, rahat mic și plin de coșuri. Soțul meu este unul dintre cei mai respectați oameni de afaceri din țară. S-a îmbolnăvit atât de rapid; mă tem că s-ar putea să moară. Fie trimiți o ambulanță, fie mă voi asigura personal că vei fi concediat.

Bărbatul de la centrală clătină din cap.

– Nu este nevoie să mă amenințați. Suntem aici să vă ajutăm. Care este adresa și numele soțului dumneavoastră?

– Strada Elfviksvägen numărul 62, pe insula Lindigö. Soțul meu se numește Mats Hagström.

Un alt pahar de cafea din plastic maro ajunse la coșul de gunoi. Trebuia să alunge oboseala care-i punea stăpânire pe corp și-l făcea să înghețe. Se afla din nou pe un scaun din plastic șubred, de această dată, lângă patul ei. Fusese mutată și acum se afla într-un salon mai mare, în care mai erau încă trei paturi, toate goale. Cei care lucrau în spital aveau grijă să o țină izolată, deoarece nu știau dacă suferea de vreo boală contagioasă. Luminile erau slabe. Hanna dormea și respira calm. El o ținea de mână, atent să nu atingă perfuzia. Din când în când tresărea, iar mâna îi tremura în strânsoarea lui. Oare visa? Eric nu știa ce să facă. Se tot gândi la zilele din urmă, încercând să găsească o explicație. Deși fusese mutată, ea se afla încă în grija doctorului Thomas Wethje. Acesta o vizita în mod regulat, dar părea la fel de uimit ca toată lumea. Hanna avea o infecție. Acest lucru fusese confirmat. Nu era de natură bacteriană, ci un fel de virus. Cu câteva ore mai devreme, Thomas venise însoțit de un grup de medici, care se adunaseră în jurul patului Hannei, luându-și notițe. Înainte să plece, Thomas îl strânse ușor de umăr.

– Starea ei este stabilă. Vom afla ce se întâmplă cu ea. Nu vă îngrijorați.

Însă privirea doctorului îi spunea altceva. Cel puțin așa înțelese el. Se ridică și se îndreptă spre fereastră. Dedesubt, în depărtare, văzu o curte mare. Câteva siluete stăteau lângă o ușă, fumând. Se uită la ceas. Era deja 7.30 dimineața. Nu dormise deloc în timpul nopții și își aminti că trebuia să se vadă cu Mats Hagström în

această dimineață. Ar fi trebuit să se întâlnească în biroul său, la ora nouă. Ieși pe hol și clipi în lumina strălucitoare a neonului. În secție era liniște, iar o asistentă cu părul scurt și roșcat pregătea cărucul cu micul dejun. El făcu semn spre telefonul mobil și o privi întrebător. Ea dezaprobă, strâmbându-și nasul.

– Va trebui să vă duceți la lifturi. Nu aveți voie să folosiți telefonul aici.

El dădu din cap și ieși pe coridor. Se simțea ca și când ar fi fost călcat de un camion. Formă numărul lui Mats. La al treilea apel, răspunse cineva.

– Alo?

Era vocea unei femei. Se uită la ecran, ca să se asigure că formase numărul corect.

– Ă... Îmi pare rău. Încerc să dau de Mats Hagström.

Femeia răspunse preocupată:

– Din nefericire, nu este disponibil. Sunt soția lui – ați dori să-i transmiteți un mesaj?

– Mă numesc Eric Söderqvist și ar fi trebuit să ne întâlnim în această dimineață. Mă tem că va trebui să anulez întrevederea deoarece sunt la spitalul Karolinska. Din păcate, soția mea s-a îmbolnăvit în timpul nopții.

Femeia tăcu pentru o clipă, iar el trebui să se mai uite o dată la ecranul telefonului, să se asigure că apelul nu se întrerupsese.

– Alo? Mai sunteți pe fir?

– Da. Suntem mai aproape decât credeți. Eu mă aflu în camera de urgență. Lui Mats i s-a făcut rău azi-noapte.

Eric se așeză pe treptele de lângă lifturi.

– Îmi pare rău să aud asta. Sper că nu este nimic grav.

– Nimeni nu știe nimic – niciun nenorocit din întreg spitalul. Îți vine să crezi? Pentru că eu nu-mi pot imagina. Au tot făcut teste, dar nu își pot da seama.

În telefon, se auzi un zgomot. Ca și când ar fi plâns.

– Nu ar trebui să fie un spital de renume mondial? Cel mai bun pe care-l avem?

Eric încercă să-și adune gândurile. Ce se întâmpla? Doctorii nu puteau oferi un diagnostic... exact ca în cazul Hannei. Fuseseră infectați de același lucru? Când? Cum? Se ridică și intră înapoi în secție.

– Așteaptă un minut, vreau să discut ceva cu doctorul nostru.

– Să aștept? Te rog, asta e tot ce fac. Aștept, aștept, aștept. Și în acest timp, el se duce. Se duce!

El o zări pe asistenta roșcată. Când îl văzu vorbind la telefon, își puse mâinile în șolduri și se încruntă.

– Nu m-ați înțeles? Telefoanele mobile sunt interzise în secție. Fie plecați de aici, fie închideți telefonul.

El clătină din cap, trecu pe lângă ea și se îndreptă spre birou. Ea merse după el.

– Veniți înapoi. Ce faceți? Chiar că aveți tupeu!

Eric își băgă capul pe ușa biroului. O femeie tânără cu părul strâns în coadă de cal își ridică privirea din calculator.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Trebuie să vorbesc imediat cu doctorul Thomas Wethje.

Ea se uită la ceasul de pe perete.

– Ar trebui să fie aici în aproximativ o oră. Acum este jos, în camera de urgențe. Puteți aștepta în...

– Nu pot să aștept. Avea un pager. Ce număr are?

Femeia roșcată păși între el și cea cu părul prins, gâfâind.

– Ieșiți afară. Încercăm să ne facem meseria, așa că închideți-vă telefonul chiar acum. Semnalele ne perturbă echipamentele. Ați înțeles?

Era din nou cu mâinile în șolduri. El își aminti că doamna Hagström era încă la telefon și se întoarse către femeia roșcată.

– Voi ieși de îndată ce voi da de domnul doctor Wethje.

– O, nu. Doctorul are lucruri mai importante de făcut. Nu puteți să-l deranjați cu problemele dumneavoastră.

Eric își pierdu răbdarea.

– Taci din gură, morcoveața dracului. Și eu încerc să salvez vieți.

Asistenta arăta ca și când ar fi fost lovită de fulger. Pentru o clipă, păru să se clatine, dar apoi își încleștă pumnii.

– Voi chema paza!

Când trecu pe lângă el, Eric simți mirosul acru al transpirației acesteia. Fata cu părul strâns îl privi întrebător. El inspiră adânc.

– Sunt obosit și stresat. Nu am dormit toată noaptea, iar soția mea este grav bolnavă. Se pare că nimeni nu știe ce are. V-aș fi recunoscător dacă mi-ați da numărul de pager al doctorului. Este important.

La început, ea ezită, dar apoi dădu din cap, în semn că-l va ajuta. Se ridică și-i dădu un bilețel galben.

– Britta este o nesuferită. Mă bucur că s-a găsit cineva s-o pună la punct.

O privi pe fata drăguță din fața lui și zâmbi.

– Mulțumesc. A fost plăcerea mea.

Eric se întoarse pe coridor și o întrebă pe doamna Hagström dacă putea să revină el cu un telefon. Apoi formă numărul doctorului și se așeză din nou pe scările de lângă lifturi, în așteptarea apelului său. După zece minute lungi, telefonul sună: era un număr necunoscut.

– Thomas Wethje la telefon. M-ați căutat?

– Bună, îmi pare rău că vă deranjez. Sunt Eric Söderqvist.

– Salut, Eric. Nu poți să mai aștepți? Sunt foarte presat de timp.

Asistenta cu părul prins în coadă de cal apăru în ușile secției. Îi făcu un semn. El vorbi mai repede.

– Acordați-mi numai un minut. Ieri m-am întâlnit cu un coleg. Programasem o întâlnire pentru azi, dar când am încercat să dau de el, am vorbit cu soția lui. Se pare că și el este pacient aici, în camera de urgență, cu simptome foarte asemănătoare cu ale Hannei și…

– Mats Hagström?

– Mats Hagström.

– Soția dumnealui este o femeie dură. Ne face viața un iad. Hagström are simptome ca ale soției dumneavoastră, însă cu unele diferențe.

Prin geam, Eric o zări pe asistenta Britta. Un paznic al firmei Securitas, ras în cap, mergea alături de ea.

– Puteți veni jos, în camera de urgențe?

– Nu cred că am de ales. O asistentă e pe cale să mă dea afară.

Thomas chicoti.

– Am auzit că ați cunoscut-o pe Britta Stensson. Ar fi bine să vă grăbiți să veniți aici. Dacă pune mâna pe dumneavoastră, nimeni nu vă mai poate salva.

Tel Aviv, Israel

Rachel Papo se ghemui și studie cu atenție toate produsele de patiserie din vitrina de sticlă. Trebuia să aleagă cu mare grijă. Orice putea declanșa isteria Tarei – culoarea nepotrivită, forma nepotrivită, glazura nepotrivită. Ultima dată, un trandafir verde din marțipan îi provocase o criză de aproximativ douăzeci de minute. Rachel reușise în cele din urmă să o calmeze, dar, până atunci, ea răsturnase deja masa și-și murdărise hainele atât de mult, încât fură nevoite să meargă acasă. Însă vina era a lui Rachel: dăduse comanda unui chelner fără să verifice înainte ce-i vor aduce. Știa destul de bine ce o enerva pe sora ei mai mică. Văzu o prăjitură albă cu buline maro – perfect. Comandă o Fanta pentru Tara și un ceai pentru ea. Privi atent paharul dat de casier. Trebuia să nu fie murdar, să nu aibă vreun logo sau text imprimat pe el. Părea să fie în regulă. Ea luă tava și se întoarse la masa din colțul din spate al cafenelei. Tarei nu-i plăcea să stea lângă ferestre – cel puțin nu lângă cele care dădeau într-o stradă atât de animată ca Dizengoff.

Rachel se așeză vizavi de sora ei și zâmbi călduros. Tara număra cuburile de zahăr din bolul de pe masă. Când termină, își reluă activitatea, oftând și clătinându-și capul. Amândouă aveau părul brunet și des, dar al Tarei era mai scurt. Corpul Tarei era umflat din cauza efectelor secundare ale medicamentelor puternice pe

care le lua. Dar era încă frumoasă – mai frumoasă decât oricare altă persoană de pe pământ. Ele se asemănau și se deosebeau în același timp. Chipul Tarei era mai inocent, mai blând și perfect simetric. Amândouă aveau aceeași ochi migdalați. Însă Rachel nu era pură și nevinovată ca Tara. În plus, Tara avea nasul drept, nu rupt ca al ei.

În acte, Tara era cu opt ani mai tânără. Din punct de vedere emoțional, era cu cel puțin douăzeci de ani mai mică – un copilaș confuz. Situația nu fusese așa dintotdeauna, dar, după despărțirea lor, nimic nu a mai fost la fel. Luă cu grijă mâinile Tarei și trase deoparte bolul cu zahăr. Apoi îi dădu prăjitura și îi turnă Fanta. Tara privi prăjitura timp îndelungat. Rachel se opri din turnat sucul și se pregăti pentru o catastrofă. Dar apoi fața Tarei se luminâ, apucă lingura și mâncă o bucată mare. Rachel se relaxă și urmări mișcările surorii ei. Părea liniștită atunci când mânca.

Îi luaseră operațiunea Singapore. Rachel făcuse toate pregătirile: citise despre țintă, plănuise căile de evacuare și își alesese o identitate adecvată. Dar altcineva plecase în locul ei, iar ea se afla încă în Tel Aviv. La început, crezuse că acest lucru se petrecuse din cauză că dăduse greș în Dubai și pentru că, până la momentul anchetei, nu mai putea face nimic. Dar ce anume trebuia investigat acolo? Mohammad al-Rashid o atacase, iar ea reacționase din instinct. Avusese ghinion, dar toți care lucrau în domeniu știau că nu puteai planifica nimic în avans. David Yassur, al doilea la conducerea biroului, o sunase să o întrebe o grămadă de lucruri despre Arie al-Fattal și despre atacul virusului. Dar Meir Pardo îi scrisese. Era promovată. *Poți mai mult decât atât.* Asta îi spusese el.

Ea știa că directorul Mossadului o plăcea. Nu înțelesese niciodată cu adevărat de ce. Organizația avea aproape zece mii de angajați, iar Meir era mai presus decât toți. Ea se afla pe ultima treaptă. Dar, în ciuda acestui lucru, el vorbise adesea cu ea, o ajutase și avusese mereu grijă să păstreze legătura. Iar acum o promovase. Nu va mai fi implicată în asasinate pentru Unitatea 101; în schimb, avea să rezolve sarcini ca agent secret de informații.

Rachel participase deja la o ședință informativă în cadrul noului ei departament. Fusese plasată în grupul care conducea misiunea de căutare a lui Samir Mustaf, creatorul virusului Mona. Era o echipă mică, alcătuită din câțiva bărbați aleși pe sprânceană, ea fiind excepția. Nu doar bărbați, se corectă ea: bărbați cu experiență în domeniu. Oare chiar își dorise să scape de Unitatea 101? Primise un dosar gros, plin cu sute de documente pe care trebuia să le citească și un teanc de fotografii. Toate erau ale lui Samir Mustaf, cu excepția uneia mici, color, a fiicei sale, Mona. Era drăguță ca o păpușă Barbie – avea ochi mari și căprui, păr negru și ondulat, un zâmbet strălucitor. Lui Rachel îi era greu să-și imagineze durerea cauzată de pierderea unui copil. Ea nu avea copii și știa că nici nu va avea. Dar dacă i s-ar fi întâmplat ceva Tarei... Își privi sora. Se oprise din mâncat, iar acum făcea balonașe cu paiul în suc. În noaptea de dinaintea plecării lor, Rachel nu reușise să o protejeze; nu va mai lăsa să se întâmple acest lucru. Niciodată. Acum, beneficia de un antrenament diferit, avea o altă experiență. Acum, era ea însăși o armă. Își va dedica viața răzbunării surorii ei.

Rachel bău niște ceai. Poate că deja o răzbunase. Toți acei oameni – nu ezitase niciodată, nu simțise compasiune pentru acei oameni maturi care plângeau și implorau milă. O făcuse pentru a proteja Israelul, pentru a acționa împotriva amenințării constante asupra vieții evreilor. Țara avea nevoie de toate tipurile de apărare, chiar și de Unitatea 101. Dar câte vieți trebuia să ia o persoană pentru a deveni liberă? Tara nu va fi niciodată liberă. Niciodată. Așadar, putea să înțeleagă fapta lui Samir? El își pierduse copilul și familia. Putea să-l compătimească? Continuă să se gândească la această întrebare și își sorbi ceaiul călduț. Tara mânca iar din prăjitură.

Întrebarea era irelevantă. Răspunsul era neinteresant. Samir Mustaf reprezenta o amenințare – și punct. Existau mii de astfel de motive sfâșietoare, dar ea nu le putea permite niciodată să o afecteze. Era de datoria celor care jeleau să țesă fire groase de mătase peste

trupul căzut: fire care transformau corpul într-un erou-martir. Ea nu era una dintre acele persoane. Era unul dintre asasini. Tara lăsă lingura la o parte, luă bolul cu zahăr cubic și începu să numere.

Stockholm, Suedia

Conducea pe strada Sveavägen. Sunetul motorului îl adormea și, la un moment dat, trebui să vireze brusc pentru a nu intra pe contrasens. O mașină care venea spre el claxonă vehement. Eric încetini. Nu dormise de mai bine de douăzeci și patru de ore. Era ciudat că trebuia să o părăsească pe Hanna, dar medicii doreau să mai facă niște teste, iar el i-ar fi încurcat. Și avea nevoie să fie departe, să-și adune gândurile. Faptul că Mats Hagström se îmbolnăvise schimbase totul. Eric se aflase lângă amândoi. El era legătura dintre ei. Dar el se simțea bine. Se putea oare să fie un purtător al virusului fără să știe? Potrivit spuselor lui Thomas Wethje, era posibil, însă nu probabil. Dăduse oricum probe de urină, sânge și salivă. Doctorul se gândea să o mute pe Hanna într-o aripă mai izolată a spitalului, într-o secție specială pentru bolile extrem de contagioase. Eric clipi și trecu pe o altă bandă. În afară de câteva simptome, până acum, nu era nimic altceva care să facă legătura între Hanna și Mats. Dar era ceva viu în ei. Putea simți asta. Un șarpe veninos, care se sustrăgea testelor și razelor X, înota în sângele Hannei, așteptând ocazia potrivită.

Eric viră la dreapta pe strada Kungsgatan și acceleră spre Vasagatan. Nu avea de gând să stea mult – ci doar să bea o cafea și să discute timp de o oră, o oră și jumătate cu o persoană rațională, conștientă. Apoi se va întoarce la spital. Desigur, și Jens era îngrijorat în privința Hannei. Dacă Eric era un purtător al virusului, putea să-l infecteze pe Jens? Dar când să se fi infectat el? Și de ce nu se îmbolnăvise? Se gândi la toate persoanele pe care le întâlnise în ultimele zile. Prelegerea de la KTH? Aici exista un risc clar de

contaminare; era o cameră închisă, cu un public de o sută de oameni. Sau fusese Mats primul care se îmbolnăvise? Ar fi putut să-l infecteze pe Eric la întâlnirea lor din ziua precedentă – cea cu faimoasa aruncare a merelor. Și apoi Eric ar fi fost purtătorul virusului infectând-o pe Hanna, când se văzură mai târziu în acea seară. Dar, în acest caz, și Jens ar fi trebuit să fie bolnav. Se întâlniseră la *Riche,* chiar după ședință. Nu, nici această variantă nu era plauzibilă. Să fi fost un virus exotic, venit la pachet cu noul gel? În pachetul trimis de Universitatea din Kyoto? Ar putea să supraviețuiască un virus câteva zile într-un pachet?

Trecu de Vasagatan și merse înainte, spre Kungsbron. Dimineața nu era trafic și, în curând, intră pe Västra Järnvägsgatan. Știa prea puține despre virusuri. Dar luând în considerare efortul imens depus de virusologi pentru a-i menține vii în laboratoare, părea aproape imposibil ca un virus să călătorească în jurul lumii și să rămână în viață. Și, dacă ar fi existat un virus în pachet, Eric însuși ar fi trebuit să se îmbolnăvească. Și Jens. Clătină nervos din cap. În subconștient, ceva nu-i dădea pace. Ceva important. De când plecase de la spital, avea același sentiment: că îi scapă un lucru important. Încercă să deslușească această idee, dar era inutil. Era prea obosit. Logoul galben al tabloidului *Aftonbladet* se vedea la înălțime, pe peretele pătrat al colosului din sticlă în care se aflau principalele birouri ale ziarului. Parcă și opri motorul. Pentru o clipă, rămase nemișcat, cu capul pe volan. Întâmplările din ultima zi îi pluteau în minte ca un joc nebunesc. Răspunsul era undeva acolo, pierdut în ansamblu.

Ieși din mașină și respiră aerul proaspăt al dimineții. Zona din jurul stației părea a fi un șantier imens, plin de macarale îndreptându-se spre cer. Orașul Stockholm se extindea. Încuie mașina și intră în clădire. În lift, își trecu mâna prin părul dezordonat și-și îndesă cămașa în blugi. Când ieși în atriumul în care pătrundea lumina zilei, Jens se ridică de pe una dintre canapelele roșii din zona recepției și se grăbi spre el. Se îmbrățișară. Jens se dădu înapoi și-l privi în ochi, cu brațele încă pe umerii lui.

– Ce naiba se întâmplă? Cum se simte Hanna? Tu ce mai faci?

Eric clătină din cap și făcu semn spre birourile redacției.

– Am putea sta jos într-un loc liniștit? Într-o sală de conferințe?

Jens îl privi câteva clipe.

– Ai nevoie de un dormitor.

– Am nevoie de cafeină.

– Avem cafea acolo. Vino!

Traversară zona mare a redacției. În colțul îndepărtat se aflau trei automate roșii de cafea. Jens puse două căni și selectă cafea neagră simplă, comentând că „oricum toate au gust de rahat". Apoi se duse la un automat cu bomboane, care se afla lângă o chiuvetă mică. Își trecu degetul de-a lungul ecranului de sticlă al aparatului până când găsi ce-și dorea. Îi făcu semn cu mâna lui Eric.

– Vino aici. Apasă-le așa.

Eric atinse butoanele cu degetele.

– Ține apăsat. În continuu.

Apoi Jens se ghemui lângă masiva mașinărie, căută cablul și scoase ștecherul din priză. Eric îl privi întrebător. Jens așteptă câteva secunde apoi băgă automatul din nou în priză. Mașina hurui, iar spirala pe care se aflau ciocolatele Japp se roti și lăsă una să cadă în casetă. Jens zâmbi cu îndârjire.

– Trebuie să le arăți mașinilor cine este șeful.

Îi dădu ciocolata lui Eric.

– Ai nevoie de energie. Mănâncă.

Apoi luă cănile cu cafea și se îndreptă spre un șir de săli mici de conferințe, aflate de-a lungul peretelui exterior.

– Ei bine, poți să te duci dracului!

Eric se întoarse la timp ca să vadă într-unul dintre birourile redacției un tânăr cu părul lins, dat pe spate și cu o cravată verde trântind telefonul. O femeie cu părul blond și ondulat îl privi curioasă. Bărbatul arătă spre ea cu un pix.

– Îți vine să crezi ce mi-a spus porcul ăla stângist?

Femeia clătină din cap. Eric le întoarse spatele și îl urmă pe Jens. Aparent, multe lucruri se schimbaseră în cazul acestui ziar,

pe vremuri reprezentativ pentru Confederația Sindicatelor. Jens așteptă până ce intră într-una dintre camere, apoi închise în urma sa ușa de sticlă. Se așeză greoi într-unul din scaunele de oțel.

– Să încercăm din nou... cum te simți?

Eric luă loc lângă el și-și acoperi fața cu mâinile.

– Nu contează asta. Sunt bine, cred. Sau... la dracu', nu știu.

– Și Hanna?

– Ea nu e bine deloc. Se pare că doctorii nu știu ce are. Singurul lucru care este sigur e faptul că se simte din ce în ce mai rău. Cea mai nouă teorie a lui Thomas Wethje este că ar fi vorba despre o variantă contagioasă de meningită.

– Thomas Wethje?

– Doctorul de la spitalul Karolinska.

– Meningită? Dar nu spuneau că este vorba de un fel de virus?

– Meningita este produsă de un virus. Iar simptomele sunt foarte asemănătoare cu ale Hannei – amețeală, vărsături, febră și dureri articulare. Dar mi-am dat seama că nu credea nici el ce spune. Nu, ea are altceva în corp. Ceva malefic. Adevărul este că sunt disperat. Nu știu ce dracu' să fac.

Jens își puse mâna mare pe brațul lui Eric.

– Faci tot ceea ce poți. Tu ești cercetător, nu medic. Tot ce poți să faci este să stai cu ea și să ai încredere că acest Thomas își face meseria cum trebuie.

– Pare un doctor bun. De fapt, neobișnuit de sensibil. Dar orbecăie în întuneric.

– Poate rezolva ceva?

– Să fiu al dracului dacă știu. Totul se reduce la faptul că nu au un diagnostic cu care să poată lucra. Lui Mats Hagström pare să-i fie mai rău decât Hannei. Dimineață a suferit un atac de cord grav și, pentru o vreme, părea că va muri. Acum sunt amândoi într-un fel de comă. Profundă.

– Draga de Hanna. Mă voi duce să o văd. Va trebui să te liniștești câteva ore. Dormi. Nu o vei ajuta cu nimic pe Hanna dacă pici mort de oboseală. Va trebui să stăm pe rând cu ea.

Eric luă o înghițitură de cafea. Zâmbi slab.

– Ai dreptate – chiar are gust de rahat. E mai rea decât zeama pe care am băut-o la spital.

Se gândi la detaliul care-i scăpase.

– Trebuie să sun la biroul Hannei. Am uitat complet de asta, în mijlocul acestei nenorociri... cu greu și-ar fi putut alege directorul lor IT un moment mai prost ca să se îmbolnăvească.

Jens se lăsă pe spate și arătă spre birourile redacției.

– Ai dreptate. Toți reporterii noștri sunt ocupați cu această criză cauzată de virus. Bursa de valori israeliană e pe cale să se prăbușească. Cred că nimeni nu știe cu adevărat cât de fragile sunt sistemele noastre financiare. Când oamenii nu se mai pot baza pe informațiile primite despre pachetele de acțiuni, nu mai cumpără lucruri. Și când nu mai cumpără, totul îngheață. Și Israelul nu este singurul care s-a lovit de această problemă – situația este la fel și în New York, Londra, Tokyo și Mumbai. Din ce am văzut și am auzit, Mona a provocat o avalanșă de panică și neîncredere în întregul sistem global. Desigur, epicentrul este în Tel Aviv, dar undele de șoc se răspândesc peste tot în lume. Agenția pentru starea de urgență[1] a organizat o conferință de presă pentru a încerca să ne convingă de faptul că ei fac tot ce le este în putință pentru a proteja sistemul suedez. Oficial, nimeni nu a revendicat încă atacul, dar din ce în ce mai multe surse indică gruparea Hezbollah. Secretarul de stat american se află în drum spre Tel Aviv, iar la Uniunea Europeană se organizează ședințe de urgență una după alta.

Lui Eric, restul lumii i se părea departe. Ireal. Dar apoi își aminti de propriul calculator infectat.

– A găsit cineva un antivirus?

Jens clătină din cap.

– Încă nu. Cred că toți experții în IT din Tel Aviv și până în Oslo lucrează la asta, dar, până acum, nu am auzit de nicio soluție. Virusul este cu adevărat extraordinar, nu e creat de un pușt

[1] *Myndigheten för samhällsskydd och beredskap,* MSB, agenție guvernamentală suedeză înființată în 2009 pentru protecția civilă și situațiile de urgență (n.red.)

prăpădit din Arizona care se dă cu skateboardul. Nu, este foarte avansat și cu totul nou – un atac bine plănuit, puternic finanțat și, mai presus de toate, bine executat. Probabil că de aceea toată lumea iese în pierdere. Situația lor e similară celei în care se află acel Thomas Wethje, toți bâjbâie prin întuneric. Dacă nu înțeleg virusul, cum pot găsi o soluție?

Eric îngheță. Îi pică fisa. Era încremenit. Jens se încruntă.

– Ce e? Ce am spus?

Eric puse cana jos și-și coborî privirea. În mintea sa, gândurile se înlănțuiau rapid. Ce-i spusese în dormitor Hanna, după ce a scăpat paharul din mână? Crezuse că delira din cauza febrei: „Fetița m-a infectat. Mona..." De unde putea ști? De ce spusese asta? Nu! Mona era un virus de calculator. Hanna era o ființă umană, din carne și oase. Dar fusese infectată *de ceva.* Și Mats la fel. Amândoi folosiseră Mind Surf. Dar cum se legau toate? Chiar se putea să existe o legătură? În timpul sesiunii sale, Hanna navigase pe site-ul TBI – un site care era infectat de un virus.

Jens tăcea, studiindu-l îngrijorat.

– La naiba, Jens. Nu ai să crezi asta.

Jens se aplecă spre el.

– Ce? Ce să cred?

Mintea îi funcționa atât de repede, încât ținea pasul cu greutatea. Hanna se aflase în contact biologic cu Mind Surf, prin intermediul nanogelului și al căștii cu senzor. Vizitase un site infectat. Calculatorul fusese infectat. Cumva, virusul o afectase fizic. O rănise. O infectase? Nu în sensul biologic; acest lucru era imposibil, dar poate că schimbase ceva în ea. Dar ce se întâmplase în cazul lui Mats?

– Ce nu am să cred?

– Așteaptă. Lasă-mă să mă gândesc...

Mats folosise Mind Surf chiar după Hanna. După ce calculatorul fusese infectat. În acest mod se infectase și el – nu, nu se infectase, ci fusese afectat. Așa se explica de ce nu era și Eric bolnav. El

folosise Mind Surf înainte ca Hanna să viziteze site-ul infectat al TBI. Rămase tăcut, privind înainte, în gol. Jens îi strânse mâna.

– Prietene, ce se întâmplă? Vorbește-mi.

Dacă ar fi fost așa, totul se întâmplase din vina lui. El îi spusese Hannei să încerce programul. Ea își dorise să facă dragoste, nu să fie cobai. Dar se gândise numai la el și la șansa de a o impresiona. Ochii i se umplură de lacrimi. În ciuda logicii sale absurde, știa că avea dreptate. Mona îi rănise pe amândoi: pe Hanna și pe Mats.

– Eric, totul se va rezolva. Starea Hannei se va îmbunătăți. Dacă a rezistat până acum, se va face bine în curând. Ce-a fost mai rău a trecut.

Eric își frecă ochii cu mâna și-l privi pe Jens.

– Vorbele pe care ți le voi spune vor suna ca dintr-un roman de-al lui Stephen King.

Jens se holbă la el.

– Bine…

– Știu ce a rănit-o pe Hanna. Și pe Mats.

– Ce anume?

– Programul meu – Mind Surf.

Jens încercă să înțeleagă ce îi spuse Eric. În cele din urmă, întrebă cu voce joasă:

– Și ce treabă are Stephen King cu asta?

– Niciuna. Uită-l. Atunci când Hanna a testat Mind Surf, a vizitat site-ul TBI. Virusul infectase site-ul. Mind Surf era infectat și, cumva – nu mă întreba cum – virusul a afectat-o la nivel biologic. Același lucru s-a întâmplat și cu Mats. Indiferent de cât de nebunește ar suna, Mona… i-a infectat.

Tăcu, așteptându-se să fie făcut idiot. Jens îl privi lung multă vreme, fără să-i spună o vorbă. Gura îi era pe jumătate deschisă.

– Acum înțeleg de ce te-ai referit la Stephen King.

Cei doi rămaseră pe gânduri. Atmosfera era apăsătoare. Jens desfăcu ciocolata Japp și mâncă o bucățică, aproape fără să-și dea seama ce făcea.

– Poate că ai dreptate când spui că programul este cel care i-a îmbolnăvit. Dar s-ar putea să nu fi avut nicio legătură cu virusul. Întotdeauna am spus că este o idee nebunească să conectezi oamenii și mașinăriile. Poate că asta e problema. E posibil ca toți acei stimuli digitali să fi supraslicitat creierul?

– S-ar putea, dar, în acest caz, și eu aș fi bolnav. Amintește-ți, și eu am testat programul. Dar sunt sănătos. Pentru că l-am folosit înainte de a se infecta.

– Dar „virusul de calculator" este doar denumirea tehnică a unei secvențe de program – un șir de cifre de zero și unu. Un virus biologic este cu totul altceva. Cum s-ar putea ca o persoană să fie infectată de un program? Nu sunt nici doctor, nici geniu al calculatoarelor; am studiat ingineria structurală. Dar chiar și așa înțeleg că transmiterea codului unui program digital în corp este imposibilă.

– Jens! Predau lucrurile astea nenorocite. Înțeleg ce spui. Și, oricum, nu cred că au fost infectați de virus în sensul că acest cod digital ar fi luat formă biologică. Dar sunt absolut convins că virusul are cumva de-a face cu semnalele nervoase care au trecut prin convertor. Au fost îmbolnăviți de acele comenzi distorsionate.

Jens era încă sceptic. Eric îi împinse lui Jens cealaltă jumătate de ciocolată, dar acesta clătină din cap și i-o dădu înapoi.

– Ar trebui să te uiți în oglindă. Ai nevoie de energie.

– Nu ți se pare ieșit din comun că Thomas Wethje, un medic de vârf al spitalului Karolinska, e de părere că Hanna și Mats au fost infectați de un virus? Dar că, în același timp, nu poate oferi un diagnostic sigur?

Jens ridică mâinile.

– Nu știu. Știu doar că Hanna este bolnavă și că tu ești frânt de oboseală. Poate îmi vei prezenta un scenariu mai plauzibil după ce vei dormi puțin.

Eric era agitat. Poate că, până la urmă, putea face ceva pentru Hanna. Nu era doctor, dar înțelegea cum funcționau calculatoarele.

– Trebuie să aflu mai multe despre virus. Trebuie să o înțeleg mai bine pe Mona.

Privi pe geam spre birourile unde se prezentau știrile.

– Cine de aici deține cele mai noi știri?

Jens clătină din cap.

– Te frămânți pentru un lucru care nu contează. Ar fi mai bine dacă nu te-ai mai gândi la asta.

Eric se ridică.

– Vreau să discut cu cineva care știe ce se întâmplă cu Mona. Cine e acea persoană?

Îl privi rugător pe Jens. Acesta oftă și se ridică. Îi dădu ciocolata lui Eric.

– Nu mă mișc de aici până nu mănânci asta.

Eric rupse o bucățică și o bagă în gură. Apoi deschise ușa.

– Haide.

Merseră către scările care făceau legătura între etajele din atriumul imens. Pe drum, Jens se întoarse spre el.

– După asta, te vei duce direct acasă și te vei culca. Este un ordin.

Eric încuviință dând din cap. Traversară departamentul de artă și cultură aflat la primul etaj și ajunseră în dreptul unui rând de birouri, pe care se aflau maldăre de documente, ziare și cărți.

– Aici se întâmplă totul. Aici se produc reportajele de rutină, obișnuite, dar și documentarele mai investigative, reportajele speciale.

La unul dintre birouri stătea un bărbat slab, cu bretele mov. Jens trase de una din bretele, care îl lovi pe bărbat în spate. Acesta tresări și se întoarse, roșu la față. Dar când îl văzu pe Jens, se calmă.

– Jens, nenorocitule. De ce nu lucrezi la o firmă de PR, să realizezi cataloage pentru clienți? Oriunde, dar nu aici.

Jens zâmbi.

– Carl Öberg, îmi face mereu plăcere să te văd. El este Eric Söderqvist. Este un bun prieten al meu – cel mai bun, de fapt – și ar vrea să te întrebe câte ceva despre Mona. Ai câteva minute libere?

Carl îl măsură pe Eric din cap și până-n picioare.

– Cel mai bun prieten al lui Jens? Ce ai făcut să meriți o soartă atât de groaznică?

– A studiat la KTH.

Jens se întoarse spre Eric.

– Calle chiar a făcut săpături adânci în ceea ce privește acest virus. Se află în legătură cu colegii și corespondenții din teren și se duce la toate conferințele de presă ale TBI. A analizat în detaliu toată această poveste. Vrea să câștige premiul de cel mai bun jurnalist.

Se aplecă în față, dar șopti:

– Ca să fiu sincer, nimeni de aici nu înțelege unde plănuiește să publice această analiză. Calle încă nu și-a dat seama că lucrează la un ziar de seară, care-și propune să publice doar știri scurte și, de preferință, frivole. Acesta nu este *The New Yorker.*

Carl se strâmbă și arătă spre scaun.

– Eric, ia un loc. Ce vrei să știi?

Eric își trase scaunul mai aproape și se așeză.

– Vreau să știu dacă cineva a creat sau se află în procesul creării unui remediu. Există un antivirus? Care sunt cele mai recente noutăți?

– Nu se știe mare lucru. TBI cooperează cu statul israelian și se pare că sunt sprijiniți de autoritățile americane, dar, până acum, nimeni nu a venit cu o soluție. Ultima știre este că, seara trecută, Google s-a oferit să împrumute putere de procesare celor care luptă împotriva virusului. Ceea ce le-ar mări în mod substanțial viteza de lucru. Nimeni din lume nu deține atât de multă putere de calcul, așa că, acesta este cu siguranță un lucru bun.

Eric rupse câteva pagini dintr-un caiet nefolosit găsit pe birou și împrumută un pix dintr-un organizator de birou bine aprovizionat.

– Ce altceva poți să-mi mai spui nou?

Pentru o clipă, Carl tăcu. Apoi se întoarse spre Jens.

– Pot să am încredere în individul ăsta?

Jens puse o mână pe umărul lui Eric.

– Ca și când ar fi propriul meu frate.

Carl dădu ochii peste cap.

– O, Doamne! Numai gândul că s-ar putea să ai un frate îmi dă fiori.

Se întoarse spre Eric.

– Lucrez la ceva care s-ar putea dovedi a fi o știre de importanță mondială.

Mândria din vocea lui nu putea fi pusă la îndoială.

– Acest lucru trebuie să rămână între noi doi. *Expressen* va trebui să-și facă singur rost de o asemenea informație. Bine?

Eric dădu din cap și își înăbuși un căscat.

– Mai devreme, am aflat că atacul virusului a început în Franța, mai exact, din Nisa.

Eric se încruntă.

– Dar eu am crezut că a venit din Orientul Mijlociu.

– Da, ai dreptate. Fără nicio îndoială. Însă a fost încărcat în sistem din birourile TBI din Nisa. Cu toate acestea, informația este mai mult decât insuficientă, așa că am început propria anchetă, folosindu-mă de sursele mele.

– Ce fel de surse?

Carl îi făcu semn cu ochiul.

– E confidențial. Am stat ceva vreme în Nisa și încă mai am prieteni acolo. Printre care, un tip care lucrează la barul unuia dintre cele mai mari cluburi de noapte.

Carl se uită pe furiș la Jens, care respiră zgomotos.

– Tipul ăsta a căutat în rețeaua lui de cunoștințe și a găsit un informator.

– Un informator? Pe cine?

– Pe unul dintre polițiștii din grupul național de intervenții pentru situații de urgență. Se pare că nu are o situație financiară prea bună și vrea să câștige mai mulți bani. Vinde informații. Nu știu cum îl cheamă, dar am vorbit cu el la telefon. Vom vorbi din nou mâine seară.

– Și ți-a oferit vreo informație utilă?

Carl dădu triumfător din cap.

– El spune că, acum câteva săptămâni, au percheziționat un apartament în care au găsit calculatoare arse și carduri de acces TBI. De asemenea, în timpul raidului, un bărbat a fost ucis. Acesta a fost identificat ca fiind... Carl căută prin hârtii, găsi o pagină mâzgălită cu notițe și dădu din cap, aprobator... Melah as-Dullah. Și acum, cea mai tare informație: Serviciul francez de securitate a găsit – și aceasta este o informație strict secretă – o legătură între bărbat și gruparea Hezbollah!

Carl îi privi nerăbdător. Fiindcă niciunul din ei nu spuse nimic, ridică mâinile în aer.

– Nu v-ați prins? Niciuna din informațiile astea nu a apărut în vreun ziar. Sau la televizor. Niciuna! Vom putea fi primii care vor confirma că, într-adevăr, în spatele virusului Mona se află Hezbollah!

Jens aplaudă. O femeie aflată la unul dintre celelalte birouri îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Bravo, Carl! Pentru prima dată în cariera ta mult-prea-modestă, îți câștigi pâinea. Dar avem vreo dovadă? Ceva ce putem tipări? Nu ți-aș cere prea mult dacă aș vrea o poză cu acel as-Dullah, nu?

Eric se uită discret prin notițele lui Carl. El notase trei numere de telefon și un nume, Cedric Antoine. Carl dădu din cap.

– Desigur că nu, ai dreptate. Tipul mi-a promis că voi primi mai multe fotografii și informații. Îi voi aminti mâine-seară, când vom vorbi. Îți spun că va fi o știre de proporții.

Jens îl aprobă dând din cap.

– După cum am spus, Marele premiu pentru jurnalism. Ai vorbit cu Bjäreman?

– I-am dat numai niște indicii. Va primi capodopera când va fi gata.

Eric îl privi pe Jens.

– Cine este Bjäreman?

– Redactorul-șef de știri. Șeful. *Capo di tutti capi.*

Telefonul sună, iar Carl răspunse. Jens își puse mâna pe umărul lui Eric.

– Să mergem. E timpul să dormi, iar eu mă voi duce să o văd pe Hanna.

Îl bătu ușor pe Carl pe creștet, în vreme ce acesta se întinse peste tastatură și scoase o carte de vizită, pe care i-o dădu lui Eric.

– Așteaptă... Eric, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Nu vorbi cu nimeni despre asta. Și dacă se întâmplă să dai peste vreo informație interesantă, știi pe cine să suni.

Eric puse cartea de vizită și hârtia cu notițe în portofel. Coborând pe scări, Jens chicoti.

– Un tip care lucrează la un bar, într-un club de noapte... Iisuse!

– Ce e?

– Calle este homosexual. Nu-și face reclamă cu asta, dar toată lumea știe. Putem presupune că rețeaua lui de informatori din Nisa este alcătuită, în mare parte, din bărbați. Ca să fii prevenit. El este un jurnalist cu adevărat inteligent – poate cel mai bun pe care-l avem în redacție. Și o persoană a naibii de cumsecade, în ciuda bretelelor. Ai aflat ceva din discuția cu el?

– Nu neapărat. Dar mă liniștește faptul că Google se implică în găsirea unui antivirus.

Trecură de recepție și se opriră față în față la intrarea în clădire. Jens se aplecă spre el și-l privi cu atenție.

– Te descurci să conduci până acasă sau te duc eu?

– Conduc eu. Dar îți mulțumesc pentru că te-ai oferit.

– Prietene, eu acum mă duc la spital, să stau cu Hanna. Iar tu trebuie să dormi cel puțin șase ore. Sună-mă când te trezești, iar eu îți voi da raportul de la spital. De acord?

– De acord. E bine să știu că vei fi cu ea.

El se îndreptă spre lift. Jens rămase la recepție.

– Eric... Ne vom descurca.

– Noapte bună.

Eric se întoarse la mașină, pe parbrizul căreia găsi un bilet de parcare. Îl lăsă unde era și ieși din parcare. Pe drumul de întoarcere

spre Kungsgatan, scoase bilețelul acum mototolit pe care îl primise de la spital și formă numărul de pager al lui Thomas Wethje. Aproape că ajunsese acasă atunci când îl sună doctorul.

– Eric?

– Bună, Thomas. Cum se mai simte Hanna?

– La fel. Starea ei este stabilă, dar e încă inconștientă. Se află într-un fel de comă temporară. Cererea mea de a o muta într-o secție mai izolată a fost respinsă. Procedurile noastre obișnuite de igienă sunt considerate suficiente. Deci nu există riscul să aibă o boală cu un grad patogen ridicat. Și, după cum am spus, starea ei este stabilă. Dar Mats Hagström se simte mai rău. Semnele lui vitale oscilează, așa că a trebuit să recurgem la câteva măsuri de urgență.

Eric simți cum i se strânge stomacul. Parcă pe strada Banérgatan, chiar în fața ușii sale de la intrare, opri motorul și inspiră adânc.

– Thomas, cred că știu ce s-a întâmplat cu ei.

– Poftim? Ce vrei să spui cu „s-a întâmplat cu ei"?

– Ei bine, ce anume le-a cauzat starea în care se află. Este numai vina mea.

– Ce spui? Spune-mi direct, te rog.

– Îți amintești că dimineață ți-am spus cu ce anume lucrez? Cred că au fost afectați – infectați, dacă preferi – pentru că au fost conectați la Mind Surf. Calculatorul meu a fost infectat cu noul virus Mona. Nu mă întreba cum, dar, într-un fel, virusul le-a provocat amândurora disfuncții neuronale.

Dinspre celălalt capăt al liniei se auzi o tăcere perfectă. Eric își ținu respirația. O fetiță care avea în spate un rucsac mare și roz, pedala nesigură pe lângă mașina lui.

– Eric, dacă vrei ca eu să încerc să le pun un diagnostic bazat pe ipoteza conform căreia ei ar fi fost infectați de un virus de calculator... Ceea ce spui e absurd. Ce mi-ai zis sună mai mult a roman științifico-fantastic.

– Scris de Stephen King.

– Poftim? Da, exact. Scris de Stephen King. Dar acum este vorba despre soția ta. Uită de virus. Am doi pacienți foarte bolnavi. Acest lucru nu are nimic de-a face cu documente care dispar, cu speculareа acțiunilor la bursă sau cu fișiere invalide.

– Nu are? Ești sigur?

– Eric, sper că tu nu iei în serios acest lucru. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar nu am timp acum pentru așa ceva. Ar trebui să dormi, nu să citești romane de groază.

– Da, mă voi culca. Înțeleg că ți-e greu să crezi ce-ți spun. Dar mai gândește-te la asta. Bănuiesc că vom vedea după cum evoluează lucrurile.

– Sigur. Somn ușor, Eric. Mai vorbim când vei avea mai multă energie.

Conversația se încheie, iar el rămase în mașină. Ce crezuse că se va întâmpla? Că un doctor al spitalului Karolinska îi va crede teoria? La urma urmei, era absurdă, așa cum îi spusese toată lumea. Și totuși, deși nu se știe de ce, era sigur că avea dreptate.

Odată intrat în apartament, sentimentul abandonării îl copleși din nou. Lumina strălucitoare a soarelui pătrundea prin ferestre, iar aerul era stătut și apăsător. Deschise o fereastră în sufragerie și se duse în baie. Acolo, lăsă apa să curgă în cadă și turnă niște ulei de lavandă, pe care i-l cumpărase Hannei cu câteva luni în urmă. Când se dezbrăcă, zări o sticlă de parfum care se afla pe raftul din baie: Flowerbomb, marca Viktor&Rolf. Pulverizã un pic de parfum în aer și aroma dulceagă, florală, umplu baia. Deodată, ea era acolo; nu fizic, dar prezentă pe deplin. Se așeză pe marginea căzii și închise ochii. Parfumul ei stârni imagini vii, puternice. O văzu goală în baie – îi văzu părul ud, trupul voluptuos, gâtul lung, umerii înguști, sânii frumoși și semnul din naștere aflat chiar sub sânul ei stâng. Stătu așa multă vreme, contemplându-i imaginea. Cu o mână, închise apa. Apoi alunecă pe spate, fără să-și deschidă ochii, în cada plină. Apa caldă și uleioasă îl învălui, iar el zăcea acolo, ca și când ar fi fost în transă.

Undeva, adânc în sinea lui, știa că doctorii nu vor găsi un leac. Hanna se va stinge, iar el nu va putea face nimic altceva decât să stea și să privească. Virusul care înota în sângele ei, șarpele negru, era malefic și de neînvins. Cu fiecare oră care trecea, șansele de a o salva se diminuau. Dar ce putea face pentru ea? Nu era expert în viruși. Și nu era nici doctor, nici rabin. Ar îndrăzni oare să-și ducă teoria până la capăt?

Și dacă Hanna și Mats erau într-adevăr infectați cu virusul Mona? Un calculator comunică prin impulsuri electrice, prin cifre de zero și unu. Un creier comunică în exact același mod. Convertorul pe care Eric îl inventase citea informațiile digitale și le traducea în comenzi neuronale. Să fi transformat casca cu senzori virusul? Era o idee științifico-fantastică și trebuia să renunțe la ea. Dacă Mona îi infectase, trebuia să găsească un antivirus – acesta era și obiectivul lumii occidentale.

Ținând cont de cât de mulți oameni încercaseră să facă acest lucru, părea că șansa creării unui antivirus era destul de mică. Singurul care putea ucide șarpele era cel care îl crease – oricine ar fi fost acesta. Se gândi la ce-i spusese Carl Öberg. Nisa: acolo se afla cineva care știa mai multe despre oamenii din spatele virusului. Creatorul acestuia, o persoană care putea fi oriunde, era, în acel moment, cel mai căutat terorist din lume. Dacă, în ciuda tuturor așteptărilor, Eric l-ar găsi, ar fi în stare să-l convingă să o salveze pe Hanna? O evreică? Pentru terorist, soarta Hannei ar fi fost doar un efect secundar neplanificat. Poate că, din acest motiv, îi va oferi lui Eric un antivirus. Nu, această variantă nu era deloc plauzibilă. Poate că nici nu avea un antivirus. Și, dacă ar fi avut, nu l-ar fi dat. Nimănui.

Corpul lui Eric era amorțit. În apartament era liniște perfectă, iar el simțea că plutește într-un vid imens. Poate că așa simțea și Hanna acum; poate că plutea în cerc într-un vid negru, nesfârșit. Îi simțea încă parfumul în baie. Se lăsă cu capul sub apă și rămase acolo multă vreme. Luase deja o decizie în momentul în care reveni la suprafață. Putea fi complet nebunească, iar el putea să se înșele,

dar, de vreme ce nimeni nu îl credea, trebuia să acționeze pe cont propriu. Era simplu. Șansele de a-l găsi pe creatorul Monei erau aproape nule și, dacă printr-un miracol ar fi dat de el, nu s-ar fi putut aștepta ca acesta să-l ajute. Era mult mai probabil să fie omorât. Dar, în cele câteva secunde petrecute sub apă, se hotărâse. Nu mai fusese niciodată atât de sigur de ceva.

Va pleca la Nisa, și asta cât mai curând. Nu putea pierde nicio secundă. Îl va găsi pe prietenul lui Carl în clubul de noapte. Cu ajutorul lui, va afla unde este polițistul care vindea informații. Avea bani; sigur, erau banii pe care-i investise Mats, dar, în dragoste și război, totul era permis. Va cumpăra informațiile care îl vor conduce la creatorul Monei. Probabil că va trebui să-l contacteze prin telefon sau prin intermediul internetului, și nu în persoană. Și apoi îl va implora să-i cruțe viața Hannei – să-i dea antivirusul. Planul lui era atât de nerealist și de nesăbuit, încât nu se putea opri să-l mai analizeze. Dacă ar fi făcut-o, rațiunea ar fi ajuns din urmă visul și l-ar fi distrus. Știa deja că nu va fi în stare să realizeze nici măcar jumătate din ce-și propusese. Tocmai din acest motiv, trebuia să acționeze repede. Putea să doarmă mai târziu.

Gol și ud, traversă apartamentul până ce ajunse în hol, să-și ia telefonul mobil. Așteptând să intre în legătură cu Scandinavian Airlines[1], intră în dormitor, scoase din șifonier un geamantan Gucci negru și aruncă înăuntru niște pantaloni largi de bumbac, cămăși, lenjerie de corp și un pulover. Înapoi în baie, își adună produsele de îngrijire personală. Când ieși, luă parfumul Viktor&Rolf, pe care-l puse într-o trusă, alături de periuța de dinți, deodorant, aftershave și gelul de păr. În timp ce vorbea cu SAS, își luă iPodul și încărcătorul telefonului de pe masa din birou și le puse în gemantan. Înapoi în hol, luă și calculatorul Hannei. Apoi îmbrăcă un hanorac subțire și închise ușa de la intrare.

Avea părul încă ud când urcă în mașină. Își rezervase un bilet de avion la SAS, via Frankfurt. Avionul urma să decoleze la ora două fără douăzeci, în exact cincizeci și cinci de minute. Acceleră și ieși

[1] Liniile aeriene scandinave (n.tr.)

pe strada Valhallavägen. Jens stătea cu Hanna, așa că se afla pe mâini bune. Ce să-i spună lui? Fuseseră de acord să vorbească peste șase sau șapte ore. El va ajunge în Nisa în puțin mai mult de șapte ore. Nu avea rost să-l sune acum – Jens se va enerva. O discuție cu el ar putea chiar să-i dea planurile peste cap și să-l determine să nu mai plece. Ar fi mai bine să îl sune când va fi în Franța și când nu va mai putea să se întoarcă din drum. Doamne, era complet lipsit de logică. Dar acum era disperat. Și trebuia să facă tot ce era cu putință, indiferent de cât de nebunesc era. Mai bine să acționeze decât să stea întins în pat, cu ochii în tavan.

Traficul se desfășura lent, în timp ce el trecea pe lângă ieșirea de la KTH. Cercetările sale, echipa lui... îi păreau de pe altă planetă, o planetă pe care nici nu voia, nici nu putea să o atingă. Tot ce conta acum era șarpele negru din venele Hannei, care se încolăcea și se răsucea pe sub pielea ei. Atât de mic, încât nimeni nu-l putea vedea. Atât de veninos, încât nimeni nu-l putea opri. Nimeni în afară de creatorul său.

Totul părea acoperit de funingine. Sau de un fel de cenușă alburie. O briză ușoară aduse cu ea o grămadă de documente. El privi în jur. Stătea la marginea unei păduri. Mirosea a ars. În depărtare, vedea un loc de joacă părăsit. Peste tot erau hârtii – unele arse parțial, altele neatinse de foc. Traversă panta buruienoasă prin stânga terenului de joacă, ocoli o mică livadă și ajunse în fața unui turn înalt din beton. Era Kaknästornet, turnul televiziunii din Stockholm. Rampa de la intrare era plină de hârtii și de gunoaie. Ușile erau deschise și, dincolo de ele, era un întuneric profund. Traversă parcarea, trecând pe lângă câteva mașini avariate. Ajunse în cealaltă parte a pădurii unde, printre copaci, dădu de o cărare îngustă. În jurul lui, se lăsa întunericul. Poate că mirosul devenea mai puternic. Poate că pământul se acoperise cu mai multă cenușă. Cărarea șerpuitoare traversa un deal, iar el o urmă până pe povârniș. Mergea cu greu prin funingine; era de parcă ar fi mers prin zăpadă caldă.

Când ajunse în vârful dealului, se opri. Cartierul Gärdet se întindea în toate direcțiile. Vru să strige, dar nu reuși să scoată un sunet. Porțile iadului se deschiseră în fața lui. O mare nesfârșită de cadavre. Cretă albă. Grămezi de

trupuri neînsufleţite unele lângă altele. Printre morţi se aflau buldozere mari. Braţe şi picioare atârnau din benele lor imense, ca nişte păpuşi uzate din cârpă. Geamurile buldozerelor erau sparte; nu mai funcţionau. Dincolo de grămezile interminabile, ardea focul. Flăcările se întindeau spre cerul stacojiu, trimiţând în aer nori de cenuşă. Acesta era sfârşitul. Sfârşitul tuturor lucrurilor. Inevitabil şi irevocabil.

Pleoapele lui Mats Hagström tremurară uşor, iar degetele îi zvâcniră. Ea îi simţi mişcările mâinii şi îl mângâie uşor pe creştet.

– Linişteşte-te, dragul meu. Este doar un vis.

Îşi puse capul pe pieptul lui şi simţi materialul subţire al hainelor de spital pe buze.

– *Tu rêves, mon amour. Tu rêves.*[1]

Nisa, Franţa

La nouă şi jumătate, Eric trecu de terminalul pentru sosiri al aeroportului Nisa, cu geamantanul său negru în mână. Aerul înăbuşitor era calm şi plin de arome necunoscute. Făcu semn cu mâna către un taxi.

– *Negresco, s'il vous plaît*[2].

Cu greu ar fi putut găsi un loc mai prozaic în care să stea, însă acesta era singurul hotel la care se putea gândi. Când taxiul trecu de-a lungul Promenade des Anglais, îşi deschise telefonul. Avea două apeluri pierdute, ambele din partea colegilor din echipa Mind Surf de la KTH. Trebuiau să testeze sistemul, dar el nu-i contactase. După cum evoluaseră lucrurile, ar fi trebuit să fie fericiţi că rataseră testarea programului. Privi pe geam. La o sută de metri în larg, apa întunecată a mării se împreuna cu cerul creând un fundal

[1] Visezi, dragul meu. Visezi (n.tr.)

[2] La hotelul Negresco, vă rog (n.tr.)

întunecos și profund. Ca întotdeauna, promenada era plină de cupluri ieșite la plimbare, persoane care alergau, rolleri și vânzători. Peste umărul șoferului, putea vedea hotelul Negresco și cupola roz a acestuia, cu acoperișul turcoaz. Ce-i va spune lui Jens? Nu-l sunase din Frankfurt așa cum plănuise. Nu fusese în stare. Rămase îngândurat cu telefonul în mână până ce ajunse la hotel. Taxiul viră brusc la stânga și opri în fața intrării magnifice.

Fu întâmpinat de portar, care purta o pălărie înaltă și mănuși albe. Intră în holul decorat în stilul *belle époque*. Unsprezece minute mai târziu, stătea pe unul dintre scaunele rococo aurite, din camera mică de hotel, telefonându-i lui Jens. După cinci apeluri, acesta răspunse.

– Bună!

Jens răspunse agresiv ca întotdeauna, dar, de data aceasta, păru mai amenințător.

– Jens, sunt Eric.

– Iată-te! Începeam să mă îngrijorez. M-am gândit că te-ai îmbolnăvit și tu. Ai dormit bine?

Nu dormise încă. Somnul i se părea ceva din ce în ce mai abstract. Înghiți în sec.

– Sunt în Franța.

Urmă o tăcere lungă.

– Ești... în Franța? Ei bine, de ce nu? Glumești?

– Nu. Știu că mă vei urî pentru totdeauna, dar... sunt convins că Mona e sursa infecției Hannei. Am venit în Nisa ca să încerc să dau de omul lui Carl.

Fu din nou liniște. Eric continuă.

– Nimeni nu mă va crede și, cu atât mai mult, nu mă va ajuta, așa că trebuie să mă ocup personal de asta. Nu am de ales. Fie că stau în pat și mă uit în tavan, fie că stau la spital cu o cană de cafea proastă, e același lucru, nu rezolv nimic. O vom pierde. Știu asta. Trebuie să facem ceva.

– Și ce naiba ai să faci în Nisa?

Jens era nervos.

– Știu că nu am multe șanse. Dar plănuiesc să încerc să cumpăr informațiile care mă vor duce la persoana care a creat virusul.

– Și apoi?

– Apoi îl voi convinge să-mi dea un antivirus.

– Și pe urmă?

– Pe urmă am să-l administrez Hannei și lui Mats.

– Cum anume vei face să ajungă în corpul lor? Vor bea programul dintr-o ceașcă cu fluor? Sau poate-l vor lua cu apă?

– Nu. Îl vor lua la fel cum au luat virusul. Prin programul Mind Surf.

– Așadar vei veni la spitalul Karolinska și te vei chinui să le pui pe cap celor doi oameni aflați în comă o cască plină de fire?

Eric nu răspunse. În afara ferestrei pe jumătate deschise, muzica acordeonului se contopea cu zgomotul traficului grăbit.

– Eric, ascultă-mă cu atenție. Ești pe cale să-ți pierzi mințile. Povestea ta este de-a dreptul sărită de pe fix. De ce nu m-ai sunat înainte să pleci, ca să te pot opri?

– Tocmai ca să nu mă oprești.

– Trebuie să vii acasă. Cu siguranță nu o ajuți cu nimic pe Hanna dacă mănânci *foie gras* pe Riviera. Trebuie să fii aici, lângă ea. Revino-ți și întoarce-te acasă. Acum.

Eric se ridică și ieși în balcon.

– Ai dreptate. Totul este o prostie, iar eu sunt nebun. Dar nu vin acasă. Nu înainte de a încerca. Nu mă interesează să fiu sensibil. Tot ceea ce știu este că Hanna este pe moarte și că e vina mea. Va trebui să ai grijă de ea. Nu voi lipsi mult. De îndată ce obțin informațiile, iau primul avion spre casă. Apoi voi continua munca din Suedia.

– Calle știe despre asta? Cum ai făcut rost de datele de contact ale individului din Nisa?

– Le-am luat din notițele sale când nu era atent.

– Poftim? Îți dai seama că sabotezi știrea secolului?

– Nu mă pot abține. Dacă am dreptate, va trebui să scrie despre altceva. Abia atunci vom vorbi despre o știre dată dracului.

– Eric, pentru ultima oară. Aruncă-ți o oală cu apă rece pe față, uită-te în oglindă și dă-ți pumni – fă tot ce este nevoie ca să te trezești. Renunță la această nebunie și vino acasă!

Un avion cu lumini intermitente se lăsă în jos deasupra apei, în drumul său spre pista aflată mai în sud. Privi în jos strada lată, cu fluxul său constant de mașini și motociclete.

– O singură zi. E tot ce am nevoie. Îți promit că, indiferent de ce s-ar întâmpla, mâine-seară voi veni acasă.

– Și dacă se întâmplă ceva aici? Cu Hanna?

– De aceea ești acolo. Dacă nu ai fi fost cu ea, nu aș putea face ceea ce fac. Am încredere în tine mai mult decât în oricine altcineva din lumea asta. Te voi suna mâine la prânz.

– Eric, ce e cu tine? La naiba, trebuie să...

Închise telefonul și se uită la silueta reflectată de ușa de sticlă a balconului. Îl privea o figură palidă și, dincolo de trupul spectral, vedea traficul serii „curgând" pe Promenade des Anglais. Jens avea dreptate – era nebun. Fără îndoială. Își luă portofelul și desfăcu hârtia cu notițele de la întâlnirea de la sediul ziarului *Aftonbladet*. Înainte să sune, avu grijă ca numărul să nu poată fi identificat. Apoi formă primul număr pe care îl copiase.

– *Bienvenue à la police de Nice. Votre cas?*[1]

Eric închise, inspiră adânc și trecu la următorul număr de pe listă.

– *Le Trusted Bank of Israel est fermé pour aujourd'hui. Nous serons à nouveau ouvert demain, à dix heures.*[2]

Închise și se uită la telefon. Sunase la două dintre cele trei numere de pe hârtie fără să obțină vreun rezultat. Numerele de telefon erau singurele care-l puteau ajuta să continue. Dacă al treilea nu era bun, era terminat. Trebuia să se ducă acasă. Se uită la cele zece cifre. Va reuși sau nu?

Se schimonosi și formă ultimul număr. Un apel. Două. Trei apeluri.

---

[1] Ați sunat la poliția din Nisa. Care este cazul dumneavoastră?

[2] TBI este închisă astăzi. Vom redeschide mâine, la ora zece.

– *Vous êtes sur le répondeur de Cedric. Parlez après le bip sonore.*[1]

Gândi rapid.

– Mă numesc Eric Söderqvist și lucrez împreună cu Carl Öberg la ziarul *Aftonbladet.* Sunt cazat la hotelul Negresco, în camera 321. Sunați-mă de îndată ce primiți acest mesaj.

Tot ce putea face acum era să aștepte. Își dădu seama că nu mâncase nimic o zi întreagă și sună la room-service pentru a comanda un sandvici. Apoi se întinse pe-o parte în pat, cu hainele pe el. Era înțepenit și-l dureau toate. Și obosit – incredibil de obosit. Undeva afară, claxonă o mașină. Își scoase iPodul din buzunar și căută pe lista de înregistrări până ajunse la Albinoni. Se gândi la timpul petrecut cu Hanna în Nisa. Fusese un weekend neobișnuit de cald pentru luna octombrie. Înotaseră singuri lângă plaja stâncoasă și mâncaseră scoici la singura cafenea deschisă de pe plajă. Își aminti de noaptea în care ieșiseră într-un bar întunecat din orașul vechi, bând absint precum David și Catherine din *The Garden of Eden*[2] de Hemingway. Împlinea treizeci și cinci de ani. *La vie en rose.* Curând, adormi.

Balakot, Pakistan

La șaizeci de kilometri est de orașul Balakot, de-a lungul râului Kunhar și departe, printre munții inaccesibili din colțul nord-vestic al Pakistanului, peisajul accidentat se aplatiza formând un teren de două hectare, înconjurat de munți înalți cu suprafețe abrupte. În partea de sud-est se afla tabăra de antrenament militar Sohrab[3], numită astfel după celebrul războinic persan. Cu șaizeci de ani în urmă, tabăra fusese dezafectată de armată și, după cutremurul devastator din 2005,

[1] Ați apelat căsuța vocală a lui Cedric. Lăsați un mesaj după semnalul sonor.

[2] Grădina Raiului, roman postum, publicat în 1986 (n.red.)

[3] Personaj din poemul Șah-Name (Cartea regilor) de Firdousi, fiul războinicului Rostam (n.red.)

folosită pentru scurt timp drept centru de comunicare pentru eforturile de ajutorare. Cu toate acestea, în cele cinci luni de dinaintea cutremurului, sateliții de spionaj ai CIA înregistraseră activitate în zonă. Imaginile fuseseră salvate pe serverele CIA de la sediul din Langley, Virginia, dar nu se luase nicio măsură în această privință.

În această după-amiază umedă, dar caldă, doi bărbați ajunseră la tabăra Sohrab. Caii pe care veniseră erau supraîncărcați cu bagaje, iar ei erau îmbrăcați precum localnicii munteni. O ceață ușoară plutea deasupra terenului. Relieful special al acestui loc determinase adesea formarea ceții în zona dintre munți – un fenomen natural care era în avantajul taberei, deoarece împiedica monitorizarea din satelit.

Cei din tabără știau că vizitatorii nu erau din zonă. Deși nimeni nu-i cunoștea, știau de ce veniseră. Și toată lumea știa că trei dintre studenții din tabără fuseseră aleși pentru ei. Cei aleși și noii veniți se întâlniră în cea mai mare dintre barăci. Studenții – Ali Aksani, Syed Nuledi și Kashif Kareem Muhamma – stăteau pe podea, cu picioarele încrucișate. Erau îmbrăcați în alb și purtau pe cap bandane negre. Se înghesuiseră unul într-altul, cu capetele plecate. În fața lor, cei doi vizitatori stăteau pe scaune simple de lemn, de vorbă cu Tuan Malik, conducătorul suprem al taberei Sohrab. Vorbeau în șoaptă și, din când în când, Malik arăta spre cei trei oameni de pe podea. Pentru a masca mirosul venit din canalizare, fusese aprinsă tămâie, iar aerul era greoi și dulce.

La puțin timp după o oră, unul din vizitatori se ridică și se îndreptă spre studenți. Se lăsă pe vine și-i privi pe fiecare în parte timp îndelungat. Nu spuse nimic. Apoi dădu ușor din cap, aproape imperceptibil, se ridică și părăsi clădirea. Tuan Malik și celălalt vizitator se ridicară imediat și îl urmară. Oamenii de pe podea nu se mișcară. În afara barăcilor, Ahmad Waizy se duse la calul său și se urcă în șa. Privi în jur. Tabăra era goală. Studenții erau în dormitoare, studiind Coranul. Inhală aerul umed, care nu mai mirosea a canal și a tămâie. Aici, aerul mirosea a iarbă și a pământ reavăn. Locul era fertil și hrănitor. Era un loc bun pentru o școală. Tabăra

era aproape autonomă, ceea ce reducea necesitatea livrărilor care ar fi putut ridica semne de întrebare. Îi făcu semn urgent cu mâna ghidului, care încă stătea lângă zidul scund al barăcii, vorbind cu Tuan Malik. Avea să se întunece în curând. Desigur, ghidul îi promisese că-l va conduce înapoi în Balakot chiar și după lăsarea întunericului, dar el voia să plece cât mai curând posibil. În ciuda călătoriei dificile, Ahmad era mulțumit. Își găsise martirii.

Ahvaz, Iran

Nimeni nu va fi vreodată capabil să creeze un antivirus pentru Mona. Poate că „vreodată" era un cuvânt prea puternic; poate într-o sută de ani, vitezele procesoarelor și analiza virală vor fi atât de bune, încât până și codul Monei va putea fi spart. Dar cu tehnologia actuală, era imposibil dacă nu aveai deja soluția. Mona nu era un singur virus, ci, mai degrabă, era format din patruzeci de viruși diferiți; șirurile de coduri ale acestora se combinaseră într-o asemenea manieră, încât virușii evoluau și își schimbau structurile, care erau de fiecare dată altele. Descoperise un nou software care se putea reprograma în acest mod chiar și la sediul MIT. Tehnica era mai mult decât suficientă pentru a-i permite Monei să distrugă, fără probleme, orice sistem informatic. Dar el nu se oprise aici. Petrecuse mai multe luni în căutarea și identificarea erorilor necunoscute anterioare și a deficiențelor din cadrul sistemelor pe care Mona urma să le atace – erori despre care nici producătorii înșiși nu știau că există. Acest lucru transforma virusul Mona într-un virus „zero-day"[1], ceea ce însemna că putea să exploateze slăbiciunile necunoscute și defectele programelor pe care le infecta.

Samir știuse că ea va fi eficientă; dar, la fel ca Oppenheimer după prima bombă nucleară detonată, el încă admira pagubele cauzate de

[1] Virus de calculator necunoscut pentru care nu există încă un program de contracarare (n.tr.)

virus. Mona zguduise atât de puternic structura financiară a Israelului, încât nicio informație nu mai era credibilă. Treizeci la sută din informațiile esențiale dispăruseră, luate ostatice în spatele gratiilor impenetrabile ale Monei. Douăzeci la sută din tranzacțiile Israelului și din datele de rezervă fuseseră șterse. Informațiile rămase erau deja sau riscau să fie corupte. Virusul paralizase lumea occidentală. El însuși analiza cu greutate situația. Sume incredibile fuseseră anulate, iar noile caracteristici ale virusului erau prezentate constant de CNN și al-Jazeera. Mona începuse să afecteze și alte sisteme. Spitalele, sistemele de control al traficului și operatorii de telefonie mobilă raportau întreruperi ale serviciilor. Nu prevăzuse acest lucru. Deschisese cutia Pandorei și eliberase o forță care nu putea fi controlată.

Ceilalți membri ai grupului pregăteau următoarea etapă a operațiunii. Ahmad Waizy plecase să caute recruți. Arie al-Fattal era ocupat cu livrarea explozivilor. Potrivit planului original, ei ar fi trebuit să se afle deja în Gaza, dar călătoria le fusese întreruptă în ultimul moment. Sinon îl avertizase pe Ahmad că Mossadul știa adresa. În așteptarea noilor ordine, ei rămaseră în palatul lui Abdullah bin Aziz. Arie se supărase foarte tare. Era periculos să rămâi prea multă vreme într-un singur loc. Repeta acest lucru în fiecare dimineață, la micul dejun. Mai devreme sau mai târziu, un servitor sau altul îi va da de gol.

– Nu uitați că suntem cei mai căutați oameni din lume. Trebuie să fim mereu în mișcare.

Samir făcea orice altceva, în afară de a se mișca. Își petrecea cea mai mare parte a timpului în camera sa, în fața calculatorului. Lucra la partea a doua a capodoperei care era Mona: la antivirus, primul și ultimul inamic al Monei. Era la fel de atent cu antivirusul, pe cât fusese și cu virusul. Samir știa că erau puteri în cadrul grupării Hezbollah cărora nu le plăcea faptul că el trebuia să creeze un antivirus. Oricum, Israelul nu ar fi primit antidotul; era o simplă momeală. Dar el se hotărâse: dacă nu voiau să riște ca lumea să se prăbușească, aveau nevoie de un antivirus. Poate că Ahmad își dorea anarhie totală, dar nu acesta era scopul său. Va crea antivirusul. În plus, trebuia să lucreze ca să uite.

De vreme ce știa semnătura ascunsă a Monei, codul care o făcea invizibilă, urma să găsească fără mari probleme infecțiile. Odată făcut acest lucru, va folosi o tehnică de carantină holistică pentru a izola virusul, urmând ca apoi să identifice diferitele șiruri de caractere. De îndată ce va termina cu acest lucru, va trebui să creeze contramăsuri individuale pentru fiecare variantă a virusului.

Problema era că trebuia să-și păcălească propria creație mutantă – o creație care deja se putea să fi devenit mai sofisticată decât cunoștințele lui. Această muncă era mult mai dificilă de când își pierduse carnețelul. Se blestemă pentru neglijența comisă în Nisa.

Nisa, Franța

Îl trezi brusc țârâitul telefonului. Lumina din camera mică era slabă și simți miros de mâncare. Eric privi în jur, pe jumătate adormit. Se afla într-o cameră de hotel în... Nisa. Văzu o tavă pe măsuța rotundă de cafea. Cum ajunsese acolo? În mijlocul tăvii era așezat un capac din argint și lângă acesta se afla un ketchup, o sticlă de apă Evian, un pahar și o mică vază albă în care era o floare albastră. Probabil că-i aduseseră mâncarea fără să-l trezească. Acest gând îl tulbură. Telefonul sună iar. Cedric! Sări din pat și se împiedică de biroul de lângă ușa balconului.

– Alo!

Se auzi un zgomot puternic pe fir.

– Alo?

– Eric la telefon.

Își ținu respirația.

– Bună, Eric. Sunt Cedric Antoine. Am primit mesajul tău. Îmi pare rău că sun atât de târziu, dar abia am terminat lucrul. Pot să vin acum la hotel?

Eric se uită la ceas. Era 04.23.

– *Bien.* Ne vedem în hol. Cum te voi recunoaște?

Pentru o vreme, Cedric nu spuse nimic.

– C. nu ți-a spus nimic?

– Nu. Ce anume să-mi fi spus?

– Vei înțelege.

Apelul se termină. Eric își trecu o mână prin păr și-și adună gândurile. Apoi se duse la baie să urineze. Bărbatul din oglindă semăna cu el, dar era mai în vârstă cu cel puțin zece ani. Își clăti fața cu apă rece o bună bucată de timp. Ascuns sub capacul din argint era un sandvici rece și fad. Mâncă niște cartofi prăjiți care se aflau în jurul acestuia și luă cinci înghițituri mari de apă. Apoi își netezi hainele șifonate, își luă cheia și părăsi camera. Cu puțin noroc, Cedric nu-l sunase pe Carl Öberg la *Aftonbladet.* Ajunse în hol, unde nu mai era nimeni în afară de recepționerul din schimbul de noapte, din spatele biroului. Bărbatul îl privi sceptic.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Eric clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. Aștept pe cineva.

Se așeză pe una dintre canapelele pătrate și roșii din mijlocul holului. Lângă el, se afla un bust mare și alb, cu păr cârlionțat, care părea supărat. Sculptura era simbolul stării de spirit a hotelului. Locul acesta nu părea ospitalier. Se gândi la Cedric. De ce presupusese acesta că Öberg i l-ar fi descris? Arăta neobișnuit? Nu-și putea imagina despre ce anume ar putea fi vorba.

Între timp, apăru un alt recepționer, care începu să așeze ziarele de dimineață pe biroul de la recepție. Eric citi câteva titluri; toate păreau să trateze problema crizei financiare și a virușilor de calculator. Avea o ușoară durere de cap. După aproximativ o jumătate de oră, o femeie înaltă și blondă intră prin ușile de sticlă, care se deschideau în stradă. Avea o conformație solidă și purta pantaloni strâmți din piele, pantofi cu tocuri foarte înalte, ascuțite și un top roșu mulat. Avea unghiile date cu ojă neagră. Bărbații din spatele biroului se priviră reciproc și ieșiră în întâmpinarea ei. Femeia văzu ceea ce urma să se întâmple și se uită prin hol. Îl zări pe Eric și zâmbi întrebător.

– Eric?

Era vocea unui bărbat. Eric rămase pe canapea, cu gura întredeschisă.

– Eric! *C'est moi*[1], Cedric!

Bărbații în uniforme verzi și mănuși negre îl priviră pe Eric șocați și, deopotrivă, dezgustați. Cel mai în vârstă își drese glasul.

– Cunoașteți această... această persoană?

Eric se ridică și confirmă, dând din cap.

– Da. Desigur. Este partenera mea.

Cedric zâmbi fericit și se uită curajos spre bărbații în uniformă.

Aceștia ezitară. Cel mai tânăr îl privi pe furiș pe cel mai în vârstă, care clătină din cap, se întoarse spre Cedric și gesticulă teatral.

– *Bienvenue à Negresco.*[2]

Cedric trecu pe lângă el cu nasul pe sus, dar Eric îl prinse din urmă după doar câțiva pași și-l trase înapoi spre ușă.

– Am nevoie de aer. Hai să mergem pe plajă.

Cedric spuse ceva în franceză ce Eric nu înțelese, dar îl urmă fără să se împotrivească. Soarele încălzise deja aerul dimineții, iar marea strălucea ademenitor. Promenada era aproape pustie, așa că traversară strada fără să aștepte lumina verde a semaforului. În fața zidului scund care se întindea de-a lungul plajei, găsiră o bancă albă, de unde aveau o vedere excelentă asupra golfului. Cedric se așeză și scoase un pachet de țigări dintr-o poșetă verde și uzată. Își aprinse una cu o brichetă Bic simplă și trase un fum adânc.

– Ce mai face C.?

Eric răspunse privind marea verde-albăstrie.

– E bine.

Din colțul ochiului, îl văzu pe Cedric studiindu-l.

– De unde îl cunoști pe C.?

Poate că vocea lui indica o oarecare gelozie. Întoarse capul și dădu ochii cu Cedric. Era puțin mai în vârstă decât crezuse Eric la început. Mai obosit. Avea mâinile ridate, degete înguste și unghii crăpate. Se dăduse neglijent cu ojă.

---

[1] Eu sunt (n.tr.)

[2] Bine ați venit la hotelul Negresco (n.tr.)

– Cred că sunt un fel de curier. Alerg încercând să-mi găsesc locul printre toți reporterii faimoși. Carl m-a trimis aici să aflu mai multe despre teroriști.

Cedric trase adânc un alt fum.

– Aș putea spune că nu erai pregătit să mă întâlnești. C. nu ți-a spus nimic – nimic despre mine?

Eric privi iar înainte. În depărtare înota un om. Capul i se legăna printre valuri ca o geamandură.

– A spus că ești un prieten, o persoană de încredere.

Cedric cântări cuvintele lui Eric.

– Am fost împreună aproape șase luni. Eram altfel atunci. Nu ca acum. Nu atât de disperat.

Râse brusc. Râsul lui era clar și nervos.

– Pe atunci încă aveam demnitate.

Traficul se aglomeră în spatele băncii din parc, iar promenada începu să prindă viață. Cedric aruncă mucul de țigară peste zid.

– Vezi tu, eu locuiesc departe de aici. La mai mult de o oră și jumătate de mers cu autobuzul, sus, prin munți.

Eric dădu din cap, întrebându-se de ce-i spunea Cedric așa ceva. Cu siguranță nu intenționa să-i ceară să doarmă în același pat cu el, la hotel.

Cedric își aprinse altă țigară, iar Eric își încercă norocul.

– Vreau să-l contactez pe polițistul tău chiar acum. Dacă îmi va spune lucruri importante, îi voi plăti o sumă mare de bani.

Cedric dădu din cap.

– Chiar are nevoie de bani. Bietul nenorocit. Se pare că și-a pierdut toți banii la pariuri. Soția lui nu bănuiește nimic.

– Ce fel de informații are?

– Nu știu. Spune că a găsit ceva în timpul raidului din apartament. Ceva foarte valoros. Dar este îngrozit că i se va afla numele. Este vorba despre dovezi, așa că înțeleg de ce este stresat.

– Vreau să mă întâlnesc cu el cât mai curând posibil.

Cedric trase fermoarul poșetei și se ridică.

– Trebuie să plec. Autobuzul nu trece prea des. Rămâi la hotel și răspunde când te sună.

Câțiva trecători se uitară lung la Cedric. Eric îi puse o mână pe umăr.

– Nu ai idee cât de mult înseamnă pentru mine. Cât vrei pentru ajutorul dat?

Cedric păru jignit.

– Salută-l pe C. din partea mea. Și să răspunzi când va suna telefonul.

Apoi se aplecă și-l îmbrățișă prietenos.

– Ai grijă de tine. Pari nefericit.

Se întoarse și, în ciuda tocurilor înalte, se îndreptă cu vioiciune spre trecerea de pietoni. Eric se așeză greoi pe bancă. Îl urmări cu privirea pe bărbatul-femeie cu părul blond, până când acesta se pierdu în traficul de dimineață. Eric se întoarse către mare. Capul negru intra și ieșea din valuri, în depărtare. Cedric avea dreptate. Era nefericit.

Când Eric ajunse înapoi în camera de hotel, patul fusese făcut, iar tava lipsea. Era șapte și jumătate. Deschise larg ușa balconului și trase la o parte perdelele de la ferestrele mari. Aerul mirosea a mare, chiar și aici sus. Se duse la baie, făcu un duș lung și apoi își trase pe el o pereche de pantaloni largi din pânză și un tricou polo alb. Se așeză desculț la birou. Avea telefonul la îndemână; mai avea speranțe. Tot ce trebuia să facă acum era să aștepte. Oare să-l sune pe Jens? Din lașitate sau din cauza instinctului de conservare, se abținu.

Deschise laptopul Hannei. Pe desktop erau mai multe dosare, dintre care unul era numit „Fotografii". Intră încet într-o lume a amintirilor și se opri la o fotografie a ei, făcută de aproape, în Åre. Cu pălăria roz, cu părul împletit și cu ochelarii albi de schi atârnați de gât, privea fermă spre aparatul de fotografiat. Ochii ei erau atât de vii încât vru să-i atingă chipul, dar vârfurile degetelor atinseră numai suprafața plată a ecranului. Din păcate, imaginea nu era una reală. Nu se afla în Åre, într-o cabană mică de munte. Era în comă la spitalul Karolinska. Privi frustrat telefonul care nu suna.

Apoi reveni la laptop. Poate că TBI avea informații noi despre Mona. Găsi rețeaua wireless și se conectă la internet, dar când încercă să deschidă rețeaua internă a TBI, primi un mesaj prin care i se cerea să se autentifice. Se încruntă. Apoi își aminti de buzunărașul din geanta de laptop a Hannei. Când se ridică, își luă și o pungă de nuci glazurate cu ciocolată și o bere din minibar. Se logă repede la rețeaua TBI folosind datele de autentificare ale Hannei și găsi câteva fișiere interesante. Existau noi versiuni ale programului *Mona Tza'yad,* însă acestea nu puteau decât să găsească virusul. Nimic de acolo nu-l putea opri. În documente, un nume se repeta: Isaac Berns. Eric știa cine era – directorul internațional al departamentului IT din cadrul TBI. Berns părea să fie responsabil de tot ce avea legătură cu criza de la bancă. Eric privi ecranul care pâlpâia. Deschise berea și luă o înghițitură mare. Ce-ar fi dacă ar reuși să intre în calculatorul lui Isaac Berns? Probabil că doar așa ar afla ce se întâmpla cu adevărat. Dar nivelul de acces al directorului IT era complet diferit de cel al Hannei. Mai luă o înghițitură de bere. Ar putea să-i spargă parola? Lăsă cutia din mână și începu să lucreze la sistemul de securitate.

Îi luă o oră și jumătate să găsească un punct slab în firewall. Ceasul de pe ecran indica zece și un sfert. Telefonul nu sunase încă. În fața lui se afla imaginea suprafeței de lucru a calculatorului lui Isaac Berns. Începu să caute fișiere și documente cu informații despre Mona, dar mergea greu. Multe dintre materiale erau scrise în ebraică și trebuia să folosească un program de traducere.

Tel Aviv, Israel

La ora 10.22, alarma declanșată de penetrarea sistemului se activase la TBI. Nouă minute mai târziu, unitatea de informații radio 8200 fusese adusă la fața locului. Jacob Nachman coborâse de la biroul său și stătea acum lângă un tânăr expert în calculatoare.

– Cum merge?

– Nu am terminat încă, așa că trebuie să sperăm că el nu se va deconecta. Mai am nevoie de câteva minute. Dar știm că este vorba despre cineva cu nivel trei de acces de securitate, care a găsit o modalitate de a se reclasifica drept nivel unu. Intrusul folosește acum această cale de acces pentru a căuta prin fișierele personale ale lui Isaac Berns.

Jacob deveni nerăbdător.

– Mi-ai spus asta deja. Zi-mi ceva nou. Nu putem vedea cine este folosindu-ne de datele introduse în momentul conectării?

– Din păcate, informațiile privind identificarea acestuia sunt corupte. Acum urmăresc adresele IP în ordine inversă.

– Și?

Tânărul verifică.

– Intruziunea s-a produs dintr-o rețea franceză.

– De unde anume?

– Semnalul vine de la un furnizor din Lyon, însă nu de acolo a fost accesată rețeaua.

Jacob își scoase telefonul mobil. Tânărul se apropie mai mult de ecran.

– Nisa! Intruziunea s-a produs din Nisa.

– De unde anume?

– Se pare că semnalul emis vine de la una dintre rețelele wireless ale hotelurilor. Sau poate dintr-un restaurant. Trebuie să verific în registrul național. Mai dați-mi câteva minute.

Jacob începuse deja să scrie un e-mail pe telefon. Înainte de a termina de scris jumătate din e-mail, tânărul lovi zgomotos cu mâna marginea biroului.

– Da!

Jacob îl privi întrebător.

– Am urmărit traseul intruziunii, până la sursă.

– Și?

– Hotelul Negresco.

Jacob îl bătu pe umăr.

– Impresionant. Bine lucrat.

El șterse e-mailul și, în schimb, formă numărul lui David Yassur, la Mossad. Când începu să sune, observă că tânărul îl privea triumfător.

– Mai ai ceva?

– E în camera 321.

Jacob îl privi surprins, în timp ce îl suna pe David.

Nisa, Franța

Eric descărca o serie de documente care păreau să aibă legătură cu Mona din calculatorul lui Isaac Berns. Era evident că virusul produsese deja multe daune și, într-o scrisoare internă adresată directorului băncii, Berns spunea că se teme de viitoarele atacuri. De asemenea, Eric găsi două e-mailuri primite de Berns de la o așa-zisă Unitate 8200. În primul e-mail erau descrise probele care fuseseră găsite în timpul raidului din apartamentul teroriștilor. În celălalt, apăreau numele celor doi teroriști. Cel care fusese omorât în timpul raidului era Melah as-Dullah – un nume pe care Eric îl recunoscu mulțumită lui Carl Öberg. Celălalt, care reușise să scape, se numea Samir Mustaf. Unitatea 8200 făcuse legătura dintre Melah și o organizație numită Jihad al-Binna, care era controlată de Hezbollah și care lucra pentru reconstruirea Libanului. Telefonul mobil sună. Eric se uită la ecran. Simți iar că are un nod în stomac.

– Bună, Jens.

– Eric, spune-mi că ești în drum spre casă.

– Sunt în drum spre casă.

– Slavă cerului! Nu am dormit toată noaptea și mi-ar prinde bine o pauză. Starea Hannei este stabilă, dar am observat că medicii sunt îngrijorați. Trebuie să te întorci.

Telefonul hotelului sună. Eric privi cu disperare lumina intermitentă a telefonului.

– Când aterizezi în Stockholm? continuă Jens.

– Te sun eu înapoi.

– Nu, așteaptă. Eu…

Eric închise și apucă receptorul maro al telefonului din cameră.

– Alo!

La celălalt capăt al firului nu se auzi nimic. Oare pierduse apelul?

– Alo!

Din nou tăcere. Apoi, o voce joasă.

– Domnul Söderqvist?

– Da. Sunt Eric Söderqvist?

– Vrei să cumperi informații. Corect?

– Da. Ce fel de informații ai?

– Un carnețel.

– Un ce?

– Un carnețel care a fost confiscat din apartamentul de pe strada Maréchal Foch.

– Ce conține?

– A aparținut teroriștilor. Toate paginile sunt pline.

Poate conținea un număr de telefon, o adresă, ceva care să-l ajute în continuare.

– Pline cu ce?

– Cu coduri. Notițele sunt foarte amănunțite. Pagină după pagină.

– Altceva?

– Am promis că fac rost de fotografii. Și așa am făcut.

– Fotografii cu amândoi?

– Una cu Melah as-Dullah, pe care am luat-o noi și una cu Samir Mustaf, pe care am primit-o la secție.

Telefonul mobil sună din nou. Era Jens. Eric se strâmbă și respinse apelul.

– Cât vrei?

– Cincizeci de mii de euro.

Jumătate de milion de coroane! Cum naiba să facă rost de atât de mulți bani? Dacă acel carnețel era inutil? Desigur, avea banii

pentru Mind Surf, dar nu erau chiar ai lui; erau ai lui Mats Hagström. Pe de altă parte, ar fi în interesul lui Mats ca el să pună mâna pe un antivirus. Dar jumătate de milion?

– Douăzeci și cinci de mii.

Tăcere. Își putea auzi tâmplele zvâcnind.

– Pot coborî prețul până la patruzeci de mii, dar aceasta este cea mai bună ofertă a mea. Altminteri, îl voi vinde unui ziar.

– Îți dau treizeci de mii.

Clic. Bărbatul închisese. Eric rămase cu receptorul în mână, șocat. Ce-a făcut? Tocmai pierduse cea mai importantă persoană din lume. Se așeză pe pat și se uită lung la telefonul maro. Poate că era doar o strategie de negociere. Poate că bărbatul va suna din nou, curând, cu o nouă ofertă. După douăzeci de minute, își dădu seama că omul nu va mai suna. Ce naiba va face? Cedric Antoine! Cedric trebuia să-l ajute. Putea să dea de el și să-l convingă să mai negocieze.

Formă numărul lui Cedric, dar nu răspunse nimeni. Dacă acesta vorbise cu Carl? În acest caz, nu-l va ajuta niciodată. Dar dacă Eric i-ar spune adevărul? Cum îl va găsi pe Cedric? Tot ce știa era că locuia la câteva ore distanță, în munți. Dar unde? În Grasse? În Vence? Cum se numeau Paginile Albe franceze? Se zăpăcise. Camera i se părea apăsătoare, ca o mică celulă de închisoare, fără aer. Trebuia să iasă. Eric își luă telefonul și părăsi camera. Când ajunse în holul plin de forfotă, își aminti cum, mai devreme în aceeași zi, îl așteptase pe Cedric pe canapeaua roșie. Cum de putuse să încurce atât de mult lucrurile? Nu mai avea niciun motiv pentru care să rămână în Nisa. Văzu unul din recepționerii de dimineață privindu-l lung, fără să-și mascheze dezgustul. La dracu', nu-i păsa dacă tot hotelul îl considera un pervers. Singurul lucru care conta era să dea de informator. Tot ce își dorea era un mic miracol.

Când Eric ajunse în dreptul ușilor din sticlă, îl văzu pe recepționer făcându-i cu mâna. Oftă și merse către biroul lui. Nu avea chef să i se țină predică despre codul etic al hotelului.

Fără să-l salute, recepționerul îi spuse:

– Domnule, aveți un mesaj.

Îi dădu un plic alb, pe care era imprimat logoul auriu al hotelului Negresco. Apoi, cu un zâmbet disprețuitor, adăugă:

– Poate că e din partea doamnei încântătoare cu care vă întâlniți.

Eric luă scrisoarea fără să spună un cuvânt și se întoarse pe canapeaua roșie, așezându-se lângă o femeie grasă, care se uita la niște fotografii pe un aparat digital. Rupse plicul. Scris pe hârtia hotelului se afla un mesaj scurt:

35 000 DE EURO. TRIMITE MESAJ LA 04 93 84 42 99 PENTRU INSTRUCȚIUNI LEGATE DE CONT.

Citi textul încă o dată. Se simți ușurat – intrase din nou în joc. Cumva, știa că acesta era momentul crucial. La urma urmei, nu-l presase prea mult. În schimb, scăzuse prețul și acum era totul sau nimic. Luă telefonul și trimise un mesaj fără text la numărul care-i fusese dat. Apoi încremeni cu telefonul în față, ca și când acesta ar fi fost biletul spre paradis. Poate chiar era. Telefonul vibră și pe ecran apăru un text:

NUMĂRUL CONTULUI ELVEȚIAN 0AI02450260I, IBAN CH78 0055 40AI 0245 0260 I. CONFIRMAȚI CODUL PRIN MESAJ ASAP[1]

Se ridică atât de repede, încât femeia cea grasă își scăpă aparatul de fotografiat. Neluând în seamă înjurăturile ei în germană, ieși în fugă prin ușile mari de sticlă. Mai obținuse și înainte cecuri la purtător în Nisa și știa la care bancă să meargă, deși rămânea de văzut dacă îl puteau ajuta să scoată 35 000 de euro din contul său de afaceri suedez și să-i transfere în contul unei persoane necunoscute din Elveția. Alergă de-a lungul falezei și se opri în Avenue de

[1] ASAP, prescurtare de la *as soon as possible* (în engleză), însemnând „cât mai curând posibil" (n.tr.)

Verdun. Și dacă era tras pe sfoară? Era pe punctul de a trimite o avere unei persoane pe care n-o întâlnise niciodată. Ce ar fi spus Jens? Sau, mai rău – Hanna? Dar era disperat și oamenii disperați fac lucruri disperate.

Pe alee erau mulți oameni, iar el își croi drum cu coatele printre japonezi și familii cu copii mici. În ciuda disperării sale simțea, de asemenea, și o bucurie. Acesta era punctul culminant. Banii erau doar bani, iar carnețelul se putea dovedi a fi de neprețuit. La fel ca și fotografia teroristului rămas în viață. Ocoli o femeie care avea probleme cu scuterul și călcă pe materialul negru al tarabei unui vânzător de pe stradă. Bărbatul, care stătea pe brânci, privi mânios în sus, dar Eric trecuse deja de el și alerga pe îngusta Rue Paradis.

Când ajunse pe aglomerata Rue de la Liberté, ezită. Banca era pe partea stângă sau pe partea dreaptă? Încercă să găsească semnul alb cu verde al BNP Paribas, dar nu văzu decât locuri unde se servea înghețată și buticuri cu îmbrăcăminte. Strada era plină ochi cu turiști. Riscă și o luă la dreapta, intrând în fluxul care se îndrepta spre nord. Ajunse la Galeriile Lafayette și privi din nou în jur. Mersese în direcția greșită? Când vru să se întoarcă, văzu semnul la câteva sute de metri, în direcția mării. Traversă strada și intră gâfâind în banca în care era pornit aerul condiționat. Unul din cele două ghișee era deschis, iar la rând se aflau trei persoane. Nu erau numere de ordine. Se așeză la capătul rândului și își scoase telefonul. Avea două apeluri pierdute – unul de la Jens și unul de la *Aftonbladet*. Probabil că era Carl, care trebuie să fi vorbit cu Cedric. Se gândi să-l sune pe Jens, dar, spre ușurarea lui, văzu pe perete un semn cu un telefon mobil barat cu o linie. În schimb, scrise un mesaj scurt, în care-i spuse că prinsese o pistă și în care-i promitea că-l va suna după-amiază. Odată ce trimise textul, se simți neputincios. Bucuria dispăruse. Nu va reuși. Căută ieșirea cu privirea. Apoi îi veni rândul și un bărbat mai în vârstă cu ochelari cu ramă din corn și cu o privire ascuțită îi zâmbi rece.

– *Que puis-je faire pour vous?*[1]

[1] Cu ce vă pot ajuta?

Înghiți și caută mesajul cu numărul contului elvețian.

– Aș vrea să transfer 35 000 de euro dintr-un cont suedez într-un cont din Elveția. Este posibil?

Bărbatul cu un rid în formă de „V" între ochi îl privi o clipă.

– Contul din Suedia este pe numele dumneavoastră?

– Nu.

– Sunteți titularul contului din Elveția?

– Nu. Nu știu numele titularului.

Ridul în formă de „V" se adânci.

– Doriți să transferați 35 000 de euro dintr-un cont din Suedia care nu este al dumneavoastră într-un cont din Elveția al cărui titular nu-l cunoașteți?

Eric continuă să zâmbească și confirmă dând din cap. Bărbatul oftă.

– Așteptați aici. Trebuie să discut cu șeful meu.

Tel Aviv, Israel

Aparent, piciorul directorului Mossadului era mai bine. Meir Pardo îi sugerase să iasă la o plimbare pe Shlomo Lahat, de-a lungul portului. Era înnorat, dar cald, iar valurile mării erau înalte. Bărcile din port se clătinau violent și nu erau foarte mulți oameni pe faleză. David Yassur mergea cu mâinile în buzunarele hainei sport subțiri. Meir se uita la pozele pe care le primise de la el și se opri la una în care era înfățișat un portret alb-negru. Studie chipul din imagine.

– Vorbește-mi despre Eric Söderqvist.

– Are treizeci și nouă de ani. E profesor de cercetare la Institutul Tehnic Regal KTH din Stockholm, specializat în BCI, Interfața Creier Computer, care implică…

– Știu ce implică. E bun în ceea ce face?

– Dacă informațiile pe care le-am primit sunt corecte, tocmai și-a asigurat finanțarea – dintr-un fond extern de investiții.

– Din ce țară provine fondul?

– Din Suedia.

– Și este căsători cu o evreică?

– Da. Hanna Söderqvist, născută Schultz. Este foarte activă în congregație. Cuplul vizitează Israelul de câteva ori pe an.

– Și ea lucrează pentru TBI?

– Ca director IT. Este una dintre primele persoane care a găsit virusul Mona.

– Ce poți să-mi spui despre ea?

– E de aceeași vârstă cu Söderqvist. S-au cunoscut la Universitatea din Stockholm. Bunicii din partea mamei sunt din Polonia, supraviețuitori din Treblinka[1]. Bunica ei, Eva Schultz, a murit anul trecut, la optzeci și șapte de ani. Bunicul ei, Lev Schultz, are optzeci și nouă de ani și trăiește într-un azil de bătrâni din Stockholm. Suferă de demență. Hanna are o soră mai tânără, Judith Schultz. Surorile au crescut într-un mediu familial în care fuseseră asimilate, dar, recent, Hanna a început să-și folosească numele de fată și a devenit mai interesată de tradițiile evreilor.

– Și acum este bolnavă?

– S-a îmbolnăvit la două zile după ce virusul Mona a fost descoperit în sistemul suedez.

– Și acum soțul ei e în Nisa. Se folosește de codul ei de acces și intră ilegal în calculatorul lui Isaac Berns – Berns este șeful soției lui. Și caută informații despre Mona?

David încuviință dând din cap și privi spre digurile mari, unde apa era aruncată la câțiva metri în aer. Știa că era mai bine să-l lase pe Meir să gestioneze aceste informații în liniște și pace. Lui David îi era foame; de obicei, mânca înainte de a se întâlni cu șeful său. Meir îi dădu pozele înapoi, își scoase pipa și trase gânditor din ea,

[1] Lagăr de exterminare construit de Germania nazistă în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n.tr.)

fără să o aprindă. După o clipă, își scoase pipa din gură și clătină din cap.

– Ciudată poveste. Ceva nu se leagă. Dar așa se întâmplă uneori. Viața nu este o linie dreaptă.

David nu spuse nimic. Meir zâmbi către un copilaș care alerga după un câine cafeniu.

– Așadar, ce propuneți?

– Să-l aducem aici. Vreau să știu cine este, ce face și cu cine. Meir dădu din cap și David continuă.

– De obicei avem trei oameni în Paris, dar acum se află într-o misiune care nu ar trebui să fie anulată, în Hamburg. Nu cred că ar trebui să implicăm autoritățile franceze, pentru că nu putem risca să comitem vreo greșeală. Francezii au lăsat deja un om să scape în Nisa. În primul rând, aceasta este o problemă israeliană. Sigur, lumea pierde bani, dar pentru noi este vorba de supraviețuire. Trebuie să ne ocupăm de acest lucru folosindu-ne de resurse proprii. Dacă îi vom informa pe cei din serviciul de securitate, nu vor face decât să ne încurce.

– Ești conștient de faptul că el este cetățean suedez? Și că singurul lucru pe care l-a făcut a fost să treacă de sistemul de securitate al TBI?

– Sunt de acord că s-ar putea să existe o serie de explicații pentru această intruziune. Dar de ce acum? Și de ce, dintre toate locurile din lume, el se află în Nisa? Sunt pregătit să-mi asum riscul. Va trebui să ne purtăm cu mănuși în această primă etapă.

– Și dacă se va dovedi că se află în legătură cu Hezbollah?

– Va trebui să intervenim în sistem. Un accident rutier sau un jaf obișnuit – nimic care să atragă atenția autorităților suedeze. Puteți aranja ca Ben Shavit să ne dea acceptul pentru eliminarea lui Eric Söderqvist. Și vom aduce un membru al Unității 101 în echipa noastră. Rachel Papo nu face deja parte din echipa care o vânează pe Mona?

Meir chicoti.

– Prietene, toată lumea ia parte la această vânătoare.

Ajunseră la hotelul Alexander, în cartierul-port. Meir dădu din cap pentru a anunța gărzile de corp că urmau să se întoarcă. Se uită la David.

– Vrei să-l aduci aici?

David clătină din cap.

– Aș prefera să rămână în Nisa. Rachel este obișnuită să lucreze cu ceea ce există deja, nu? Asta dacă e într-adevăr persoana potrivită pentru această sarcină. Cu siguranță nu vrem ca întâmplarea din Dubai să se repete.

Merseră o vreme fără să spună nimic. Meir se gândea la Rachel. David se gândea la mâncare.

– Ce știi despre ea?

– Nu prea multe. Am citit rapoartele generale și am auzit că e inteligentă.

– Îți voi spune ceva despre Rachel. Ea... Eu țin la ea ca și când ar fi propria fiică. Nu am petrecut atât de mult împreună, dar are ceva care-mi trezește instinctele paterne.

David fu surprins. Probabil că acesta era cel mai personal lucru pe care i-l spusese șeful său. Vreodată. Meir nu avea copii. Ce o făcea pe Rachel atât de specială? Cu siguranță ar fi putut să-i fie fiică, luând în considerare vârsta. Dar ea era un călău. Meir îi citi gândurile.

– A avut o copilărie a dracului de grea. I s-a întâmplat tot ce putea fi mai rău. Este evreică, familia ei a fugit în Maroc. A crescut într-o tabără pentru refugiați în afara orașului Sderot. Părinții ei au murit de tineri. Ea și sora ei au fost crescute de mătușa lor. Bărbatul familiei s-a dovedit a fi un sadic nenorocit. Nu vreau să insist asupra acestui fapt, dar este de mirare că a reușit să scape. Sora ei nu și-a mai revenit niciodată. Rachel s-a descurcat în felul ei, dar și ea a fost rănită. Când am auzit de ea prima dată, abia împlinise douăzeci de ani și dusese deja la bun sfârșit o serie de sarcini care l-ar fi făcut să pălească și pe cel mai călit ofițer Sayeret Matkal[1]. După aceea, a adunat o groază de alte misiuni. Călca pe cuiburile de viespi, unul după altul. Este una dintre puținii agenți care au reușit

[1] Unitate specială a Forțelor de Apărare Israeliene (n.tr.)

să se infiltreze în al-Qaeda și să trăiască pentru a vorbi despre aceasta. Numele ei a apărut de nenumărate ori în rapoartele de teren. I-am studiat profilul și am descoperit că are înclinație pentru limbile străine; printre altele, vorbește perfect limba arabă. Când am înființat Unitatea 101, a fost printre primii noștri recruți. La început, unitatea s-a aflat sub conducerea mea, ceea ce mi-a permis să petrec ceva timp cu ea; încă îi urmăresc activitatea. Muncește mult, iar șeful ei este mulțumit. Dar este o persoană dificilă – este greu să o citești. Psihologul a dat de înțeles că sarcinile pe care și le alege reflectă dorința morții.

Meir oftă.

– Am ajuns cu ea la urgențe de două ori din cauza vătămărilor pe care și le provocase singură. O dată era în stare de inconștiență din cauza consumului excesiv de alcool, altă dată, din cauza pastilelor. Și, ca și când nu ar fi fost de ajuns, înainte de asta, a dispărut.

– A dispărut?

– Da. Fără niciun cuvânt. A plecat. Timp de câteva săptămâni nu am știut unde se afla.

David îl privi surprins.

– Noi nu știam unde era? Mossadul?

– Da. Dar, într-o dimineață, stătea pe capota mașinii mele; nu mi-a spus nimic despre locul în care dispăruse.

– Se pare că este periculoasă și instabilă. Cum de i s-a permis să rămână?

– Răspunsul este simplu: nu a dat greș niciodată. Nici măcar o dată de când o cunosc. De aceea este unică în organizația noastră. Desigur, operațiunea din Dubai nu a fost perfectă. Și, mai devreme sau mai târziu, problemele ei psihologice vor încurca lucrurile. E în viață datorită norocului; ca mai toți dintre noi, de altfel.

David nu răspunse. Meir continuă, cu mai multă forță, de parcă ar fi vrut brusc să schimbe subiectul.

– În orice caz, am decis că Rachel ar trebui să fie promovată și să îndeplinească sarcini mai potrivite aptitudinilor ei în cadrul departamentului de informații. Știe o groază de lucruri și are o

minte ascuțită. Vom vedea dacă va reuși. Nu a fost foarte încântată de această schimbare, dar vreau să încerce un rol nou.

Se apropiară de o coloană de BMW-uri negre din preajma hotelului Diplomat; gărzile de corp se alăturară colegilor din jurul mașinilor. O femeie într-un costum gri și strâmt, cu ochelari de soare și cu părul prins în coc, se îndrepta spre ei. Când ajunse în dreptul lor, făcu un semn cu capul spre David și-i dădu lui Meir un telefon mobil. El îl luă, ascultă încruntat, mormăind *ken*[1] când și când.

Apoi se întoarse către David, care se rezema de zidul dinspre plajă.

– Era Ben Shavit. Trece prin momente groaznice. Rabinatul îi vrea capul. Lor nu le-a plăcut niciodată gândirea lui liberală și acum întreaga mișcare ortodoxă și naționalistă vrea să-l facă bucăți. Virusul este pedeapsa lui Dumnezeu și totul se întâmplă din vina lui Ben. Ar trebui să fie în Knesset să țină proștii sub control, dar, în schimb, trebuie să meargă la Washington. Bietul nefericit. Și nu știe nimic despre IT.

– Nu poate să trimită pe altcineva?

– Nu. Se pare că invitația îi este adresată în mod special. Presupun că vor să arate că lumea liberă luptă umăr la umăr pentru a rezolva această criză.

– Cum îl putem ajuta?

Meir abia zâmbi.

– Oferindu-i-l pe Samir Mustaf.

David dădu ferm din cap.

– Am găsit o sută de indicii care ne-au condus în direcții diferite și am apelat la toate resursele noastre pentru a-l găsi. Am primit un pont foarte credibil, și anume că grupul său s-ar putea afla într-o fabrică de bere închisă din orașul Gaza. Am ținut locul sub observație, dar nu a apărut nimeni. Fie a fost încă o pistă falsă, fie cineva îi avertizase.

Meir își băgă mâinile în buzunarele hainei.

– Ben a cerut un raport actualizat al situației.

David se uită la un om care înălța un zmeu pe plajă. Era un vânt puternic, iar uriașul zmeu zbura înainte și înapoi în cercuri mici.

[1] Da, în ebraică (n.red.)

– Voi întocmi un raport de îndată ce mă voi întoarce la birou.

Și Meir privi zmeul. Apoi clătină din cap.

– Nu cred că ar trebui să-l aducem încă pe suedez. Sunt prea multe lucruri pe care nu le cunoaștem. Ar fi mai bine să vedem ce are de gând, fără să fie influențat din exterior. Dacă ni se vor confirma suspiciunile, vom pune lacătul la cușcă.

– Depinde de tine. Am găsit unul dintre foștii noștri agenți la consulatul din Paris. Este în drum spre Nisa ca să preia supravegherea suedezului.

Meir își ridică gulerul hainei, încă stând cu ochii spre mare.

– Aduceți-o pe Rachel în echipă. Dar nu uitați că e pe cale să fie retrasă din Unitatea 101.

David dădu scurt din cap.

– O voi informa în această după-amiază, după ce-i voi scrie raportul lui Ben. Ce să-i spun despre Eric Söderqvist?

Meir se îndreptă spre coloană și ușa din spate a mașinii din mijloc se deschise imediat. Urcând, se aplecă și-l privi pe David.

– Nimic.

Portiera se închise și mașina ieși în trafic, urmată îndeaproape de alte trei mașini. David rămase pe gânduri lângă mașina lui. Apoi se întoarse spre șofer.

– La întoarcere, să opriți la McDonald's.

Bărbatul dădu din cap și închise portiera după el. Ieșiră încet din parcare și merseră de-a lungul plajei, spre centrul orașului. David se uită la chipul profesorului Söderqvist din fotografia alb-negru de pe scaunul de lângă el. Cu o mână, acoperi portretul pe jumătate și-i studie ochii. *„Tocmai ți s-a mai dat o zi de libertate. Sper să profiți de ea."*

Nisa, Franța

Muzeul Național Marc Chagall era frumos încadrat de chiparoși, într-un cartier umbrit, nu departe de centrul orașului. Eric

plăti taxiul, privi în jur și apoi intră în părculețul plin cu flori de levănțică din fața complexului muzeal cu arhitectură cubistă. Străbătând holul de la intrare cu zidurile sale goale de beton, mirosind vag a hârtie, se opri și se mai uită o dată la mesaj:

CHAGALL. SIÈGES C13.

Încă nu era sigur că nimerise corect. Mai multe locuri puteau purta denumirea „Chagall". Pariase pe muzeu, dar nu avea nici cea mai mică idee despre ce însemna „sièges C13". Privi în jur. În stânga se afla magazinul de suvenire; în dreapta era casa de bilete. Cumpără un bilet și intră. Faptul că se afla chiar în acest loc era oarecum ironic. Hannei îi plăcea foarte mult expresionistul evreu, iar muzeul fusese unul dintre principalele motive pentru care alesese ră ca ea să-și sărbătorească cea de-a treizeci și cincea aniversare în Nisa.

Motivele biblice și romantice îl emoționară acum mai mult decât o făcuseră atunci. Se afla în fața unui tablou de mari dimensiuni înfățișând un bărbat care încerca să se agațe de o femeie într-o rochie roșie, în vreme ce aceasta plutea deasupra lui. Se gândi la Mind Surf, la sentimentul de plutire. El era bărbatul de pe pământ, încercând cu disperare să se țină de iubita sa, care plutea din ce în ce mai departe. Tabloul se numea *Promenada*. Îl deprimă. Continuă să meargă și intră într-o cameră cu câteva piese mari. Un bărbat mai în vârstă părea să doarmă pe o bancă. Un cuplu cu sacoșe de la magazinul de suvenire șopteau într-o limbă pe care nu o recunoscu. Fiecare tablou părea să-l atace. Nu era nicio îndoială că Chagall era de partea Hannei. Motivele tablourilor făceau să-i iasă la suprafață vinovăția. O femeie în roșu stătea nemișcată pe un pat de flăcări, înconjurată de îngeri. Patul plutea deasupra unui oraș roșu, strălucitor. În sânge îi înotau șerpi, cupluri disperate erau înconjurate de porumbei și animale sălbatice și o scară ardea spre un cer portocaliu.

Eric își trecu o mână prin păr și încercă să se concentreze asupra mesajului. În încăpere nu existau nicăieri nici cifre, nici litere. Transferase mai mult de 300 000 de coroane într-un cont anonim și tot ce primise în schimb era un mesaj pe care nu-l înțelegea.

Chiar în capătul șirului de camere, văzu un semn și o săgeată: „Auditoriu". Nu-și putu aminti dacă văzuse așa ceva ultima dată când vizitase locul. Trecu prin încă două camere, fără să privească măcar tablourile. Când ajunse în dreptul ușii pe care scria „Auditoriu", privi în jur. Nu știa cum, dar simțea că era cumva urmărit. Sentimentul era sâcâitor, dar nu văzu pe nimeni care să pară interesat de persoana lui.

Deschise ușa și intră într-o sală mare, care era proiectată ca un amfiteatru cu o sută de locuri. Camera se scălda în lumina violet care venea dinspre trei ferestre mari, cu motive și modele fantastice. Chiar în față, pe o scenă înălțată, se afla un pian mare. În încăpere era o liniște sacră, iar el se lăsă cuprins de atmosferă. Era un loc frumos. Nu-și aminti să-l fi văzut mai devreme. Apoi zări micile plăci de aramă cu care erau numerotate rândurile. A, B și C... Fiecare scaun avea un număr: C1, C2. Se strecură grăbit pe culoarul rândului C, spre C11, C12 și C13. Era cel mai îndepărtat loc de pe scenă, ultimul de pe partea stângă. Studie scaunul, dar nu observă nimic diferit. Ce anume căuta? Pe suprafața materialului, lumina slabă crea dungi negre, ca niște șanțuri adânci. Se aplecă și pipăi partea din față și din spate a scaunului. Nimic. Frustrat, se așeză.

Un bărbat în pantaloni negri și cu tricou cenușiu intră în cameră. Sunetul ușii închizându-se în urma lui răsună în încăpere. Eric rămase nemișcat și-și ținu respirația. Bărbatul merse încet pe intervalul dintre rânduri și se opri în dreptul pianului, citind de pe o plăcuță. Eric simți ceva lângă un picior. Se lăsă în jos și atinse podeaua. Acolo, în întuneric, sub scaun și într-o parte, se afla o pungă din plastic. Apucă cu grijă plasticul subțire și ridică punga, privindu-l, în tot acest timp, pe bărbatul de lângă pian. Punga nu era grea și conținea ceva dreptunghiular. Ar fi vrut să iasă din sala

de concerte și să se uite înăuntru, dar asta numai după plecarea bărbatului.

Acesta trecu pe lângă scenă și se îndreptă către ferestrele mari. Nu părea să fie conștient de faptul că mai era cineva în sală sau se prefăcea că nu observă. Scaunul începea să devină inconfortabil. Pe Eric îl durea spatele și un genunchi era înghesuit în spațiul dintre scaunul în care stătea și cel de lângă. Respira prudent.

Deodată, îi sună telefonul. Bărbatul în tricou se uită direct la el. Eric se ridică și merse repede către ieșire, căutându-și telefonul în buzunar. Bărbatul rămase lângă ferestrele cu vitralii, privindu-l. Când Eric părăsi sala, lumina strălucitoare a galeriei îl făcu să clipească. Inima îi bătea cu putere și înghițea greu. Telefonul sună iar. Se uită la ecran. Era Judith, sora mai mică a Hannei.

– Bună, Judith.

– Eric! Unde ești?

– În Franța.

Grăbi pasul prin sălile expoziției.

– Dar ești în drum spre casă, nu? Judith vorbise cu Jens.

– Da, mă aștept să fiu în Stockholm mâine după-amiază.

Nu mai auzi nimic în telefon. Ajunse în hol. Crezu că aude pe cineva plângând.

– Judith, mai ești acolo?

– Ce dracu' e cu tine, Eric? De ce ai fugi când Hanna are cea mai mare nevoie de tine? Ce dracu' faci în Franța?

– E o poveste lungă. Pe scurt, sunt aici ca să încerc să găsesc o cale de a-mi vindeca soția.

– În Franța?

– Știu că pare ciudat, dar poate că Jens îți va explica situația.

– Jens? El spune că ești sărit de pe fix de-a binelea. Este foarte dezamăgit de tine.

Eric privi peste umăr. Nu-l mai văzu pe bărbatul din sală. Ieși pe ușile principale și continuă să meargă pe aleea îngustă și pietruită dintre mimoze.

– Unde ești?

– Sunt unde ar trebui să fii tu, ticălosule. Cu Hanna.

– Cum se simte?

– Minunat. Se simte în formă. Cu excepția faptului că e în comă și că doctorii nu știu ce să facă. Exceptând faptul că un aparat respirator nenorocit o ține în viață. Neluând în considerare că pare să aibă coșmaruri oribile, care o fac să tremure și să tresare. Cu excepția faptului că…

Ea izbucni în lacrimi. În telefon se auziră pârâituri și hârșâieli. Văzu o cafenea mică dincolo de parcul muzeului.

– Judith, știu că ești supărată pe mine, dar nu am luat-o razna. Chiar cred că fac ce e mai bine pentru Hanna. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu acum cu tine acolo. Se simți vinovat pentru că, într-un fel, nu era sigur că vorbele rostite erau, în întregime, adevărate. Poate că aceasta era doar o modalitate de scăpare, pe care o camuflase sub fantezia de a fi erou.

– Pot să vorbesc cu Jens?

– Nu e aici. E acasă, doarme. Îți dai seama că a stat lângă patul soției tale mai mult de douăzeci și patru de ore?

Se așeză pe un scaun din fier negru sub o viță-de-vie șerpuitoare și puse punga pe masă. Era verde, de la Carrefour.

– Știu. Jens este un prieten bun.

– Și tu?

– Aș fi făcut la fel, dacă s-ar fi aflat în situația mea.

– Mă îndoiesc. Celălalt tip era să moară noaptea trecută.

– Celălalt tip?

– Șeful tău.

– Șeful meu? A, te referi la Mats. Cum se simte?

– Nu știu. Asta am auzit de la una dintre asistente. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu el. Eu sunt cu sora mea mai mare. Care a fost mereu puternică și sănătoasă. Care acum e ca… un înger palid pe care nu-l pot atinge. Ai distrus-o!

– Judith, poți să mă faci de tot rahatul, dar mă bucur că ești cu ea. Mâine voi fi acasă.

– Era și cazul.

Ea închise. El rămase pe scaun, ținând strâns telefonul în mână.

– *Vous désirez?*[1]

Se uită în sus la bărbatul înalt, gras, cu părul brunet și rărățit și cu mustață stufoasă.

– O bere, vă rog.

Omul dădu din cap și se îndreptă spre tejgheaua unui bar simplu, aflat lângă un stand albastru. Eric luă punga de plastic. Așadar, asta primise în schimbul a 350 000 de coroane. În pungă se afla un pachet învelit în foi de ziar. Privi în jur înainte de a desface hârtia pe masă. Pachetul conținea două fotografii alb-negru și un carnețel negru, cu arc în partea de sus – genul de carnețel pe care detectivii și reporterii păreau să îl folosească mereu în filmele americane. Se uită la fotografii. Una din ele era a unui bărbat care fie părea că doarme, fie era mort. Cineva scrisese cu marker roșu „Mellah as-Dullah" în partea de sus a imaginii. Bărbatul părea să aibă aproximativ treizeci de ani, era bine făcut și avea o mustață subțire. Cealaltă fotografie era a unui bărbat care era viu și treaz. Era mai în vârstă. Cu același marker roșu scria „Samir Mustaf". Avea o figură serioasă, dar privirea lui era intensă. Era vreo legătură între acest om și Mona? Ar putea acest Samir Mustaf să-l conducă la creatorul virusului?

Eric puse fotografiile pe masă și luă carnețelul. Fiecare pagină era scrisă și conținea simboluri. Se încruntă și privi cu atenție o pagină. Era vorba, fără nicio îndoială, despre un cod de programare, dar pe care nu-l înțelegea. Frustrat, întoarse carnețelul pe toate părțile, studiindu-l din unghiuri diferite. Oare avea soluția problemei în fața ochilor? În unele locuri, anumite grupuri de semne fuseseră încercuite; în altele, lungi secvențe de cod fuseseră tăiate. Acest carnețel aparținuse unei persoane care lucra cu sisteme incredibil de avansate, dar fusese scris într-o limbă pe care nu

[1] Ce ați dori să comandați?

o înțelegea. Carnețelul putea la fel de bine să fi fost gol. Îl aruncă nervos pe masă și privi parcul. Cine îl scrisese? Ce se ascundea în spatele codului de nedescifrat? Cine l-ar putea ajuta să-l interpreteze? Se gândi la Isaac Berns de la sediul TBI din Tel Aviv. Poate i-ar da o mână de ajutor. Dar cum ar putea să-l contacteze? Era necesar să-i arate carnețelul.

Eric îl zări pe bărbatul din sala de concerte. Stătea la intrarea în muzeu, uitându-se drept la el. Brațele îi atârnau pe lângă corp, având o poziție deloc naturală. Telefonul lui Eric vibră. Încetă să-l mai privească pe bărbat și se uită la ecran. Era un alt mesaj, primit de la numărul de la care primise instrucțiunile necesare tranzacției bancare și recuperării carnetului.

EȘTI URMĂRIT.

Privi din nou în sus, spre intrarea în muzeu. Bărbatul nu se mai afla acolo. Eric luă fotografiile și carnețelul, se ridică și aproape că dădu peste chelnerul masiv care venea cu berea și măslinele.

– *Excusez-moi.*

Se împiedică de scaunele din fier și ieși pe cărarea cu pietriș. Nu-l văzu nicăieri pe bărbatul cu tricou și ajunse în stradă tocmai când un taxi ieșea de pe alee. Își flutură brațele, taxiul opri, iar el deschise portiera și se strecură pe bancheta din spate. Nu evacuă aerul din plămâni decât după ce mașina reveni în traficul aglomerat al Orașului Vechi, când simți că se poate întoarce să privească prin lunetă. Nimic nu părea suspect. Încercă să-și adune gândurile. Să fi angajat Carl de la *Aftonbladet* pe cineva care să-l urmărească? Ideea era absurdă. Să fi fost teroriștii? Poate că voiau să-și recupereze carnețelul. Și dacă așa stăteau lucrurile, era în rahat până la gât. La urma urmei, ar fi vrut să le vorbească, dar acum situația părea înfricoșătoare. Se aflase în urmărirea unei fantezii copilărești care, deodată, devenise brutal de reală. Dar dacă nu erau teroriștii, atunci cine era?

Taxiul opri la hotelul Negresco. El nu vru să iasă din mașină. Voia doar să rămână pe bancheta din spate și să călătorească departe, fără să fie nevoit să-și facă griji din pricina fotografiilor unor teroriști și a unui carnețel plin de coduri ciudate. Plăti șoferul și urcă în fugă scările de la intrare. Când intră în camera de hotel, se așeză pe patul moale și privi în gol, în față. Era ora cinci și un sfert după-amiază. La ce naiba se așteptase? Că va zbura, va face rost de un număr de telefon, va suna în Gaza și va comanda un leac pentru un virus de calculator? Era deja în pericol, chiar dacă nu făcuse mare lucru. Dacă va continua, presiunea asupra lui va crește. Nu era nici supererou, nici agent secret. Era singur și speriat.

Lăsă punga pe birou și se opri în ușa balconului, privind Promenade des Anglais. Acolo jos, totul era la fel: motocicliști și vânzători lipsiți de griji. Respiră adânc o lungă perioadă de timp. Apoi se așeză la micul birou și porni laptopul Hannei. Poate era soarta. Poate era intuiția. Poate era nebunie pură. Dar, în orice caz, nu-și luă bilet spre Stockholm. În schimb, își cumpără un bilet spre Tel Aviv. Carnețelul era singura lui speranță și poate că Isaac Berns va putea descifra notițele. Îl va căuta. Isaac era șeful Hannei; trebuia să îl ajute. Apoi se va duce acasă.

Încă o zi. De dragul Hannei. Tot ce făcuse era pentru binele ei.

Tel Aviv, Israel

Meir Pardo era nervos. David Yassur își dădu imediat seama de asta când răspunse la telefon. Poate veștile lui David aveau să îl binedispună; poate nu. Aruncă o privire spre ziar și trecu direct la subiect.

– Este pe drum încoace.

– Cine?

– Suedezul. Vine aici.

Meir oftă, vizibil abătut.

– Credeam că am fost destul de clar când am spus că nu trebuie să-l capturați.

– Nu am mișcat un deget. El singur s-a urcat într-un avion Swissair, azi-dimineață. Zboară prin Zürich și va ateriza la Ben Gurion la 14.35.

Urmă un moment lung de liniște. David mută receptorul la cealaltă ureche și așteptă. Auzi un zgomot surd la celălalt capăt al firului. Directorul Mossadului își fuma pipa. În cele din urmă, auzi din nou vocea lui Meir:

–De ce vine în Israel?

David privi pe fereastră.

– Exact asta mă întreb și eu: de ce vine în Israel?

Montefiore. Întotdeauna se cazau la micul hotel elegant de pe strada Montefiore. Clădirea fusese construită în anii 1920 și, inițial, fusese o locuință particulară. Arhitectura era o combinație între stilul oriental și cel pre-Bauhaus. Hannei îi plăcuse micul dejun, iar hotelul era aproape de apartamentul verișoarei ei, pe strada Rothschild.

Strada era scăldată de o căldură uscată și statică. Eric vorbise cu Jens în taxi, în drum de la aeroport. Jens fusese distant și direct. Glumețul dispăruse; acum era rece și nu avea chef să se întindă la vorbe. Îl întrebase pe Eric când plănuia să se întoarcă acasă și-i sugerase, prudent, să-l sune pe doctorul Hannei.

Eric își dorea cu disperare binecuvântarea lui Jens – voia să-l facă să creadă în planul lui și să-l aprobe, dar nu primi decât o tăcere critică. La sfârșitul discuției, avea lacrimi în ochi. Nu era dezamăgit sau supărat pe Jens. Cum ar fi putut fi? Adevăratul motiv al lacrimilor lui era propria îndoială, teama că Jens avea dreptate – că, de fapt, fugea de responsabilitate. Dar ce putea face? Să meargă acasă și să-și dea seama că se păcălise singur?

Nu, era mai bine să continue încă puțin. Avea să rămână încă o zi, să mai joace un singur act. Când va cădea cortina, îl va zdrobi. Dar luase o decizie în cada din Stockholm și încă una în camera de hotel din Nisa. Acum se afla în Tel Aviv și nu se putea întoarce acasă până a doua zi.

Urcă cele câteva trepte și intră în hotel. Era o mare diferență între ce se afla aici și lumina puternică de afară. Înăuntru era răcoare și semiîntuneric.

–Shalom.

Un bărbat tânăr cu părul răvășit îl întâmpină prietenos din spatele biroului de recepție, lăcuit în negru. Muzica de salon era tare și, cu toate că era doar patru și un sfert după-amiaza, barul era deja plin de lume. Eric dădu bună ziua și se cază, apăsând ecranul tactil subțire de pe tejghea.

– Cât timp rămâneți la noi?

– Cel mult două nopți.

Întinse cardul de credit și așteptă ca tânărul cu păr răvășit să îi dea o cheie. Își aminti când fuseseră aici ultima oară; probabil când veniseră de Paște. Privi afară prin ușile deschise și văzu deodată o femeie dând haotic din mâini. Se scuză și se duse către uși. Până să ajungă pe cărare, femeia își pusese ambele mâini în șold, uitându-se mâhnită în lungul străzii. Avea lângă ea o valiză mică, argintie. Purta o rochie maronie, subțire și balerini, iar pe umăr avea o geantă Gucci de culoare bej. Era mai scundă decât Hanna – să fi avut 1,60 m – iar părul ei era negru și cârlionțat. O femeie frumoasă. Eric își adună curajul.

– Iertați-mă, este ceva în neregulă?

Ea oftă, continuând să privească strada.

– A plecat taxiul. Mai aveam o valiză în portbagaj.

El se uită cu atenție spre strada umbroasă.

– Cred că va fi bine. Oamenii sunt, de obicei, cinstiți.

Ea îl privi surprinsă.

– Cu siguranță nu ești din Tel Aviv.

El înghiți în sec fără să-și dea seama și întinse mâna.

– Se pare că am ales același hotel. Eric Söderqvist.

Ea dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte și îl scrută cu privirea. Apoi îi strânse mâna. Surprinzător de tare.

– Rachel Papo.

Punctul de trecere Qalandia, Israel

Autobuzul militar israelian trecu încet prin celebrul punct de tranzit dintre Ierusalim și Ramallah. Lângă ofițerul care conducea nu se mai afla nimeni, iar în spatele autobuzului se aflau un soldat și doi prizonieri palestinieni. Prizonierii stăteau aproape unul de altul. Era evident că fuseseră brutalizați și stăteau tăcuți, cu capetele plecate. În mijlocul labirintului de beton, fură opriți de doi soldați israelieni. Șoferul glumi cu ei, iar unul din soldați deschise portiera din spate și împunse prizonierii cu o armă M16.

– Bum!

Bărbații tresăriră, iar șoferul râse cu vioiciune. Palestinienii păreau obosiți. Obosiți și speriați. Soldații stăteau de vorbă, iar unul dintre ei își aprinse o țigară. Apoi cel mai în vârstă arătă din cap către ofițer și flutură mâna – vehiculul putea să treacă. Toți cei patru pasageri răsuflară ușurați. Ahmad Waizy aprinse girofarurile și porni spre străvechiul oraș Ierusalim.

Tel Aviv, Israel

Camera de hotel era mare și luminoasă. Un perete era acoperit de cărți, iar tavanul se afla, probabil, la patru metri înălțime. Un balcon de mari dimensiuni dădea spre o curte plină de verdeață. Pe

o masă, la care se aflau două scaune negre, ușoare, era un bol mare cu fructe și o găletușă cu cuburi de gheață, în care se afla o sticlă de șampanie. Eric aruncă geanta pe pat, scoase calculatorul Hannei și se așeză pe un scaun. Calculatorul găsi repede rețeaua hotelului, iar Eric căută pe Google numele lui Isaac Berns. După ce derulă vreo zece pagini, găsi un număr de telefon. Își notă și numărul centralei telefonice de la sediul TBI. Berns nu răspundea la propriul telefon, iar centrala băncii îl informă că acesta nu era disponibil. Eric îi lăsă un mesaj scurt.

După această convorbire, inițiativa îl părăsi și rămase pe scaun cu ochii închiși. O motoretă bâzâia pe stradă, iar copacii din afara balconului întredeschis erau plini de păsări care ciripeau. Călătoria îl obosise și îl durea capul. Fără să deschidă ochii, bâjbâi prin buzunare și găsi iPodul. Nu se obosi să descâlcească firul căștilor; porni muzica la întâmplare și se întâmplă să înceapă Simfonia a cincea de Șostakovici – un opus pe care-l ascultase de câteva sute de ori. Armoniile familiare curgeau prin trupul lui chinuit, disipând tensiunea și eliberându-l. Se pierdu în moderato; bătăile dinamice, puternice și încordate; ritmul aleatoriu, urmat de o melodie lirică, delicată, cântată de viorile întâi. Îi plăcuse întotdeauna această ambiguitate. Apoi urmă partea care suna ca un vals – nervoasă, poate ironică. Se gândi la caiet și încercă să-și amintească liniile lungi de cod și simbolurile misterioase. Și-i imagină pe bărbații din pozele alb-negru – unul mort și unul viu. Oare călătoria în Israel îl apropiase de Samir Mustaf?

După mult timp, deschise ochii și se întinse. Muzica se oprise. Lumina din cameră era mai slabă; era șapte și zece. Încă pe jumătate adormit, luă câteva boabe de struguri din bolul cu fructe și se uită la telefonul mobil. Era a doua oară într-un scurt interval de timp în care stătea într-o cameră de hotel, așteptând să sune telefonul. Deschise televizorul, unde știrea principală pe postul CNN era criza financiară provocată de virusul Mona. Bursele încă se prăbușeau în toată lumea, iar ecranul era plin de imagini cu analiști îngrijorați și directori de bancă palizi la față. Toate diagramele arătau în

jos – CNN vorbea despre un dezastru financiar. Virusul lovise cel mai tare Israelul, dar Asia, Statele Unite și Europa aveau și ele mari probleme. Prim-ministrul israelian, Ben Shavit, se afla în Statele Unite. CNN îl arăta dând mâna cu secretarul de stat american. Comentatorul spunea că nu se întrevedea nicio soluție, în ciuda faptului că lumea liberă era unită în lupta împotriva terorismului cibernetic.

Următorul clip arăta o femeie care anunța că TASE, bursa de schimb israeliană, hotărâse să se închidă începând cu a doua zi – o măsură fără precedent în istoria de cincizeci de ani a acesteia. Dintr-odată, pe ecran apăru Isaac Berns. Eric se aplecă în față și dădu televizorul mai tare. Berns purta un costum șifonat și stătea lângă un bărbat mai în vârstă cu trăsături faciale severe, identificat drept Henrik Goldstein, directorul executiv al TBI. Cei doi bărbați se aflau pe treptele de marmură din fața unui complex mare din sticlă. Eric recunoscu clădirea: era sediul TBI. Goldstein răspundea întrebărilor unei jurnaliste. Afirmă că toți clienții care suferiseră pierderi aveau să fie despăgubiți de îndată ce problemele mai urgente erau rezolvate. Berns însă nu spunea nimic. Eric bănuia că directorul executiv îl forțase să apară pentru a avea sprijin din partea unui expert.

CNN schimbă cadrul și arătă un analist gras de la bursa de schimb londoneză. Eric închise televizorul și întinse mâna după alte câteva boabe de strugure. Oare transmisia era în direct? Dacă era, Isaac Berns se afla la birourile TBI. Dar părea mai însorit decât vedea el de pe balcon; trebuia să fie o înregistrare. Durerea îi apăsa tâmplele. Nu avea cum să ia legătura cu Isaac azi – doar dacă îi căuta adresa de acasă. Aceasta ar fi fost o măsură disperată. Dar el era disperat. Nu îi păsa nici cât negru sub unghie dacă îl deranja pe Berns când era în papuci de casă; avea nevoie de ajutorul lui. Dar dacă acționa așa, l-ar fi putut enerva pe Berns. Nu, era mai bine să amâne și să-l contacteze a doua zi. Îl durea stomacul. Băgă carnețelul negru în buzunarul din interiorul hainei și ieși din cameră.

Restaurantul hotelului era plin, ca de obicei. Și la Café Noir, peste drum, era plin. O luă pe jos spre restaurantul Pronto și se așeză la una dintre mesele de pe trotuar. Era cald și mirosea a pin și a gaze de eșapament. Comandă un Martini și scoase carnețelul. Pasaje mari fuseseră tăiate la început. Mai departe, când autorul devenise mai sigur pe el, scrisul era mai convingător și mai echilibrat. Eric urmări cu degetul rândurile textului și încercă să și-l imagineze pe cel care scrisese toate acestea. De ce nu putea Eric să descifreze codul? Conținutul paginilor părea familiar într-un fel ciudat. Era ca și când focalizarea era neclară și, dacă ajusta lentila doar puțin, totul avea să devină clar. Studiase peste zece limbaje de programare. Codurile secrete și cifrurile îl fascinaseră dintotdeauna, de la codul Enigma până la limba păsărească.

Ospătarul puse pe masă un bol cu măsline și îi întinse un meniu portocaliu. Deodată, Eric o văzu pe femeia de la hotel. Își schimbase hainele – purta pantofi negri cu toc înalt și o rochie neagră – și își prinsese părul sus. Mergea pe trotuar și avea să treacă pe lângă el în curând. Își feri privirea și se întoarse la meniul lui, în timp ce tocurile ei se auzeau strident pe asfalt. Oare trebuia să o salute sau să pretindă că e ocupat să-și aleagă cina?

– Shalom.

Coborî meniul și văzu că ea stătea aproape de masa lui.

– Shalom.

Se simți stânjenit, ca și cum fusese prins asupra faptului. Ea zâmbi.

– Șoferul s-a întors cu geanta mea. Ai avut dreptate. Există și oameni cinstiți, chiar și în orașul acesta.

– Mă bucur să aud asta. Acum pot să recunosc că am spus-o mai mult pentru a te încuraja.

Ea purta un colier frumos de perle, strâns în jurul gâtului. De el era prins un medalion subțire de argint cu steaua lui David.

– Deci, îți place să manipulezi?

– Asta spune soția mea. Aș prefera să cred, totuși, că sunt atent.

– Bine. Vom spune că ai fost atent. Chiar cred că așa și ești. Pari genul acela de persoană.

Avea ceva în felul ei degajat, ușor atâțător de a fi care îi dădu senzația stranie că erau prieteni de ani de zile. Oare îi amintea de Hanna? Probabil – o versiune brunetă a ei. Și totuși nu. Îi făcu semn cu mâna să se apropie.

– Pentru a demonstra că sunt atent, îți voi face cinste cu ceva de băut. Putem ține un toast pentru recuperarea valizei.

Ea se uită instinctiv la ceas.

– Ar trebui să mă întâlnesc cu niște prieteni la *Rothschild*. Dar aș avea timp să beau ceva.

Eric se ridică, ocoli masa și trase scaunul pentru ea. Ea se așeză. Felul în care se mișcă avea ceva grațios. În toate mișcările ei era ceva grațios.

– Ce ai dori...?

Se gândi…

– ...Rachel?

Ea păru impresionată.

– Probabil ți-am făcut o impresie bună. Beau ce bei și tu.

– Deci Martini sec.

Ridică paharul spre ospătar. Ea luă o măslină și îl privi cu atenție. Apoi scoase sâmburele și dădu din cap.

– Nu mi-l pot aminti.

– Ce anume?

– Numele tău. Mi-a dispărut din memorie. Dau vina pe faptul că eram nervoasă.

– E o scuză bună. Eric Söderqvist.

– Așa! Îmi stătea pe vârful limbii. Probabil mă împiedica măslina. Și de unde vine Eric Söderqvist?

– Din Suedia.

– Nu ai alură de scandinav.

– Dar cum arată scandinavii?

– Păr blond, subțire, ochi albaștri și cel puțin doi metri înălțime.

– Atunci sunt un suedez neobișnuit, cu păr castaniu, dar totuși suedez. Dar tu?

Ospătarul puse băutura pe masă.

– Acum locuiesc în Anglia, dar m-am născut aici. În Sderot.

El ridică paharul.

– Pentru cei care pot avea încredere în oameni.

Ceva străluci în privirea ei. Ciocni paharul cu el.

– *L'chaim.* Pentru viață.

– Pentru viață.

Ospătarul îi aduse un meniu. Rachel îl puse pe scaun fără să se uite în el.

– Spune-mi cu ce te ocupi.

– Cu ce mă ocup? Acum sau în general?

– Amândouă variantele.

Se gândi repede.

– Sunt jurnalist. Lucrez pentru un ziar de seară din Stockholm.

Ea se întinse după geantă fără să-și ia ochii de la el.

– Și ce treabă are un ziar de seară suedez în Tel Aviv? Să fie vorba despre criza financiară? Despre virus?

Scoase un pachet de țigări. Eric se uită după un chibrit, dar ea fu mai rapidă și îi întinse o brichetă neagră. El îi aprinse țigara, iar ea întoarse capul și suflă fumul. Eric încercă să pară nepăsător și îi studie profilul. Ceva se întâmplase cu nasul ei; părea rupt. Se gândi la ce trebuia să spună.

– Lucrez la un reportaj pornind de la subiectul cel mare al zilei. Despre cum s-a transformat excepționalul IT israelian într-un blestem. Dacă Israelul nu ar fi devenit atât de digitalizat, virusul nu ar fi cauzat atâtea probleme. Ceva de genul acesta.

Ea păru că se gândește la ce spusese el. Trase din țigară și dădu din cap.

– Nu este prima dată când faptul că suntem prea deștepți ne face rău. Progresele noastre au fost întotdeauna enervante pentru cei care nu au ajuns atât de departe, nu au citit cu tot atâta atenție și nu au câștigat la fel de mult. Noi, evreii, reprezentăm mai puțin

de 0,2 la sută din populația pământului. Cu toate acestea, am primit 50 la sută din premiile Nobel și 60 la sută din premiile Pulitzer. Normal că unii au devenit geloși.

Vorbea într-o engleză delicată, aproape cântată. Atmosfera era încărcată. Dar conta că era femeie? Nu de asta stătea el aici, vorbind cu ea. Era o persoană inteligentă. Nimic mai mult. Avea nevoie de un prieten. Se întrebă ce ar zice Rachel dacă i-ar spune că era doar a doua persoană cu care într-adevăr vorbise în ultimele două zile. Cealaltă persoană fusese un homosexual travestit din Nisa.

Rachel scrise un mesaj scurt pe telefon. Apoi se înclină spre el și zâmbi.

– Îți este foame?

Undeva în interiorul lui, simți cum un roi de fluturi își lua zborul.

– Ăă... da, îmi e foame.

Ea stinse țigara.

– Atunci hai să luăm masa. Ce dorești? Eu aș vrea ceva cu carne. Dacă ar avea o vacă în meniu, aș comanda-o.

Rachel râse. Steaua lui David se legănă. Eric dădu din cap.

– Atunci carne să fie. Dar nu trebuia să te întâlnești cu niște prieteni la *Rothschild?*

– Ba da. Dar am reprogramat pentru mâine. Acum sunt aici și tot ce îmi doresc este o vacă și o sticlă cu vin.

Eric comandă biftec florentin pentru doi – nu o vacă întreagă, dar mai mult de un kilogram de carne – și, ca garnitură, o salată și două porții de sparanghel alb cu sos de trufe. Nu avea rost să riște cu vinul, așa că ceru un Barolo din 2004. Și o sticlă de San Pellegrino. Când ospătarul plecă, se lăsă pe spătarul scaunului.

– Acum e rândul tău să-mi spui. Cu ce te ocupi?

– Lucrez la ambasada israeliană din Londra.

– A! Ești spion.

Ea zâmbi larg.

– Însuși James Bond. Nu, nu. Sunt interpret. Poate nu la fel de palpitant, dar destul de provocator.

– De ce interpret?

– Îmi plac limbile străine. De orice fel. Mă interesau de când eram mică și, când am descoperit că îmi era ușor să le învăț, interesul s-a transformat în pasiune.

– Câte limbi vorbești?

– Șase. Dar înțeleg cel puțin douăsprezece – mai ales limbi de origine arabă și romanice, dar le-am studiat și pe cele slave și germanice.

– Impresionant. Trebuie să fie minunat să te poți mișca liber printre toate aceste culturi și să le înțelegi limba. Îți oferă un cu totul alt sentiment de apropiere. De autenticitate.

– Este minunat. Din păcate, nu călătoresc atât de mult. Sunt câteva țări ale căror limbi le vorbesc fluent, dar pe care nu le-am vizitat niciodată.

Masa se umplu de farfurii. Ospătarul nu se deranjă să îi dea lui Eric să guste vinul, ci le turnă cantități generoase în pahare, înainte de a strecura sticla între platoul de sparanghel și bolul cu salată. Eric se uită atent la bucățile mari de carne.

– Ai fost vreodată în Argentina?

Ea clătină din cap.

– Au cea mai bună carne din lume.

Ea luă o gură de vin. Ținea paharul cu mâna făcută căuș în jurul lui. Pe măsură ce bea, cotul i se depărta de corp în unghi drept. Era ceva neșlefuit în mișcarea ei – ceva dur. Contrasta cu mișcările de altfel grațioase.

– Știai că Israelul ar fi putut ajunge în Argentina?

El scutură din cap surprins.

– Theodor Herzl, părintele sionismului, a sugerat două posibile zone pentru statul evreu: Palestina și Argentina. Se pare că a optat pentru Argentina deoarece crezuse că acolo vor fi condiții mai bune pentru coloniști.

Eric o privi sceptic.

– Credea că veți ajunge toți în Argentina?

– Sigur că nu. Spera că Argentina ne va oferi un teritoriu.

Eric se gândi la ce spusese.

– Dacă ați fi ajuns acolo, ați fi evitat toate conflictele cu vecinii supărați. Și războiul cu Libanul. Dar probabil că ați fi ajuns să porniți război cu Chile sau cu Brazilia.

Ochii ei se îngustară.

– După cum știi, religia stă la baza majorității conflictelor din lume, iar tensiunea din regiunea aceasta e toată legată de religie.

Ea arătă cu cuțitul bucata ei de carne.

– Dar, în orice caz, carnea ar fi fost mai bună.

Eric luă o bucată din friptura lui de vită și dădu gânditor din cap.

– Dar nici asta nu e rea.

Rachel lăsă tacâmul, bău puțin vin și se uită la carnețelul pe care Eric îl lăsase pe masă.

– Acesta este carnetul pentru interviuri?

Eric puse instinctiv mâna pe carnețel, ca și cum voia să îl ferească de privirea ei.

– Ei bine... cred că i-ai putea spune și așa.

Ezită. Gândurile îi zburau în două direcții paralele. Una îl sfătuia să nu arate nimănui caietul. Cealaltă, mai intensă, se concentra pe ce spusese ea: era expert în limbi – limbi arabice. Ea înclină capul.

– Ce vrei să spui cu asta?

Eric se decise.

– Nu e carnetul meu de interviuri. Nici măcar nu e al meu. De fapt, acum e al meu. L-am cumpărat. Dar nu eu l-am scris.

Ea se încruntă.

– De la cine l-ai cumpărat?

– Nu pot spune. Confidențialitatea, protecția surselor și așa mai departe. Dar cred că are informații despre atacul virusului.

Capul ei era tot înclinat, iar ochii i se fixară pe ai lui.

– Și ce spune?

– Multe. Dar, din păcate, nu înțeleg nimic. Pare a fi scris într-un fel de cod.

Ea își îndreptă poziția.

– Pot să mă uit?

El îi dădu carnețelul. Rachel puse paharul pe masă, se șterse pe mâini cu șervetul și îl deschise la prima pagină. El îi observa fața. Părul negru cârlionțat îi cădea peste ochi. Împinse carnețelul și îl privi zâmbind.

– Cred că acum ești curios.

– Vrei să spui că știi ce scrie?

Nu își putu ascunde nerăbdarea. Ea tăie cu calm o bucată de carne și mestecă în tăcere. El întinse mâna.

– Haide.

– Imperiul Otoman s-a ridicat în Anatolia la sfârșitul secolului al XIII-lea și a durat până la începutul anilor 1920. La apogeu, includea părți însemnate din Orientul Mijlociu, sud-estul Europei și nordul Africii.

Eric o privi nedumerit.

– Interesant. Dar ce spune asta despre cod?

Ea scoase un pix.

– Otomana e o formă a limbii turce și a fost influențată de persană sau arabă. Forma ei scrisă se bazează pe o forma extinsă a alfabetului arab.

– Dar nu seamănă cu turca. Sau cu araba.

– Corect. Dacă era otomană, asemănările ar fi fost clare.

Rachel luă un șervețel, îl puse lângă caiet și începu să scrie încet litere în ebraică.

– Acesta e un cod militar. Armata otomană era foarte sofisticată. Folosea un cod pentru a transmite informații importante.

– Și tu îl știi, pur și simplu?

– Ei bine, după cum spuneam, limbile străine m-au interesat dintotdeauna. Dar aceasta, în special, a fost una dintre pasiunile secundare ale profesorului meu. M-a învățat codul doar fiindcă era interesant. De fapt, este foarte simplu, odată ce ai învățat cheia.

Scrisese deja trei rânduri de text pe șervețel.

– Am ruginit. Aici este o bucățică pe care nu o înțeleg. Sincer, nu înțeleg nimic din ce am tradus, dar poate tu vei înțelege.

Întoarse șervețelul și îl împinse către el. Eric se uită la text.

– Îmi pare rău. Nu cunosc ebraica.

La început, Rachel se uită la el nedumerită, apoi râse.

– A, scuză-mă. Am presupus că o cunoști. Dă-mi voie să-ți traduc în engleză. Se aplecă spre șervețel și scrise încă un rând paralel cu cel în ebraică.

– Nu e o limbă normală. Sunt multe caractere speciale. Înțelegi ceva din asta?

Eric aprobă din cap.

– Absolut. E un limbaj de programare. Ce ai scris până acum pare a fi informația de logare într-o dată de baze sau pe un forum de discuții.

Ea dădu scurt din cap și continuă să scrie. Eric urmărea fiecare literă nouă cu atenție.

– Da. În mod sigur este informația de logare pentru o dată de baze. Și după aceea pare a fi un memoriu. Ceva despre o autentificare.

– Vrei să continui?

– Dacă poți. Nu trebuie să traduci tot – poate doar primele două pagini. Așa voi avea cu ce să lucrez.

Rachel se uită la el.

– Cu ce să lucrezi? Ce ai de gând să faci? Ești și vreun geniu la calculatoare?

Uitase că era doar jurnalist, și nu profesor la KTH.

– Am făcut destul de multă programare, mai mult ca un hobby.

Rachel îl privi puțin prea mult. Își dăduse seama de minciună. Eric își drese glasul.

– Vrei cafea?

Ea dădu din cap și se întoarse la scris. Vinul se terminase. Eric îi atrase atenția ospătarului.

– Două espresso.

Când ospătarul se întoarse cu ceștile de cafea, Rachel se lăsă pe spate în scaun și își trecu mâinile peste față.

– Nu pot scrie mai mult acum. Poftim.

Îi dădu trei șervețele, pline de scris.

– Aici sunt primele patru pagini. Le-am tradus dintr-o limbă pe care o înțeleg într-o limbă pe care nu o înțeleg.

Eric nu-și dorea nimic mai mult decât să fugă înapoi la hotel și să lucreze la codul descifrat. Dar Rachel lucrase mult timp și întorsese, în cele din urmă, lentila invizibilă și totul redevenise clar. Nu putea să fugă pur și simplu. Și îi plăcea să fie cu ea. Ridică ceașca de cafea spre ea.

– Închin pentru darul tău extraordinar în ceea ce privește limbile străine.

Ea zâmbi.

– Pentru otomani.

Rachel înghiți cafeaua amară. Carnețelul era întins pe masă; Eric împăturise șervețelele cu traducerea și le băgase între pagini. Ce-și dorea ea cu adevărat era să ia carnețelul și să se asigure că Unitatea 8200 îl primea pentru o analiză completă. Asta ar fi fost o mare realizare. Dar nu putea să fugă pur și simplu. Era surprinsă că el acceptase așa ușor minciuna transparentă despre profesorul de limbi străine care o învățase codul. Era complet neverosimil. Dar probabil era atât de nerăbdător să afle ce scria acolo încât își abandonase judecata. De fapt, le luase mai multe zile să descifreze codul. Avuseseră numai notițele de la raidul din Nisa, dar notițele nu îi ajutaseră prea mult. Conțineau doar un cod incomplet și nu dezvăluiau nimic despre teroriști sau despre virus. Dar aici era ceva total diferit. Eric avea un carnețel întreg și adresa unei date de baze. Cum îl obținuse?

Îl studie cu atenție. Păr castaniu, des. Ochii căprui și blânzi. Avea un aer îndurerat. Nu părea niciodată fericit, nici atunci când râdea. Avea un nas îngust și ascuțit. Sprâncene groase. Buze subțiri. Părea slăbit. Nu avusese parte de niciun antrenament fizic. Dar

avea ceva atrăgător – un farmec naiv, subtil. Părea cinstit. Dar nu prin minciunile aiuristice despre jurnalistică și despre programarea ca hobby, ci era ceva interior. Părea opusul unui terorist. Dar ea știa că aceștia arătau în toate felurile posibile. Cei inofensivi erau cei periculoși. Exista un avertisment în privința lui – acesta făcea din el o țintă confirmată, dar nu înainte de a fi interogat. Trebuia să înțeleagă cine era, pentru că era o piesă de puzzle care nu se potrivea cu toate celelalte. Se uită la mâinile lui. Mâinile erau importante – era primul lucru la care se uita când observa un bărbat. El avea mâini frumoase. Mâini de birou. Și o mică verighetă de argint.

Rachel voia să fumeze, dar în același timp nu voia să pară slabă sau nervoasă. Va trebui să aștepte. Dar o băutură era altceva. Zâmbi delicat.

– Aș mai dori un Martini.

El își întrerupse monologul despre vinurile italienești și dădu aprobator din cap. Era ceva nesigur, aproape copilăresc la el, ca și cum încerca să pară sofisticat, dar, de fapt, era pierdut. Simți deodată dorința de a-l săruta.

Era ceva în privirea ei care îl făcea să se simtă neliniștit. Era imposibil să îi citească reacțiile. Băuse, dar nu părea câtuși de puțin afectată. El, în schimb, simțea alcoolul din organism și decise să nu mai bea. Când ospătarul puse cele două pahare de martini pe masă, profită de ocazie și îi întinse cardul bancar. Rachel sorbi din băutură fără să spună nimic. Descifrase codul. Era extraordinar – probabil cel mai important lucru de până acum. Cum era posibil? Cum de fusese atât de norocos? În același timp, era înfricoșător. Dacă acest cod nu ducea nicăieri? Dacă acest carnețel era un drum închis? Voia să ajungă la calculator și să termine odată. Dar voia și să tragă de timp, să păstreze visul. Își aminti sentimentul avut înainte de a testa Mind Surf: dorința de a lăsa biletul de loto nerăzuit. Dar de data aceasta situația era complet diferită. De această dată, risca totul.

Rachel își trecu degetul pe buza paharului și spuse:

– La ce te gândești?

– Hm... la tot și la nimic. Cum se desfășoară viața în jurul nostru. Cum stăm aici, în Tel Aviv.

– Te deranjează asta?

– Nu. Dar e... neașteptat.

– Soția ta își va face griji?

– Nu are de ce să se îngrijoreze.

– Dacă spui tu.

Poate că vorbele ei sunaseră ca și când ar fi fost puțin jignită. Își termină băutura dintr-o înghițitură. Eric semnă chitanța de plată și se uită la Rachel.

– Mergem?

Ea încuviință din cap, își luă geanta și se ridică.

– Nu-ți uita carnețelul.

Noapte era caldă și înăbușitoare; pașii sunau cu ecou printre clădiri. Erau singuri pe strada Montefiore, iar clădirile estompau zgomotul traficului într-un zumzăit îndepărtat. Nu spuseră nimic pe scurtul drum către hotel. Rachel mergea puțin în fața lui; se opri la capătul scărilor să îl aștepte. Holul se umpluse de un grup mare de persoane care se cazau. Rachel arătă către bar.

– Un păhărel înainte de culcare? Fac cinste.

Își croi drum spre bar. Eric văzu o canapea de colț care părea liberă și se așeză, lăsându-se pe spate. Aerul era greoi și închis; camera era plină de oameni și de un soi de muzică. Tânjea după Chopin.

– Să bem în cinstea Israelului.

Rachel se așeză aproape de el pe canapea și puse în fața lor două pahare mici.

– Sabra.

Eric ridică suspicios paharul și mirosi lichidul maroniu.

– Ce este?

– Lichiorul național al Israelului. Ciocolată cu portocale din Jaffa. Eu prefer whisky, dar nu am vrut ceva atât de tare.

– Mulțumesc.

Bătura era densă și siropoasă. Eric se strâmbă.

– Nu prea e genul meu. Aș prefera o prăjitură cu ciocolată și portocale, separat.

– Și eu. Dar acum l-ai încercat.

Rămaseră tăcuți o vreme. Rachel se juca cu paharul.

– Unde este soția ta?

– În Suedia.

– Nu a vrut să vină cu tine?

– E bolnavă.

Rachel îl privi în ochi.

– Sper că nu e foarte grav.

– S-a îmbolnăvit chiar înainte să plec. Nu știu exact ce e în neregulă cu ea. Dar sunt convins că va fi bine.

Avea un nod în stomac.

– Dar tu?

– Eu ce?

– Ai pe cineva?

Rachel privi spre holul de la intrare.

– Încă mai caut.

Tăcură din nou. El luă tăcerea drept un semn de plecare.

– Îți mulțumesc foarte mult pentru minunata companie. Și pentru că m-ai ajutat cu codul.

Ea zâmbi timid și se ridicară. Apartamentul ei era la etajul doi; al lui Eric, la trei. O conduse la camera ei. Când ajunseră în dreptul ușii negre de lemn, Rachel întoarse și se lipi de Eric. El îi simți răsuflarea pe gât și simți un mirosul slab de iasomie al parfumului ei. Îi simți conturul trupului. Ea șopti, cu buzele aproape de gâtul lui:

– Mai știu și alte lucruri pe lângă coduri otomane.

Se juca într-un fel ațâțător cu nasturii cămășii lui. El ezită, iar ea îl împinse.

– Sunt sigură că ne vom vedea mâine.

Apoi trecu cardul prin fanta încuietorii și se strecură înăuntru fără să se uite în jur. Eric rămase în picioare în fața ușii închise.

Herzliya, Israel

Ca unul dintre politicienii cu cel mai mare rang din țară și prieten apropiat al lui Ben Shavit, avea tot dreptul să fie acolo. Cu toate acestea, clădirea îl neliniștea. Sinon se simțea vulnerabil, ca și când ar fi fost supravegheat. Dacă exista un loc în care identitatea lui putea fi descoperită, acesta era aici, chiar în inima Mossadului, în centrul pentru strategii și analiză din mica suburbie Herzliya, lângă Tel Aviv, în acest complex enorm de sticlă neagră și oțel lucios. Ca de obicei, însărcinarea sa părea slabă și cusută cu ață albă. Toți cei pe care îi întâlnea păreau să-și dea seama de minciună și să știe exact ce punea la cale. Cu toate astea, îl lăsară să treacă, tastau cererile lui în terminalele lor și îl urmau politicos pe lângă șirurile de dulapuri cu dosare și holurile serverelor, dându-i tot ce solicitase. Fusese aici de cel puțin zece ori în anii când lucra pentru Ben Shavit, punând mâna pe informații importante pe care le transmitea pe ascuns organizației din Palestina.

Seara aceasta era specială, precum calmul de dinaintea furtunii. Multe lucruri urmau să se schimbe a doua zi. Amenințarea virusului avea să capete alte dimensiuni; prejudiciul avea să se transforme din cod binar în crime, în adevăratul sens al cuvântului. A doua zi, martirii lui Ahmad Waizy aveau să își îndeplinească faptele de eroism în Ierusalim și Tel Aviv. Oamenii se aflau deja în țară, iar echipamentul urma să ajungă a doua zi dis-de-dimineață. Avea să vină curând vremea să facă uz, la modul cel mai serios, de poziția și respectabilitatea lui pentru.a-l determina pe Ben Shavit să accepte pretențiile grupării Hezbollah. După asta, misiunea lui avea să fie îndeplinită și putea pleca dintre necredincioși pentru a se întoarce la ai lui. Avea să revină ca un erou, cu o sumedenie de cunoștințe despre structurile interne ale dușmanului. Dar, înainte de a termina, avea și el o mică însărcinare de dus la bun sfârșit – una pe care o adăugase singur pe listă, fără să se consulte cu nimeni. Poate era un risc de prisos, chiar nesăbuit. Dar, în adâncul sufletului, era soldat și voia să simtă că

făcuse rău cuiva el însuși. De această dată, chiar el va fi agentul și merita să riște. Își va răzbuna frații și-l va omorî pe călăul evreilor.

Crease o falsă anchetă în ceea ce privea operațiunea din Dubai. Documentele pe care le ducea la Herzliya purtau semnătura falsă a ministrului apărării Ehud Peretz și ștampilele serviciului de informații al armatei. Operațiunea din Dubai eșuase și ceea ce trebuia să pară ca o moarte naturală se transformase într-o crimă senzațională. Investigația avea să afle unde se produsese greșeala. Era singurul care știa că ancheta era falsă și spera că nu-l va întâlni pe David Yassur sau, mai rău, pe Meir Pardo. Dar trecuse deja de ora unsprezece noaptea și era puțin probabil ca ei să se afle în Herzliya.

Putea părea ciudat că el era cel care venise atât de târziu noaptea pentru o anchetă aparent simplă. Dar, pe de altă parte, aceste chestiuni erau delicate și ar fi putut mereu să pretindă că înalta conducere nu dorise să implice inutil funcționarii. Fie reușea, fie nu! Ahmad și ceilalți aveau să-i dezaprobe faptele, dar trebuia să o elimine. Se săturase să stea locului și să aștepte. Putea să folosească timpul și să devină productiv.

Sinon trecuse de ușa de securitate și acum aștepta să vină gardianul din tura de noapte și să-i deschidă calculatorul. Sistemele acestea nu fuseseră încă afectate de virus; rețeaua națională de informații nu avea legături cu structurile financiare. Femeia din fața lui avea în jur de patruzeci de ani, iar părul ei era tuns scurt într-un fel care-l enerva. Era o coafură urâtă, care o făcea să semene cu un băiat. Mai era și îmbrăcată în pantaloni și geacă, ceea ce o masculiniza și mai mult. Îi urmări degetele în timp ce bătea pe tastatura calculatorului. Avea unghiile vopsite într-un verde odios. Femeia se uită la el.

– Persoana pe care o căutați are cel mai înalt nivel de securitate. Nu vă pot da niciun detaliu fără aprobarea șefului meu. Vă rog, luați loc, iar eu voi încerca să iau legătura cu el.

Sinon ridică tonul.

– Dar puteți vedea foarte clar cine a dat ordinul. Și știți foarte bine cine sunt. Nu am venit până în fundătura asta ca să stau și să aștept.

Grăbiți-vă. Aveți cinci minute la dispoziție, după aceea am să încep să mă enervez.

Femeia strânse din buze și ridică receptorul.

– Eu doar îmi fac meseria. Nu va dura prea mult.

Sinon se întoarse pe una dintre băncile prinse în perete și se așeză. Abia aștepta plimbarea cu bicicleta de a doua zi dimineață, aerul curat și libertatea. Aici nu simțea decât mirosul tristeții. Erau documentele suficient de credibile? Dacă se decideau să îl sune pe Ehud Peretz? Prin venirea lui aici, pusese tot proiectul în pericol. Acesta era un lucru minor pe lângă planurile mari. Dar se hotărâse. Acum trebuia să joace mai departe.

O ușă se deschise la capătul celălalt al holului și apăru un bărbat palid, de vreo șaizeci de ani. Semăna cu Woody Allen, purta același gen de ochelari. Bărbatul merse către femeia/băiatul de la recepție. Schimbară câteva vorbe, iar Woody se uită pe documentele date de Sinon. Sinon se ridică și se îndreptă spre ei cu pași hotărâți.

– Ei bine?

Bărbatul îl cercetă prin ochelarii groși.

– Îmi cer scuze pentru neplăcerile create. Sunt convins că, având în vedere funcția dumneavoastră, înțelegeți faptul că luăm foarte în serios măsurile de securitate. Mai ales în aceste momente dificile.

Zâmbi șters.

– Dar pare să fie totul în ordine. Olga vă va ajuta să obțineți informațiile pe care le căutați. Însă nu puteți părăsi clădirea cu ele, așadar, dacă este ceva ce vreți să rețineți, vă recomand să luați notițe. Este o onoare prezența dumneavoastră aici. Sper că veți găsi informațiile pe care le căutați.

Bărbatul îi adresă un salut neglijent, dădu din cap spre femeie și plecă. Sinon se întoarse către Olga.

– Puteți accesa dosarul care conține informații generale despre ea, cum ar fi CV-ul, trecutul, relațiile de familie? În plus, am nevoie de raportul din Dubai. Și informațiile actuale de contact, numărul de telefon și adresa.

– Voi vedea ce găsesc. Agentul 2913 are un profil limitat, totul se află sub protecție de nivel unu.

– 2913?

– Acesta este codul de serviciu. Aici folosim rareori nume. Pentru noi, este Rachel Papo 2913.

Tel Aviv, Israel

Eric se întoarse în camera de la etajul trei cu o durere ușoară de cap. Gândurile îl amețeau. Nu fusese niciodată infidel, în ciuda certurilor sau a distanței care apărea uneori între el și Hanna, în ciuda perioadelor lungi de răceală dintre ei. Nici măcar o dată. Avusese ocazii – o femeie din cadrul echipei, studente. Dar nu îl interesase.

Când ajunse în cameră, se lăsă să alunece pe podea, sprijinit de ușă. Își trecu degetele prin păr. Nu se întâmplase nimic. Indiferent cât de frumoasă și de ispititoare era Rachel, nu se putea compara cu Hanna. Nimeni nu putea să se compare.

În cameră era răcoare și întuneric. Aerul condiționat zumzăia constant de undeva din tavan. Rămase pe podea mult timp, cu gura plină de lichior Sabra. În cele din urmă, se ridică și merse la birou. Se strâmbă de la durerea de cap, deschise calculatorul, luă un Sprite rece din minibar și se trânti pe scaunul de la birou. Privi absent la ecranul cu simbolul Windows care flutura, apoi se ridică și deschise larg ușa de la balcon. Aerul blând al nopții pătrunse în cameră, iar Eric rămase nemișcat, trăgând de câteva ori aer în piept. Apoi se întoarse la birou, unde întinse șervețelele mototolite pe care era scris codul tradus. Deschise pagina web, tastă în câmpul destinat logării și așteptă neliniștit. Apăru un mesaj scris în arabă, dar nu avea nevoie să înțeleagă ce scria pentru a-și da seama că era un mesaj care anunța o eroare. Schimbă ordinea cuvintelor despre care crezuse că reprezintă numele de utilizator și parola, dar primi același mesaj. Trebuia să scrie un program care să alterneze toate combinațiile posibile

dintre informațiile de pe șervețele. Era posibil ca informația să fi fost deja schimbată; dacă așa stăteau lucrurile, nu avea să intre niciodată pe acea pagină de internet. Dar merita să încerce.

Eric bău o gură de suc și începu să scrie codul. După jumătate de oră, programul era terminat și îl lăsă să se desfășoare cu informațiile de logare. După ce lucră șaptesprezece minute la un firewall necunoscut, programul găsi o metodă de a intra. Părea că fusese schimbat numele de utilizator, dar parola rămăsese aceeași pe care o văzuse și înainte. Ecranul își schimbă culoarea într-un verde-închis. Scoase dintr-un sertar al biroului un stilou de la hotel și adăugă numele de utilizator pe șervețel. Pe ecranul verde curgeau acum nesfârșite informații nestructurate. Erau scrise în engleză, dar, în ciuda acestui lucru, nu putea interpreta codul de programare. Părea un amestec eclectic de limbaje de programare, cunoscute și necunoscute. După ceva timp, reuși să distingă șiruri întregi de elemente recognoscibile, ca niște insule familiare într-un ocean altfel străin. Poate era Mona. Poate că stătea aici, uitându-se la codul până acum necunoscut al virusului – ADN-ul lui. Vedea funcții care aveau de a face cu clonarea. Mai jos în cod, recunoscu comanda care cerceta datele de baze, iar în alt loc văzu ceva care probabil se afla acolo pentru a ascunde algoritmii de programele de căutare. Acesta era un cod la cel mai înalt nivel, iar persoana care îl crease avea cu siguranță multe cunoștințe și o sumedenie de resurse. Poate că era o structură de tip *cloud*, un fișier comun stocat pe internet pentru a evita detectarea locală, făcând astfel posibil ca mai mulți oameni să lucreze la același cod din mai multe locuri. Poate era o copie de siguranță a elementelor de programare principale ale virusului Mona.

Pe Eric îl treceau transpirații reci, dar era totuși încântat, în ciuda durerii de cap. Pe măsură ce rula printre sutele de șiruri de coduri, găsi o semnătură care se repeta de câteva ori: „Salah ad-Din". Mai jos, găsi și o adresă de web care părea să fie adresa unui chat-room. Poate că aici era locul unde creatorii virusului comunicau unii cu alții. Copie adresa în browser. În afara balconului, se auziră câteva sticle zdrobindu-se cu zgomot de caldarâm. Cineva

râdea în hohote. Pe ecran apăru o pagină neagră cu text alb. Rândurile în arabă apăreau în grupuri – probabil erau postări din forumul de discuții. Sistemul pusese sub fiecare postare numele de utilizator al celui care scrisese mesajul. Deși postările erau scrise cu litere arabe de mână, numele erau scrise cu litere latinești, probabil fiindcă fuseseră generate din informațiile de logare. Primul mesaj, unul lung, era semnat „Kah". Următoarea postare, care conținea doar câteva rânduri scurte, era semnată „GW". Mai era o postare scurtă de la Kah, apoi un mesaj în engleză. Era semnat „Zorba":

RECRUȚII VOR FI TRANSFERAȚI ÎN ISR IMEDIAT DUPĂ ÎNȚELEGERE
:ZORBA

„ISR" putea însemna Israel. Ar fi putut însemna alte câteva mii de lucruri. Dar putea fi Israel. Apoi apărea un mesaj în arabă, semnat „Salah ad-Din". Judecând după dată, mesajul era vechi de o săptămână. Copie textul mesajului lui Salah ad-Din și porni programul Google Translate[1]. Programul nu era cel mai bun, dar, în general, puteai înțelege cu ușurință textele. Traducerea apăru imediat:

EFECTIVUL M LA 90 LA SUTĂ. ÎN PARALEL CU FAZA 3 CONTINUI LUCRUL CU NADIM. ANUMITE EZITĂRI DESPRE ORIZONTUL OPERATIV AL FAZEI 3.
:SALAH AD-DIN

Urmă apoi un scurt mesaj în arabă. Era semnat cu „A". Eric porni din nou programul Google Translate:

CONTINUĂ-ȚI TREABA. FAZA 3 ARE EFECTUL NECESAR. MUNCA LA NADIM NU ESTE PRIORITATE.
:A

[1] Traducere Google, program special al motorului de căutare Google pentru traducerea cuvintelor sau textelor din diverse limbi străine (n.tr.)

Era absolut incredibil! Citea discuțiile arhivate dintre cei mai căutați teroriști din lume. Era mai mult decât îndrăznise să spere. Cine era Zorba? Cine era A? Cine era Nadim? Faza 3? Poate avea să înțeleagă mai mult dacă citea mesajele anterioare. Derulă printre nenumăratele mesaje. După ce citi vreo zece dintre ele, deveni din ce în ce mai sigur că Salah ad-Din era creatorul virusului Mona – sau, cel puțin, o persoană foarte implicată în dezvoltarea virusului. A părea să fie șeful, poate chiar cel mai înalt. Zorba nu mai apărea nicăieri, probabil nu era important. Mai erau și alte semnături: „Muh", „Dal", „Wrath" și „Sinon". Eric se concentră pe A și pe Salah ad-Din. A era responsabil cu faza 3. Eric căută în mesajele mai vechi și găsi unul care explica faza 3:

S, EFORTURILE MILITARE DIN FAZA 3 NU TE PRIVESC. MARTIRII SUNT RECRUTAȚI. ACCESORIILE EXPEDIATE SEPARAT. TU LE AI PE ALE TALE, EU PE ALE MELE. FOCURILE CE VOR FI APRINSE ÎN ORAȘELE CÂINILOR VOR LUMINA NOAPTEA PREA LUNGĂ ȘI VOR RĂSPÂNDI CĂLDURA PE PĂMÂNTUL PIERDUT.
:A

Martiri. Eforturi militare. Focuri. Deci teroriștii nu aveau de gând să se oprească la atacul virusului. Urmau să bombardeze orașe din Israel prin atentatori sinucigași? Salah ad-Din era ocupat doar cu Nadim și aproape toate postările lui păreau a fi numai întrebări despre programare. Trebuia să afle ce simboliza Nadim. Era un nume de cod pentru Mona? Dar Mona nu era în sine un nume de cod? Derulă mai departe. Credea că descoperise simbolurile arabe pentru Nadim și le căuta în fiecare mesaj. Iată-l! Era tot un mesaj de la A. Copie rândul din text și-l introduse în programul de traducere:

NADIM NU ESTE NECESAR AȘADAR DE CE ATÂT DE MULT TIMP PENTRU EL? UN ÎMPOTRIVĂ-INFESTARE NU VA FI DAT NICIODATĂ NECREDINCIOȘILOR.
:A

Eric se uită mult timp la propoziție. Un „împotrivă-infestare"? Ce putea să însemne asta? Capul îi bubuia și privi cu ochii întredeschiși. Deodată, își dădu seama. Era stană de piatră, ochii i se umplură de lacrimi. Cuvântul „împotrivă" fusese tradus greșit, în loc de „anti". Iar „infestare" trebuia să însemne: „virus". Un antivirus. Nadim era antivirusul pentru Mona. Eric avusese dreptate de la început, în tot ceea ce făcuse, în tot ce sperase. Salah ad-Din dezvolta un antivirus.

Herzliya, Israel

Îi dăduseră patru dosare groase, o masă și un scaun. Acum stătea singur într-o cameră înghesuită care semăna mai mult cu o debara decât cu un birou. Lumina era albă, orbitoare, iar el simțea căldura becului atârnat chiar deasupra capului său. Singura fereastră din cameră fusese prevăzută cu bare; afară era întuneric beznă. Sinon avea acum dosarul complet al lui Rachel Papo – cel puțin rapoartele care fuseseră păstrate pentru posteritate. Era convins că îndeplinise o serie de misiuni care nu fuseseră și nici nu aveau să fie înregistrate. Dar chiar și aceste dosare erau destul de groase.

Erau și câteva fotografii – Rachel când era tânără, în uniformă și studentă. Erau și fotografii cu victimele ei. Unele erau fotografii de arhivă, arătând persoane în viață; altele fuseseră făcute pe teren. În acele poze, victimele erau cât se poate de moarte. Rachel părea să fie pasionată de cuțite. Nu se putu forța să citească detaliile; nu făceau decât să îl deprime. Citi cu mare interes despre viața ei particulară.

Puse degetul pe data ei de naștere și calculă în minte. Avea treizeci de ani acum. Mama ei fusese profesoară, originară din Maroc. Tatăl ei era fierar și avea rădăcini spaniole. Părinții ei fugiseră în Maroc în timpul Războiului de Șase Zile. Avea o soră mai mică,

Tara. Mama lor murise când o născuse pe Tara, iar Rachel avea pe-atunci opt ani. Un an mai târziu, muri și tatăl lor. Se părea că se sinucisese. Apoi, după câteva urcușuri și coborâșuri, copiii ajunseseră într-un kibbutz[1] la douăzeci de kilometri nord de Haifa. Când Rachel împlini unsprezece ani, ea și Tara merseseră să locuiască împreună cu sora mai mare a mamei lor și cu prietenul ei rus. Cineva încercuise aici textul cu cerneală albastră. Mătușa lucra ca auditor și călătorea mult din pricina serviciului. Bărbatul deținea o mică firmă de transporturi. După aproximativ un an, bărbatul începuse să agreseze sexual fetele. Conform unei declarații care trebuie să fi fost dată chiar de Rachel, acesta le viola în mod regulat, de cele mai multe ori când mătușa era plecată. Pentru Tara fusese cel mai greu. Fuseseră și bătute. Dacă te luai după povestea lui Rachel, fusese o adevărată tortură – tuburi de bicicletă și țigări, lămpi de sudură, apă rece ca gheața. Se părea că mătușa nu știa nimic despre toate acestea sau poate că nu îi păsa. Cuplul nu avea copii. La un moment dat, abuzul devenise atât de crunt, încât Tara trebuise să meargă la urgențe. Mătușa fusese cea care o condusese la spital. Acolo susținuse că fata își rupsese mâna și se lovise la cap căzând de pe bicicletă.

După perioada de spitalizare, Tara se închisese într-un fel de stare autistă. Cu o săptămână înainte de aniversarea lui Rachel de șaisprezece ani, când mătușa plecase la sfârșit de săptămână, Rachel îl închise pe tatăl vitreg într-o cameră, o luă pe Tara și plecă de acasă. Fetele se întoarseră la kibbutzul din Haifa, unde fură ascunse când mătușa veni să le caute. Câțiva ani mai târziu, cei din kibbutz o duseră pe Tara într-o clinică, iar Rachel intră în armată.

Un bilețel galben făcea referire la un articol din *Jerusalem Post*. Sinon răsfoi documentele și găsi o copie a articolului, publicat la doi ani după ce Rachel se înrolase. Proprietarul rus al unei firme de transport fusese ucis în casa lui, împușcat în cap de la mică distanță. Fusese descoperit de soția lui, când aceasta se întoarse dintr-o

[1] Așezare sau fermă comună în Israel (n.tr.)

călătorie de afaceri. Poliția nu găsise nici motive, nici suspecți. Conform acelui articol, victima fusese un om plăcut și respectat de toată lumea.

Sinon puse tăietura din ziar înapoi în dosar, apoi începu să caute lucrul pentru care venise. Găsi informația pe un cartonaș gri de informare: adresa reședinței temporare a lui Rachel Papo din Tel Aviv. Împături cartonașul și îl puse în buzunarul interior al jachetei. Nu îl interesa cât de nervos avea să fie Woody Allen. Când era gata să pună dosarele înapoi, îi căzură ochii pe un alt document. Îl ridică și zâmbi. Era adresa clinicii unde se afla Tara.

Tel Aviv, Israel

Deși Eric citea postări de peste două ore, nu văzuse decât o părticică din toate mesajele. Se concentra pe cele mai recente. Teroriștii pregăteau câteva atentate în Ierusalim și Tel Aviv. Faza 3 avea să fie îndeplinită în următoarele zile. Nadim era antivirusul pentru Mona, iar Salah ad-Din lucra la finalizarea codului. A părea interesat doar de faza 3 și insista iar și iar că nu aveau nevoie de un antivirus. Nu apărea nicio informație despre locul unde se afla A sau ad-Din. Eric stătea nemișcat, uitându-se la ultima postare, care fusese scrisă de ad-Din în urmă cu șaptesprezece ore. Lui Eric îi venea greu să își adune gândurile. Era prea obosit. Dincolo de ușa de la balcon era liniște, cu excepția cântecului greierilor. Care avea să fie următoarea lui mișcare? Nu putea sta aici, sperând că avea să apară pe ecran numărul de telefon al lui ad-Din. Trebuia să intre el însuși în conversație. Dacă făcea o greșeală, avea să îi sperie și să distrugă orice drum către Nadim. Dar ce altă opțiune avea? Își creă propriul cont sub numele „ES". Trebuia să folosească Google Translate și să scrie în arabă? Nu, pentru că nu ar fi avut control asupra a ceea ce spunea. După câteva secunde de ezitare, se îndreptă de spate și scrise un mesaj:

SALAH AD-DIN, NUMELE MEU ESTE ERIC SÖDERQVIST. SUNT UN PROFESOR DIN SUEDIA DE ȘTIINȚA CALCULATOARELOR ȘI A SISTEMELOR ȘI MI-AR PLĂCEA SĂ TE AJUT. SUNT FOARTE IMPRESIONAT DE CODUL MONA, DAR AȘ DORI SĂ ÎȚI SUGEREZ CÂTEVA MICI ÎMBUNĂTĂȚIRI PENTRU CAPACITATEA DE DISIMULARE. CONSIDERĂ PREZENȚA MEA ÎN CHAT-ROOM-UL VOSTRU CODIFICATĂ DREPT CV-UL MEU. MI-A LUAT DOUĂ ORE SĂ OBȚIN PAROLA ȘI SĂ PĂTRUND AICI. NU AM SPUS NIMĂNUI. ÎMI DORESC UN RĂSPUNS PROMPT.
:ES

Eric se lăsă pe spate în scaun și așteptă. Poate mai era cineva logat; poate nu. Poate aveau o funcție de propagare sau un flux RSS care îi anunța când se posta un mesaj nou. Rămase în scaun până când începu să-l doară corpul și ațipi. Nu avea sens să aștepte; ar fi putut dura un veac până să îi răspundă cineva – dacă avea să îi răspundă. Se ridică greoi. Camera era întunecată în lumina calculatorului. Își scoase hainele și se întinse gol pe cuverturi. Se gândi la atentatele plănuite. Trebuia să avertizeze pe cineva. Voia să vorbească cu Jens. Mai ales, voia să vorbească cu Hanna. Ea fusese întotdeauna cel mai apropiat aliat al lui, placa lui de rezonanță, cel mai bun critic. Cel mai mult își dorea să îi audă vocea. Dar era singur – o umbră pe un pat într-o cameră de hotel în Orientul Mijlociu. Se aplecă peste marginea patului, își scoase valiza și cotrobăi după trusa cu articole de baie. Sticla de parfum pe care o aruncase în bagaj în ultima clipă cursese, iar acum totul mirosea a Hanna. Adormi cu trusa îmbibată de parfum lângă cap.

Ding.

Îi luă o clipă să reacționeze. Adormise, iar la început sunetul își croise drum în visul lui cald ca un intrus supranatural. Apoi însă își dădu seama că sunetul nu făcea parte din vis. Era înapoi în camera de hotel, gol peste cuverturi. Ce îl trezise? Se ridică în capul oaselor, treaz de-a binelea. Probabil auzise o postare nouă. Se dădu jos din

pat împiedicându-se și se ghemui în fața calculatorului. Câteva cuvinte scurte, albe, sclipeau pe fundalul negru:

DEFINEȘTE „MICI ÎMBUNĂTĂȚIRI"
:SALAH AD-DIN

Eric era țintuit, ca și cum mișcările lui l-ar fi putut speria pe omul de cealaltă parte a rețelei – de parcă Salah ad-Din l-ar fi putut vedea stând acolo, gol, la tastatură. Stabilise contactul. Dar acum ce trebuia să facă? Gândurile îi zburau în sute de direcții diferite. Fără să-și ia ochii de la ecran, se ridică precaut și se așeză pe scaun. Trebuia să îi câștige încrederea. Slavă Domnului că era ceva adevărat în afirmația lui despre cod. Observase o secvență a codului în ceea ce el credea că este capacitatea de deghizare a virusului, o secvență care îi amintea de o problemă pe care o avusese și el cu Mind Surf. Un student doctorand din echipa lui îi arătase o metodă nouă de scriere alternativă a comenzilor, care ducea la o citire mai rapidă și mai stabilă. Dacă acele comenzi văzute în codul virusului Mona erau similare cu cele din Mind Surf, cum de altfel credea că sunt, putea folosi aceeași soluție. Se întoarse la codul virusului și derulă pagină cu pagină, căutând șirul pe care îl văzuse. Iată – secvența din cod era foarte asemănătoare cu comanda Mind Surf, chiar dacă rezultau două funcții complet diferite. Copie codul în răspunsul lui și pregăti o sugestie pentru o comandă mai eficientă. Răspunsul veni după doar un minut.

DE CE MĂ CONTACTEZI?
:SALAH AD-DIN

Eric răspunse imediat:

AM ANALIZAT VIRUSUL MONA. TE POT AJUTA SĂ ÎMBUNĂTĂȚEȘTI CODUL. SPRIJIN CAUZA TA.
:ES

KHALIL ALLAH?
:SALAH AD-DIN

Khalil Allah? Eric deschise site-ul Wikipedia și tastă numele. Apoi se întoarse la conversație.

PRIETEN AL LUI DUMNEZEU. IBRAHIM. FIUL LUI TARAKH. TATĂL LUI ISMAIL. PACEA DEASUPRA LUI. A PAISPREZECEA SURAH.
:ES

Era evident – copiase prea mult.

DE CE MONA?
:SALAH AD-DIN

CA SĂ ARĂTĂM NECREDINCIOȘILOR CĂ SUNT DEPĂȘIȚI NUMERIC. SLAVĂ LUI ALLAH, UNICUL DUMNEZEU ADEVĂRAT.
:ES

Ecranul rămase gol multă vreme. Nu mai erau mesaje noi. Eric respiră adânc, lăsând degetele pe tastatură. Îl pierduse? Spusese ceva greșit?

MERGI ÎN PACE. MASHA ALLAH[1].
:SALAH AD-DIN

Salah ad-Din îi ceruse să părăsească forumul. Dar nu putea – nu când era atât de aproape! Nu putea da greș. Se gândi intens, iar ochii îi căzură pe șervețelele mototolite pline de notițe. Codul otoman! Fugi în hol, unde găsi caietul pe podea, lângă ușă. Se grăbi înapoi la calculator, deschise caietul la o pagină oarecare și îl puse

[1] Mergi cu Domnul (n.tr.)

în fața lui pe masă. Deschise aplicația Word și se uită la simbolurile speciale. Îi luă patruzeci de minute să alcătuiască o serie oarecum similară cu simbolurile scrise în caiet. Voia să scrie o propoziție proprie în codul lui Salah ad-Din. Era al naibii de exagerat, dar ce conta? Fie ce-o fi. Copie bucata de text în conversație și trimise mesajul. Urmă o altă întârziere. Soarele dimineții strălucea pe picioarele lui; dincolo de ușa balconului, o pasăre cânta tare, plină de vitalitate.

IMPRESIONANT.
:SALAH AD-DIN

Se întorsese.

LASĂ-MĂ SĂ TE AJUT.
:ES

AȘTEAPTĂ PÂNĂ MÂINE SEARĂ. DACĂ MAI EȘTI ÎN SPRIJINUL NOSTRU, VOM VORBI.
:SALAH AD-DIN

CE SE ÎNTÂMPLĂ MÂINE?
:ES

ETAPA URMĂTOARE. UN MESAJ MAI CLAR. TISBAH ALA KHEYR WA AHLAM SAAIDA.
:SALAH AD-DIN

Deci atentatele erau pregătite pentru a doua zi. Copie ultima propoziție a lui ad-Din în Google Translate. Îi spusese noapte bună; conversația se sfârșise. Eric trebuia să aștepte până după atentate pentru a putea restabili contactul. Se uită în tavan. Sinucigași cu bombe în Israel – în următoarele douăzeci și patru de ore. O, Doamne! Trebuia să prevină pe cineva, dar pe cine? Dacă suna la

poliție, se deconspira în fața lui Salah ad-Din și era posibil să nu îl mai poată contacta vreodată. Dar dacă nu avertiza pe nimeni, oameni nevinovați aveau să moară. Rămase așa mult timp, privind absent la ecranul scânteietor. Poate că Salah ad-Din stătea și privea înapoi de cealaltă parte a internetului.

Se ridică, ieși pe balcon și trase în piept aerul de dimineață devreme ce îi amintea de mirosul de mare și de pin. Un foșnet îl făcu să se uite jos în grădină, unde un câine slab încerca să scoată un sac de gunoi dintr-un tomberon răsturnat. Eric se întoarse spre soarele cald al dimineții. Avea un gust stătut în gură. Trebuia să discute cu cineva, altfel avea să înnebunească. Era șapte și un sfert. Deși nu dormise mai mult de câteva ore, își îmbrăcă hainele șifonate, luă laptopul și coborî la micul dejun. În restaurant se afla un cuplu în vârstă, iar la o masă la fereastră stătea un tânăr cu un iPad. Rachel nu era acolo. Își puse laptopul sub braț, puse micul dejun pentru doi pe o tavă și urcă la camera ei de la etajul doi. Ezită o clipă, dar apoi bătu ușor în ușă. Niciun sunet. Bătu din nou. O auzi mișcându-se, apoi deschise ușa. Purta halatul negru de la hotel și era desculță, cu părul ciufulit. Era mai scundă decât își amintea și avea ochii umflați. O trezise din somn.

Ea îl privi fără să spună nimic. Deodată, lui Eric îi veni să plângă. Poate că ea își dădu seama. Poate că vedea cât de obosit era, cât de disperat se simțea. Rachel veni mai aproape și îl sărută pe obraz.

– Shalom, șopti ea, închizând cu grijă ușa în spatele lui.

Camera ei era mai mică decât a lui. Cu excepția patului desfăcut, nu se vedea niciun semn că stătea cineva acolo. Bolul cu fructe și sticla de șampanie erau neatinse; Eric nu vedea nici valize, cărți sau haine. Și ea deschisese ușa de la balcon. Rachel se așeză cu picioarele încrucișate pe pat și nu părea să o deranjeze faptul că, din pricina poziției, își dezvăluise mare parte din picioare. Avea un fel de tatuaj pe gleznă, iar unghiile de la picioare erau date cu ojă maro-închis. Eric puse tava în fața ei, se prăvăli pe un scaun de partea cealaltă a patului, apoi așeză laptopul pe masă lângă bolul cu fructe. Ea îl privi și înclină capul.

– De ce ești trist?

El coborî privirea.

– E o poveste lungă. Nespus de lungă.

– Ne grăbim?

– Poate nu. Dar sunt prea obosit. Aș fi bucuros să-ți spun cu altă ocazie. Îmi pare rău că te-am trezit așa, dar...

– Nu e nicio problemă. M-am bucurat să te văd. M-am gândit la tine aseară, înainte de a adormi.

– La ce te-ai gândit?

Ea râse.

– O, nu... Nu ar trebui să întrebi despre gândurile unei femei.

Eric zâmbi timid.

– Și eu m-am gândit la tine.

Ea înclină capul într-o parte.

– Ar fi fost atât de grav dacă dormeai cu mine azi-noapte?

– Da. Ar fi fost grav pentru mine.

Rachel nu spuse nimic la început; se juca cu plicurile de ceai de pe tavă. Apoi spuse încet:

– Înseamnă că ai făcut bine că ai plecat. Nu ești de acord?

El oftă.

– Te cunosc de numai câteva ore, dar ești deosebită. În toate felurile. Dar nu pot. Nu acum. Am nevoie doar de un prieten – să fiu aproape de cineva.

Rachel luă un plic galben de Lipton, rupse hârtia și puse săculețul într-una din cești. Apoi se uită din nou la el.

– De ce ai venit aici, Eric?

El se întoarse după calculator.

– Am folosit aseară traducerile să intru în baza de date. Codul m-a dus chiar în mediul de dezvoltare a virusului Mona.

– Glumești.

– Nu. Și asta nu e tot. De acolo, am intrat pe un forum folosit de teroriști. Erau sute de postări care datează încă de acum câteva luni.

Ea împinse tava deoparte și se trase mai aproape de el.

– Și?

– Și acolo am luat legătura cu persoana care cred că a creat-o pe Mona.

Probabil era o nebunie din partea lui să îi spună toate acestea, dar trebuia să aibă încredere în cineva. Și trebuia să vorbească. Trebuia să împărtășească informația despre atentate cu cineva – să împărtășească responsabilitatea cu cineva. Rachel stătea acum foarte aproape de el.

– Cum îl chema?

– Salah ad-Din. Dar este doar un pseudonim.

– Salah ad-Din este numele arab pentru Saladin, cel mai mare lider musulman din secolul doisprezece – cel care a eliberat Ierusalimul de cruciații creștini. Când a străpuns apărarea orașului, a dat ordin să fie ucis fiecare locuitor, să nu fie luat niciun prizonier. Este un exemplu pentru fiecare musulman.

– Minunat. E pe cale s-o facă din nou.

– Ce să facă?

– Să măcelărească oamenii din Ierusalim.

Ceva pătrunzător străluci în privirea ei.

– Când, unde?

– Nu știu totul, dar poți citi și singură. Poate că, folosind cunoștințele tale lingvistice, poți înțelege mai mult. Plănuiesc atentate cu bombă în Ierusalim și în Tel Aviv.

Eric deschise calculatorul și îl așeză în fața ei pe pat. Ea își trecu mâna prin păr.

– Când?

– Azi, poate mâine. Vezi ce poți obține din asta. Caută „faza trei".

Rachel se uită la ecran. Eric încercă să stea drept pe scaun, dar epuizarea îl apăsa. Căscă. Poate că ar fi trebuit să mănânce ceva să își recapete puterile, dar nu voia decât să doarmă.

Rachel întinse mâna după ceașca ei de ceai în timp ce deschise și alte mesaje. După patruzeci și cinci de minute, ajunse la conversația din seara precedentă dintre Eric și Salah ad-Din. Ochii i se

îngustară când citi mesajele, cum lăuda Eric virusul și cum se oferise să coopereze. Se uită la bărbatul din fața ei, care dormea acum dus. Își scoase telefonul mobil din buzunar, formă un număr și așteptă răspunsul. Acesta veni după o singură sonerie.

– A venit momentul.

Închise telefonul fără să își ia ochii de la Eric.

– La naiba, șopti.

Apoi se aplecă în față și își trecu încet degetele prin părul lui.

– Idiotule!

Stockholm, Suedia

Pulsul lui Mats Hagström crescu deodată, ceea ce făcu alarma să sune. Ritmul cardiac înregistrase schimbări de câteva ori pe timpul nopții. Se afla într-o stare asemănătoare comei, dar creierul lucra intens. Electroencefalograful înregistra linii neregulate și vârfuri ale undelor alfa, beta și delta. Doctorul Thomas Wethje observă creșterile de pe afișaj, tipice pacienților care aveau crize severe de epilepsie. Dar Mats nu avea epilepsie, de aceea graficul EEG era de-a dreptul remarcabil. Și îngrijorător. Puse mâna pe fruntea caldă a lui Mats și șopti:

– Cu orice te-ai lupta, nu te da bătut.

Tel Aviv, Israel

Traversa o plajă caldă, vărătecă. Valurile se rostogoleau spre mal de la aproape cincizeci de metri în larg. Purta sandale Crocs și ținea în mână un coș mare pentru picnic. Hanna mergea lângă el cu o pătură sub braț și cu cealaltă mână își ținea pălăria de soare.

Purta o tunică albă peste slipul portocaliu. Briza blândă era plină de mirosuri de mare – scoici, alge, sare. Apoi, tocmai când voia să o ia de mână, alunecă. Căzu la pământ cu capul înainte și întinse mâinile să atenueze căderea, dar nu reuși. Îl dureau fața, pieptul și încheieturile, acolo unde se lovise de nisip. Se auzeau tunete și huruieli în jurul lui; brațele îi erau prinse la spate. Apoi îi reveni cunoștința și, împreună cu ea, panica. Erau acolo mai mulți oameni în negru, cu cizme mari și geci groase. Cineva se lăsa cu toată greutatea pe spatele lui Eric, iar el își dădu seama că îl apăsa tare pe covor. Nu putea să respire. Auzi ordine în ebraică și ceva rupându-se. Plămânii îi ardeau și gâfâi disperat după aer, încercând să ridice capul. *Rachel.* Trebuia să o protejeze. Dacă îi făceau rău? Încercă să se răsucească, dar era blocat. Îl prinseră cu legături tăioase de mâini și de picioare. Cineva îl apucă de guler, iar el crezu că aveau să-l ajute să se ridice. În schimb, simți un obiect rece pe gât, chiar sub falcă. Se auzi un clic, apoi totul se întunecă.

Întâlnirea neprevăzută fusese scurtă și intensă, iar, ca urmare, David Yassur nu avea timp să aștepte liftul. Deschise brusc ușa de la casa scării și, în timp ce cobora cele șase rânduri de trepte de la etajul directoratului până la etajul interogatoriilor, reluă totul încă o dată. Calculatorul și caietul fuseseră duse la Unitatea 8200 pentru analiză imediată. Grupurile care aveau să realizeze operațiunile împotriva sinucigașilor cu bombă era pregătite. Poliția locală din Tel Aviv și din Ierusalim fusese anunțată, iar țintele posibile fură identificate. La punctele de trecere era dată alerta. Câinii dresați să recunoască mirosul explozibilului se aflau pe drum spre Ierusalim. Dar, deocamdată, nu știau detalii despre atentate – unde sau când aveau să se întâmple. Sperau că unitatea 8200 avea să afle de pe calculator.

O cunoscuse pe Rachel Papo. Fusese acolo la începutul ședinței pentru a da un raport. Era mai delicată decât își imaginase, aproape că dădea impresia de fetișcană. Dar își aminti ce spusese Meir Pardo despre trecutul ei întunecat, despre disparițiile și psihicul ei

traumatizat. Și despre propriile sentimente paterne. Rachel făcuse treabă bună cu suedezul – dovedise că era mai mult decât un cuțit ascuțit. În doar câteva ore, îl făcuse să i se confeseze. Informațiile obținute ar fi putut fi punctul de cotitură la care speraseră.

Cealaltă veste bună era că Paul Clinton venise în Israel. Odată cu el venea și accesul la cea mai mare organizație de securitate din lume. Așa cum stăteau lucrurile acum, resursele agențiilor FBI, CIA și NSA se aflau la dispoziția Mossadului. În acest moment, suedezul era alfa și omega pentru ei. Cine era? Cum se potrivea în tot acest joc? Discutaseră un număr de posibilități, dar niciuna dintre teoriile lor nu părea probabilă. Erau prea multe lucruri care nu ieșeau la socoteală. David avea să afle ce se întâmpla chiar de la sursă. Meir voia să îl informeze pe Ben Shavit, dar aveau întâi nevoie de date concrete.

David ajunse la primul etaj și parcurse coridorul lung care ducea la camerele de interogatoriu. Trecu de trei camere goale până să ajungă la a patra, în fața căreia se aflau doi gardieni tineri; un bec roșu clipea deasupra ușii închise din spatele lor. David intră în camera mică de observare. Acolo, Paul se sprijinea de perete, sorbind dintr-o cană de cafea. Era masiv, aproape gras, îmbrăcat într-un costum gri și cămașă albă, ca de obicei. Ofițerul de interogatoriu stătea în tăcere în fața ferestrei mari de sticlă prin care se putea privi în cameră. În fața geamului era un panou cu echipament de înregistrare. Fereastra avea sticlă dublă, prin care puteai vedea doar din direcția lor. David merse la fereastră și observă prizonierul.

Unde lipsește cârmuirea poporul cade;
izbăvirea stă în mulțimea sfetnicilor.[1]

Singurul lucru care ieșea în evidență din gama coloristică a camerei era steagul albastru pus pe perete. Sub citat se afla brodată o menoră argintie cu șapte brațe. Ochii lui Eric se împăienjeniră, iar menora păru că plutește pe perete. Închise ochii și privi din nou.

[1] *Pildele lui Solomon,* 11:14 (n.red.)

Claritatea îi reveni. Corpul îi era tensionat și îl durea. Avea mai multe bandaje mici pe brațul drept. Îi făcuseră teste – sau îl injectaseră cu ceva. Privi cu dificultate în jur. Era întins pe un prici într-o cameră complet asimetrică. Pereții erau cenușii, cu excepția unei oglinzi foarte mari. Podeaua era acoperită cu un linoleu gri-pestriț, iar din tavan luminau trei șiruri de becuri circulare. Priciul pe care stătea se afla de cealaltă parte a peretului cu oglindă și se putea vedea pe el însuși cu picioarele îndoite și mâinile între genunchi. Arăta ciudat, fără viață. Cândva luase parte la un exercițiu de evacuare în caz de incendiu la KTH în care aruncaseră pături peste un manechin în flăcări. Așa arăta omul din oglindă – un manechin pentru testul de incendiu purtând hainele șifonate ale lui Eric.

În mijlocul camerei erau o masă pătrată și trei scaune. Lumina puternică din tavan îl orbea, iritându-i ochii. Ce se întâmplase? Unde era Rachel? Avea gura uscată. Avea un gust amar pe care nu îl observase mai devreme. În cameră era frig. Privi la steag din nou, întrebându-se cine brodase menora pe el.

– Mottoul nostru.

Bărbatul care intră în cameră dădu din cap către cuvintele de pe steag.

– Mottoul și simbolul nostru.

Se așeză pe unul dintre scaune și puse cu zgomot pe masă un dosar galben. Eric se ridică greu de pe prici.

– Al nostru?

– A, am uitat să-ți spun cine suntem? Bine ai venit la Mossad! Regret că nu am avut o cameră mai frumoasă pentru tine.

Vocea era plină de un sarcasm evident. Mossad? Dintre toate lucrurile incredibil de absurde. Dar de ce? Omul de la masă îl privi cu răceală. Nu amenințător, dar nici prietenos. Mai era ceva la el – ceva dur și de neînduplecat. Era aproximativ de vârsta lui Eric, scund, dar cu o constituție robustă. Fața lui bronzată era brăzdată de riduri, iar părul brunet avea fire cărunte. Purta un tricou polo negru și pantaloni largi de bumbac, de culoare maro. Nu purta ceas.

– Sunt cetățean suedez, spuse Eric încet.

– Iar eu sunt israelian. Nu are importanță. Numele meu este David Yassur și sunt directorul operațiunilor aici – al doilea om ca statut.

Eric își masă încheieturile dureroase.

– Vreau să sun la ambasada noastră.

– Desigur. Și eu vreau să lenevesc la mine acasă, să mă uit la fotbal. Dar acum suntem aici. Vino încoace.

Arătă spre unul din scaunele goale. Eric rămase pe pat.

– Am drepturi.

– Aici te înșeli. Nu ai drepturi. Nu ai pașaport, nume sau naționalitate. Ești doar un sac de carne și oase. Ai valoare doar ca informator. Fie îți joci rolul suficient de bine ca să supraviețuiești, fie îți ții gura închisă. Și dacă ții gura închisă, ești complet inutil. Dacă era după mine, ai fi fost oprit în Nisa. Îi urăsc pe cei care ne amenință la fel de mult cât iubesc Israelul. Ai avut o șansă și i-ai dat cu piciorul. Acum am câteva întrebări pentru tine. Poți alege să răspunzi aici sau putem merge jos în pivniță. Acolo nu voi pune eu întrebările. Asta nu e o casă de păpuși nenorocită. E treabă serioasă. Ai înțeles?

Eric era șocat de agresivitatea bărbatului. Cuvintele îl smulseră din starea lui bizară, catatonică. Acest lucru chiar se întâmpla. Nu era un film, nu era un rol. Nu se întâmpla altcuiva. Oare chiar îi puteau face rău? La urma urmelor, aceasta era o autoritate de stat într-o țară civilizată. Și totuși își dădu seama cât de naiv era modul acesta de a gândi. Era prizonierul celui mai temut serviciu secret din lume. Se duse la masă nesigur pe picioare și se așeză. Scrâșnetul picioarelor scaunului îi răni urechile. Puse mâinile pe masă și încercă să se calmeze. Bărbatul mirosea a transpirație.

– Pot întreba de ce sunt aici?

– Pentru că suntem curioși în privința ta. Pentru că nu înțelegem cum te încadrezi în povestea asta. Pentru că ai un caiet care aparține dușmanilor noștri. Pentru că ai poze cu dușmanii noștri. Pentru

că ai vorbit cu dușmanii noștri. Pentru că îi ajuți. De asta te afli aici. Pentru început.

Gândurile i se amestecară. Ce poze? Probabil găsiseră pozele cumpărate la Nisa. Îi ajuta pe dușmani? Citiseră conversația cu Salah ad-Din, văzuseră sugestiile lui lingușitoare despre îmbunătățirea codului. Ce făcuseră cu caietul? Cu calculatorul lui? Cu Rachel?

– Unde este Rachel?

Bărbatul răsfoia hârtiile și răspunse fără să ridice privirea.

– Nu-ți face griji pentru ea. Sunt suficiente problemele tale.

Lăsă dosarul deschis și se uită la Eric.

– Eric Hugo Söderqvist. Ce dracu' pui la cale?

Nu avea sens să mintă sau să vândă gogoși că ar fi ziarist la *Aftonbladet*. Cu Rachel fusese altă treabă, dar aici era vorba de Mossad. Dar cum le putea spune adevărul? Povestea lui era complet neverosimilă. Pe de altă parte, ce alternativă avea? Înghiți în sec și înfruntă privirea severă a lui David Yassur.

– Încerc să-i salvez viața soției mele.

– Ce e în neregulă cu ea?

– E contaminată de un virus.

David Yassur nici nu clipi. Eric vorbi mai departe.

– E infectată cu virusul Mona.

– Mona, virusul de calculator?

– Exact.

– Soția ta e infectată cu un virus de calculator?

David Yassur își schimbă poziția.

– Explică.

– Sunt cercetător, domeniul meu este numit ICC – Interfața Creier-Calculator.

– Știu ce este.

– Bine. Specificul cercetării mele este dezvoltarea unei noi metode de comunicare între creierul uman și un calculator. Sau, mai precis, o metodă de a crea condiții mai bune de comunicare. Aplicând un gel special pe scalp, putem stabili un contact foarte

bun cu creierul, fără intervenție chirurgicală. În plus, eu și echipa mea am dezvoltat un program numit Mind Surf, care face posibilă navigarea pe internet prin puterea gândului.

– Minunat, dar ce legătură are asta cu soția ta?

– Ea a fost una dintre primele persoane care au testat sistemul. Este directorul departamentului de IT de la sediul TBI din Stockholm. Când era conectată la Mind Surf, a vizitat site-ul băncii, care era infectat de Mona. Virusul s-a transmis în sistem și cumva – nu știu cum – i-a afectat sănătatea.

– I-a afectat sănătatea.

– S-a îmbolnăvit la scurt timp după aceea. Acum face tratament într-un spital.

– Care spital?

Nu voia să o dea de gol. Dar, până la urmă, le-ar lua doar zece minute să își dea seama.

– Spitalul Karolinska în Stockholm.

– Zi mai departe.

– Doctorii de la spital nu o pot vindeca. Pot doar să observe că starea ei se înrăutățește.

– Dar de unde știi că nu suferă de altceva?

– A spus-o chiar ea. Puțin timp după aceea, principalul meu investitor, Mats Hagström, s-a îmbolnăvit și el. Simptomele și evoluția bolii erau identice cu cele ale soției mele. Încercase și el Mind Surf.

– După ce calculatorul fusese infectat?

– După ce calculatorul fusese infectat.

David Yassur se uită la el sceptic.

– Nimeni nu m-a crezut. Mi-am dat seama că urma să moară dacă nu se lua o măsură radicală. M-am hotărât să o consider infectată de Mona, indiferent cât de nebunesc părea. Dacă era un virus, trebuia să fie și un antivirus – iar creatorul antivirusului trebuia să fie aceeași persoană care crease virusul. Am vizitat un prieten de la un ziar de seară ca să discutăm câteva idei. Apoi, din

întâmplare, am auzit că era o sursă la Nisa care voia să vândă informații despre teroriști.

– Cum găsise ziarul de seară sursa asta?

– Căutând în mod activ prin contactele lor.

– Cine era sursa?

Ce putea spune? Să îl deconspire pe Cedric Antoine? Nu era adevărata sursă.

– Era un ofițer de poliție din grupul operativ care voia să facă niște bani în plus. Nu știu cum îl cheamă.

– Vom ajunge la nume mai târziu. Ce s-a întâmplat după asta?

– M-am dus la Nisa și am cumpărat informația de la ofițerul de poliție.

– Te-ai întâlnit cu el?

– Nu personal. Am transferat banii într-un cont și am primit o pungă cu informații. Punga era ascunsă la muzeul Marc Chagall.

– Mai ai numărul de cont?

Eric încuviință.

– Ce era în pungă?

– Caietul și niște poze.

– Și ai spart și rețeaua TBI?

Cum de știau și asta? Așa trebuie să-l fi găsit. Cum a putut fi atât de neatent? Lăsase amprente peste tot, fie că erau reale, fie că erau digitale. TBI îl urmărise de când spărsese parola calculatorului lui Isaac Berns și îi anunțaseră pe cei de la Mossad. De aceea David Yassur spusese că ar fi putut fi oprit la Nisa. Probabil îl urmăriseră până la Tel Aviv. Dar cum au știut când să lovească? Cum știuseră că stabilise legătura? De unde știau ce vorbise el cu Salah ad-Din? Apoi se gândi din întâmplare la valiza pierdută, strângerea puternică de mână, rochia subțire, cunoașterea improbabilă a codului otoman, tatuajele. Apoi oftă din adâncul sufletului.

– Rachel lucrează pentru voi?

David Yassur nu răspunse. Eric simți un gol în stomac. Se simți jenat și trădat. Ce idiot ridicol! La ce i-o fi stat mintea?

– De ce ai venit în Tel Aviv?

– Nu puteam descifra codul caietului. Plănuiam să dau de Isaac Berns, să văd dacă mă putea ajuta.

– De ce te-ar asculta?

– N-am idee. Poate fiindcă este un om bun. Poate fiindcă unul dintre angajații lui e pe moarte.

– De unde îl cunoști pe Samir Mustaf?

– Presupun că este creatorul virusului Mona. Mi-ar plăcea să-l întâlnesc, dar nu am vorbit niciodată cu el.

– Sigur că ai făcut-o.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Salah ad-Din este aliasul lui Samir Mustaf.

– De unde știi?

– Nu contează. Mai întreb o dată: de unde îl cunoști?

– Când Rachel a spart codul, mi-a dat informații care m-au ajutat să găsesc o zonă de dezvoltare virtuală[1] unde am descoperit informațiile de logare pentru un forum. Acolo, am luat legătura cu teroriștii.

– Îi numești teroriști. Nu sunt luptători pentru libertate? Soldați sacri, luptând pentru o cauză dreaptă?

– Nu, sunt teroriști. Niște bandiți, pur și simplu.

– Și Salah ad-Din?

– M-am dat drept reporter. Un hacker isteț care voia să intre în grup. Totul pentru a stabili legătura, pentru a mă apropia și a le câștiga încrederea. Trebuia – trebuie – să îi întâlnesc, să mă întâlnesc cu el. Totul pentru a pune mâna pe antivirus.

– Cum ai știut că există un antivirus?

– Nu știam, dar bazându-mă pe ceea ce am citit în camera de chat, sunt sigur că există. A fost numit Nadim.

– Și de ce ți-ar da Mustaf antivirusul?

---

[1] *Virtual-development environment,* în engl., spațiu rezervat pe server unui client sau unui grup, unde se află virtual întreaga memorie a calculatorului personal (n.red.)

– N-am idee. Încredere, speranță și milă? Probabil nu mi-ar da altceva decât un glonț în cap. Dar îmi încerc norocul. Nu am nimic de pierdut.

– Cine te ajută?

– Nimeni. Sunt singur.

Eric își dădu seama cât de adevărat era. Era realmente singur, acum mai mult ca niciodată. Bărbatul din fața lui tăcu; se scurse așa mult timp. Stăteau așa, doi bărbați la o masă mică – asemănători, dar extraordinar de diferiți. Apoi David Yassur se ridică, luă dosarul și plecă. Ușa cenușie se închise cu un clic. Eric rămase așezat.

Când David Yassur se întoarse în camera de observare, Paul Clinton stătea pe un scaun lângă ofițer. Aerul din cameră era îmbâcsit. Paul se înclină pe spate cu scaunul atât de mult încât stătea să cadă.

– N-am auzit niciodată o poveste mai suspectă. Și îți spun, am auzit multe povești suspecte.

David dădu din cap, aprobându-l.

– Da, este cu siguranță ciudată. Întrebarea e: cum să-i prezint asta lui Meir?

Dan Hertzog, de la Unitatea 8200, deschise ușa în forță. David se uită la el nerăbdător.

– Ai terminat analizele?

– Nu. Nu am terminat cu caietul. Nici nu ne-am apucat de codul de la baza virtuală de date. Va dura câteva zile, poate chiar săptămâni. Ne-am concentrat mai mult pe camera de chat.

– Și?

– Rachel avea dreptate. Plănuiesc trei atacuri cu bombă – două în Ierusalim și unul în Tel Aviv.

Paul se uită la David. Dan continuă:

– Am găsit o postare unde discutau despre date, locuri și ore. Era de la userul „Sinon" către userul „A". Încă nu știm cine se află în spatele numelor. Sinon sugera ca toate trei atentatele să aibă loc

simultan, pentru a arăta că responsabilii sunt aceiași, un dușman organizat.

David se ridică și se îndreptă spre Dan.

– Unde vor avea loc?

– În Ierusalim, la Universitatea Evreiască și la stația de autobuz de lângă piața Mahane Yehuda. În Tel Aviv, la gara centrală, Savidor Merkaz.

– O, Doamne! Când?

Dan se uită mai întâi la David, apoi la Paul.

– Astăzi, la ora 14.00 și la ora 15.00.

Paul se înăbuși.

– În mai puțin de două ore!

David ieșea deja pe ușă. Paul și Dan alergară după el pe coridor.

– Ce vom facem cu suedezul?

– Lasă-l pe suedez. Nu pleacă nicăieri.

David îi aruncă o privire lui Dan.

– Mai ai și alte informații? Ceva care ar putea ajuta echipa?

– Știm că la universitate va fi un camion de livrare.

– Și la celelalte două adrese?

– Vor avea centuri sinucigașe. Nu suntem foarte siguri, dar asta e cea mai logică presupunere.

Ajunseră la lifturi, dar, ca de obicei, David merse înspre scări, urmat îndeaproape de Paul și Dan. Urca două trepte deodată, iar Paul nu mai avea aer după primul etaj.

– Putem izola zonele? gâfâi el.

– Sigur că putem, dar apoi există riscul să detoneze în altă parte, oriunde. Ar fi mai bine să-i prindem asupra faptului. Ar fi posibil cu supraveghere, cu câini și detectoare de explozibil. Dar este periculos, avem doar o șansă mică. Ar trebui să fie mai ușor cu camionul de livrare.

Intrară într-un birou cuprins de haos. David trecu în viteză prin încăpere și ieși în alt coridor. Dan și Paul se străduiau să țină pasul cu el.

– Mergem la centrul de comandă. Trebuie să mă asigur că au organizat echipa. Dan, presupun că i-ai informat deja despre locul și ora atentatelor.

– Acum douăsprezece minute. Poliția conduce operațiunea, cu sprijinul nostru. Noi ne vom ocupa de operațiune în sine.

Deodată, tăcu.

– Bănuiesc că nu mai aveți nevoie de mine. Trebuie să mă întorc la unitate.

– Mersi, Dan. Ai făcut treabă bună.

David și Paul traversară holul până la o ușă albă, fără geam. David apăsă șase cifre în tastatura de pe perete și deschise ușa. De cealaltă parte se aflau aproximativ zece femei și bărbați într-o cameră mare, plină de ecrane, hărți și șiruri de birouri.

– De obicei coordonăm operațiunile internaționale din camera asta. Astăzi, va trebui să funcționeze și ca birou de comunicații pentru operațiunile locale.

David merse către un bărbat masiv, cu părul prins în coadă la spate, care stătea în picioare, uitându-se la un iPad.

– Frank, cum se prezintă situația?

Bărbatul ridică privirea și dădu din cap.

– Avem deja undă verde – mai sunt doar câteva detalii minore. Polițiștii trebuie să pună în funcțiune toate camerele video din gară; de câteva zile nu merg, se lucrează la întreținere. Dar echipa noastră este pregătită și coordonată cu poliția. Echipa de sprijin, căutare și analiză este deja pe drum spre țintă.

David păru că se relaxează puțin. Puse mâna pe umărul lui Frank.

– Te descurci, da?

Bărbatul se întoarse către iPad.

– *B'ezrat Hashem.* Cu ajutorul lui Dumnezeu.

Paul adusese două căni de cafea și îi dădu lui David una din ele. Stăteau în mijlocul camerei, uitându-se la harta mare a orașului Tel

Aviv. O luminiță clipea marcând gara centrală. Paul se întoarse spre David.

– Dar dacă spune adevărul? Dacă i-a păcălit într-adevăr pe cei din Hezbollah? Ar fi absolut uimitor.

David pufni.

– Vrei să spui că i-a găsit și a reușit cu adevărat să stabilească legătura, singur-singurel și fără niciun fel de instruire?

Paul dădu din cap.

– Exact. Poate din același motiv pentru care nu este unul dintre noi. Profilul lui de pe Google, numele lui real, trecutul lui – totul se verifică. Mai pune la socoteală și că știa codul otoman, faptul că a găsit camera de chat și, mai ales, că a fost capabil să dea sfaturi despre o programare extrem de avansată... e o combinație improbabilă. Dar poate chiar a reușit să-i stârnească interesul lui Samir Mustaf. Dacă e adevărat, ar putea fi folositor. L-am putea folosi pe el ca să-i găsim.

– Îți dai seama ce spui? Asta ar însemna că și restul poveștii lui e adevărat – că soția lui a fost infectată cu un virus de calculator. Un virus de calculator!

Paul sorbi din cafea.

– Nu cred asta, dar poate el crede. Asta ar fi de ajuns. Sunt convins că soția lui are gripă, dar el și-a băgat în cap că e infectată cu Mona, iar asta i-a fost de ajuns să se implice în circul ăsta. Amintește-ți că i-a arătat camera de chat lui Rachel. Și i-a spus despre atentate. Mai știm și că a încercat să îl sune pe Isaac Berns.

David clătină din cap.

– Eu cred că minte, dar va trebui să aflăm asta mai târziu. Acum avem trei sinucigași cu bombe de care trebuie să ne ocupăm.

Era ora 13.20.

Eric se întinsese din nou pe prici. Îl zdruncinase conversația cu David Yassur. Gravitatea situației îl devastase ca un duș cu apă rece ca gheața; odată cu ea, apăruseră și toate consecințele catastrofale pe care și le putea imagina. Fusese atât de aproape: stabilise

legătura cu Samir Mustaf și descoperise că exista într-adevăr un antivirus. Dar acum ratase ocazia. Nu avea cum să îl mai contacteze pe Salah ad-Din, iar Hanna nu avea să primească antivirusul. Poate că nici nu fusese vreodată posibil, dar se agățase de speranță. Într-adevăr, ideea era absurdă. Chiar dacă Hanna și Mats Hagström se îmbolnăviseră din cauza virusului, șansa ca un antivirus digital să îi vindece era inexistentă. Și iată-l aici, într-o celulă mică, fără telefon, pașaport, ceas sau portofel. Era prizonier, la fel de izolat de lume ca și Hanna pe patul de spital de la Karolinska. Aveau să îl condamne pentru acte de terorism și să îl închidă pentru totdeauna? Simți o nevoie disperată de a vorbi cu Jens sau cu Thomas Wethje – un om normal din Suedia care îi putea reda simțul realității. De ce naiba crezuse că poate face pe eroul? Își ținu respirația mult timp, privind în tavan. Cum putuse Rachel să mintă cu atâta ușurință? Dar cine era el ca să o judece? Se pierduse pe sine însuși într-o grămadă de minciuni și de visuri. Acum se dusese dracului totul. Se dusese dracului cu adevărat.

Ierusalim, Israel

Casca pârâi, iar Larry Lavon aștepta încordat vocea lui Micha Begin.

– A fost negativ. Repet, negativ.

La dracu'. Arestaseră două persoane, dar niciuna nu era cea care trebuia. Fusese sigur de cea din urmă. I se păruse că surprinde o reacție din partea câinelui care căuta explozibili. Suspectul purta o geacă mult prea groasă și părea nervos. Larry măsură din nou mulțimea din ochi. Cei mai mulți oameni stăteau și așteptau tot mai nerăbdători autobuzul. Întârziase cincisprezece minute. Era un lucru obișnuit ca sinucigașii cu bombă să aștepte ca autobuzul să ajungă în stație sau să se urce în autobuz înainte de a detona bomba. Din acest motiv, echipa lui Larry hotărâse să rețină

autobuzul. Stația Mahane Yehuda se afla chiar lângă piață și era plină de oameni.

Larry aruncă încă o privire frustrată la ceas. Era două și trei minute – mai erau doar douăsprezece minute. Văzu câțiva polițiști în civil, doi dintre ei aveau câini și se mișcau printre oamenii de la coadă. Un polițist roșcat, în civil, se învârtea printre ei cu un scaner care arăta ca o pompă scurtă de bicicletă și care reacționa la explozibili. Se întrebă cum mergea cu celelalte două echipe. Dacă un camion plin de bombe exploda la Universitate, s-ar fi auzit de aici. Până acum nu fusese nicio explozie.

Casca pârâi din nou.

– Răspunde, Larry. Contact la ora trei.

Se uită cu ochii întredeschiși la stația de autobuz și îl văzu pe Micha, împreună cu un ofițer de poliție local și un câine. Stăteau în spatele unui bărbat scund și închis la culoare, care purta o jachetă sport, roșie. Larry începu să meargă repede într-acolo.

– Dovezi?

– Câinele e foarte agitat. Să aducem scanerul încoace sau să riscăm și să-l prindem?

Larry se gândi repede. Bărbatul stătea între foarte mulți pasageri. Dacă nu era persoana potrivită, acțiunile echipei aveau să îl pună în alertă pe adevăratul atentator. Dacă aveau dreptate, dar îi lăsau timp atentatorului să apese trăgaciul, urmau să fie prea multe victime.

– Așteptați. Vin imediat.

Se mișcă rapid și se apropie de țintă din față, în diagonală. Bărbatul stătea nemișcat, cu mâinile în buzunar și ochii în pământ. Larry observă blugii albaștri și pantofii albi de tenis. Pantofii păreau noi – prea noi. Probabil avea trăgaciul în mână. De multe ori îl lipeau cu bandă adezivă de palmă ca să nu îl scape dacă dădea cineva peste ei.

În clipa aceea, Larry se hotărî: nu avea timp de pierdut. Scoase un injector mic din toc și, când se află în dreptul lui, dădu peste bărbat, apăsă vârful injectorului în artera carotidă a acestuia și

apăsă. Un clic slab și picioarele bărbatului cedară. Larry întinse repede mâna și îl prinse. Neurotoxina îl lăsase inconștient în mai puțin de o secundă, iar acesta era greu și moale. Anestezicul avea efect aproape o oră. Câinele lătră energic, iar ofițerul smuci lesa.

Larry întinse trupul pe jos, fără să bage de seamă grupul de oameni din jur. Uneori atașau un detonator suplimentar de fermoarul hainei. Dar trebuia să știe dacă era omul potrivit. Scrâșni din dinți și trase fermoarul. Mai întâi văzu niște pungi de plastic, mari și verzi, care atârnau pe stomacul bărbatului. Sfâșie una și de acolo curse un val de țepi ascuțiți de oțel peste mâna lui. Dădu pungile deoparte și descoperi centura cafenie cu explozibil. Avea un întrerupător negru lipit în palmă. Larry își consultă ceasul. Era două și șapte minute.

Camionul mare era greu de manevrat, iar Ali Aksani se chinuia să întoarcă volanul leneș la fiecare curbă. Și schimbătorul era greoi și ieși din viteză de câteva ori, făcând motorul să tureze nervos. Cabina șoferului mirosea a transpirație și a fum de țigară. Avea să ajungă în curând. Memorase traseul de sute de ori și, chiar dacă nu știa o boabă de ebraică, recunoscu simbolurile de pe fiecare indicator. Traficul era aglomerat. Trotuarele erau pline și, la fiecare semafor, oamenii se scurgeau pe stradă ca șobolanii. Avea o tuse urâtă care îi zdruncina pieptul. Îl apucase pe nesimțite la Balakot. În noaptea aceea, fusese frig și umed în școală și nu avuseseră destule pături. Tușea la nesfârșit, atât de mult încât ceilalți elevi săriseră să îl bată. Se furișaseră până la patul lui și îl loviseră cu papucii peste față. Aseară fusese mai rău ca niciodată, poate din cauza încordării. Dar în curând avea să fie din nou puternic și sănătos. În curând, avea să își găsească liniștea și să fie întâmpinat cu nesfârșită dragoste.

Camionul ieși din viteză, iar motorul diesel hurui. Ali apăsă pe pedala mare de ambreiaj și reuși să împingă schimbătorul înapoi. Universitatea Evreiască era acum la doar câteva străzi distanță. Detonatorul negru atârna chiar sub casetofon; dacă dădea drumul schimbătorului, ajungea ușor la el. Repetase mișcarea de câteva ori

în garaj. Se gândi la tatăl lui. Își dorea să îl vadă acum pe Ali. Nu mai era băiețelul care căzuse de pe bicicletă și își julise mâinile, nici puștiul cu lacrimi pe obraz, care făcuse în pantaloni în moschee. Acum el era cel care învârtea sabia la care se închinau cu toții.

Ajunse la o altă trecere de pietoni plină de șobolani, mari și mici; apucă schimbătorul de viteze cu putere, având grijă ca motorul să toarcă ușor. Observă un grup de femei și bărbați musulmani, cu toții în vârstă. Bărbații purtau *dishdasha,* iar femeile purtau *abaya*[1] și *hijab*[2] asortat. Credincioșii aveau ceva deosebit de demn. Printre toți câinii aceia murdari, ei se mișcau cu grație, ca și cum ar fi fost de pe altă lume. Deși erau bătrâni și pășeau greu, aveau ceva mândru și pur în ținută. Se opriră la trecere. Ali voia să îndulcească zgomotul motorului diesel și să amuțească celelalte mașini. Transpira. Una dintre femei păși pe stradă înaintea celorlalte. Privi în jur, apoi ajută o femeie mai bătrână. Când se apropiară, văzu că femeia care își oferise ajutorul era mai tânără ca celelalte. Frumusețea ei îl ului – avea ochii mari, căprui și fața delicată, încadrată de *hijab*. Le lua de braț pe celelalte femei și le ajuta să traverseze. *Grăbește-te, înainte să se facă semaforul roșu.* În timp ce o ajuta pe ultima femeie să treacă, privirile lor se întâlniră. Era cel mai puternic moment din viața lui. Era un înger trimis direct din Jannah. Era un semn de la Allah – un semn că era așteptat și că era iubit. Femeia îi zâmbi cu căldură. Se simțea de parcă ar fi fost deja dincolo de porțile raiului. Ceva nu era în regulă însă cu nasul îngerului. O mașină din spatele lui claxonă, dar Ali voia să mai aștepte un moment.

Era atât de captivat de ochii îngerului încât nu observă când femeia scoase o pușcă neagră TAR-21 de sub veșmânt. El privea cu ochii întredeschiși când totul explodă într-o lumină strălucitoare. Fără să bage de seamă oamenii care țipau în jurul ei, Rachel Papo stătea dreaptă cu brațul întins spre scaunul șoferului de camion, aflat la numai doi metri și jumătate distanță. Dură doar câteva

[1] Haină lungă, de obicei neagră, port tradițional musulman pentru femei (n.tr.)

[2] Voal purtat ca acoperământ pentru cap de femeile musulmane (n.tr.)

secunde să descarce toate cele douăzeci și cinci de gloanțe. Stătea acolo, cu brațul întins, uitându-se la scaunul șoferului. Nu era nicio mișcare. Motorul tura gălăgios; probabil ieșise din viteză. În cele din urmă, Rachel lăsă arma goală pe pământ și privi în jur. Pietonii se uitau la ea îngroziți. Bătrânii musulmani pe care îi ajutase să treacă strada se dezbrăcau de *dishdasha*, dezvăluind uniformele de poliție. În timp ce aceștia țineau oamenii la distanță, Rachel se îndreptă spre camion și opri motorul. Se uită la cadavru. Deși era de-a dreptul sfârtecat, i se păru că vede un zâmbet pe fața omului. Rămase acolo o clipă, dusă pe gânduri. Apoi se întoarse spre polițiști, care întinseseră un cordon improvizat. Trecu pe sub cordon și dispăru în mare de oameni. Era ora două și douăsprezece minute.

Kashif Kareem Muhammad stătea într-o cafenea la centrul comercial Azrieli din mijlocul orașului Tel Aviv. Urmărea oamenii și bea o Cola. Întotdeauna îi plăcuse băutura aceasta și încă își mai amintea când o gustase prima oară. Fratele lui mai mare, Rahim, turnase ceremonios câteva picături într-un pahar alb de plastic. Erau așezați pe zidul jos de piatră care se întindea de-a lungul străzii. Rahim primise sticla de la un cioban drept mulțumire pentru munca de peste zi. Îl fascinase sticla frumoasă, cu mijlocul îngust. „Ca o femeie", șoptise Rahim. „La fel de suplă și de dulce." Apoi pufniră în râs și dădură noroc cu apa neagră. Ochii lui Kashif priveau buticurile, pline de mărunțișuri colorate: pantofi de tenis, flori, ziare, dulciuri și casetofoane. Oamenii treceau în jurul lui cu pungi și pachete. Cum putea să cumpere atâtea? Ce făceau cu atâtea lucruri? Ascultă muzica – pop. Îi plăceau ritmul și vocile englezești. Îi zburară gândurile către Libia, la fratele lui pe jumătate paralizat după căzătura de pe schelă. Ce făcea el acum? Nu îl văzuse de peste un an. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună. Spera că avea să primească scrisoarea pe care i-o trimisese. Încercă să își imagineze reacția fratelui său când va citi despre marea lui realizare.

Ochii i se îndreptară către o femeie cu doi copii mici, o fată și un băiat. Îi amintea oarecum de prima lui dragoste, dar părul era

diferit. Și era mai slabă. Copiii aveau jachete identice. Era ciudat că fetele și băieții evrei se îmbrăcau la fel. Dispărură cu toții în toaletă. Lăsă sticla de Cola jos. Nu se simțea în largul lui și fierbea în hainele grele. Vedea sute de coperte de album într-o vitrină, dar singura pe care o recunoscu era a Madonnei.

Era obosit, groaznic de obosit. Dar nu se temea. Păstrase întotdeauna distanța față de misiune, un sentiment suprarealist în fața marelui său moment. Era ca și cum nu avea să se întâmple niciodată. Nu cu adevărat. Nu avea să i se întâmple lui. Când se antrenau la școală, când primeau instrucțiunile, când îi puseseră centura, i se părea mereu că scena avea să fie întreruptă, ca și cum ceva urma să se întâmple înainte de sosirea clipei.

Femeia care semăna cu prima lui iubită se întoarse cu copiii. Vorbea la telefonul mobil. Fetița ei își trase fratele de braț; se certau. Se gândi la prietenii lui, care acum își îndeplineau datoria sfântă. Se aflau deja în Jannah?

De ce îl mutaseră de la gara centrală? Ordinul venise în ultima secundă. Fusese atât de pregătit pentru gară; studiase planurile, memorase scările și ușile. Nu știa nimic despre Azrieli. Dar cu siguranță ei știau cel mai bine. Măcar centrul comercial era un loc bun – erau mai mulți oameni. Aruncă o ultimă privire către femeie și copiii ei. Aveau să treacă de el în curând. Își dădu seama, fără prea multă grijă, că de data asta nimic nu avea să întrerupă scena. Nu avea să se întâmple nimic care să îl oprească. Trase adânc aer în piept, privi în jos la masă și apăsă butonul mic din mâna stângă. Ceasul digital de deasupra magazinului cu articole sportive tocmai se schimbase. Era ora două și cincisprezece minute.

Stockholm, Suedia

Mats Hagström se trezi într-o cameră mare, fără ferestre. Totul era alb. Nu își amintea cum ajunsese aici. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că

îngenunchease în cenușa caldă, de lângă rugurile enorme. Omul fără față stătea în fața lui. Apăruse de nicăieri, iar când Mats urlase disperat, omul îi pusese mâinile reci peste ochi. Alungase căldura și cadavrele arzânde, apărându-l de porțile iadului. Acum totul se schimbase. Stătea întins pe un pat rece, de oțel. Peste piept și peste picioare erau prinse curele albe care îl țineau legat. Bărbatul purta o haină albă, pantofi albi și mănuși albe. În mână ținea o baghetă conică de aproape treizeci de centimetri lungime. Era o baghetă frumoasă, strălucitor de curată și lucrată perfect. Fața bărbatului nu avea trăsături, nu avea nicio adâncitură sau riduri. Era doar piele netedă, fără gură, nas sau ochi. Era chel. Bărbatul puse mâna stângă pe pieptul lui Mats. Simți presiunea ușoară a palmei, simți inima bătând sub mănușa albă. Mats încercă să se relaxeze, să respire încet. Voia să îi arate bărbatului că nu îi era teamă, că avea încredere în el. Bărbatul mări presiunea asupra pieptului. Mats încercă să se miște ca să respire, dar era imposibil. Simțea că avea să îi explodeze pieptul. Apoi bărbatul îl lovi cu bagheta. Aceasta îi sparse cutia toracică, îi sfărâmă inima și lovi patul de oțel dedesubt cu o pocnitură. Mats dădu încet drumul la aer. Bărbatul îi studia trupul, care se scutura acum în spasme scurte. În spatele lui stătea fetița. Se uita la sângele care curgea pe podeaua albă de pe patul argintiu și lucios. Scurgându-se, lichidul gros desena contururi ciudate. Bărbatul se îndreptă spre ea. Fetița trăgea nervoasă de tivul rochiei albe. Nu voia să spună, dar ce putea face? Poate că știau deja. Înghiți în sec și privi capul gol.

– Mai este una. Am întâlnit-o.

Tel Aviv, Israel

Îl mutaseră într-o celulă care nu era mai mare de șapte metri pătrați. În cameră se afla un prici, identic cu cel din camera de interogatoriu, precum și o toaletă din oțel lustruit, fără capac. Nu mai era nimic altceva – nicio fereastră, nicio masă. Mirosea a dezinfectant. Eric stătea pe jumătate întins pe prici, sprijinit de peretele gri-deschis. Hainele începuseră să miroasă, i se lipeau de trup. Începuse să-l mănânce pielea. Nu mai avea noțiunea timpului,

dar probabil trecuseră multe ore de când îl lăsaseră singur. Îi era foame, și sete, și greață. Era o senzație ciudată, să simtă foamea și totodată nevoia să vomeze. Oare greața era provocată de foame? Îi trecuseră mii de gânduri prin cap – răsucise în minte tot ce se întâmplase și tot ceea ce se putea întâmpla. Încercase să găsească răspunsuri inteligente pentru posibile întrebări, obiecțiile pentru acele răspunsuri, apoi răspunsuri la acele obiecții. Trecuse înainte și înapoi peste fiecare blocaj mental, sperând de fiecare dată să găsească o cale de ieșire, o scăpare pe care o trecuse cu vederea. În cele din urmă, deznădejdea învinse și rămase privind la peretele din fața lui. Era amețit, în ciuda luminii puternice și își petrecea timpul plimbându-și privirea de la perete la ușă, apoi la toaletă și înapoi.

Ușa se deschise, speriindu-l. Cu ceva efort, se sprijini în coate și, când văzu persoana din fața lui, trebui să înghită ca să nu vomite. Purta cizme negre, pantaloni militari negri și o cămașă polo neagră. Părul era strâns în coc. Ușa din spatele ei era tot deschisă, dar nu veni nimeni în urma ei. Se aplecă, în așa fel încât fața era la același nivel cu a lui. Se simți rușinat când o văzu – rușinat că îl păcălise atât de strașnic, că se lăsase prins în plasă atât de ușor. Ea îl privi în ochi; Eric se uită în altă parte.

– Ce faci?

El se uită la toaleta fără capac.

– Așa și așa. Tu?

– Uită-te la mine, Eric!

Se întoarse spre ea. Vocea ei era joasă și delicată.

– Știu că ești supărat pe mine. Ai tot dreptul.

– Nu sunt supărat pe tine. Ci pe mine. Dar nu pe tine.

– M-am simțit foarte bine cu tine. Ești un bărbat interesant.

Eric reuși să zâmbească timid.

– Interesant?

– Da. Și atrăgător. Vorbeam serios când te-am invitat în cameră. Nu fusesem instruită s-o fac; nu făcea parte din misiune. Dimpotrivă, era opusul.

– Ce aveți de gând cu mine?

Rachel se ridică și își întinse picioarele. Apoi dădu din cap spre prici și Eric îi făcu puțin loc. Ea se așeză aproape de el.

– Există păreri diferite despre ce ar trebui să facem. Povestea ta a fost cel puțin surprinzătoare.

– Când eram în camera ta ți-am spus că este o poveste lungă.

– Este surprinzătoare și greu de crezut. Înțelegi?

– Înțeleg. Crede-mă, mi-aș dori să am o explicație mai simplă. Dar acesta este adevărul.

Acum fu rândul lui Rachel să se uite la toaletă.

– Știm care părți din povestea ta sunt adevărate. Știm despre cercetarea ta; știm pentru ce invenții ai depus cereri de brevet și cu cine lucrezi. Știm că soția ta e bolnavă, ca și colegul tău. Știm că ai prieteni la un ziar din Stockholm. Ai fost la Nisa și ai transferat bani într-un cont din Elveția.

– Știți al cui cont era?

Ea aprobă din cap.

– Un ofițer de poliție din grupul național operativ. Știm că ai cumpărat caietul și pozele. Și știm că ai stabilit legătura cu Samir Mustaf. Sau cu Salah ad-Din.

Eric era prea obosit pentru a spune ceva.

– Ceea ce nu știm este motivul tău. Nu știm dacă ești cine pretinzi sau dacă ești un alt voluntar pentru Hezbollah.

– Și ce vreți să faceți? Să mă torturați? Să mă puneți la detectorul de minciuni? Să mă umpleți cu serul adevărului? Să mă omorâți?

– Ai văzut prea multe filme. Dar ne tot certăm în legătură cu ce ar trebui să facem.

Eric se uită din nou la perete. Se întrebă cum de lăsau ușa deschisă. Nu se temeau că ar putea fugi?

– Informațiile pe care ni le-ai dat au salvat multe vieți azi.

Se întoarse spre ea.

– Ați reușit să opriți atentatele?

– Două din trei. Din păcate, l-au mutat pe al treilea, cel din Tel Aviv. Eram la gară, dar sinucigașul era la centrul comercial.

– Câte victime?

– Douăsprezece – patru dintre ei, copii. Aproape cincizeci de răniți.

Rachel rosti cuvintele ca și cum îi testa reacția. Ca să elimine orice îndoială, Eric o privi în ochi.

– Îmi pare cu adevărat rău.

Rachel nu spuse nimic.

– Și-a asumat cineva responsabilitatea pentru atentat?

– Nu. Dacă nu era camera de chat, nu am fi știut că bombele aveau vreo legătură cu Mona.

Eric nu răspunse. Ea își schimbă poziția, aplecându-se în față, cu coatele pe genunchi și coborî vocea.

– Eric, ascultă-mă cu atenție. Eu cred povestea ta. Sau cred destul de mult din ea. Mai cred și că te poți ajuta pe tine și ne poți ajuta și pe noi în același timp. Cred că poți juca un rol decisiv. Mai sunt și alții de aceeași părere cu mine.

– Ce vrei să spui?

– Ai făcut un lucru unic – ai stabilit legătura cu Samir Mustaf. Nu numai atât, dar pari să fii pe cale să-i câștigi încrederea.

– Nu după ce ați oprit două atentate.

– Nu e obligatoriu ca asta să aibă vreo însemnătate. E posibil să avem și alte surse. Dacă te integrezi în celula lor, devii unul de-ai lor, atunci poate reușim să obținem ce căutăm.

– Ce anume?

– Pe Nadim. Antivirusul.

– Cum aș putea să fac asta? Sunt doar un profesor de IT din Stockholm. Și prizonier al Mossadului.

– Te-ai descurcat până acum. Asta nu spune nimic despre ce ești capabil să faci?

– M-am descurcat? Am stricat tot.

– Nu, nu este așa. Nici pe departe. FBI este aici. Vor să știe mai multe despre virusul care a infectat-o pe soția ta. Ne-au cerut să te predăm lor și să pleci cu ei la Stockholm.

– De ce au nevoie de mine?

– Vor să o mute pe soția ta la unul dintre spitalele lor.

Eric simți că se enervează.

– Ce? Unde vor să o ducă?

– Calmează-te. La o bază NATO din Oslo. Dar nu prea au cum să intre și să ia un cetățean suedez dintr-un spital public fără vreun fel de autorizație. Se pare că ministrul de externe din Stockholm pretinde consimțământul pentru transfer, preferabil de la soțul ei. De aceea au nevoie de tine în Suedia. Soția ta este foarte bolnavă, așa că vor să acționeze repede. Când actele vor fi în ordine, cei de la FBI presupun că vei merge și tu la Oslo. Desigur, noi vom...

– Hanna nu va fi un nenorocit cobai. M-ai auzit?

Rachel îi puse mâna pe umăr.

– Amintește-ți, trebuie să te calmezi. Lasă-mă să termin.

Eric își trecu mâna prin păr și dădu scurt din cap.

– Vom fi de acord să te predăm. Te vor duce pe aeroportul Ben Gurion pentru a te transfera la Stockholm – au propriul avion. Dar la aeroport, vei fugi.

Se uită la ea suspicios.

– Ce voi face?

– Vei fugi.

– Voi fugi? De FBI?

– De FBI.

– Și cum voi face asta?

– Ți se va da ocazia. Eu te voi ajuta.

– Și dacă mă împușcă?

– Nu te vor împușca. Apoi vei lua legătura cu Salah ad-Din din nou și te vei asigura că vă veți întâlni. Pe urmă, dacă reușești să pui mâna pe Nadim, vei fi un erou – pentru Israel și pentru prietenii tăi bolnavi din Suedia.

– Și dacă nu-l pot convinge să-mi dea antivirusul?

– Atunci iei legătura cu noi. Vom lucra împreună pentru a încerca să-l convingem.

– Și dacă mă omoară?

– Nu te vor omorî – nu dacă rămâi demn de încredere, cum ai fost și până acum.

– Cum voi lua legătura cu voi?

– Ne vei suna tu.

– Voi suna? Cu ce?

– Cu telefonul tău mobil. Voi face în așa fel încât să ți se dea lucrurile înainte de a fi predat americanilor.

Eric încercă să-și adune gândurile. Misiunea asta părea vagă și imposibil de realizat. Rachel îi citi gândurile.

– Sună mai complex decât este în realitate. Sunt sigură că șeful meu ți-ar fi explicat totul mai elegant, mai pedagogic. Eu nu sunt așa de bună la explicații. Nu e chiar atât de dificil, nu-i așa? Te voi scăpa de acolo. Tu convinge-l pe Mustaf să-ți dea antivirusul.

– Dacă nu îl mai pot contacta?

Rachel se gândi o clipă la asta.

– Atunci vom improviza.

– Nu am pașaport. Nu am nici bani sau cărți de credit.

– După cum am spus, mă voi asigura că ți se dau lucrurile înapoi. Ți-am plătit și factura la hotel, deci ieși în câștig. Cu pașaportul va fi mai greu, dar voi face tot ce pot. Nu vrem ca FBI să bănuiască ceva.

– De ce nu cooperați cu ei? Nu ar fi mai firesc?

Rachel clătină din cap.

– Hai să spunem că avem priorități puțin diferite în acest moment. Pentru noi, lucrul esențial este să obținem antivirusul. FBI pare mai interesat de posibila amenințare biologică.

Eric oftă.

– Spune-mi mai multe despre Samir Mustaf.

– S-a născut în Beirut. Are o soră mai mare. Familie de musulmani șiiți. Tatăl avocat; mama asistentă medicală. Au fugit în Franța când Samir Mustaf avea cincisprezece ani și s-au stabilit la

Toulouse. Cunoștințele de matematică i-au adus o bursă la MIT. A stat acolo șaisprezece ani, și-a luat doctoratul și a predat.

– În ce domeniu?

– Viruși informatici. A devenit repede expert. A ajutat Pentagonul, printre alții, de mai multe ori.

– Copii?

– O fiică. A cunoscut-o pe soția lui la o nuntă în Liban. Apoi au locuit în Statele Unite aproape zece ani. După asta, s-au mutat înapoi în Beirut. Samir Mustaf a obținut o slujbă ca șef al departamentului IT la o bancă libaneză. Ea lucra la Siemens. Într-o zi, familia urma să se întâlnească pentru a merge la o petrecere aniversară la casa soacrei lui din Qana. În casă a avut loc o explozie. Nu știm exact ce s-a întâmplat, dar raportul poliției menționează o grenadă cu dispersie. La scurt timp după incident, Samir Mustaf a dispărut.

– A dispărut?

– Era la spital pentru identificarea cadavrelor. De atunci, nu l-a mai văzut nimeni. Teoria noastră este că a fost recrutat de Hezbollah și că l-au ținut ascuns de-atunci.

Eric rămase tăcut, gândindu-se la soarta lui Samir. Rachel îi dădu o mică fotografie color. O fetiță angelică, cu ochi mari, căprui, o gură de păpușă și păr des și creț. Se uită la Rachel.

– Fiica lui?

– Știi cum o chema?

– Lasă-mă să ghicesc... Mona.

– Mona Mustaf.

– Și cine era Nadim?

– Soția lui.

Lui Eric îi ghiorăi stomacul. Rachel zâmbi stins.

– Nu ți-au dat nimic de mâncare?

– Nu. Serviciul de cameră de la Hilton Mossad are câteva neajunsuri.

Rachel se ridică.

– Mă ocup eu de asta. Și ca să-ți arătăm că suntem serioși, îți voi aduce lucrurile. Totul în afară de calculator – trebuie să-l păstrăm.

Între timp, îți sugerez să te gândești la ideea mea. Ești pregătit să fugi de FBI, să te strecori în rețeaua Hezbollah, să stabilești legătura cu Samir Mustaf și să obții antivirusul? Dacă da, vei ieși de aici în douăzeci și patru de ore.

– Rachel, cine ești tu?

Ea tresări și dură o secundă până răspunse.

– O *katsa*.

– Katsa?

– Omul bun la toate.

– Deci, nu ești interpret în Londra?

Nu își putu stăpâni furia. Pentru o clipă, Rachel păru obosită. Sau poate tristă.

– Sper că vom avea ocazia să ne cunoaștem mai bine. A doua oară – tu, profesor la KTH, iar eu, omul bun la toate.

Ușa se închise cu un clic. Eric se uită la fata din fotografie, Mona Mustaf. Stomacul lui scoase iar un ghiorțăit de protest. Puse fotografia în buzunar.

Peretele, ușa, toaleta. Peretele, ușa, toaleta. Așteptarea îl neliniștea. Plecase deja de mai bine de o oră. Se gândise la oferta ei, dacă i se putea spune așa. O parte din el voia să rămână în celula tăcută și să doarmă, să evite luarea unei decizii – să evite asumarea vreunei responsabilități. Dar, în același timp, voia să ia legătura cu Jens. Trebuia să afle ce făcea Hanna. Trebuia să audă că era încă în putere, că încă mai lupta. Acum, cel puțin, avea speranțe. Nadim era real, până la urmă, iar planul lui Rachel era singura cale de a avansa. Dacă nu reușea să facă altceva, măcar nu ar mai fi prizonier. Dar știa că avea să fie ca vânatul hăituit.

Ușa se deschise, iar Rachel reveni cu o tavă cu mâncare și o pungă albă de plastic.

– Am inversat rolurile. Acum eu sunt cea care îți aduce mâncare.

Puse tava în fața lui. Eric luă o baghetă cu brânză și mușcă o bucată mare. Ea îl privea, stând cu brațele încrucișate.

– De obicei, nu am astfel de misiuni.

Și pentru că Eric nu răspunse, vorbi mai departe:

– Eu am cerut să fiu cea care ia legătura cu tine.

El își dădu seama că Rachel nu își găsea cuvintele, căutând vreun semn că nu mai era supărat pe ea. Apoi zâmbi.

– Cred că m-au lăsat fiindcă ne înțelegem foarte bine.

Eric bău o gură de cafea și dădu din cap.

– O voi face – dacă poți să-mi promiți că nu voi fi împușcat de FBI.

– Voi face tot posibilul. Sunt sigură că este decizia corectă pentru tine și pentru noi.

Rachel goli punga pe pat. Acolo erau cheile, portofelul, iPodul și telefonul mobil.

– Din păcate, nu am reușit să iau pașaportul, dar geanta cu produsele de toaletă și cu hainele e pe drum. Am vorbit cu cei de la FBI și vei merge pe aeroportul Ben Gurion mâine-dimineață.

După ce mâncă un iaurt și bău ceva cafea, se simți un pic mai bine. Rachel băgă mâna într-unul dintre buzunarele pantalonilor.

– Nu am avut voie să iau caietul, dar am însfăcat astea.

Îi dădu șervețelele mototolite de la restaurant. Traducerea era încă lizibilă.

– Vei avea nevoie de ele ca să intri din nou în camera de chat.

– Dar dacă nu am calculator?

– Va trebui să mergi la o cafenea cu internet – sunt peste tot în oraș. Dar ai grijă. FBI ne va cere să ne folosim toate resursele să te găsim. Îi pot încetini, dar nu îi pot opri. Vor veni să te caute.

Rachel îi remarcă expresia și adăugă:

– E bine pentru alibiul pe care i-l vei da lui Samir Mustaf. Dacă află că ești căutat de FBI, povestea ta va fi mai credibilă.

Eric se forță să zâmbească.

– Totul e ca un coșmar, atât de nerealist încât nu mai pot absorbi nicio prostie în plus. Poate că am devenit imun.

– Cred că e un lucru bun. Numai Dumnezeu știe câte greutăți te mai așteaptă. Dar măcar acum te ții după un plan care ar putea avea ceva rezultate.

– Sigur. Dacă reușesc.

Eric luă telefonul mobil și văzu că avea un mesaj de la Jens. Simți un nod în stomac când îl deschise. Cuvintele care clipeau pe micul ecran făcură pereții să se prăbușească în jurul lui cu un zgomot asurzitor:

MATS HAGSTRÖM A MURIT.

PARTEA A III-A

SIMFONIA A VII-A DE CEAIKOVSKI

Sheikh Zuwaiyd, Egipt

În mașină era liniște. Nu aveau semnal radio, iar Nesril Mansour nu adusese niciun CD. Prudent din fire, conducea încet chiar dacă se aflau pe o autostradă cu patru benzi, iar traficul era aproape inexistent. Soarele prăjea acoperișul micii furgonete care nu avea aer condiționat. Erau cu toții lac de sudoare; se aflau în mașină de șase ore și încă mai aveau câteva ore de mers.

Ahmad Waizy era furios. Lovi de mai multe ori cu pumnul acoperișul subțire de metal. Ceva mersese prost în Israel: poliția oprise două dintre cele trei atacuri. Asta nu putea să însemne decât că le vânduse cineva un pont, dar cum era posibil? Doar câțiva oameni știau care erau țintele. Singurul din țară care știa detaliile era Sinon, dar el era un profesionist și nu ar fi bătut toba niciodată. Și apoi, atacul din Tel Aviv reușise datorită lui. Sinon îl avertizase că era ceva în neregulă cu poliția, așa că schimbase în ultimul moment ținta de la stația de tren Savidor Merkaz, la centrul comercial Azrieli. Lui Enes al-Twaijri, finanțatorul proiectului, nu îi dăduse niciun detaliu, deci nu putea fi vorba despre el. Nici prințul Abdullah bin Aziz nu știa nimic despre martiri.

Toți cei care aveau amănuntele se aflau în mașină acum. Privi la ceilalți pasageri. Nesril era un simplu soldat; nu avea acces la informații confidențiale. Arie al-Fattal și Samir Mustaf însă știau totul despre atacuri. La fel noul administrator, Mohammad Murid. Unuia dintre cei trei bărbați trebuie să-i fi scăpat informația. Oare dinadins sau din neglijență? Cine fusese? Samir nu scotea niciun cuvânt decât dacă era absolut necesar; era mereu tăcut și distant. Ahmad nici nu era sigur că înțelesese toate detaliile despre atacuri.

Privi la Samir, care se uita pe geam cu o privire inexpresivă. Ca de obicei, avea căști în urechi. Ahmad nu-l înțelegea pe libanezul

acesta slăbănog. Muncise din greu și-și ținuse promisiunea. Dar era mereu singuratic, taciturn și evaziv. Ahmad știa că Samir se gândea mult la sarcina lui, la credințele lui, la familia pe care o pierduse. Chiar dacă era o persoană dificilă, era puțin probabil să fi dat informațiile despre atacuri.

Ahmad se concentră, în schimb, asupra lui Mohammad și Arie. Amândoi avuseseră contacte cu lumea din afară pe parcursul proiectului. Mohammad fusese cel care pregătise destinația pentru călătoria de azi – noul lor cartier general. Acest gând îl îngrijora. Dacă el făcuse vreo indiscreție, noua lor bază din Gaza ar fi putut fi, de asemenea, cunoscută. Avea să îi aștepte la sosire vreun comando israelian? Se uită la figura îngustă a lui Mohammad, cu semnul acela urât din naștere pe obrazul stâng. Întotdeauna se așeza în așa fel încât ceilalți să nu îi vadă semnul. Mohammad se îmbrăca simplu. Lucrase pentru Hezbollah mulți ani, iar Ahmad făcuse o verificare minuțioasă înainte de a-l alege ca administrator. Mohammad era atent și loial, un musulman credincios. Ahmad se uită la Arie. Își aminti când îl văzuse prima dată la o întâlnire în Tabriz. Era un vânzător arogant angajat de Hezbollah, pedant și plin de sine. Poate că îl câștigase pe Enes, dar nu îl impresionase defel pe Ahmad. Erau multe lucruri care îl enervau la Arie. Ceasul mult prea scump de la mână – un Rolex? – de exemplu. Hainele colorate pe care le purta. Proasta condiție fizică – Arie gâfâia groaznic după ce mergea doar câteva minute. Obezitatea era o probă suplimentară a lipsei sale de caracter. Cât de important era oare pentru Hezbollah? Nu foarte important, desigur, acum că finanțele erau asigurate și proiectul era pe sfârșite. Arie îl privi și zâmbi. Ahmad nu îi răspunse la fel.

Samir privea pe fereastră fără să vadă cu adevărat afară. Peisajul nu se schimbase de câteva ore – deșert nesfârșit, cu câte un indicator, ici și colo. Rareori apărea câte o mașină. Asculta Chopin, deși se plictisise de variațiunile pentru pian pe care le salvase. Trebuia să mai descarce niște muzică, dar nu mai avea carte de credit, iar contul său pe iTunes fusese închis demult. Trebuia să se mulțumească să pirateze

programe, iar selecția de muzică clasică era limitată. În furgonetă era îngrozitor de cald și fiecare răsuflare presupunea un efort.

Hezbollah își făcuse cunoscute pretențiile în Israel. Astfel, proiectul intrase în ultima fază. Se îndoia că prim-ministrul Ben Shavit avea să le îndeplinească, dar era posibil ca Mona să fi făcut destul rău în țară încât să nu poată refuza. Poate că în, calitate de consilier apropiat, Sinon îl putea convinge pe Shavit să renunțe; poate că nu.

Nadim, antivirusul, era practic gata. Samir reușise să rezolve problema datelor modificate ale Monei. Nadim putea acum să citească și să dubleze ADN-ul Monei, indiferent de modul în care se dezvoltase în sistemele infectate. Aplicația era relativ simplă, dar implementarea era o manevră genială. Dar, ca de obicei, nu era nimeni care să îl aplaude. Era singur cu creația lui.

Gândurile i se îndreptară către Eric Söderqvist, străinul care reușise cumva să intre pe forumul de discuții. Ce putuse găsi acolo? De exemplu, toate conversațiile despre Mona, Nadim și despre atacuri. Din această cauză eșuaseră atacurile? Nu-i prea venea să creadă, dar riscul exista. Nu spusese nimănui despre conversația lui cu Söderqvist și șterse toate urmele a doua zi. Era periculos pentru el să fie în contact cu cineva din afara grupului? Desigur că era, dar nu dezvăluise nimic. Ar fi trebuit să-i spună lui Ahmad, dar așteptase deja prea mult. Acum avea să-i dăuneze. Și voia cumva să păstreze pentru el secretul despre Eric Söderqvist. Era primul contact adevărat pe care-l avusese cu lumea din afară în aproape patru ani. Cine era Eric Söderqvist? Unde era?

Arie se aplecă în față și îi spuse ceva lui Nesril. Furgoneta încetini și se opri la marginea drumului, ca să poată urina. Liniștea era apăsătoare, cu excepția motorului încins, care dădea rateuri. Arie sări peste Mohammad. Samir rămase pe scaun. Nu simțea nevoia să se ușureze, era ud tot de transpirație și nu voia să stea neprotejat la soare. Nesril coborî pe asfalt și se duse lângă Arie. Zgomotul stropilor de urină se putea auzi până pe bancheta din spate a dubei. Ahmad se aplecă peste poala lui Samir și scormoni într-o geantă care alunecase pe podea în timpul drumului. Scoase de acolo un

pistol negru și, fără să spună un cuvânt, coborî din mașină și merse către cei doi bărbați aflați la marginea drumului. Lucrurile păreau că se desfășoară cu încetinitorul. Samir văzu cum Ahmad întinse mâna cu pistolul și ținti spre ceafa lui Arie. Se auzi o pocnitură ascuțită, ca o petardă, iar Arie căzu în nisip. Nesril sări în lături și căzu în genunchi. Strigă ceva incoerent cu o voce ascuțită și păru că-l trage pe Ahmad de pantaloni. Ahmad îl ignoră, aplecându-se să se uite la cadavrul lui Arie. Apoi îl lovi cu putere în cap. Se auzi o bufnitură. Când se întoarse la mașină, mirosea a praf de pușcă. Lui Samir i se păru că vede stropi roșii pe obraz și pe gulerul lui. Motorul porni. Mohammad privea în podea. Niciunul dintre cei patru bărbați nu scoase o vorbă. Mașina se zdruncină puțin pe marginea drumului înainte de a reintra pe asfalt și a o lua apoi pe drumul drept și nesfârșit, prin deșertul Sinai.

Ierusalim, Israel

Prim-ministrul Ben Shavit își construise guvernul ca o echipă. Deși aveau un mandat slab, iar puterea lor se baza pe o coaliție fragilă, reușise să adune niște oameni care, cel puțin la un nivel personal, depuneau efortul de a conlucra. Dar erau și momente când trebuia să fie singur. Atunci când argumentele pro și contra erau atât de bine puse la punct încât nu mai sufereau nicio altă interpretare. Atunci când toți se dădeau deoparte pentru a-i permite să ia decizia finală – o decizie care nu putea fi luată decât de o singura persoană, chiar dacă erau o sută douăzeci de membri în Knesset, iar guvernul lui de treizeci de miniștri era cel mai mare din istoria Israelului.

Doisprezece dintre aceștia stăteau acum tăcuți în fața lui. Biroul era prea mic pentru atâția oameni. Aerul era închis; praful strălucea în bătaia razelor de soare. Îi surprinse privirea lui Meir Pardo, căutând sprijin. Meir zâmbi, dar nu lăsă să se vadă părerea lui despre decizia care urma să fie luată. Privirea lui Ben ajunse la Yuval

Yatom. Ministrul finanțelor dădu aproape imperceptibil din cap – poate doar i se păruse – și apoi se uită în altă parte. Ben îl privi pe ministrul apărării, Ehud Peretz, a cărui opinie era mai evidentă, dând din cap că nu. Acest lucru nu era prea surprinzător; Ehud nu făcuse niciun compromis în viață. Ben se întoarse către Akim Katy, consilierul lui strategic și prieten apropiat. Akim îl privi în ochi câteva clipe și dădu ușor din cap. Aceasta era o recomandare discretă, dar clară. Să accepte. Să ia loc la masa negocierilor. Să cedeze, indiferent de cât de umilitor era.

Akim era un activist de dreapta, un negociator de neclintit și un susținător îndârjit al coaliției naționale. Era un semn puternic faptul că Yuval și Akim îi recomandau să negocieze. Dar era atât de greșit. Toate lucrurile pentru care luptase – cu adevărat, toate convingerile lui – plecau de la ideea că, până la urmă, binele întotdeauna învingea răul. Dacă rezistai suficient timp, dușmanul avea să cedeze. Dar natura acestei amenințări era prea abstractă. Cum puteau să i se împotrivească? *Unde* puteau să se lupte cu ea? Și cu cine aveau să lupte? Lupta nu se mai ducea cu oameni în carne și oase. De data aceasta, amenințarea era un program de calculator – aveau de-a face cu lucruri științifico-fantastice. Privi dincolo de chipurile întunecate ale oamenilor, pe geam. Totul era greșit; cerul albastru și soarele strălucitor constituiau un paradox. Cerul trebuia să fie întunecat și mohorât când bursa țării era măcelărită, când douăzeci de victime ale masacrului de la centrul comercial Azrieli se zbăteau între viață și moarte la spitalul Ichilov. Dar poate că soarelui nu-i păsa.

Ben își disprețuia propria nehotărâre. De ce nu putea unul dintre tehnicienii lor să descifreze codul? Virusul nu era numai problema Israelului. Se răspândise fără să respecte hotarele sau restricțiile tarifare. Aducea haos în întreaga lume occidentală, afectând nu doar sistemele financiare. Amenințarea ajunsese deja în spitale, afectase traficul aerian, sursele de energie... Lumea modernă era complet controlată de sisteme IT. Fără acestea, reveneau în Epoca de piatră. Dar, în ciuda amenințării colective, el era cel care trebuia

să ia decizia pentru toți. Israelul avea să fie sacrificat. Se gândi la vorbele lui Abba Eban care ar fi spus în timpul Războiului de Șase Zile că lumea era împărțită în două tabere: cei care vor să distrugă Israelul și cei care nu fac nimic pentru a-i opri pe ceilalți. Atacurile sinucigașe crescuseră și mai mult presiunea. Cei din opoziție erau ca niște copoi – în Knesset, în media, până și în rabinat. Toți se foloseau de ocazie, exploatând catastrofa; nimeni nu oferea sugestii sau sprijin. Dar acestea erau regulile jocului. Avea nevoie de o țigară. Faptul că doctorii îi spuseseră să nu fumeze nu făcea decât să înrăutățească situația. Își drese glasul.

– Înțeleg că aceasta este o situație extraordinară, care impune măsuri extraordinare. Întotdeauna am spus că nu negociem cu teroriștii. Dar...

Se uită la Akim.

– *Sunt* pregătit să negociez pentru a pune capăt situației. De astă dată, am fost luați prin surprindere. Data viitoare, vom fi mai bine pregătiți. Voi negocia, dar nu cu liderul Hezbollah, Hassan Musawi. Acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Voi cere o echipă de mediere. Poate fi de la Națiunile Unite, din Suedia sau Norvegia, dar nu voi sta la aceeași masă cu un ucigaș.

Ben își coborî privirea și studie pentru a suta oară scrisoarea de pe birou.

– Și am câteva opinii în legătură cu solicitările lor.

Toți cei din cameră păstrară tăcerea. Era o înfrângere inimaginabilă și nimeni nu voia să-i privească pe ceilalți în ochi. Ben mototoli hârtia și o aruncă la coș.

Tel Aviv, Israel

Nu avea să funcționeze. Poate în filme, dar niciodată în realitate. Eric presupusese că Rachel avea să-i dea instrucțiuni clare – detaliile unui plan de evadare sigur și isteț. În schimb, tot ce făcuse ea

fusese să-i șoptească „succes" când, împreună cu un gardian, îl dăduse pe mâna celor doi agenți FBI. Unul dintre ei, un bărbat în costum gri și cămașă albă, neîncheiată la gât, se recomandă ca Paul Clinton. Celălalt, în pantaloni negri și hanorac gri, nu spuse nimic. Avea o atitudine superioară și abia dacă îl privea pe Eric. Pentru câteva clipe, păru că o să-l încătușeze, dar când Rachel le explică faptul că nu era necesar, că Eric de fapt voia să meargă în Suedia să-și vadă soția, Paul se relaxă. Eric își strânse geanta în mână și continuă să privească în jos. Nu îndrăznea să se uite la americani, de teamă ca aceștia să nu-și dea seama cât de neliniștit era. Predarea către FBI se petrecuse în holul răcoros de la intrarea în ceea ce fusese probabil un sediu al Mossadului, la parter, câteva etaje mai sus de celula lui. Îi tot aruncase priviri pe furiș lui Rachel, sperând că va primi un semnal, un indiciu sau că îi va strecura pe furiș un bilet. Dar ea doar dădu mâna cu cei doi bărbați și plecă. Se răzgândise? Trebuia ca el să zboare până la Stockholm?

Într-un fel, îi era dor de casă, dar întoarcerea acolo însemna, de fapt, sfârșitul. Însemna că eșuase total. Toată noaptea fusese pregătit să fugă, să reia legătura cu Salah ad-Din și să continue vânătoarea pentru Nadim. Acum stătea pe bancheta din spate a unei mașini mari și negre, alături de bărbatul care-și dădea aere de superioritate. Paul și șoferul lor cel scund stăteau în față. Mașina mirosea a piele și ulei, geamurile erau fumurii, iar portierele erau blocate. Mergeau cu viteză mare pe Autostrada 1. Se gândi la Mats Hagström. Mats era mort. Nimeni nu-l putuse salva. Mona câștigase, iar Hanna era pe moarte. Își aminti conversația cu soția lui Mats. Oare ce făcea ea acum? Pierduse omul pe care-l iubea. Oare același lucru avea să i se întâmple și lui? Dacă nu putea găsi antivirusul Nadim, totul era pierdut. Pentru Hanna. Pentru el.

Mașina înainta prin traficul de dimineață cu viteză mare și își dădu seama, după indicatoare, că se apropiau de aeroport. Își imagină cum alte mașini îi forțau să iasă de pe carosabil și era salvat, vedea o femeie frumoasă care stătea la marginea drumului și făcea semne să oprească, trăgând apoi șoferul afară din mașină și

aruncându-l pe câmp. Nimic din toate acestea nu se întâmplă și ajunseră, câteva minute mai târziu, la destinație. Deși aerul condiționat în mașină era dat la maximum, Eric transpirase. Își făcuse duș, dar stresul își făcuse simțită prezența. Tipul cel arogant deschise portiera și îl ajută fără menajamente să coboare.

Până să ajungă în sala aglomerată de la Plecări, fanteziile lui dispăruseră, iar Eric se pregăti cu amărăciune să-și petreacă următoarele ore zburând cu avionul. Cei doi bărbați rămaseră de o parte și de alta a lui, pe măsură ce își croiră drum printre cozile colorate și gălăgioase. În aeroport era un haos total; nimic nu părea să funcționeze. Ecranele mari care afișau, de obicei, orele de decolare arătau doar imagini intermitente cu combinații de litere de neînțeles, iar personalul companiei aeriene de la ghișeele *check-in* încerca să calmeze pasagerii furioși. Lângă el, o femeie înlăcrimată vorbea la telefonul mobil.

– Nu știu, la naiba, spunea ea. Nimic nu mai funcționează din cauza nenorocitului ăluia de virus. Rezervă locurile manual. Nu știm când vom putea pleca – dacă vom putea pleca.

Pentru un moment, Eric speră din nou. Virusul urma să-i țină la sol? Avea Mona să-l salveze? Ar fi fost o mare ironie. Se uită pe furiș la Paul, care nu părea deloc îngrijorat. Continua să meargă hotărât înainte, împingând brutal oamenii zăpăciți care trăgeau de bagajele lor supraîncărcate și de copiii mici și plângăcioși.

Eric se grăbi să țină pasul. La celălalt capăt al sălii era o coadă mai scurtă, evident mai calmă decât celelalte. Se aflau în spatele unui afroamerican în costum gri-deschis cu o geantă mică Louis Vuitton lângă el. Semnul de la ghișeu arăta că acesta era locul unde se făceau „Rezervări pentru avioanele private și corporații". Speranța lui că virusul avea să-l salveze se stinse. Aici, totul părea să funcționeze în ciuda problemelor cu calculatoarele. O femeie și un bărbat făceau înregistrarea manual, iar zâmbetele lor liniștite arătau că aveau situația sub control. Deci FBI avea propriul avion. Dar era ciudat că trebuiau să aștepte la coadă. De ce nu se duceau direct la avion? Paul îi ghici gândurile.

– Motive de siguranță. Trebuie să intrăm pe ușa aceea și apoi să mergem direct la avion.

Arătă către două uși mari și albe din spatele ghișeului. Un bărbat tânăr cu doi copii tocmai lua pașapoartele de pe tejghea și trecea dincolo de uși. Când se deschiseră, Eric întrezări o linie de siguranță și un scaner cu raze X. Dacă depășea acea zonă, putea să renunțe la orice speranță de scăpare. Oare să se întoarcă și s-o ia la fugă? Dar unde să se ducă? L-ar fi prins în câteva secunde – sigur erau în formă mai bună ca el. Paul își arătă emblema FBI și pașaportul. Când Eric își văzu propriul pașaport cu emblema suedeză, îi veni să plângă. Suedia era o altă lume – un loc ordonat, structurat, sigur, departe, la capătul lumii. Casa lor era acolo. Jens și Hanna erau acolo. Pașaportul lui era o amintire dureros legată de libertate și normalitate.

Femeia de la ghișeu le returnă documentele și le zâmbi când trecură pe lângă ea. Eric se simțea ca și cum mergea la propria execuție. Simțea cum se disipa adrenalina pe care o acumulase pe când se afla în mașină, lăsând în urmă o epuizare goală. Doi gardieni așteptau de ambele părți ale ușii. Își puse geanta pe banda transportoare îngustă, în timp ce Paul trecu în fața lui prin detector. Alarma nu se declanșă. Acest lucru însemna că nu era înarmat. În filme, toți agenții FBI purtau pistoale mari, dar se pare că, în realitate, nu era așa. Apoi trecu Eric. Nimic. Tocmai când își lua geanta din mașina cu raze X, se opri și dădu înapoi. Paul deveni neliniștit și suspină zgomotos. Gardianul de la monitor îi spuse ceva colegului său. Geanta ieși din nou din mașină, iar gardianul o ridică.

– Este a dumneavoastră?

Eric făcu semn că da, gândindu-se la ce îi făcuse să reacționeze: nu avea calculator sau lichide ori obiecte ascuțite. Gardianul deschise ușa unei zone de așteptare mici, în formă de cub, un pic mai mare decât un vestiar.

– Veniți cu mine. Trebuie să mă uit mai atent la geanta dumneavoastră.

Paul dădu să-l urmeze, dar fu oprit de gardian.

– Așteptați aici. Nu durează mult.

Camera cu pereți albi din ipsos măsura doar câțiva metri cubi, iar în mijloc se afla o masă mică. Pe perete era un poster cu obiectele care nu puteau fi aduse la bord, iar într-un colț era o cutie verde cu mănuși din latex. Gardianul puse geanta pe masă și bătu într-o ușă laterală. Un alt gardian se înghesui în spațiul deja îngust. Eric încă încerca să-și dea seama ce nu era în regulă cu geanta lui, când văzu fața noului venit și se trase în spate. Gardianul avea o rană deschisă chiar deasupra tâmplei, iar ochiul îi era umflat și vinețiu. Gardienii își vorbiră în ebraică. Apoi cel rănit se întoarse către el și îi dădu geanta.

– Ascultați cu atenție. La semnalul meu, deschideți ușa și fugiți în sală. Americanii nu sunt înarmați, dar trebuie să fiți rapid. De cealaltă parte se află o ieșire de urgență. De obicei, este încuiată. Dar azi este descuiată. Patru etaje mai jos este o ieșire care vă va duce pe pista de aterizare. Acolo este o motocicletă albastră. O luați și mergeți de-a lungul pistei. Nu vă apropiați prea mult de porțile mari. Personalul de acolo nu a fost informat. Am asigurat majoritatea oamenilor implicați, dar nu am vrut să riscăm informarea angajaților din centrală – prea mulți oameni. Dacă devin suspicioși, vă vor opri. Sunt înarmați. Trebuie să ajungeți în partea de sud-vest a terenului, unde se află o poartă de mai mici dimensiuni. Are barieră și e păzită de doi gardieni. Treceți dincolo și sunteți liber. De acolo, sunteți pe cont propriu.

Eric se simți năucit și îngrozit. Se răzgândise. Acum nu mai voia să fugă. Gardianul se aplecă înspre el cu o expresie hotărâtă.

– O cască este atârnată de ghidon. Nu uitați s-o purtați. Trebuie să purtați cască în Israel – altfel poliția vă arestează imediat.

O întrebare rațională apăru în mijlocul gândurilor lui ametitoare.

– Pașaportul meu?

– Din păcate, cu asta nu vă pot ajuta.

Sângele începuse să curgă din rană pe obrazul gardianului.

– Ce s-a întâmplat cu fața dumneavoastră?

Gardianul zâmbi înțepat.

– M-ați lovit.

– Ce?

Până să aibă timp de gândire, gardianul lovi cu pumnul în perete cu zgomot și îl împinse cu putere către ușă. Se împiedică, ieșind în sală și căzu peste colegul lui Paul. Înainte să reacționeze cineva, auzi gardianul strigând.

– Opriți-l!

Se ridică în picioare, aproape pierzându-și echilibrul, apoi îl izbi în față pe agentul FBI și fugi din zona de securitate. *Ieșire de urgență. Unde dracu' este ieșirea de urgență?* Văzu un indicator verde la capătul sălii, se întoarse și aproape alunecă, dar își recăpătă echilibrul. Dacă ar fi căzut, totul era terminat. Cei pe lângă care trecea îl priveau speriați. O femeie grasă încercă să-l oprească, dar deja trecuse de ea. Nu îndrăzni să privească în urmă. Apoi ajunse la ieșirea de urgență și deschise brusc ușa. Se împletici spre scara din oțel canelat și începu să coboare câte trei trepte o dată. Auzi în spatele lui cum se deschide ușa cu o pocnitură și mai mulți oameni umplură spațiul de deasupra lui. Continuă să fugă. Pulsul îi bubuia în tâmple și era sigur că va fi prins în curând.

Scările se terminară la parter. Reuși să deschidă o ușă de oțel și se trezi pe pista bătută de vânt. Alergă spre colțul clădirii și văzu o motocicletă sprijinită de perete. Trecuseră cel puțin douăzeci de ani de când nu mai condusese una. Motocicleta era veche și neîngrijită – de felul celor de teren. Își aruncă piciorul peste șa și apucă ghidonul. Panicat, își dădu seama că nu știe cum s-o pornească. Nu avea pedală de ambreiaj și nici vreun buton pe ghidon. Auzi voci agitate; erau deja pe pistă, de partea cealaltă a clădirii. Văzu o cheie în cadru, chiar sub capacul rezervorului. Când o întoarse, motorul porni cu un huruit zgomotos. Se întoarse pe loc și se clătină pe betonul gri. Casca încă atârna de ghidon – trebuia s-o pună mai târziu. La treizeci de metri mai în față, către dreapta, se afla un avion mic, alb, cu drapelul american pe coadă – avionul FBI. Trecu chiar prin fața botului avionului și văzu două fețe în spatele

parbrizului. Vântul șuiera și abia reușea să țină ochii deschiși. Un miros puternic de motorină se simțea în aer. Un avion Lufthansa cu motoarele asurzitoare, care părea cel mai înfricoșător monstru pe care-l văzuse vreodată – un dinozaur letal care l-ar fi putut strivi ca pe o muscă – se opri lângă o pistă de rulare. La început, părea că urma să ajungă chiar sub roțile lui imense, dar avionul se întoarse maiestuos și ajunseră să meargă în paralel. Vârful aripii era la câțiva metri deasupra capului său, iar sunetul motoarelor părea că îi spintecă țeasta ca un ferăstrău.

Încercă să se orienteze; privi spre gard și văzu că poarta mare era la câteva sute de metri în stânga lui. Vântul îl făcu să lăcrimeze pe când încerca să vadă dacă gardienii îl zăriseră. Ceva sclipi în lumina soarelui, orbindu-l. Își întoarse privirea și se concentră să-și mențină viteza egală cu a avionului. Poate că era în avantajul lui să meargă pe lângă mașinăria aceea; le-ar fi fost mai greu să-l vadă. Trecu pe lângă punctul de control la o sută de metri distanță și nu observă mișcare acolo. Avionul Lufthansa încetini și se întoarse cu botul către clădirea terminalului. Era din nou singur cu huruitul motorului. Strânse geanta între picioare. Cauciucurile erau joase. Simțea fiecare dâmb de beton, iar ghidonul vibra înfiorător. Încercă să-și amintească ce îi spusese gardianul. Partea sud-vestică. *Din care direcție?* Urmări gardul și se îndreptă în direcția lui, ca să nu îi scape ceva. Trecu pe lângă trei elicoptere albe parcate unul lângă altul. Apoi văzu bariera. Era la câteva sute de metri în față, gardul avea o deschizătură lângă un mic avanpost – o barieră albă, o lumină semnalizatoare și un post de gardă. Își ținu răsuflarea și trecu prin deschizătură fără să încetinească.

Zbură înainte pe întinderea de beton, departe de santinelă, așteptându-se să primească un glonț în spate. Toată coloana vertebrală i se încordă; simțea locul în care glonțul avea să lovească, chiar între umeri. L-ar arunca în față și ar fi murit înainte de a se prăbuși pe beton. Dar nu se întâmplă nimic. Curând ajunse pe un drum mai lat, care se încrucișa cu o rampă de intrare mai aglomerată după aproximativ un kilometru de depozite și spații pentru închirieri de mașini. Încetini și se opri la marginea șoselei, își puse tremurând casca pe

cap, privi în urmă și apoi acceleră pe rampă și de acolo intră pe autostradă. Un indicator albastru îl anunță că mai avea unsprezece kilometri până la Tel Aviv. Se relaxă puțin și începu din nou să respire. Rachel reușise. El reușise. Îi reușise o evadare aproape imposibilă. Nimeni nu fuge dintr-un aeroport israelian pe o motocicletă – dar cu ajutorul Mossadului, imposibilul devenise posibil. Încă-și mai imagina glonțul acela de sub ultima vertebră a gâtului.

După câteva minute de tremurat, era înapoi în Tel Aviv. Traficul era aglomerat pe strada Levinsky. Conducea printre două șiruri largi de mașini, sperând că nimeni nu va deschide vreo portieră sau că va schimba banda. Nu era singurul care conducea o motocicletă. Erau în jur de douăzeci de mopede, scutere Vespa și motociclete în fața și în spatele lui, toate mergând în zigzag prin trafic într-un mod care sfida moartea. Clădirile din lungul străzii aveau două sau trei etaje, iar fațadele erau murdare și crăpate. Multe ferestre aveau jaluzele roșii-albastre; cele mai multe erau închise. La un balcon, cineva atârnase un steag mare al Italiei. La parter, erau magazine de electrocasnice, brutării, băcănii și baruri – dar nicio cafenea cu internet. Trecu pe lângă un stand de ziare. Titlurile îl surprinseră și aproape că își pierdu echilibrul: „Teroriștii IT oferă un antivirus". Deci era oficial. Nadim devenise un instrument de negociere folositor în tot acest conflict.

Semaforul se făcu roșu și se opri. Simți că amețește când văzu că oprise lângă o mașină de poliție alb-albastră. Fusese prea concentrat pe titlurile din ziare și nu observase mașinile din coloană. Slavă Domnului că își amintise să-și pună casca. Dar încă purta aceleași haine și mergea pe aceeași motocicletă. Sigur se dăduse alarma, inclusiv o descriere a lui. În mașina poliției se aflau un bărbat și o femeie. Vorbeau între ei și deocamdată se uitau numai în față. Încercă să pară degajat și-și întoarse capul într-o parte cât de natural putea. Îl durea stomacul și păru că durează o veșnicie până când se făcu verde. Porni motorul la maximum și aproape căzu când acceleră. La intersecția în formă de T cu strada Ha'Aliya, făcu dreapta spre Derek Shlomo.

Încetini și se opri chiar dincolo de o stație de autobuz. Un șir de motociclete se afla deja acolo, așa că se dădu jos, atârnă casca de

ghidon, își luă geanta și lăsă motocicleta cu cheia în contact. Abia acum simți căldura. Cerul era albastru senin, iar aerul dintre asfalt și fațadele clădirilor era neclintit. Trotuarul era plin de oameni târându-și cu greu picioarele. Nimeni nu se grăbea. Căldură mare; erau cu toții ca furnicile privite cu lupa. Soarele era nemilos. Câțiva bărbați cu pantaloni militari mergeau cu piepturile goale; unul își ducea arma automată pe spate, iar celălalt o căra împreună cu o geantă verde. Eric trecu pe lângă o pizzerie și un magazin de parfumuri. În fața magazinului se afla un container de gunoi mare gri, atât de plin, că nu se putea închide capacul. Duhoarea bolnăvicioasă de mâncare putrezită contrasta cu reclamele la parfum din vitrina magazinului.

Mai departe văzu un magazin de muzică și merse mai repede. *Muzica îi atrage pe adolescenți... adolescenții știu unde poți avea acces la internet.* Intră în magazin, unde era mult mai răcoare și mai întuneric decât pe poteca de afară. *Sunt dependent de internet în căutare disperată de o doză. Dacă nu intru pe internet, o să mor.* În mod obișnuit, gândul acesta ar fi fost amuzant, dar acum părea mult prea aproape de adevăr. Curând, era din nou pe stradă, cu o hartă improvizată în mână. X-ul nu reprezenta o cafenea cu internet, ci mai degrabă o bibliotecă unde „era posibil să găsească internet".

Îi luă zece minute să găsească clădirea, care se dovedi a fi un fel de centru cultural. Clădirea era cam ponosită, cu o fațadă maronie, urâtă, plină de crăpături și de stucatură spartă. În ferestrele murdare erau câteva reclame care anunțau datele expozițiilor și ale concertelor. Ușa era deschisă către o scară îngustă; intrând, văzu un grup de femei în costume mulate, de dans și cipici cu degete. La primul etaj găsi două uși încuiate cu însemne în ebraică pe ele. Undeva, cineva cânta la pian – Chopin. Merse mai departe la următorul etaj. Erau trei uși, cu simboluri pe două dintre ele, unul reprezentând o fată, celălalt un băiat. Toaletele. A treia ușă era de sticlă, cu un bilet simplu scris de mână în ebraică, lipit de geam. Poate că scria „Bibliotecă". Deschise ușa subțire și intră într-o cameră întunecată, cu aer închis, plină de cărți care stăteau în grămezi mari pe podea, de-a lungul celor patru pereți. Mirosea a hârtie și a mucegai. Nu părea să existe

vreun sistem de organizare; fuseseră aruncate pare-se la întâmplare pe podea și înghesuite pe rafturi. O femeie în vârstă stătea la un birou aglomerat, cu spatele la el. Își drese glasul, făcând-o să tresară. Femeia se întoarse și îl studie pe deasupra ramelor ochelarilor. Purta un șal gri pal și o haină tricotată groasă de culoare bej.

– Ce căutați aici?

Întrebarea era așa de neașteptată, iar încăperea era atât de haotică, încât i se păru că nu nimerise bine. Intrase cumva în casa femeii?

– Caut biblioteca.

Femeia se întoarse și îndreptă o veioză verde de citit. Părul ei alb era prins într-un coc strâns. Câteva șuvițe scăpaseră și atârnau lejer pe gât și pe haina veche.

– Majoritatea oamenilor care vin aici caută anumite cărți. O bibliotecă întreagă e ceva ambițios.

Vorbea engleza cu un accent foarte puternic. El rămase în picioare lângă ușă, încă nesigur dacă nu deranja cumva. Femeia continuă.

– Deci ce căutați, o carte sau o bibliotecă?

– Nici una, nici alta de fapt, își drese el glasul.

– Interesant. Deci ce vreți?

– O conexiune la internet.

Cuvintele nu sunau bine. Erau superficiale și lipsite de intelect. Greșit amplasate – ca o reclamă la McDonald's pe Marea Piramidă. Era profesor; iubea cărțile. Dar acum avea nevoie de un calculator. Femeia se ridică și merse către un corp de bibliotecă de lângă o fereastră mică, ovală. Era singura din cameră.

– Puteți citi în idiș?

– Din păcate, nu.

Femeia mută câteva cărți mari cu coperte roșii, roase și scoase o carte galbenă cu text de culoare neagră. O privi o clipă și apoi se întoarse către el. Era scundă; ochelarii îi erau prinși cu un lanț lung de argint, iar un braț al acestora era lipit cu bandă adezivă roșie. Îi dădu cartea.

– Dumneavoastră cereți o cale de ieșire. Asta e foarte bine, dar aceasta este o cale de intrare. Poate că nu este foarte interesantă, nici altceva deosebit. Judecați și singur.

El privi cartea. *Laughter Beneath the Forest: poems from old and recent manuscripts*[1] de Abraham Sutzkever. Ilustrația în alb-negru de pe copertă arăta copaci mari îndoindu-se bătuți de un vânt puternic. Femeia dădu din cap, uitându-se la carte.

– E pentru dumneavoastră. Ca amintire. Amintirile sunt importante și nimic nu le păstrează mai bine ca o carte. Și oricum, e doar o traducere care nu își are locul aici. Nici nu știu cum a ajuns aici – poate a uitat-o vreun student. Mi-ați face o favoare dacă ați lua-o.

Femeia se întoarse la biroul ei. Eric trase aer în piept.

– Mulțumesc. Dar trebuie să insist să mă ajutați și cu o cale de ieșire – conexiunea la internet.

Fără să-l privească, femeia arătă într-o parte, către o ușă întredeschisă între rafturile de bibliotecă. Nu văzuse ușa din cauza semiîntunericul din încăpere. Străbătu cu grijă camera. Înăuntru erau alte cărți – așezate ca niște turnulețe, aruncate în movile sau înghesuite pe rafturi care acopereau pereții de la podea până la tavan. Sub o fereastră mică și pătrată se afla o masă îngustă cu un scaun de bucătărie cu vopseaua verde cojită. Pe masă se afla un calculator vechi. Pe perete atârna o fotografie veche alb-negru a unui bătrân, chiar deasupra calculatorului.

Eric își lăsă geanta jos, puse cartea galbenă lângă tastatură și se așeză cu grijă pe scaunul de răchită. Calculatorul porni cu un scâncet amenințător. După o veșnicie, ecranul se trezi la viață și simbolul Windows apăru. Era versiunea veche, ceea ce însemna că sistemul de operare nu mai fusese adus la zi de mulți ani. Deschise geanta și scoase șervețelele subțiri cu informațiile de conectare pentru mediul de dezvoltare al Monei. Pe ele se afla noul nume de logare pe care îl mâzgălise în camera de hotel. Intră pe adresă cu o neliniște crescândă, pe care calculatorul întepeni o lungă perioadă până reuși să încarce programul o împinse până la paroxism. Apoi se află din nou

[1] Râsete în pădure: poezii din manuscrise vechi și noi (n.tr.)

față în față cu virusul Mona. Își schimbă poziția pe scaun și deschise forumul. Își ținu răsuflarea și privi la calculator ca hipnotizat. Ecranul deveni negru și se umplu de text scris cu alb. Se întorsese. Dar Salah ad-Din mai era acolo? Ar mai avea încredere în el după eșuarea atentatelor? Își dăduse seama că fusese mințit? Căută printre sutele de mesaje, pagină după pagină de simboluri și caractere pe care nu le putea citi. Apoi înțelese că propria conversație cu Salah ad-Din dispăruse. Salah ad-Din probabil că o șterse. Dar de ce? Voia să păstreze secretă legătura? Nu le spusese celorlalți din echipă despre el? Stătu nemișcat ceva vreme, gândindu-se la ce se putuse întâmpla. Mossadul intrase și el și citise mesajele. Oare ei șterseseră conversația? Puteau să facă așa ceva? Nu, era o idioțenie. Nu putea fi decât Salah ad-Din însuși. Scrise un mesaj scurt:

SALAHAD-DIN, DACĂ EȘTI INTERESAT, CUNOȘTINȚELE MELE ÎȚI STAU LA DISPOZIȚIE.
:ES

Acum tot ce putea face era să aștepte, știind că șansele să primească răspuns erau infime. Ultima dată Salah ad-Din îi răspunsese abia după câteva ore. Era o greșeală să lase alt mesaj după ștergerea celor vechi? Dar avea de ales? Mesajul lui plutea în mijlocul scrisului în arabă ca o barcă albă pe o mare neagră. Se lăsă pe spătarul scaunul care scârțâia și văzu din nou cartea galbenă: *Laugther Beneath the Forest* de Abraham Sutzkever. O deschise.

Soarele răsare pe fața mea întunecată
Și credința mi-apucă brațul ferm și cu tărie
Dacă viermele nu e răpus tăiat în două
Ești tu dară mai slab ca el?

Încercă să deslușească înțelesul poeziei. *Ești tu dară mai slab ca el?*

– Pe vremea când Abraham Sutzkever săpa un șanț ca prizonier, a tăiat un vierme în două cu lopata. Era fascinat că un organism viu

putea să se înjumătățească prin mijloace violente. În loc să moară, devenea de două ori mai viu.

Femeia stătea în pragul ușii. În mână avea două cești mari de ceai. Eric zâmbi.

– De ce a fost închis?

Ea îl privi înainte de a vorbi, ca și cum ar fi vrut să-și dea seama dacă era cu adevărat interesat.

– Soarta a vrut ca Abraham Sutzkever, care fusese un suflet plin de *joie de vivre* încă de la început, să ajungă vocea suferinței, dar și cea a speranței și a libertății. A văzut suferința din ghetoul din Vilnius și toată moartea din Ponar.

– Ce s-a întâmplat în Ponar?

– Același lucru care s-a întâmplat peste tot. Una dintre cele mai pline de energie zone culturale evreiești a fost distrusă în doi ani. Vilnius era Ierusalimul zonei baltice, poate chiar al întregii Europe. Timp de mulți ani, a fost unul dintre cele mai importante centre de cultură evreiască – multă literatură idiș și ebraică a fost creată acolo. Sionismul s-a născut acolo, ca și mișcarea socialistă evreiască.

– Și Abraham Sutzkever era acolo? În Ponar?

– Da și nu. Era acolo cu inima și sufletul, dar niciodată fizic. Era aproape însă, în ghetoul Vilna. S-a întâlnit cu miile de oameni luați și duși în lagăre și a vorbit cu cei câțiva care s-au întors.

Femeia intră în cameră. El se ridică și arătă către scaun.

– Vă rog, luați loc.

Ea dădu din cap și se așeză cu greutate. Apoi îi întinse una din cestile cu ceai verde aburind.

– Mă tem că trupul începe să mă trădeze.

Eric luă ceașca și sorbi cu grijă din ceai, încercând să nu se ardă.

– Dar munciți?

– Oh, da. Trebuie. Asta e tot ce am. Și este promisiunea mea.

– Promisiune? Făcută cui?

– Mie însămi. Și lui.

Arătă din cap către fotografia de deasupra calculatorului. Eric studie imaginea: arăta un bărbat serios, cu o mustață rară și ochi

triști. Se așeză pe o grămadă de cărți lângă calculator și puse cu grijă ceașca lângă tastatură.

– Abraham Sutzkever? Așadar l-ați cunoscut?

– Ghetoul din Vilnius era îngrozitor. Dar a fost și curajos, productiv și viu. Cultura nu a murit când a fost băgată la închisoare – și-a schimbat doar forma. Poezia a avut un rol deosebit de important în timpul reprimării noastre. Serile de poezie cu Abraham Sutzkever erau mereu aglomerate. Nu am ratat niciuna.

– Câți ani aveați?

– Paisprezece. M-am îndrăgostit imediat – de scrierile lui, de gândurile lui, de vocea lui.

– Prima dumneavoastră dragoste?

– Cred că este greu de înțeles. Trăiam într-o lume alb-negru și deodată a apărut această pată de culoare. Era ca și cum Dumnezeu ni-l trimisese pentru a ne sprijini, ca dovadă că El era tot cu noi. Pentru mine, a devenit un simbol a tot ceea ce era viu – tot ce era frumos.

Cărțile erau cât pe ce să se dărâme sub greutatea lui Eric, așa că trebui să-și schimbe poziția. Aruncă o privire la ecranul calculatorului. Nu erau mesaje noi.

– Și promisiunea dumneavoastră?

– Abraham Sutzkever era membru al brigăzii de hârtie, un grup de învățați care-și riscau viețile trecând pe furiș dincolo de zidurile ghetoului sute, chiar mii de cărți și manuscrise rare, unice. L-am ajutat să strângă donații de la familiile din zonă. Pentru mulți oameni, aceste cărți erau cele mai frumoase lucruri pe care le aveau și era un mare sacrificiu să le dea. Dar cu numele lui Abraham Sutzkever ca garanție, majoritatea au fost de acord să doneze ceea ce aveau. Ultima dată când ne-am văzut, venise la cizmăria tatălui meu. Spunea că avusese o viziune, un presentiment.

Zâmbi slab.

– „Veți trăi." Asta a spus. Văzuse o frântură din viitor și faptul că aveam să supraviețuiesc. M-a rugat să aduc tezaurul pe Tărâmul Sfânt, să-l păzesc și să-l îngrijesc. Ne-am mutat aici în 1972.

– Noi?

– Eu și cărțile.

Eric privi sutele de cărți.

– Și de atunci păziți comoara?

– În fiecare zi, șapte zile pe săptămână, întregul an. Familia mea a rămas în smârcurile din afara Vilniusului. Aceasta este familia mea acum.

Camera era, de fapt, prea mică pentru o masă de conferințe. Sau poate era invers. Dacă voiai să stai pe unul dintre cele opt scaune de lemn, trebuia să te strecori între masă și perete. Pe masă se aflau un platou cu biscuiți, un termos și pahare albe de carton. O tablă albă acoperea un perete. Pe ceilalți pereți erau poze înrămate cu avioanele El Al. Paul Clinton era blocat în scaun și nu se putea lăsa pe spate cum făcea de obicei. Avusese deja timp să bea două căni de cafea și să mănânce trei biscuiți. Îl regreta pe ultimul. Pe de altă parte, își pierdea concentrarea și se enerva când îi scădea glicemia. Auzi pași și ușa se deschise. Rachel Papo intră însoțită de o femeie tânără în costum gri-închis. Rachel îl salută din cap și apoi privi către femeie.

– Dânsa este Natalie Goldman. Este responsabilă cu securitatea aeroportului.

Rachel își trase un scaun și se așeză grațioasă ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Imediat, Paul se simți mai gras. Femeia în costum încă stătea în picioare la capătul scurt al mesei. Părea tulburată. Rachel umplu o cană de cafea din termos. Apoi se uită la femeie.

– Bine, Natalie. Te rog să începi.

– Mai întâi de toate, aș vrea să menționez că am avut probleme foarte mari toată ziua din cauza virusului de pe calculator. Câteva sisteme sunt afectate și în terminale este cam haos. Nu încerc să găsesc scuze, dar ar fi putut avea un impact asupra situației.

Le aruncă o privire rugătoare. Când nimeni nu răspunse, continuă repede:

– Eric Söderqvist i-a luat pe gardieni prin surprindere și a părăsit terminalul prin ieșirea de urgență numărul 67. Această ieșire trebuia să fie încuiată tot timpul, dar dintr-un motiv oarecare era descuiată. Facem investigații pentru a vedea cum s-a putut întâmpla așa ceva. Ieșirea duce către pista din sud-vestul terminalului. Acolo, Söderqvist a reușit să fure o motocicletă. A mers 950 de metri până la ieșirea nord-vestică de la Neve Monosson.

Privi în jos la masă, părând că-și adună puterile.

– Acolo a părăsit aeroportul prin punctul de control A12. Deși la punctul de control se aflau gardieni, niciunul dintre ei nu a reușit să-l oprească. Chiar și acest lucru este de neconceput. Două camere de supraveghere a traficului l-au surprins; una pe drumul 412 la Hal Tamar și una pe rampa de intrare pe Autostrada 1 la Shapirim.

Paul se uită la Rachel și întrebă îngrijorat:

– Mergând în ce direcție?

– Către Tel Aviv.

– Ați anunțat poliția?

– Poliția a trimis o descriere pentru a vedea dacă poate fi surprins de camere. Dar și sistemele lor sunt infectate. Există o anumită stare de confuzie cu privire la camerele video din centru, dar să sperăm că îl vor găsi.

Rachel sorbi din ceașca de cafea și întrebă fără să ridice privirea:

– Dar niciun indiciu concret?

Natalie dădu resemnată din cap. După un moment de tăcere, adăugă:

– Nu ar trebui să fie posibil. E ca și cum... În mod normal... Vreau să spun că avem proceduri care...

Rachel o întrerupse.

– Mulțumesc, Natalie. Înțelegem. Trebuie să ne dai un raport oficial. Fă-o cât mai repede posibil, înainte să uiți detaliile. Știi unde să mergi?

Femeia încuviință și îi lăsă singuri. Rachel se aplecă peste masă și închise ușa după ea. Paul luă un biscuit de pe farfurie și-l mestecă în liniște. Apoi se întoarse către ea.

– Semnalul?

– E puternic. Stă pe strada Herzl în ceea ce pare a fi un mic centru cultural. Nu putem afla la ce înălțime, așa că nu știm la ce etaj se află. Este o bibliotecă mică în clădire cu acces la internet.

Paul zâmbi.

– Isteț băiat. Atunci nu putem decât să așteptăm să primească răspuns.

Rachel dădu din cap.

– Ce s-a întâmplat mai exact la punctul de control?

– Michael s-a lovit la deget. Cred că și l-a luxat. Dar, în rest, mergea bine. Am fugit după el pe pistă, dar când l-am văzut plecând cu motocicleta, nu mai avea niciun sens să-l urmărim.

– Michael nu a bănuit nimic?

– Nu. Dar mă simt puțin vinovat. E băiat de treabă. Nu ar fi periculos să-l punem la curent, dar ca să fim mai siguri... Ca toți ceilalți, e convins că l-am pierdut.

Rachel studie cana de cafea.

– Cât timp îi dăm să facă legătura?

– O zi cel mult, răspunse Paul repede. Problema este, de fapt, poliția locală, nu? Mai devreme sau mai târziu, îl vor găsi. Nu e un infractor experimentat care știe să stea ascuns. Plimbările prin Tel Aviv reprezintă un mare risc.

– Așa este. Dar trebuia să facem așa. De la poliție se scurg informațiile ca prin ciur și acum putem profita de asta. Nu știu de ce resurse dispune grupul lui Samir Mustaf, dar dacă au contacte pe stradă, vor afla în curând că Eric Söderqvist este fugar. Asta va face ca povestea lui să fie credibilă și rezolvarea situației în care se află mai urgentă. Trebuie să sperăm că e destul de interesant pentru ei ca să-l ajute.

Paul luă încă un biscuit. La dracu' cu colăceii de grăsime – era neliniștit.

– Ce părere ai despre scrisoarea de la Hezbollah?

– Eu sunt doar un angajat prost plătit al guvernului, dădu Rachel din umeri. Nu prea aud ce se spune în camerele elegante. Dar în scrisoare nu erau vești, nu-i așa? Știam că Hezbollah era în spatele virusului și al atentatelor.

– Și solicitările pentru antivirus?

– Inacceptabile. Ben Shavit nu va admite niciodată așa ceva. Nu negociază cu teroriștii.

Paul zâmbi ușor.

– Eu am auzit altceva. Nimic oficial, dar dacă este adevărat, e pe cale să se dea bătut. Lumea întreagă a fost implicată în criza asta, iar prim-ministrul este supus unei presiuni enorme.

– Tot ce știu eu e că este puternic. Poate să reziste destul de mult.

Paul se gândi la Eric Söderqvist.

– Individul ăsta va fi foarte important. Întrebarea este dacă el însuși înțelege cât de valoros este. Cât de bun este transmițătorul?

– *Transmițătoarele.* Sunt trei. Are unul în brat, unul în telefon și unul în țesătura pantalonilor.

– Are unul în brat?

– Da. I-am injectat un cip GPS pasiv sub piele.

– Nu-și va da seama?

– Nu este vizibil, dar dacă se freacă pe piele chiar acolo, va simți o mică umflătură. Transmițătorul din telefon este cel mai puternic dintre cele trei și este singurul activ – adică primește energie. Dar nu depinde de bateria telefonului – are propria sursă de energie. Apropo, am făcut o mică greșeală acolo.

– Ce greșeală?

– Un idiot a uitat să încarce telefonul peste noapte. Mai are cel mult 20 la sută baterie.

Paul se strâmbă.

– Ce prostie. Dar probabil va observa și-l va folosi cu economie.

Rămaseră tăcuți o clipă. Rachel strânse paharul gol până se rupse. Îl aruncă la coș, sub tablă.

– Ce crezi cu adevărat despre povestea lui Eric?

Paul dădu din cap.

– E aiurea. David Yassur e convins că spune numai minciuni. Dar pare de necrezut să fie o simplă invenție. Poate că unele părți sunt adevărate.

Rachel lăsă capul într-o parte.

– Ca de exemplu?

– Nu știu. Poate chiar caută un antivirus.

– Ca să-și salveze soția bolnavă?

– Posibil. Ar putea fi și din motive pur comerciale. Antivirusul este neprețuit. L-ar putea vinde Israelului. Celor de la TBI. Sau unei alte bănci care a fost afectată.

– Dacă este adevărat, de ce ar inventa o poveste științifico-fantastică despre soția lui care a fost infectată de un virus de calculator? N-are niciun sens. Știm că Hanna Söderqvist este bolnavă și știm că doctorii nu au reușit să-i pună un diagnostic. Mai știm și că celălalt bărbat... cum îl cheamă?

– Hagström.

– Mats Hagström... a murit după ce a avut aceleași simptome ca Hanna Söderqvist.

– De ce el a murit și Hanna Söderqvist nu?

– Poate că e mai tânără și mai rezistentă. E posibil ca el să fi avut inima mai slabă. Sunt sigură că sunt sute de factori posibili.

Paul nu spuse nimic. După o clipă, dădu din cap ca și cum ar fi confirmat ceva la care se gândea. Rachel îl privi.

– Ce e?

– Ai dreptate că boala soției lui e ciudată. Pe de o parte, asta ar însemna că are dreptate; pe de alta, este înspăimântător. Dacă are într-adevăr un virus care este cumva legat de teroriști? Asta ar însemna că este un fel de armă biologică, nu? Poate că Eric Söderqvist este aliat cu Samir Mustaf. Poate că a dezvoltat un virus și apoi – fie intenționat, fie accidental – a infectat-o pe soția lui. Trebuie să aflăm mai multe despre acest virus. Aș îndrăzni să spun că este prioritatea numărul unu. Ar trebui s-o mutăm pe Hanna

Söderqvist la baza din Norvegia. Suedia nu are nici pe departe aceleași resurse și, mai important, munca noastră este blocată acolo de o groază de legi. Trebuie să avem mână liberă ca să luăm măsurile necesare și să facem testele care trebuie făcute, fără să ne împiedicăm de niște coduri etice idioate.

Acum era rândul lui Rachel să rămână tăcută. Pentru Paul, Hanna Söderqvist era un obiect, un lucru. Mai presus de toate, era o amenințare. Testele despre care vorbea ar fi rezistat cu greu unei investigații mai atente. Și nu vor crește șansele de supraviețuire ale Hannei. Dar ea nu era un obiect. Era soția lui Eric, o femeie pentru care părea pregătit să riște totul. Și era evreică. Paul îi întrerupse șirul gândurilor.

– Cred că voi merge la Stockholm până la urmă, cât îl supraveghezi tu pe Eric Söderqvist. Voi lua avionul până acolo și voi vorbi cu autoritățile suedeze. Cine știe, poate voi avea voie s-o vizitez pe doamna Söderqvist.

Rachel se ridică.

– Pleci chiar acum?

– De ce nu? Dar tu?

– N-am mai dormit din noaptea aceea de la Montefiore. În seara asta îmi iau liber. Eric este pe radar și avem o echipă bună care să îi urmărească mișcările.

Paul luă ultimul biscuit de pe farfurie. Rachel deschise ușa și îi aruncă o ultimă privire.

– Nu ar trebui să mănânci atât de multe dulciuri.

Ierusalim, Israel

Sinon se bucura de ceaiul de mentă. Desigur, se răcise, dar avea un gust proaspăt și puțin amărui. Își propusese să bea ceaiul de după-amiază într-unul din scaunele acelea în care te afundai cu ușurință, și nu la birou, cum făcea de obicei. Stătea lângă ferestrele

mari care dădeau înspre grădina înfrunzită și dolina din marmură albă. Biroul lui se afla la două uși distanță de cel al lui Ben Shavit și avea cu câțiva metri pătrați mai mult. Ben era rareori acolo și nu simțea că ar avea nevoie de o cameră mai mare. Dar azi fuseseră prea mulți oameni la întâlnire, iar biroul lui Sinon era astfel mai convenabil. Decorase pereții cu diplome de la facultate, fotografii cu el însuși dând mâna cu numeroși politicieni de top ai lumii, fotografii cu el stând lângă bicicleta lui iubită și obligatoria fotografie de familie. Alesese singur mobilierul: un birou mare de stejar brun, un scaun înalt, din piele neagră, cu rezemătoare mari și tetieră flexibilă, un coș făcut din piciorul unui elefant, cadou de la ambasadorul din Africa de Sud, un covor roșu-închis și trei scaune din piele maron-închis. Chiar după ușă se afla un tripod care sprijinea un cadru cu coli albe, pentru că îi plăcea să schițeze când explica diverse lucruri. Dar azi hârtia era goală. Nu putea arăta adevărata strategie. Nu era nevoie. Se afla deja în mintea lui.

Una câte una, piesele de puzzle se așezau la locul lor. Ben hotărâse să negocieze. Deși două dintre cele trei atentate fuseseră oprite, explozia din centrul comercial determinaseră opoziția și presa să ceară măsuri urgente. Toți știau că Hezbollah oferise un antivirus și un armistițiu. Ce putea face Ben, decât să cedeze solicitărilor lor? Sinon îi văzuse chinul și îi simțise furia. Și îi recomandase să cedeze, să lase deoparte propriile sentimente și mândria și să facă, în schimb, ce era mai bine pentru Israel – nu, nu doar pentru Israel, pentru întreaga lume. Nimic nu era mai important decât să obțină acel antivirus. Toți aveau să-l considere un erou; nimeni nu ar fi crezut că era slab sau laș. Nimeni, în afară de el însuși, probabil. Ben ascultase și acum așteptau să fixeze o întâlnire cu o echipă de mediere neutră. Iar Sinon urma să stea lângă prietenul lui pentru a se asigura că semnează acordul.

Avea să fie o înfrângere istorică pentru Israel. O victorie istorică pentru credincioșii lumii. Și pentru el însuși.

Gândurile i se îndreptară din nou către atentate. Cum putuse poliția să afle despre ele? Ahmad Waizy era furios. Pentru el, toți

erau suspecți. Îl împușcase deja pe Arie al-Fattal. Sinon nu știa dacă acesta vânduse cu adevărat informația. Indiferent cine fusese însă, făcuse un lucru bun împușcându-l pe al-Fattal. Lui Sinon nu îi plăcuse niciodată tipul. Dar liderul zonal Hezbollah fusese supărat – Ahmad nu era unul dintre ei și nu putea să împuște vreunul dintre frații lor așa, la întâmplare. Sinon se împăcase cu ideea, dar nu-l deranjau suspiciunile lui Ahmad sau moartea lui Arie, ci propria nesiguranță. Chiar și cu toată puterea și toate legăturile lui, nu putuse afla cine informase poliția. Nici Meir Pardo, nici David Yassur nu spuseseră nimic. Se îndoia că Ben știa ceva. Ahmad cerea să afle repede cine era informatorul, dar lui îi era greu să pună prea multe întrebări. Putea stârni suspiciunea celor din jur.

Terminase ceaiul și mesteca frunzele ude de mentă. Se gândi la proiectul lui privat: uciderea lui Rachel Papo. Terminase, în sfârșit, pregătirile. Totul era aranjat, deși nu fusese ușor. Lucrase numai cu oamenii lui de legătură, așa că nimeni din echipă nu știa – nici Ahmad și nimeni de la Hezbollah. Avea să fie o surpriză pentru ei. Ucigașa aceea de Papo va dispărea curând într-un mod dramatic: nu va fi o crimă/un jaf anonim pe o alee murdară și nici un atac de cord tăcut. Nu, toată lumea avea să afle că fusese pedepsită pentru ceea ce făcuse, că furia lui Allah o ajunsese din urmă. Moartea ei dramatică urma să servească drept avertisment pentru toți cei care reprezentau o amenințare pentru Islam. Avea să le arate că nimeni – nici cei mai buni agenți ai lor – nu era în siguranță. Nicăieri. Nici măcar în propriile case. Se uită la ceas. Era aproape timpul să meargă acasă să se schimbe pentru plimbarea cu bicicleta.

Tel Aviv, Israel

– Cine te urmărește?

Puse ceașca pe masă din nou, privind-o atent, studiindu-i marginea ciobită și modelul floral roșu încrustat pe porțelanul

alb-verzui. Întrebarea ei era inevitabilă. Era prea stresat – prea nelalocul lui în acest mediu, în cultura și în orașul acesta. Ea văzuse atâta frică în viață încât nu putea să n-o observe pe a lui. Întrebarea ei avea multe motive. *Cine* îl urmărea? Sau, mai bine zis, de cine fugea? Răspunsul superficial era că fugea de poliția israeliană și de FBI. Dar adevăratul răspuns se afla ascuns mai adânc: poate că fugise tot timpul. Își luă ochii de la ceașcă. Nu voia să răspundă. Apoi văzu calculatorul și inima păru că nu mai bate pentru o clipă. Un mesaj nou clipea în camera de chat. Femeia observă că-și pierduse concentrarea. Poate că și ea își dăduse seama că nu voia sau nu putea să răspundă la întrebare.

– Bine, știu că ai lucruri mai bune de făcut decât să stai la povești cu mine.

El dădu imediat din cap că nu, dar ea flutură din mână și se ridică.

– Mă duc acasă. Ceva îmi spune că nu ai unde să te duci. Dacă vrei, poți să stai aici. Nu ai unde dormi, dar dacă ești obosit, poți dormi oriunde. Crede-mă, știu asta cu siguranță. Mă întorc mâine la prima oră.

Eric zâmbi resemnat.

– Ai dreptate, nu am unde să mă duc. Mi-ar plăcea să stau aici la noapte. Voi veghea eu comorile dumneavoastră.

Ea încuviință.

– Iar ele vă vor veghea la rândul lor.

Eric se aplecă și o îmbrățișă. Se întâmplă repede și spontan; era pur și simplu ceva ce trebuia să facă. Ea se lăsă îmbrățișată fără să se miște. Apoi își luă ceașca de ceai și-l lăsă singur. El rămase în picioare lângă birou până auzi ușa de sticlă închizându-se. Apoi se așeză la tastatură și privi mesajul.

UNDE EȘTI?
:SALAH AD-DIN

Era periculos să-și dea adresa? Ce avea de pierdut?

MĂ ASCUND DE POLIȚIE. STRADA HERZL 44 ÎN TEL AVIV.
:ES

Se lăsă pe spătar și privi în sus la Abraham Sutzkever. Bărbatul îl privea la rândul lui; poate că era ceva liniștitor în privirea lui.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

Fusese obligat să-i spună lui Ahmad Waizy. Curiozitatea cu privire la bărbatul care apăruse din senin era prea mare; setea lui de un partener intelectual era prea mare. Pentru prima dată de la Qana încoace, se simțise interesat de altă persoană. De ce să fi fost Eric Söderqvist în special, nu putea spune. Poate era momentul ales. Samir știa că nu va putea niciodată să se întâlnească cu Söderqvist dacă nu avea aprobare și dacă nu era aranjat totul de Ahmad. Dacă era să creadă ce scrisese Söderqvist, se afla chiar în Tel Aviv. Iar poliția îl căuta. Asta complica lucrurile și le făcea mai riscante. Era adevăratul Eric sau era un impostor? Ahmad putea verifica dacă într-adevăr se eliberase o descriere a lui; tot ce trebuia să facă era să îl sune pe Sinon. Ahmad fu surprinzător de calm, aproape neinteresat, când îi spuse despre Söderqvist. Samir își îndulcise puțin povestea. Îi spuse doar că a apărut un mesaj în chatroomul lor secret – de la un profesor suedez de informatică care voia să ia parte la misiunea lor. Îi arătase lui Ahmad paginile Google pe care le găsise când căutase informații despre trecutul lui Söderqvist. Căutările confirmau că era un profesor respectat la Institutul de tehnică din Stockholm.

Ahmad pusese câteva întrebări indiferente de verificare: „Cum descoperise forumul?" *Nu știu. Presupun că a spart adresa.* „Ar putea fi de folos grupului? Nu sunteți în faza finală a proiectului?" *Ne-ar ajuta mult. Antivirusul e aproape gata, dar trebuie testat și pregătit.* „Ce i-ai spus?" *Nimic. Voiam să vorbesc întâi cu tine.* „Unde este?" *În Tel Aviv.*

Stăteau pe scaune de plastic, cu o masă albă de plastic între ei. Piesele murdare de mobilier, care se aflau aproape de ruinele unei ferme vechi, erau singurele semne de viață la suprafață – deșeuri ale societății de consum în mijlocul unei lumi de nisip în care apărea, ici-colo, câte un ciulin violet. Înspre răsărit, noaptea întunecată reflecta lumina de la orașele israeliene îndepărtate.

Ahmad se simțea relaxat. Nimeni nu spusese nimic despre Arie al-Fattal, care putrezea într-un șanț la șase sute de kilometri depărtare. Noua lor ascunzătoare – sau poate cuvântul potrivit era „casă" – făcea parte dintr-un tunel de contrabandă părăsit. Gaza era plină de ele, ca și cum niște veverițe uriașe ar fi fost lăsate libere pe sub fâșia lunguiață de pământ dintre Israel și mare.

În realitate, veverițele erau o companie contractoare care construia tuneluri la cererea contrabandiștilor profesioniști. Partea de tunel din afara orașului Khan Younis fusese bombardată de mai multe ori, iar pereții se prăbușiseră în câteva locuri. Tunelul avea doi metri în diametru și era îngropat la trei metri și jumătate sub pământ. Pereții erau întăriți cu beton, iar din tavan atârnau becuri. În câteva locuri fuseseră săpate camere laterale și zone de depozitare. Hamas stăpânea tunelurile, iar Mohammad Murid reușise cumva să obțină acces la ele. Samir bănuia că Ahmad plănuia alte atentate și că de aceea voia să fie aproape de Israel. Zilele astea era tăcut și nu spunea nimic despre planurile lui. Trăiau ca șobolanii, dar lui Samir îi plăcea mai mult aici decât în palatul prințului. Ahmad îi atinse brațul.

– Vreau să faci două lucruri. Mai întâi, șterge toate informațiile de pe forum. Credeam că este sigur, dar se pare că m-am înșelat. Șterge toate postările.

Samir încuviință din cap.

– Apoi vreau să scrii și să-i spui profesorului că venim să-l luăm. Mă ocup eu de detaliile practice.

– Dar nu ar trebui să verificăm mai întâi dacă într-adevăr se ascunde de poliție? Să vedem dacă spune adevărul?

Ahmad zâmbi.

– Desigur că vom verifica dacă spune adevărul. Dar, indiferent ce vom afla, mergem să-l luăm. Dacă minte, i se poate alătura lui Arie.

Tel Aviv, Israel

Traficul era complet blocat pe Sderot Ben Gurion. La radio se comunicase că ar fi probleme cu semafoarele în Tel Aviv. Virusul continua să devasteze infrastructura țării. Deși Rachel Papo nu voise să recunoască la început, se tot gândea la suedez, Eric Söderqvist. Fusese acasă s-o viziteze pe Tara, iar acum, blocată în trafic, se gândea la el. Probabil că nu avea să ia legătura cu Samir Mustaf și grupul de teroriști din nou. Era un plan cam tras de păr. Dar dacă i-ar fi reușit cumva? Atunci Eric era în pericol. Nu era instruit pentru astfel de situații, iar celulele militare ale Hezbollah erau brutale și paranoice. David Yassur era pregătit să-l sacrifice. Eric era momeala și tot ce trebuia să facă era să se zbată în cârlig cât mai mult posibil.

Se gândi la fața lui – catifelată, aproape ca a unui copil, cu fire albe pe fața nebărbierită. Mâinile lui era frumoase – subțiri, dar puternice. Se gândi la atitudinea lui absentă și ambiguă, la expresia interesată pe care o avea când vorbea. Vedea imaginea lui pe patul de campanie din celulă, când stătuseră aproape unul de altul, privind o fotografie cu Mona. Avusese mereu un aer abătut și distant. Îl apăsa o greutate. Soția lui bolnavă? Niciodată nu s-ar gândi să o aleagă pe ea, Rachel, în locul acelei femei frumoase. Și de ce ar face-o? La ce era bună? Nu știa să gătească, nu putea avea grijă de copii, nu putea împături rufele. Și avea prea mult bagaj din trecut. Dar își dorea să fi avut o noapte împreună. Își dorea ca el să o posede măcar câteva ore.

Traficul se degajă puțin și Rachel schimbă benzile fără să semnalizeze. Mașina din spatele ei claxonă nervoasă. Nu voia să fie

singură în noaptea asta, așa că pe cine să sune? Se uită la ceasul din bord. Era zece și un sfert. Asta însemna că opțiunile îi erau limitate.

Permisia căpitanului Dan Lichtman se terminase. Ca de obicei, cele trei zile trecuseră mult prea repede. Nu avusese timp să facă nici jumătate din ce-și propusese. Dar prioritățile fuseseră în ordine; petrecuse cu fratele lui mai mic. Aburii de tequila îi pluteau sub frunte ca o perdea clisoasă. Era terminat, dar fericit. Benjamin se bucurase să petreacă o seară cu fratele mai mare. După plecarea lui Dan rămase pe canapea mahmur, uitându-se apatic la reluări la televizor. Dan trase mai tare chingile la geantă și-și închise nasturii gecii de piele. Motocicleta era a doua mare pasiune a lui. Prima fusese avionul F-16 Fighting Falcon. Sigur, aparținea forțelor aeriene israeliene, Heyl Ha'Avir, dar când stătea în cabină, era al lui. Erau 110 kilometri de la apartamentul lui Benjamin din Haifa până la bază, Tel Nof, așa că avea să ajungă la timp. Se urcă pe motocicleta Harley Davidson, dar, când să pornească motorul, celularul îi vibră în buzunarul pantalonilor. Își scoase mănușa și apucă telefonul.

VINO SĂ MĂ IEI. RP

Dan zâmbi și puse telefonul la loc. Motorul porni cu zgomot; apucă pe o scurtătură prin parcare și acceleră pe stradă. Nu aveau prea multe de făcut peste noapte, așa că își putea permite să întârzie câteva ore până să meargă la bază. Nu mai auzise nimic de ea de multă vreme. Ultima oară după ce se văzură a fost nervos câteva zile.

În ciuda blocajului de pe autostradă până în Tel Aviv, trecu ușor printre mașini și reuși să mențină o viteză medie de 130 kilometri pe oră. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, sprijini motocicleta în fața unei clădiri albe cu două etaje de pe strada Shlomo Ben Yosef. Cartierul era întunecat, iar lampadarele

stradale păreau să nu funcționeze. Urcă scările și se opri în fața unei uși. Nu avea plăcuță cu nume. Auzea muzică în surdină și bătu în ușă. După o clipă, ușa se deschise numai puțin. Rachel Papo se uită la el prin deschizătură în timp ce el își încrucișă brațele și aștepta. Ea deschise ușa. Își desprinsese părul des, iar buclele negre cădeau pe pieptul gol. Purta doar o pereche de pantaloni albaștri de alergare, era desculță și avea o țigară în mână. El trase aer în piept. Era scundă și slabă, toată numai mușchi. Avea câteva cicatrice urâte pe trup, iar pe umărul stâng, sus, avea un tatuaj cu un măslin, simbolul brigăzii Golani. Pe încheietura unei mâini avea tatuat un simbol pe care nu-l recunoștea; părea să fie o hieroglifă. Nu știa nimic despre munca ei, dar fără îndoială că era în armată. Probabil că atletă de elită.

Fără să spună un cuvânt, ea intră înapoi în apartament. El o urmă și închise ușa. Mirosea a fum de țigară și a tămâie. La casetofon se auzea muzică arabă de salon. Dan își aruncă geaca pe podea lângă cizme, fiindcă pe hol nu era cuier sau vreun dulap. Când intră în camera de zi, ea îl aștepta jucându-se cu o sticlă de whisky. Încă nu spusese nimic.

– Ce vorbăreață ești!

Apucă sticlă și luă două înghițituri. Apoi i-o duse ei la buze și o înclină. Ea luă o înghițitură bună. Îi curgea whisky pe gât. El o trase spre el și îi sărută umerii. Îi mângâie sânii. Ea se împinse în el și-i băgă mâinile sub cămașă. Abia perceptibil, șopti:

– Dacă mă vrei, ia-mă.

El își îngropă fața în părul ei bogat.

– Cred că poți simți că te vreau.

Mâna ei îl apucă strâns de prohab.

– Mm. Și ce mai aștepți?

El o îndepărtă.

– Nu fac asta pe muzică arabă. Schimb-o și vei vedea.

Ea râse, luă sticla înapoi și merse la casetofon.

– Tot sângele pare să se fi adunat într-un singur loc, cowboy. Cred că ar trebui să mergi să te întinzi.

El privi cum se apleca teatral spre casetofon. O dorea așa de mult încât îl durea. Începu să se descheie la pantaloni intrând în dormitor. Șosetele, blugii și cămașa aterizară grămadă pe podea. Ca și restul apartamentului, camera era mai mult nemobilată. Nu erau tablouri sau fotografii, nici cărți sau flori – doar un pat în mijlocul camerei. Poate că nici nu stătea prea des aici. Muzica se schimbă, cânta George Michael.

– Perfect!

Se aruncă pe pat.

Explozia fu atât de puternică încât sparse peretele dormitorului și făcu o gaură de trei metri în podea. Casa începu să ardă, iar fumul gros și negru se ridică peste acoperiș acoperind cerul nopții. Toate alarmele de mașini din cartier porniră ca o haită de câini turbați. După câteva minute, mai multe sirene de poliție se alăturară acestui cor dizarmonic.

Trecuse aproape o oră de la miezul nopții. Deși Eric nu mâncase toată ziua decât un mic dejun frugal, nu îi era foame. Era prea agitat; avea prea multe lucruri la care să se gândească. Nu mai primise mesaje noi de la Salah ad-Din. În bibliotecă era liniște, cu excepția vreunui zgomot sporadic din stradă. Departe, auzi o bubuitură ca de tunet și alarme de mașini; mai aproape, un moped în trecere fără amortizor și o sirenă de ambulanță. Nu mai vorbise cu Jens de câteva zile; nici nu răspunsese la mesajele despre moartea lui Mats Hagström. Nu știa din ce motiv evita să ia legătura cu Suedia. Nu știa care era motivul principal: teama că starea Hannei se înrăutățise sau rușinea că îl amăgise pe Jens. Slăbiciunea lui îl scârbea. În strălucirea galbenă a luminii din tavan își putea vedea fața pe ecranul calculatorului. Ceva zăngăni deodată pe stradă; își scoase telefonul din geanta neagră. Un mesaj de atenționare avertiza că bateria era aproape goală. Nu avea încărcător la el. Asta era. Nu putea suna – nu putea risca să se închidă telefonul. Era singura lui legătură cu lumea de afară, cu Mossadul, cu Rachel. Începu să

îi scrie un mesaj nou lui Jens. După un moment de ezitare, îl adăugă la destinatar și pe doctorul Thomas Wethje:

TOT ÎN TEL AVIV. TELEFONUL APROAPE MORT. SUNT PE URMA ANTIVIRUSULUI. AVEȚI GRIJĂ DE HANNA. O IUBESC MAI MULT DECÂT ORICE. MULȚUMESC PENTRU TOT CE FACEȚI.
// ERIC

Era un mesaj de rahat care probabil avea doar să înrăutățească lucrurile, dar ce putea scrie ca să fie mai bine? Nu era pe drum spre casă. Era într-o stranie bibliotecă din Tel Aviv. Era momeala folosită de Mossad pentru vânătoarea de teroriști. Unde oare se aflau? Ce se va face dacă voiau într-adevăr să se întâlnească cu el? Ce aveau să-i facă? Acești oameni se aflau în război. Oameni care plănuiseră și îndepliniseră atentate mortale împotriva civililor. Oameni care duceau o luptă în care viața indivizilor nu avea valoare. Șansa de a scăpa cu viață dintr-o întâlnire cu ei era inexistentă. La fel, era imposibil să obțină antivirusul. Deodată, un mesaj nou apăru pe ecran:

TRIMITE NUMĂRUL DE MOBIL ȘI FII PREGĂTIT DE TRANSPORT LA ORA 7.
:SALAH AD-DIN

Iisuse Hristoase. Nu numai că mușcaseră momeala, dar o înghițiseră cu ac cu tot. *Sau poate nu.* Poate era o capcană. Voiau să oprească scurgerea de informații. Oare trebuia să ia legătura cu Rachel? Nu, nu asta îi ordonase ea. Avea să fie de acord cu transportul și să spere că îl vor duce la Samir Mustaf. Doar atunci va contacta Mossadul. Ezită o clipă, apoi trimise numărul de telefon. Știau că nu va rata întâlnirea. Și el știa – chiar dacă era o capcană. Eric se uită la ceas. Mai erau aproape cinci ore. Ar fi trebuit să încerce să doarmă. Se uită la cărțile din jurul lui. *Dacă ești obosit, poți dormi*

oriunde. Asta spusese femeia înainte să plece și era absolut adevărat. Cine era el să se îndoiască? Se duse la ușă și închise lumina. Camera rămase în întuneric, doar cu lumina de la ecranul calculatorului, iar el ajunse înapoi la birou bâjbâind. Mută scaunul și se întinse pe jos lângă calculator. Cotrobăi în geantă pe întuneric, găsi iPodul și porni muzica fără să se deranjeze să schimbe melodia. Era Schubert. Geanta lui mare se dovedi o pernă bună. Dădu volumul soneriei telefonului la maximum și așeză telefonul la cap. Încercă să se relaxeze și se gândi imediat la Hanna. Era și ea la fel de singură ca el, întinsă pe un pat de spital? Poate că Jens era cu ea. Își schimbă poziția pe parchetul tare. Dar Rachel, ea ce făcea acum?

Pe stradă se auzi claxonul unei mașini. Eric era încă întins, cu capul pe podea. Trebuie să fi alunecat de pe geantă când dormea. Corpul îl durea când își întinse încet picioarele și se strâmbă. Gâtul îi era țeapăn, iar șalele pulsau dureros. Dormitul pe podea avea prețul său. Își luă telefonul să vadă dacă sunase cineva. Mai avea bateria încărcată în proporție de doar 10 la sută, dar măcar putea vedea cât era ceasul: era șase și zece. Se ridică și-și strânse lucrurile, puse cartea galbenă în geantă cu grijă, apoi închise calculatorul și ieși pe ușa îngustă.

Își aminti că era o baie pe hol. Soarele strălucea cu putere prin fereastra acelei camere impresionante, iar dezordinea nu mai părea atât de mare. Începuse să se simtă în largul lui cu mirosurile, sunetele și cărțile de acolo. Era un loc pașnic și plăcut – un loc unde timpul era ghidat de amintiri și fiecare carte avea propria istorie, propria viață. Ieși pe ușa de sticlă și intră în baia mică de alături. Acolo se spălă îndelung cu apă rece ca gheața, apoi se privi în ochi. În mai puțin de jumătate de oră, totul avea să se schimbe. Dacă murea într-un șanț lângă Tel Aviv, ar fi fost anunțat cineva în Suedia? Ar fi înțeles Hanna că tot ce făcuse fusese pentru ea? Că încercase să pună lucrurile în ordine? Îi era teamă. De fapt, era îngrozit. Panica i se strecură în trup, rece și umedă. Abia reușea să respire și avea un gust amar în gură. Mintea îi alerga, gândindu-se

la o metodă de a evita întâlnirea. *Trebuie să mă întorc în Suedia, la Hanna. Oricum nu voi apuca să mă întâlnesc cu Mustaf. Chiar dacă pun mâna pe antivirus, nu o va putea salva. Niciodată. Niciodată.* Își șopti cuvântul iar și iar, privindu-și ochii roșii, rugători, în oglindă. Ziua de ieri părea atât de departe, dar prezentul era mult mai aproape – și mult prea periculos. Biblioteca era cel mai sigur loc de pe pământ, mirosind a hârtie și a praf. Timpul se oprise în loc aici. Nu, asta era o iluzie. Timpul nu se oprea în loc. Cât fusese în baie, trecuseră zece minute prețioase.

Se îndreptă, își trecu mâna prin păr și se întoarse în bibliotecă. Camera mare, plină de cărți, părea goală fără proprietar. Spera că femeia se va întoarce înainte ca el să plece. Se așeză pe scaunul ei și încercă să se relaxeze, dar era mult prea neliniștit pentru asta. Pe birou era un album foto alb-negru care părea să fie despre fluviul Volga. Dădu paginile neatent, fără să se uite cu adevărat la fotografii. Deodată, telefonul sună. Niciodată nu-l speriase așa o sonerie de telefon. Îl apucă de parcă era un scorpion plin de venin. Ecranul afișa un număr necunoscut. Răspunse. Vocea de la capătul firului părea tânără, iar cel care vorbea în engleză avea un accent puternic pe care nu-l putea plasa.

– Sunt afară. Un taxi alb-albastru.

Convorbirea se termină. Era șapte fără cinci. Vocea îi furase cinci minute din timpul care-i rămăsese. Își închise ochii strâns, încercând să-și adune gândurile și emoțiile. Nu mai era nimic de cântărit, nimic de făcut. Acum nu mai putea decât să termine ce începuse – indiferent unde ajungea.

Eric se ridică și ieși pe ușa de sticlă care zăngăni, apoi coborî scările. Ajunse la ușa cenușie, cu ferestrele murdare care dădeau în stradă. Tot ce se vedea pe cele două geamuri pătrate părea amenințător și înfricoșător: în planul din spate, clădirile de peste stradă, cu jaluzelele trase și fațade murdare. La mijloc, mașinile, autobuzele și motocicletele de toate formele și culorile; cel mai aproape de el, toate trupurile care treceau pe acolo într-un șir compact. Apucă clanța ușii și o deschise, iar căldura, mirosurile și sunetele îl copleșiră. Cum

stătea pe strada care părea să vibreze de căldură, de la trafic și de la lumina puternică a soarelui, în pofida orei matinale, se uită cu ochii întredeschiși după taxiul alb-albastru. Îl descoperi la câteva mașini distanță, parcat într-un refugiu, cu luminile de avarie pornite – o Skoda Octavia ponosită, cu numărul 103 lipit cu bandă roșie pe lunetă și un portbagaj cenușiu pe acoperiș. Motorul era pornit și de acolo se auzea zgomotul sacadat, caracteristic motoarelor diesel. Deschise portiera, își aruncă geanta pe bancheta din spate și se așeză și el. Mașinea duhnea a fum de țigară și dulceag, a loțiune după ras. Pe podea era un număr din *The Jerusalem Post*. Bărbatul de la volan îl privi în oglinda retrovizoare, dar nu se întoarse. Era gras, cu capul ras și avea câteva rânduri groase de piele pe ceafă. Purta cămașă albă și pantaloni negri, prea strâmți pe coapsele lui mari, care păreau că se revarsă peste marginea scaunului. Degetele lui albe, groase ca niște cârnați, apucară schimbătorul de viteze și îl băgară în viteza întâi.

Își croiră drum prin trafic, provocând claxoane enervate. Bărbatul strigă ceva în ebraică prin geamul deschis pe jumătate, tură motorul și reuși, în cele din urmă, să se strecoare între un camion de marfă și un Ford galben cu un abțibild șters care înfățișa un câine-lup. Eric studie fiecare mișcare a grasului. Se uită la ceasul de plastic mult prea feminin care tăia grăsimea de pe încheietura lui stângă și care părea uneori că dispare sub pielea umflată, la verigheta de pe unul dintre cârnații cu care bătea darabana pe volan, la spatele lui mare, la transpirația care îi umezea capul, ca o *kippa*[1] lucioasă, transparentă. Acesta era bărbatul care avea să-l omoare? Cum avea să se întâmple? Unde se va întâmpla?

Privi pe geam: treceau pe lângă un loc de joacă aglomerat. Părinții – numai femei – stăteau în apropiere în picioare sau pe bănci, vorbind unii cu alții sau la telefon. Copiii, fericiți și îmbrăcați colorat, se cocoțau pe jucării, se dădeau în leagăne, săpau în groapa cu nisip și alergau de colo-colo pe terenul de joacă. O femeie roșcată, în haine de sport negre și încălțăminte de alergat, ținând o sticlă

[1] Pălărie mică, rotundă, purtată de bărbații din religia iudaică; simbol al comuniunii cu Dumnezeu (n.tr.)

cu apă într-o mână, se ghemuia și îmbrățișa un băiețel care părea să se fi lovit. Părul băiatului era roșcat ca al mamei. Eric își dorea să se odihnească și el în brațele ei. Voia să plângă zdravăn, să-i simtă căldura sânilor și, mai presus de toate, să fie eliberat de toată responsabilitatea. Voia să nu mai fie adult.

– Radio?

La început nu înțelese că era o întrebare și că îi fusese adresată lui. Vocea era plictisită și dură. Se îndreptă și întâlni ochii șoferului în oglindă.

– Pardon?

– Radio?

– Ăăă... sigur.

Întrebarea îl uimise. Ce banalitate neașteptată. Radioul – un concept atât de bine integrat lumii obișnuite încât nu-și găsea locul aici. Dar măcar întrebase. Acest lucru indicase un lucru important pentru relația dintre ei. Nu era prizonier și nu putea fi tratat oricum ar fi vrut ei. Sau poate că *era* prizonier, dar șoferul încă voia permisiunea lui pentru a deschide radioul. Acest mic detaliu îl făcu să se relaxeze puțin. Și dacă întrebarea fusese neașteptată, muzica ce se deslușea în boxele de mult stricate era și mai și. Era un mesaj de pe altă planetă sau cel puțin dintr-o altă vreme: melodia *Man in the Mirror*, a lui Michael Jackson. Cârnații băteau în volan și pe schimbător. Traficul deveni din ce în ce mai lejer și mașina prinse viteză. Locul de joacă dispăru și fu înlocuit de băcănii, stații de autobuz, hoteluri și școli. Din centru ajunseră în suburbii. Vocea subțire a lui Michael Jackson implora solidaritate. *Dacă vrei să faci lumea un loc mai bun, privește la tine însuți și apoi fă o schimbare.*

Taxiul acceleră până la o rampă de acces către o autostradă largă – Autostrada 4. Pe lângă ei treceau în goană blocurile de locuințe, atât de urâte încât clădirile suedeze din programul Million puteau să pară luxoase. Clădirile înalte, dărăpănate, care fuseseră cândva albe, cu ferestrele mici în șiruri lungi, puteau fi la fel de bine niște închisori. Poate că asta și erau. Aici, ca în orice altă mahala de la marginea unui oraș, erau inevitabile, ca excrescențele florei

urbane. Autostrada, cu cele cinci benzi late pe direcție, șerpuia încet spre centrul țării, iar peisajul se schimbă din nou. Aici casele erau mai joase și mai depărtate una de alta. Trecură pe lângă o centrală electrică de mari dimensiuni, pe lângă câmpuri, palmieri și capre, iar orașul deveni încetul cu încetul o zonă rurală. Nici Michael Jackson nu mai cânta. Noul cântec era unul pe care Eric nu îl recunoștea: hard rock evreiesc. Ziarul de la picioarele lui foșni și se aplecă în față să-l ridice. Pe toată prima pagină, unde se scria despre virusul Mona și perspectivele găsirii unui antivirus, se afla o fotografie cu Hassan Musawi, liderul principal al Hezbollah. Hezbollah își asumase responsabilitatea atât pentru virus, cât și pentru bombardarea orașului Tel Aviv.

Părea ireal să citească asta. Eric răsfoi ziarul până la articol, care se întindea pe șase pagini. Hezbollah ceruse eliberarea unui număr de prizonieri, precum și un armistițiu și o listă cu palestinienii închiși. Cerința pe care *The Jerusalem Post* o considera cea mai senzațională era recunoașterea așa-numitei linii verzi, granița din 1967. Fusese vreun răspuns din partea guvernului israelian? Nu. Nu doreau să comenteze. Însuși Eric se afla în mijlocul acestui scandal – în mijlocul unui imens conflict internațional. Se uită la ceas: era opt fără douăzeci. Se aplecă în față.

– Scuzați-mă, unde mergem?

Grasul își întoarse capul și îl fulgeră cu privirea. Părea enervat și răspunse într-o engleză săracă, neclară:

– Eu conduc taxi șaisprezece ani. Eu găsesc. Tu nu face griji.

Eric încercă din nou.

– Conduci foarte bine, dar eu nu știu *unde* merg. Încotro ne îndreptăm?

Pe măsură ce vorbea, șoferul dădea din cap de parcă ar fi vrut să-i demonstreze că înțelegea, că-l asculta. Apoi râse deodată – un sunet aspru și scurt, rezultat în urma inhalării fumului a mii de țigări.

– Tu la Erez. Nu face griji. Noi suntem acolo la timp.

Erez? Nu auzise niciodată de locul ăsta. *La timp?* Deci trebuia să ajungă la o anumită oră. Cineva, oricine comandase taxiul, poate

Samir Mustaf, instruise șoferul – care probabil nu era un ucigaș, ci doar un șofer obișnuit de taxi – să-l ia și să-l aducă la Erez. Cu siguranță, acest loc era undeva în Israel. Altfel, un taxi local din Tel Aviv nu l-ar duce acolo, nu-i așa? Ce-l aștepta acolo? Sigur Samir Mustaf nu se afla în Israel, nu? Nu era imposibil, dar puțin probabil.

– La ce oră trebuie să fim acolo?

Bărbatul dădu din cap. Apoi bâjbâi pe scaunul pasagerului, luându-și ochii de la drum. Scormoni printre pungile goale de chipsuri, paharele de cafea și numerele vechi din *The Jerusalem Post* și *Hareetz*. În cele din urmă, găsi un carnețel mic, îl privi și se întoarse cu ochii la drum.

– Erez ora opt.

Opt. Mai erau doar douăzeci de minute. Teama i se întoarse. Nu dispăruse cu adevărat niciodată, dar în timpul conversației se atenuase, se potolise. Eric se lăsă pe spate pe banchetă. Afară, câmpurile erau goale, cu excepția vreunei case de cărămidă sau a unei ferme aparent abandonate. Părăsite și vechi. Dire Straits cântau *The Sultans of Swing*. Bărbatul îl privi în oglinda retrovizoare.

– Vă întâlniți cu cineva sau treceți dincolo?

Eric îl privi uimit.

– Poftim?

– Nu știi niciodată dacă te blochează sau nu. Dacă poți trece sau nu.

Fiindcă nu primi răspuns, șoferul adăugă repede:

– Eu sigur că va fi bine.

Ce va fi bine? Trecerea dincolo? Se simțea ca un idiot; nu înțelegea nimic.

– Ce este Erez?

O mașină roșie schimbă deodată banda și șoferul trebui să frâneze; bolborosi în ebraică și claxonă furios. Trecură de un indicator spre Ashod. Bărbatul îl privi în oglindă din nou.

– Trecătoarea Erez. Poarta către Gaza.

Lumea se legănă în fața lui. Stomacul îi ardea. *Gaza. O, Doamne!* Nu știa nimic despre Gaza, decât ce văzuse la televizor. Fusese de

ajuns. Se uită pe bancheta din spate, ca și cum ar fi căutat o cale de scăpare. *Ce dracu' mă fac acum? Sun-o pe Rachel.* Ignoră faptul că nu trebuia să sune până nu stabilea legătura. Trebuia să-l protejeze. Mossadul trebuia să-și asume responsabilitatea – ei îl băgaseră în capcana asta. Deschise geanta și găsi telefonul, bâjbâind butoanele mult timp până când înțelese că se petrecuse inimaginabilul. Apăsă butonul de pornire iar și iar. În cele din urmă, se lăsă pe spate, neputincios. Telefonul mobil era mort. Nu era mai folositor decât o piatră sau un băț. Nu putea să sune după ajutor. Nimeni nu-l putea salva.

Șoferul îl privi în oglindă și dădu din cap.

– Nu face griji. Aproape am ajuns.

Eric stătea nemișcat cu ochii ațintiți pe tetiera scaunului din față. Aproape am ajuns. *Noi suntem sultanii. Noi suntem sultanii swing-ului.*

Fură atenți să păstreze distanța de Skoda cu numărul 103 lipit pe spate. Nu aveau motiv să se apropie; receptorul din poala lui Larry Lavon arăta un semnal puternic, iar pe harta digitală puteau urmări cu ușurință punctul albastru care se mișca încet pe Autostrada 4. Larry se uită la Micha Begin, care privea taxiul aflat la câteva sute de metri în față.

– În mod sigur se îndreaptă către Erez. Trec în Gaza? Dar trecerea este închisă pentru civili, nu?

Micha dădu din cap și încetini ca să nu se apropie prea tare.

– Este închisă. Poate doar se duc să se întâlnească cu cineva la Erez.

Larry nu spuse nimic, studiind punctul albastru ce clipea pe ecran.

– Se duc în Gaza. Contactez Sediu Central și cer permisiunea să intervenim dacă se dovedește a fi necesar. Nu că aș înțelege cum s-ar putea întâmpla – granița este închisă.

Micha nu răspunse. Trecură de un indicator de avertizare. Era momentul să încetinească; soldaților de la blocadă nu le plăceau vehiculele care mergeau cu viteză. Skoda încetini și ea, iar distanța

dintre ei scăzu. Mașini ruginite erau abandonate de-a lungul drumului și mai mulți oameni mergeau pe jos – muncitori ilegali care sperau să treacă granița pentru a ajunge acasă. Indicatoare mari în ebraică, engleză și arabă anunțau că punctul de trecere era închis pentru traficul civil. Skoda întoarse într-o parcare mare înaintea primului post de santinelă. Un tanc israelian stătea la intrare și aproximativ treizeci de mașini erau parcate acolo. Toate aveau numere de Gaza – mașini care nu reușiseră să treacă atunci când se închisese granița și acum stăteau în căldură, așteptând un alt viitor.

Ajunseră la marginea parcării și opriră motorul. De-a lungul drumului, până la graniță, se întindeau baricade de beton în șiruri inegale ca niște piese imense de Lego. La capătul drumului, se ridica o ușă uriașă de oțel albastru. Aceasta era poarta către Gaza. Ambele părți ale structurii de oțel erau mărginite de beton și sârmă ghimpată, iar un turn de control cenușiu se ridica din încrengătura de garduri ca un trunchi dezgolit de copac ieșind dintre buruieni. Skoda opri nu departe de o dubă albă la capătul parcării. Micha se aplecă în față peste volan și se uită la taxi.

– Ce se întâmplă acolo?

Larry lăsă receptorul pe podea. Punctul albastru stătea acum nemișcat pe ecran. Se îndreptă de spate și urmări privirea lui Micha peste asfaltul încins. Doi bărbați coborâră din mașină. Unul era gras, celălalt slab – șoferul și Eric Söderqvist. Grasul merse până la dubă, în timp ce Söderqvist stătea lângă mașină, cu o geantă mare în mână. Micha repetă întrebarea.

– Ce se întâmplă acolo?

În aer era un miros slab de cauciuc ars. Nisipul roșu-maroniu se ridica precum praful îndată ce Eric se mișcă. Se simțea o ușoară briză. Eric privi la duba albă unde șoferul vorbea cu o persoană pe care nu o vedea. Apoi își lăsă ochii să rătăcească de-a lungul gardului înalt, la sârma ghimpată legată strâns și la drugii negri care întăreau structura din trei în trei metri. Următorul șir de sârmă ghimpată și de drugi începea la câțiva metri de poartă. Însuși biroul

vamal părea mai degrabă un buncăr mare din beton greu și avea deschizături mici cu bare pentru ferestre. Privi la poarta imensă din oțel albastru: avea probabil vreo cinci metri înălțime și opt metri lățime. Spera că nu va trece în Gaza; nici măcar nu părea posibil. Poate că avea să rămână în Israel până la urmă. Gâtul îi era uscat și stomacul gol. Un scârțâit strident tăie căldura soarelui și o ușă de la marginea de jos a porții se deschise. Doi soldați israelieni ieșiră și închiseră ușa în urma lor cu un bubuit surd. Vreo douăzeci de oameni în zdrențe maro-cenușii, mulți dintre ei desculți, stăteau câțiva metri mai la dreapta. Unul din ei ținea un carton, dar Eric nu văzu ce scria pe el.

– Ei, domnule!

Șoferul gras îi făcu semn cu mâna. Eric începu să meargă către el. Diverse lucruri scrâșneau sub picioarele lui, iar o cutie goală de bere zăngăni când o lovi cu piciorul. Un bărbat stătea lângă dubă, agățând un semn mare alb pe ea. Scria „Presă" cu litere negre. Toate geamurile erau fumurii, așa că era imposibil să vezi înăuntru. Când Eric se apropie de șoferul de taxi, un bărbat se aplecă peste geamul de pe partea șoferului dubei. Avea părul castaniu cârlionțat și purta ochelari mici, rotunzi și un tricou alb.

– Söderqvist?

– Eu sunt.

– *Multo bene.*[1]

Bărbatul îi întinse mâna.

– Gino Lucio.

Eric dădu mâna cu bărbatul și apoi rămase acolo, neștiind ce ar fi trebuit să facă. Bărbatul care lipise semnul pe dubă deschise o ușa laterală și urcă. Gino dădu din cap către Eric.

– *Dai*[2], urcă și tu. Trebuie să plecăm.

Eric apucă mânerul de deasupra ușii și se urcă. Erau probabil cincizeci de grade înăuntru. În dubă se înghesuiau trei europeni îmbrăcați lejer: o femeie și doi bărbați. În spate se afla un teanc de

[1] Foarte bine, în limba italiană (n.tr.)

[2] Haide, în limba italiană (n.tr.)

cutii din oțel argintiu și bobine de cablu negru, înghesuite între cutii și perete. Femeia scria în carnet, iar bărbații citeau împreună dintr-un număr boțit din *Corriere della Serra*. Înainte ca Eric să aibă timp să se așeze, motorul porni și ușa se închise în spatele lui. Se trânti pe o banchetă lângă femeie.

În loc să pornească, Gino se ridică și veni către el. Se ghemui, clătinându-se puțin până își recăpătă echilibrul. Mirosea a fum și a cafea. Buclele castanii îi cădeau peste față, făcându-l să pară mai tânăr decât era. Vorbea bine engleza, dar cu un accent italian de neconfundat.

– Domnule Söderqvist, știm că sunteți un doctor suedez care vrea să ofere ajutor în Gaza. Credem că este minunat. Sunt mulți oameni care suferă acolo. Dar autoritățile israeliene nu lasă civilii să treacă granița, indiferent cât de nobilă este misiunea lor. Așa că puteți veni cu noi, dar trebuie să jucați puțin teatru. *Capisce?*[1]

Eric încercă să-și adune gândurile. Mintea îi fugea în mai multe direcții deodată. Erau italieni. Scria „Presă" pe dubă. Cutiile și cablurile din spate sugerau o echipa TV. *Doctor* Söderqvist? Sigur, era doctor, dar nu în medicină. Oamenii aceștia lucrau împreună cu teroriștii? Se uită la femeia de lângă el; se oprise din scris și se uita la el. Părea obosită – ca o persoană care văzuse și trecuse prin prea multe. Poate chestia cu televiziunea era doar o acoperire. Dar nu arătau a extremiști; păreau a fi jurnaliști. Ca Jens. Se uită la Gino, care era ghemuit în fața lui, balansându-se.

– Cine sunteți voi?

Bărbatul zâmbi și întinse brațele teatral.

– Suntem ochii Italiei. Echipa de acțiune a postului Rai Uno.

Râse, dar ceilalți rămaseră tăcuți. Bărbații nici măcar nu-și ridicară ochii din ziarele pe care le citeau. Între ei pe banchetă era o pungă de bomboane violete din care se tot serveau. Femeia explică:

– Știrile de la cel mai mare post TV din Italia.

[1] Înțelegeți? în limba italiană (n.tr.)

– Avem ocazia să facem în orașul Gaza un interviu pe care ni-l dorim foarte tare, continuă Gino. Așa că am promis unor... prieteni... să te aducem în țară. Se vor întâlni cu tine la aproape zece kilometri de la graniță. Dar, mai întâi, trebuie să trecem granița. Erez s-a închis de tot acum câteva săptămâni. În ultimele zile, de la atentatul din Tel Aviv, nimeni nu a intrat. Avem permise speciale și contacte bune la poliția locală, dar nimic nu e sigur.

– Și eu ce trebuie să fac?

– Nimic. Cu puțin noroc, nici nu va trebui să vorbești. Ești tehnician de sunet. A trebuit să-l lăsăm acasă pe tehnicianul adevărat ca să te aducem pe tine, pentru că avem viză doar pentru un număr fix de oameni. Trebuie să sperăm că grănicerii nu vorbesc italiană. Trebuie doar să stai acolo și să nu vorbești. Încearcă să arăți ca și cum ai fi din Milano.

Îi dădu un pașaport roșu cu textul: *Unione Europea Repubblica Italiana. Passaporto.* Eric îl luă și studie fotografia. Era un bărbat cu trăsături aspre – o frunte turtită, sprâncene stufoase și nas mare. Îl chema Enrique Vettese și nu prea semăna cu Eric. Părea total nerealist că ar fi putut trece drept bărbatul din poză. Imposibil. Îi aruncă lui Gino o privire sceptică.

– Chiar vor crede așa ceva? Vorbim despre poliția vamală a Israelului.

– Poate că nu. În acest caz, ni s-a terminat norocul. Va trebui să ne rugăm Fecioarei ca totul să meargă bine. Poate că gardianul e obosit sau îndrăgostit, sau e pe cale să se îmbolnăvească.

Zâmbi fugitiv și se urcă din nou la volan. Apoi strigă, fără să se întoarcă:

– Să nu uiți să ne dai înapoi pașaportul când pleci. Enrique nu va fi prea fericit dacă îl păstrezi. Deja e supărat că nu a putut să vină și el în Gaza.

Băgă în viteza întâi cu un pocnet, mașina se legănă și începu să meargă. Întoarseră și ieșiră din parcare, mergând în direcția porții de oțel albastru. Femeia de lângă el se întoarse la carnețelul ei. Unul dintre bărbații din fața lui comenta ceva din ziar, iar celălalt

râdea. Așadar, mergea în Gaza – cel mai prost rezultat posibil. Fie asta, fie aveau să fie blocați în vamă. Își dădu seama că spera să fie descoperit, spera că gardienii își vor da seama că minte, că îi vor descoperi pașaportul fals și îi vor opri. Va urma o groază de birocrație și apoi le va fi refuzată trecerea – iar el va fi salvat.

Duba se opri. Acum se aflau chiar în fața porții care era la câțiva metri în fața lor. Nu părea că ar putea fi deschisă, chiar dacă cineva ar fi vrut foarte mult. Era prea greoaie, prea mare, prea categorică. Un gardian tânăr, israelian, cu o expresie plictisită, veni către Gino și vorbiră în engleză cu voce joasă. Când Eric se uită la oțelul vopsit în albastru care umplea vederea pe geam, văzu rămășițe de graffiti. Încercă să urmărească liniile șterse, dar curând le pierdu șirul. Cineva scrisese cu graffiti pe poartă, iar soldații curățaseră locul. Dar ce conta dacă erau graffiti acolo? Pe acest monument reprezentând eșecul total? Vopsea pe un imens bloc de fier care ținea oamenii înăuntru sau afară, care bloca drumul către orice speranță? Și cine hotărâse ca poarta să fie albastră? Era mai puțin amenințătoare așa? O parte mai naturală din decor? Putea un perete de oțel lat de opt metri să fie o parte naturală din ceva?

Ciuli urechile la discuția dintre Gino și soldat. Ceva în vocea lor îl făcu să privească la ei.

– Stați aici.

Soldatul îi lăsă și merse repede către oficiul vamal aflat la distanță de patruzeci de metri. Trecu pe lângă grupul pestriț care agita pancarte. Gino se întoarse și-l privi pe Eric.

– A apărut o problemă. Nu au fost anunțați că venim. Avem viza, dar tot nu vrea să ne lase să intrăm.

– Și acum ce facem?

– Așteptăm.

Hainele i se lipeau de trup, iar autobuzul mirosea a transpirație, a parfum și a stofă veche și mucegăită. Eric încercă să găsească cea mai bună poziție pe scaunul tare. Se uită pe furiș la femeie. Purta blugi, o bluză vișinie și teniși. Era slabă – prea slabă. Gleznele ei arătau ca și cum s-ar fi putut rupe în orice moment, iar degetele ei

lungi și noduroase, ca ale unui schelet, nu aveau unghiile date cu ojă. Observă că se uita la ea și își ridică privirea din carnețel. El se grăbi să spună ceva, orice.

– Ce scrieți?

Ea se uită pe notițe.

– Întrebări. În doar câteva ore, îi voi lua interviu lui Nizar Aziz.

Felul în care îi spusese numele sugera că Eric ar fi trebui să știe cine era, dar el habar n-avea.

– Și ce-a pus la cale în ultima vreme?

Ea păru derutată de ignoranța lui, dar își reveni.

– Este încă liderul organizației Hamas. Se zvonea că a murit, dar acum mă voi întâlni cu el.

– Ei bine, e fantastic. Felicitări.

– Da, chiar este. Mulțumesc din suflet.

Ea tăie ceva în carnețel. El se încruntă.

– De ce îmi mulțumiți?

– Am obținut interviul datorită dumneavoastră. Trecem clandestin peste graniță un celebru oftalmolog suedez, iar în schimb obținem un interviu de jumătate de oră cu Nizar Aziz.

Eric încercă să vadă legătura. Știa că Samir Mustaf făcea parte din mișcare Hezbollah libaneză. Dar unde intervenea Hamas? De ce ar fi oferit Hamas un interviu în schimbul unui profesor suedez? Sau al unui doctor suedez, dacă asta credea toată lumea despre el?

– Cum e relația dintre Hamas și Hezbollah?

– Așa și așa. Sunt momente când colaborează, dar relația lor a eșuat mereu. Fiecare grupare o acuză pe cealaltă că este prea slabă, prea prietenoasă față de Israel, prea populistă, prea de dreapta, prea de stânga.

Un bubuit îndepărtat, care i se păru la început a fi un tunet, deveni repede tot mai intens și trecu pe deasupra lor cu un huruit atât de puternic încât duba se cutremură. Apoi zgomotul se îndepărtă și se stinse. Femeia nu părea îngrijorată.

– Avioane F-16 israeliene.

Se aplecă în față și bagă carnețelul într-o geantă verde de pe podea. Apoi privi pe geam.

– S-ar putea să dureze mult. De obicei, Erez e un punct de trecere pentru pietoni. Palestinienii cu viză treceau cu mașina; dar de acum câțiva ani, toată lumea trebuie s-o ia pe jos. Își lasă mașinile de partea cealaltă a porții, știind că vor fi sparte sau furate. Dar ce alegere au? Oamenii spun că militanții Hamas le distrug mașinile. Nu le place când cetățeni din Gaza intră în Israel.

– Și ce îi face să plece?

– Mulți dintre ei au trăit pe partea asta până să existe Israelul. Sigur ai văzut pe drum încoace toate casele de cărămidă părăsite, case cu grădini neîngrijite și geamuri sparte. Sunt fostele case ale palestinienilor. Unii dintre ei încă mai au rude în Israel. Alții muncesc în construcții, în porturi sau pe plantații. Dar asta era înainte. Acum nu li se mai dă drumul din închisori.

– Închisori?

– Gaza este cea mai mare închisoare în aer liber din lume. Acolo trăiesc un milion și jumătate de prizonieri. Sunt doar două orașe, dar sunt opt tabere de refugiați. Facem ce putem pentru a arăta lumii ce se întâmplă, dar lumea preferă să vadă emisiuni-concurs colorate. Este o cauză pierdută.

– Dar nu v-ați dat bătuți?

Ea se plesni cu palma pe picior.

– Niciodată. Cum a spus Gino, noi suntem echipa de acțiune de la Rai Uno. Întotdeauna gata de plecare.

Unul din bărbați ridică mâna să bată palma, iar femeia se aplecă în față și o lovi cu un pocnet. Deodată, tânărul soldat se întoarse, de data aceasta cu tot cu un ofițer mai în vârstă. Ofițerul se opri și vorbi încet cu Gino prin geam, în timp ce soldatul tânăr veni în lateralul dubei și deschise ușa.

– Afară! Toată lumea afară!

Vocea soldatului era agresivă. Se îmbulziră să coboare, strâmbându-se la lumina puternică și-și întinseră încheieturile înțepenite. Gino și femeia vorbeau în șoaptă. Cei doi bărbați care stăteau în

fața lui Eric păreau că discută despre bagaje. Dacă le citea corect gesturile, unul voia să scoată cutiile cu echipament, iar celălalt prefera să le lase în dubă. Ofițerul se îndepărtă și dispăru înapoi în oficiul vamal. Soldatul le adună pașapoartele și primi și un teanc de hârtii de la Gino. Când dădu să plece, se opri și se întoarse către ei, studie fiecare fotografie și căută fiecare titular.

– Așteptați aici.

Soldatul merse repede pe pavajul de beton. Femeia puse mâna pe umărul lui Eric.

– *Calma.* Relaxează-te. Umerii ți-au ajuns până la urechi și fața ți-e roșie ca focul. Liniștește-te.

– S-a dus dracului tot. N-ați văzut ce s-a întâmplat?

– Va trebui să așteptăm și să vedem. Poate trecem totuși. Poate tu vei rămâne aici. Poate nu va trece niciunul dintre noi. Asta chiar ar fi păcat. Chiar sunt nerăbdătoare pentru întâlnirea cu Nizar Aziz. Dar să nu ne dăm bătuți.

Gino veni către ei cu o privire sălbatică în ochi. Avea brațul de la ochelari între buze și părea că-l va înghiți cu totul.

– *Cazzo!*[1]

Femeia îl atinse pe umăr.

– Ginito. Și tu trebuie să te calmezi. Ce putem face? Trebuie să ne descurcăm cu fiecare problemă care apare.

Nu era umbră unde stăteau, iar căldura părea să vină, în aceeași măsură, din interiorul lui, dar și de-afară, ca într-un cuptor cu microunde. Eric era înnebunit de sete. Se uită rugător la femeie.

– Aveți ceva de băut?

Ea aprobă din cap și urcă în dubă, căută pe acolo și coborî cu o sticlă de plastic de Neviot.

El luă sticla recunoscător, se încurcă scoțând dopul și bău. Apa avea gust de plastic, dar îi potoli setea. Îi întinse sticla femeii, ea luă o gură și i-o dădu lui Gino, care era când agitat, când nervos. Eric privi din nou la poarta imensă.

– De ce este așa de înaltă?

[1] Futu-i! în limba italiană (n.tr.)

Ea privi în aceeași direcție.

– Să o protejeze de mașinile-capcană. Nu a fost întotdeauna așa. Înainte, era un fel de cadru în jurul intrării. Poarta a fost instalată după tulburările din ultimul an și după decizia de a închide granița pentru traficul cetățenilor.

Eric își plimbă privirea de-a lungul betonului și a sârmei ghimpate către șirurile de mașini goale, prăfuite, spre gunoiul care zbura bătut de vânt și la adunarea de oameni de la celălalt capăt al porții. Nu vedea copii, dar unii păreau a fi adolescenți. Toți aveau aceeași privire goală, lipsită de expresie, stând pe jos printre saci de plastic și de pânză. Mulți dintre ei nu purtau încălțări. Pe peretele din spatele lor era un indicator scris în arabă. Se întoarse către italieni.

– Mai aveți apă?

Femeia arătă către sticlă.

– Poftim, a mai rămas aici.

– Nu, pentru ei.

Gino scutură din cap.

– Avem un singur bax și vom avea nevoie de el chiar dacă trecem sau nu. Se uită la colegii lui adăugând. Și dacă vrem să avem vreo șansă să trecem, nu trebuie sub nicio formă să fim văzuți cu ei.

Eric îl privi nesigur.

– Cu ei? Haide! Avem un bax întreg de apă; ei nu au nimic.

Bărbatul care stătea cel mai aproape de femeie îi spuse ceva în italiană. Ea încuviință din cap și intră în mașină. Când ieși, ținea în brațe trei sticle de Neviot. I le dădu lui Eric.

– Vrei să te duci tu?

El le luă și dădu să meargă într-acolo când bărbatul puse peste sticle punga lui de dulciuri. Gino dădu din cap și continuă să mormăie înjurături. Eric nu vedea soldați, dar erau câteva camere video pe poartă. Merse întins către grupul de palestinieni. Erau mai mulți decât crezuse la început; erau cel puțin treizeci. Și acum văzu că erau și copii, inclusiv un băiețel. Băiețelul reacționă primul. O trase pe mama lui de mână și arătă cu degetul. Ea părea bolnavă sau poate era pur și simplu indiferentă. Privea întruna în pământ.

Unul dintre bărbați se ridică în picioare. Era un bărbat masiv, apropiat de vârsta lui Eric.

– *Esh beddak?*

Vocea lui era amenințătoare. Eric se opri și întinse sticlele cu apă. Punga cu dulciuri căzu pe pământ. Bărbatul îl privi în ochi. Eric zâmbi, încercând să arate că apa era pentru ei.

– Vă rog.

Bărbatul înghiți în sec și aprobă din cap. Aruncă o privire fugitivă către femeie și apoi luă sticlele. Eric se aplecă, luă punga cu dulciuri și i-o întinse băiețelului. Acesta ezită. Bărbatul strigă ceva, iar băiatul sări și apucă dulciurile. Femeia, slabă și cu pielea închisă la culoare, cu buzele înguste și crăpate și ochii galbeni, întinse mâna către Eric.

– *Assalamu alaikum. Shukran. Shukran.*

Fără să vrea, Eric dădu înapoi. Ceva la ea îl speria. Voia să plece. Dinspre grupul de oameni venea un miros care îi făcea rău. Bărbatul ridică ambele mâini.

– *Shukran. Shukran.*

Eric forță un zâmbet, se întoarse și începu să meargă repede către italieni. Pulsul îi bubuia în cap și trebui să se sprijine de metalul încins al dubei. Fusese acesta cel mai eroic și mai generos gest pe care-l făcuse vreodată? Riscase posibilitatea de a intra în Gaza – doar ca să le dea puțină apă caldă acelor oameni. Văzu o bomboană violetă pe jos. Se aplecă, o ridică și desfăcu ambalajul foșnitor. Avea gust de zahăr cu aromă de struguri. Aruncă o privire pe furiș către palestinieni. Avea și băiețelul același gust în gură acum, de struguri dulci? Avu un ciudat sentiment de satisfacție. Lăsă soarele să-i ardă fața în timp ce savura aroma bomboanei.

– Uite că vin iar.

Gino arătă către oficiul vamal. Ofițerul și soldatul veneau înspre ei. Femeia șoptea încet.

– *Il momento della verità.* Momentul adevărului.

Eric observă că nu aduseseră pașapoartele. Soldatul mai tânăr se urcă la volan și întinse mâna pe geam.

– Cheile.

Gino dădu ochii peste cap și se uită la ceilalți disperat.

– Ce mama dracului! Nu duba.

Ofițerul ridică din mâini.

– Calmați-vă. Totul este în ordine. E posibil să treceți. Dar Weizman conduce mașina la garajul nostru pentru inspecție. Oricum trebuie să treceți pe jos pe la biroul vamal. Urmați-mă.

Fără alte indicații, se întoarse și o luă înapoi de unde venise. Gino rămase stană de piatră, dar când gardianul claxonă, scoase repede cheile. Femeia îl bătu pe Eric pe spate.

– Poftim, Fecioara te iubește. Acum ne așteaptă un nesfârșit șir de verificări, coridoare lungi de beton și mii de întrebări. Dacă avem noroc, vom fi în Gaza cam într-o oră.

Stockholm, Suedia

Paul Clinton nu mai fusese niciodată în Suedia. Fusese în Norvegia, Finlanda și Danemarca, dar niciodată în Suedia. Soarele strălucea, iar câmpurile de-a lungul autostrăzii de la aeroport era verzi și fertile. Văzu cai, iar pe un tăpșan văzu ceva ce semăna cu o căprioară mică. Michael Yates moțăia cu capul sprijinit de geamul portierei. Ar fi trebuit să aterizeze pe aeroportul Bromma situat mai aproape de centru, dar fusese închis de când calculatoarele turnului de control au fost infectate de virus. Ajunseră la Arlanda, la treizeci de kilometri de Stockholm.

Taxiul trecu de un teren de golf aproape gol. Încercă să-și aducă aminte când jucase ultima oară. Era înainte de a avea atacul de cord – acum mai bine de cinci ani. La naiba. Își luă privirea de la teren, cercetând, în schimb, căsuța poștală a telefonului BlackBerry. Erau optzeci și patru de mesaje necitite. Zborul de la Tel Aviv durase puțin peste cinci ore. Cum naiba ajungea un om să aibă optzeci și patru de emailuri în doar cinci

ore? Tocmai atunci, un email scurt de la David Yassur îi atrase atenția.

RACHEL PAPO RĂNITĂ. BEN SHAVIT SUB MARE PRESIUNE.

Privi din nou pe geam; tocmai treceau pe lângă un McDonald's. Era ca acasă. Ce se întâmplase cu Rachel? Părea o fată curajoasă. Și Ben Shavit? Era slab. Era pe cale să cedeze solicitărilor Hezbollah. Nu trebuia să-l informeze pe Shavit că reușiseră să avanseze? Că erau cât pe ce să-i găsească pe teroriști? Asta ar fi schimbat complet jocul și i-ar mai fi ridicat moralul. Și apropo, cum decurgeau lucrurile cu Eric Söderqvist? Căută prin emailuri și găsi un raport despre Eric. Ajunsese la Erez și era în drum spre Gaza. Probabil era un lucru bun. Gaza era o nebunie, dar era o nebunie pe care o cunoșteau cât de cât – cu excepția tuturor acelor tuneluri de șobolani. Era, cu siguranță, momentul să-i dea niște vești bune lui Ben Shavit. Tocmai termina de trimis un răspuns lui David Yassur, când taximetristul se întoarse către el.

– Vreți să mergeți la hotel întâi? Celălalt drum ar fi mai bun.

Paul se aplecă în față și se uită scurt la cartea de identitate a șoferului. Andre Bajic. Era sârb sau croat la origine.

– Poftim?

– Ați spus că vreți să mergeți întâi la hotel. Apoi la spital. Dar spitalul urmează acum.

Văzu semnul din față și la dreapta. Spitalul Karolinska. Se decise repede.

– Lasă-mă să cobor aici și du-l pe colegul meu la hotel cu bagajele. Ar fi mai bine așa. Mulțumesc.

Șoferul încuviință din cap. Brațele lui puternice erau pline de tatuaje, iar o cicatrice urâtă se întindea peste încheietura dreaptă. Partea asta de lume avusese și ea războaiele ei. Taxiul coti către intrarea principală a spitalului și Paul coborî numai cu jacheta pe brat. Michael nu va avea niciun indiciu când se va trezi, dar ce

naiba? Era antrenat să se aștepte la lucruri neașteptate. Pe drum spre recepție, se gândi ce ar trebui să spună – probabil nu că FBI bănuia că Hanna Söderqvist fusese infectată cu o armă biologică. O persoană care livrează flori avea să fie o deghizare bună, numai că nu avea flori. Care erau regulile de vizitare la spitalele din Suedia? Putea trece drept o rudă?

Când femeia de la recepție îi zâmbi obosită, se hotărî la varianta cu membru de familie. După ce aceasta căută în calculator, fu direcționat către lifturile din capăt. Era o rudă îndepărtată care venise tocmai din Statele Unite ca să vadă cum o ducea draga și dulcea Hanna. Zece minute mai târziu, își punea cipicii de protecție, se dădea cu gel antibacterian pe mâini și intra în secția 162. După cum spusese recepționera, Hanna tocmai fusese mutată într-o secție închisă. Paul ar fi vrut să vorbească cu medicul primar, dar acesta nu era disponibil. O asistentă drăguță, cu o codiță blondă, îi spuse că Hanna Söderqvist se afla acum într-un salon de o singură persoană cu obturator de aer, ceea ce se folosea numai la pacienții despre care se credea că purtau o infecție transmisibilă prin aer. Asistenta îi mai spuse și că, de obicei, se afla acolo sora Hannei. Și Jens, desigur. Poate că ar fi trebuit să știe cine era Jens, fiindcă era o presupusă rudă, dar întrebă totuși.

Asistenta râse.

– Jens a devenit o parte a secției. E un prieten apropiat al Hannei și are mare grijă de ea, acum că soțul ei este plecat. De fapt, are grijă de noi toți de aici – ne cumpără gustări și flori. Din păcate, nu avem voie să ținem flori în secția asta, dar el tot ne cumpără. Iar aseară a adus vin și brânzeturi. Un om extraordinar. Cu suflet mare.

În timp ce vorbea, scria notițe pe un formular care era agățat pe ușa de la birou. În secție era liniște. O lumină roșie clipea la capătul coridorului; altfel, totul era nemișcat. Mirosea a cafea și a dezinfectant. Asistenta puse pixul lângă formular, își trecu mâinile peste jachetă de câteva ori, ca și cum înlătura praful, apoi îl studie de sus până jos.

– Acum nu este program de vizită, dar dacă tot e liber și ați venit de atât de departe, putem face o excepție.

O luă pe coridor, iar el o urmă îndeaproape.

– Soțul ei unde este?

Se opriră în fața camerei 115.

– Se pare că este plecat din țară. Sperăm că se va întoarce curând. Poate va fi bine pentru ea.

– Ea cum se simte?

Ea îl privi și-și mușcă buza.

– Va trebui să întrebați doctorul, dar cred că este foarte grav. Avem dificultăți în a stabili un diagnostic. E posibil s-o mutăm la clinica de izolare Huddinge.

Deschise ușa. Înăuntru era un spațiu mic și o altă ușă – obturatorul. Mai era o chiuvetă și un cuier unde găsi pelerine de protecție din hârtie subțire. Asistenta băgă mâna într-o cutie argintie și scoase două măști cu filtre mici și albastre și mănuși de cauciuc. I le întinse, punându-și-le și pe ale ei, apoi deschise cealaltă ușă și arătă din cap către ferestre.

– Puteți sta pe scaunul de acolo. Vă rugăm să nu o atingeți. Cum v-am spus, există riscul de infecție. Nu vă scoateți masca. După ce terminați, așteptați-mă în anticameră. Nu aveți voie să vă plimbați prin secție după ce ați fost aici. Voi veni eu să vă ajut cu decontaminarea.

Paul încuviință și intră, iar ușa se închise în urma lui. Își ajustă masca și privi în jur. Camera era mare pentru un singur pacient. Un singur pat se afla lângă fereastră, înconjurat de aparatură medicală. Sub cearșaf se putea vedea un trup subțire a cărui figură era ascunsă de ecranele aparatului respirator și de două butelii de oxigen. Camera era plină de miros de lenjerie proaspăt spălată. Sunetul ritmic al plămânilor artificiali era prea bine cunoscut pentru el – vizitase mulți prieteni și dușmani în condiții similare. Lângă pat erau o carafă cu apă și un pahar. La început, rămase la capul patului și o observă cu atenție. Era mai frumoasă în realitate decât în fotografii, în ciuda celor întâmplate. Cineva îi spălase și îi pieptănase părul, dar părea fără viață. Pielea îi era palidă, iar obrajii căzuți. Ocoli patul cu grijă și rămase în picioare lângă el. Brațul ei

slab era vizibil și avea o perfuzie în venă. Se aplecă spre fața ei. Era straniu. Părea că s-ar putea trezi în orice moment – părea că pur și simplu moțăie. Stătu nemișcat mult timp, studiind-o.

Cum avea s-o ducă la Oslo? Cum o ștergi din țară cu un cetățean suedez grav bolnav? Planul A era să-și încerce norocul, poate că autoritățile suedeze vor dori să coopereze, dar avea sentimentul că tot rahatul ăsta avea să se încurce în birocrația locală. Era de notorietate, mai rea ca în Rusia. Biroul de Investigații avusese și altădată probleme cu suedezii. Se întrebă dacă să se întoarcă mai târziu în această seară cu Michael și s-o ia – să o pună în scaunul cu rotile și să iasă pe ușă. Acesta era planul B. Își trecu degetele înmănușate pe fața ei, de la frunte până la baza nasului, în jurul buzelor și pe bărbie. Mâna i se opri pe gâtul ei. Apoi se aplecă și mai aproape de ea și șopti, abia perceptibil prin masca de protecție:

– Eric îți transmite salutări. Îi este dor de tine.

Ochii ei se mișcară. Sau poate că doar i se păruse.

Gaza, Erez

Unitatea de graniță de la Erez fusese construită pentru a face să treacă douăzeci și cinci de mii de oameni zilnic, dar cum nimeni nu mai avea voie să treacă, holurile erau goale și camerele de așteptare părăsite. Pentru ceilalți membri ai echipei TV, fiecare verificare de care treceau era o victorie, un pas înainte către țelul lor. Dar curajul lui Eric scădea pe măsură ce se apropiau mai mult de Gaza.

După o oră și patruzeci de minute, se aflau de cealaltă parte a unității, așteptând o mașină care sperau să apară. Toți, în afară de Eric – el spera să fie confiscată. Nu se mai vedeau alți oameni.

Douăzeci de minute mai târziu, porni o sirenă, iar poarta de fier se deschise cu un clămpănit ușor. Grupul strigă de bucurie când apăru duba albă. Soldatul care o conducea coborî și dădu politicos din cap către ei înainte de a o lua pe jos înapoi către oficiul vamal.

Se urcară din nou în dubă. Eric își luă geanta în brațe și privi pe geam. Motorul era deja pornit și auzi pocnetul caracteristic al mașinii când fu pusă în viteza întâi. Duba coborî pe rampa îngustă de beton și ieși pe un drum părăsit. Pe partea stângă se vedeau câmpuri cultivate, iar pe cealaltă parte erau câmpuri uscate, crăpate, pline de noroi, întinse cât vedeai cu ochii. Gino îl privi pe Eric în oglinda retrovizoare.

– Doctor Söderqvist, ar trebui să ne întâlnim cu prietenii dumneavoastră în curând. Urmau să ne aștepte pe undeva pe aici. Uitați-vă după ei.

Eric se luptă cu panica. Femeia îi zâmbi.

– A fost frumos ce ați făcut.

Eric o privi uimit.

– Ce am făcut?

– Acolo, cu sticlele cu apă.

El îi zâmbi șters.

– Mulțumesc.

Gino încetini.

– Am ajuns. Aceasta este ultima oprire, *amico*.

Eric privi în lungul drumului cenușiu și văzu un bărbat singur la aproape o sută de metri în față, îmbrăcat complet în negru. Când duba se apropie, văzu că fața bărbatului era acoperită cu pânză. În mână ținea o armă automată. Gino râse.

– Cu prieteni din ăștia, nu mai ai nevoie de dușmani.

Tonul lui vesel răsună fără sens în dubă. Eric își luă geanta în mână și se ridică exact când se opriră.

– Și, domnule doctor, nu uitați de pașaport.

Eric dădu scurt din cap și-i dădu femeii documentul roșu. Ea îl luă și-l privi în ochi.

– Este totul în regulă?

Eric se forță să zâmbească.

– Totul este bine. Succes cu interviul. Sper că merită tot efortul depus.

– Ai grijă de tine. *In bocca al lupo.*[1]

Eric nu mai întrebă ce însemna asta. Deschise portiera și ieși în căldura apăsătoare. Un vânt puternic purta mirosul mării, pe care își dori deodată s-o vadă. De îndată ce închise ușa, auzi pocnetul schimbătorului de viteze și duba acceleră pe drumul prăfos. După un minut, două, dispăru din vedere. Se întoarse către bărbatul în negru și dădu din cap. Bărbatul era mai scund decât el, dar mai lat în umeri. Țeava armei era îndreptată către pieptul lui Eric. Bărbatul arătă către geantă.

– *Iftah!* Deschide!

Eric aprobă din cap, căzu în genunchi și deschise geanta. Bărbatul îi făcu semn cu arma să se îndepărteze. Eric se dădu încet înapoi. Bărbatul răscoli geanta fără să lase arma din mână și gesticulă spre Eric să-și pună mâinile pe cap. Făcu întocmai, iar bărbatul îl pipăi pe spate, pe piept și pe pulpe. Bărbatul mirosea puternic a tutun și a mirodenii pe care Eric nu le recunoștea. Apoi se dădu cu un pas în spate și arătă către geantă. Eric o luă de jos cu grijă și rămase în picioare, așteptând următorul ordin. Bărbatul privi în jur, părând că așteaptă ceva sau pe cineva să apară pe drumul părăsit. Vântul îi sufla în spate prin haine și bărbatul arătă cu arma către câmpul de la marginea drumului. *Voi muri aici? În mijlocul unui câmp de noroi uscat din Gaza?* Eric nu prea simțea teamă – doar resemnare. Merse pe pământul uscat și crăpat, îndepărtându-se de drum. O pungă de plastic cu un logo roșu șters era agățată într-un tufiș maroniu de spini, bătând suflată de briză. Eric se gândi să lase geanta și să se așeze pe pietriș. Ce mai conta? Ar fi putut s-o termine acum.

– *Waqef!*

Cuvântul îl sperie. Rămase fără aer; hainele îi erau ude de transpirație. Se întoarse și văzu că bărbatul era în genunchi. Eric crezu mai întâi că se ruga; își pusese arma jos. Dar apoi observă că acesta căuta ceva prin tufișurile joase. Corpul i se încordă și, când se ridică, luă cu el și o parte din tufiș. Deschisese un chepeng – un

[1] În gura lupului în it., cu sensul de „Noroc bun!"(n.tr.)

chepeng gros din oțel care acoperea o gaură în pământ largă de jumătate de metru. Bărbatul se dădu înapoi, apucă arma și făcu semn cu ea. Nu încăpea discuție ce ordin îi dădea. Bărbatul privi în jur tot timpul, ca și cum ar fi fost îngrijorat că i-ar putea vedea cineva. Eric se apropie de deschizătură. O scară cobora în întuneric. Își puse o baretă a genții pe umăr și puse piciorul pe prima treaptă, apoi se uită la bărbat o ultimă dată și începu să coboare. Citise despre asta – tunelurile pentru contrabandă. Gaza era plină de ele.

Larry Levon închise ochii timp îndelungat și încercă să-și adune puterile. Semnalul dispăruse. Nu înțelegea cum era posibil așa ceva. Eric Söderqvist avea trei transmițătoare pe el, iar în Gaza abia dacă se utilizau telefoanele mobile ca să interfereze semnalul. Terenul era nivelat, deci nu era nimic care să reflecteze semnalul sau să-l blocheze. Greșiseră că nu merseseră după ei cu mașina. Fusese decizia lui; nu putea da vina pe altcineva. Dar o mașină de urmărire pe drumurile părăsite din Gaza ar fi fost prea ușor de reperat, ar fi pus în pericol întregul proiect și ar fi putut să sperie ținta. Contase pe un semnal bun și credea că aveau să-l recepționeze fără probleme. Ținuse echipa TV în Erez până când ajunsese elicopterul acolo. De cum acesta fu pe poziție, le transmise grănicerilor să le permită lui Eric și echipei TV să treacă. Așteptase exact cincisprezece minute înainte de a trimite elicopterul. Poate aceasta fusese greșeala – așteptase prea mult. Multe se puteau întâmpla în cincisprezece minute, în nouă sute de secunde. Și totuși era pământ neted; nu erau orașe sau sate în care Söderqvist să fi putut ajunge într-un timp atât de scurt. Tot ce știa era că atunci când elicopterul găsise duba, semnalul nu mai era acolo. Echipa de la sol care oprise duba șapte minute mai târziu aflase că unul dintre pasageri, doctorul Eric Söderqvist, fusese așteptat de un bărbat singur la câțiva kilometri de frontieră. Echipa cercetase toată zona, de la sol și din aer. Nimic. Acum Larry Lavon se sprijinea de peretele camerei ofițerului de la controlul frontierei din

Erez, fumând o țigară și scrutând teritoriul Gaza. Cum naiba să raporteze așa ceva către centrul de comandă din Tel Aviv? Scuipă în pietriș. Dăduse de dracu' de-a binelea.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

Era răcoare în tunel. Hainele ude de transpirație păreau acum de gheață, iar lui Eric îi era atât de frig încât tremura. Era dificil de mers și se tot împiedica. Coridorul era denivelat și îngust; solul era din noroi și pietriș. Singura lumină venea de la lanterna bărbatului și aceasta dispărea din când în când, făcându-l pe Eric să dea peste pietre și ieșindurile zidurilor. Nu schimbaseră niciun cuvânt de peste patruzeci de minute. Îl dureau spatele și gâtul de la mersul aplecat, iar geanta era grea și dificil de manevrat. De două ori călcase pe ceva viu sau care fusese poate cândva în viață – probabil șobolani – iar aerul putea a descompunere.

Deodată, se lovi de un perete de pământ. Lovitura fu atât de neașteptată încât îi scăpă un strigăt. În spatele lui, bărbatul lumină pereții cu lanterna și găsi o altă scară – de această dată, o scară obișnuită, de zugrav, sprijinită de un perete. Bărbatul ciocăni în scară cu lanterna și mișcă din cap, indicând că trebuia să urce. Cu încheieturile înțepenite și degetele înghețate, Eric începu să se cațere. Când ajunse la capăt, simți că tavanul era acoperit cu lați de lemn. Încercă să le împingă. Lemnele căzură, lăsând să intre fâșii de lumină care-l orbiră. Instinctiv, închise ochii și apoi îi deschise încet, trase aer adânc în piept și începu să urce.

Stătea în picioare în spatele unei barăci joase. Doi dintre pereți erau din beton, dar ceilalți doi erau din placaj. Acoperișul era din bucăți de material textil suspendat. Clădirea nu ocupa mai mult de douăzeci de metri pătrați. Aerul era în continuare torid, iar Eric fu recunoscător, căci soarele îi scotea frigul din trup. Clădirea se afla la marginea unui câmp mare, peste care se întindea un drum de

pietriș. Vedea oi care pășteau ciulini verzi și violet; mai departe, palmieri înalți se legănau în vânt. Vântul era uscat. Mirosul mării dispăruse.

Bărbatul în negru se ridică din groapă cu arma automată la spinare. Era prima dată în ultima oră când Eric își vedea călăuza – poate „gardianul" era un cuvânt mai potrivit. Hainele negre erau murdare de noroi și pământ, iar eșarfa care îi acoperea fața se desfăcuse într-o parte, descoperind părul des și negru. Bărbatul dădu deoparte una dintre bucățile de placaj și intră în clădire. Eric aștepta afară. După aproape un minut, bărbatul se întoarse cu o pelerină din material negru. Eric se chinui să o tragă peste cap, dar era prea mică și strâmtă și puțea a mlaștină. Bărbatul arătă din mână că trebuia să ocolească clădirea. Eric își luă geanta și porni. Când ajunseră la colțul clădirii, bărbatul arătă cu degetul spre două biciclete verzi sprijinte de perete. Eric luă una din bicicletele șubrede, puse geanta în portbagaj și se urcă. Bărbatul făcu la fel și porniră pe drumul de pietriș. Oile nu le dădură nicio atenție, deși treceau foarte aproape de ele. Era un sentiment ciudat să te afli deodată pe o bicicletă printre palmierii înalți și oile care pășteau. De câte ori străbăteau o porțiune denivelată, suna clopoțelul – un sunet familiar și prietenos. Cauciucurile aveau prea puțin aer, ceea ce încetinea bicicleta. Nici pelerina neagră și groasă nu ajuta, dar acum arătau ca doi fermieri din zonă – cel puțin de la distanță. Deghizarea era simplă, dar eficientă.

Ceasul arăta ora patru fără un sfert după-amiaza. Trecuseră peste nouă ore de când părăsise biblioteca din Tel Aviv. După o vreme, drumul se bifurcă, iar Eric se uită întrebător la celălalt bărbat, care dădu din cap către stânga. Continuară drumul prin câmpii verzi, iar împrejurimile deveniră din ce în ce mai accidentate, cu dealuri care se ridicau ca niște băsici mari pe pământul uscat. Lui Eric îi era sete, dar preferă să pedaleze mai departe. Mușchii coapselor îl dureau; nu mai mersese cu bicicleta de mulți ani. Trecură pe lângă un tractor mare pe jumătate răsturnat într-un șanț; cauciucurile uriașe, inutile, arătau ca niște ochi goi pe o figură ruginită și

ridată. Apoi pedalară pe un deal atât de abrupt încât Eric trebui să se ridice în picioare pe pedale ca să reușească. Când ajunseră în vârf, bărbatul strigă „*Waqef!*" din spatele lui.

Eric se opri, puse un picior în pământ și se aplecă peste ghidon fără suflare. Bărbatul studie terenul, care cobora în pantă și șerpuia peste un alt câmp arid. Eric urmări privirea lui și încercă să vadă ce căuta. Departe pe câmp se vedea o altă ruină. Lângă clădirea prăbușită, distingea câteva piese de mobilier din plastic – o masă și trei scaune. Unul dintre scaune căzuse, cu siguranță răsturnat de același vânt puternic care făcea clopoțelul de la bicicletă să sune. Rămaseră mult timp în vârful dealului, iar bărbatul continuă să privească înspre câmp. În cele din urmă, făcu semn să pornească din nou. Coborâră dealul cu cauciucurile stâlcite și clopoțeii zdrăngănind; traversară câmpul denivelat îndreptându-se către ruină. De la distanță, peretele părea acoperit de pistrui maronii.

Un alt bărbat în negru ieși din umbră casei. Și el purta mască și avea o armă automată. Eric pedală spre bărbatul care îi aștepta cu picioarele depărtate și spatele drept. Era mai înalt decât ceilalți. Eric era de acum atât de însetat încât simțea că leșină. Încercase să adune saliva în gură și să o înghită, ca să se sugestioneze că e ceva lichid. Dar acum până și izvorul acesta secase și nu mai avea nici salivă. Se opriră la ruină. Punctele de pe fațadă nu erau, de fapt, pistrui; ci găuri mari de glonț. Întregul perete era plin de ele – mii de găuri, de forme și mărimi diferite.

Cei doi bărbați în negru săltară bicicletele peste peretele găurit și le ascunseră în umbra din spatele lui. Vorbeau șoptit în arabă. O mașină trecu departe, la orizont, pe un drum pe care Eric nu-l putea vedea. Bărbatul deveni tăcut și urmări mașina care se târa încet prin peisaj, urmată îndeaproape de un nor mare de praf. După o vreme, mașina dispăru din vedere, iar zgomotul ei se stinse. Bărbatul mai înalt merse repede câțiva metri pe câmp, se aplecă și ridică o altă trapă aflată în pământ. Spre deosebire de cea de dinainte, din mica intrare se vedea lumina electrică. Începea să se întunece, ceea ce făcea ca strălucirea din groapă să pară și mai

puternică. Ambii bărbați se întoarseră către el. Eric dădu din cap că a înțeles, merse către trapă, își trase geanta pe umăr și călcă pe prima treaptă a scării. Scara era solidă; era făcută din armătură îndoită fixată în beton.

Odată ajuns jos, se trezi într-o cameră neașteptat de mare, luminată de becuri fără abajur atârnate de tavan. Camera era goală, cu excepția unei grămezi de jachete și cizme murdare, iar Eric puse piciorul pe podea tocmai când chepengul de deasupra lui se închise cu o bufnitură. Camera nu era de fapt o cameră; părea o secțiune lărgită a unui tunel, destul de mare să treci cu mașina prin el. Tunelul ducea în ambele direcții și era luminat de mai multe becuri montate la intervale regulate. I se păru că aude muzică – poate un cântec arăbesc – undeva în depărtare. Să rămână aici? Să aștepte pe cineva? Ajunsese la destinație? Făcu doar câțiva pași într-o direcție și se chinui să audă în întuneric.

– Creatorul lui Mind Surf. Sunt onorat.

Vocea era atât de neașteptată – și în engleză americană, fără niciun fel de accent – încât Eric scăpă geanta. Trase adânc aer în piept și se întoarse. Bărbatul stătea la doar câțiva metri în spatele lui. Era desculț pe betonul gol, purta pantaloni maronii și o bluză sport gri. Hainele îi erau largi și părea să fie foarte slab. O pereche de căști mici și albe ieșeau din buzunarul pantalonilor și se înfășurau în jurul gâtului. Eric îl recunoscu din fotografie. Deci acesta era capătul călătoriei – țelul pe care și-l fixase în cadă în Banérgatan. Bărbatul stătea nemișcat, studiindu-l cu o expresie neutră. Era vizibil că Eric aproape plângea? Înghiți în sec și întinse mâna, speriat, văzu că mâna îi tremura. Bărbatul îi strânse mâna ușor.

– Bine ați venit, Eric Söderqvist.

– Salah ad-Din.

Bărbatul zâmbi ușor.

– Numele meu este Samir.

Rămaseră față în față mult timp fără să spună nimic. Aerul era tensionat și cei doi păreau niște boxeri care se cântăresc din ochi înaintea primei runde. Eric privi în jur.

– Unde suntem?

– Într-un tunel pentru transport. Un important canal de distribuție până să-l bombardeze israelienii. Acum nu prea mai este bun de nimic. Pentru noi, e o casă temporară. Haideți, să luăm loc – sigur sunteți obosit.

Începu să meargă către tunelul care ducea în dreapta și Eric se grăbi să-l urmeze. Pașii lui sunau cu ecou prin pasaj. Samir vorbi fără să se întoarcă:

– Vă așteptam mai devreme. A fost lung drumul?

– A durat mult timp la Erez.

Samir zâmbi gânditor.

– Nu este ușor să ajungi în Gaza. Sau să ieși.

Eric se gândi la pașaportul fals.

– E un miracol că am trecut.

Samir se opri și se uită la el, căutând ceva în privirea lui.

– Un miracol? Da, cred că este cuvântul potrivit. Cu adevărat un miracol.

Poate era sarcastic. Își reluă mersul, iar Eric îl urmă. Aerul era dulceag, probabil de la tămâie.

– Câți sunteți aici?

– De obicei, suntem cinci, dacă îi număr și pe palestinienii de afară. Nu fac cu adevărat parte din grup – sunt frați din Hamas care ne ajută momentan.

– De obicei?

– Unul dintre noi a plecat de câteva zile. Liderul nostru.

– Când se va întoarce?

– Diseară, mâine, într-o săptămână. Doar Allah știe.

Ajunseră într-o altă secțiune unde tunelul se lărgea, transformându-se într-o încăpere, de data aceasta cu un șir de deschizături care păreau să ducă la camere mai mici sau către spații de depozitare. O parte din podea era acoperită de pături și perne. Lângă acestea, două pahare și un ceainic mic, cenușiu. Samir arătă cu mâna.

– Luați loc. După cum sunt sigur că înțelegeți, am multe întrebări.

Eric se prăbuși pe o pernă. Când privi în ochii întunecați ai bărbatului, îl lovi percepția ametitoare a realității. Stătea cu membrii mișcării Hezbollah într-un tunel de contrabandă de sub fâșia Gaza, în fața lui Samir Mustaf, cel mai căutat om din lume – creatorul virusului Mona.

Pentru o ureche neformată, elicea suna ca orice avion. Dar sunetul era mai curat, cu o frecvență mai înaltă. Avionul fără pilot Heron 1 trecu peste câmpurile întunecate din Gaza la o altitudine de trei sute de metri și viteză de 200 kilometri pe oră. Cu o lungime de opt metri și jumătate și avengura aripilor de peste șaisprezece metri, avionul Heron era unul dintre cele mai mari avioane teleghidate ale Forțelor Aeriene israeliene. Acest model era echipat pentru căutare, cu filmare în infraroșu, radar cu deschidere sintetică, sisteme MPR[1], legături prin satelit și transmițătoare UAV[2]. Avionul putea zbura cincizeci de ore fără să se oprească. În această seară, toate cele nouăsprezece avioane de deasupra fâșiei Gaza aveau aceeași misiune: să-l găsească pe Eric Söderqvist.

Ierusalim, Israel

Prim-ministrul Ben Shavit anulase cina cu ambasadorul Marii Britanii, Matthew Gould. Se cunoșteau prea bine, așa că nu era o problemă, iar Meir Pardo părea foarte neliniștit la telefon. Acum stătea la birou, așteptându-l pe directorul Mossadului. Petrecuse cea mai mare parte a zilei discutând despre depozitele de gaz din afara orașului Haifa. Piețele financiare aflate în cădere amenințau să afecteze întregul proiect de exploatare – cele două bănci străine

[1] *Microwave Packet Radio,* în engl., sistem radio care facilitează tranzitul de date într-o rețea (n.red.)

[2] *Unmanned aerial vehicle,* în engl., dronă, aparat de zbor fără pilot uman la bord (n.red.)

care promiseseră să ofere împrumuturi trimiseseră târziu noaptea trecută mesajul că se retrăgeau. Le speriase virusul Mona. Privi pe fereastră. Era beznă. Încă o victimă de la centrul comercial – o femeie tânără – murise. Auzi o bătaie în ușă.

– *Ken!*

Meir Pardo purta o cămașă albastru-deschis și pantaloni maroniu-deschis. Fumase pipă; asta fu clar când intră pe ușă. Era ceva liniștitor, care dădea siguranță, în faptul că acest om deosebit fuma pipă. Meir dădu politicos din cap și se așeză într-unul din scaunele ușoare în fața lui Ben. Se priviră unul pe celălalt fără să spună nimic. În cele din urmă, Meir își scoase ochelarii și-și îndreptă spatele.

– Ce mai e nou cu tine, Ben?

– Sunt terminat. Tu?

– Puțin mai bine. Vreau să faci cunoștință cu cineva din Suedia, Eric Söderqvist.

Ben se încruntă.

– Suedia?

Meir dădu din cap, se aplecă și puse un dosar albastru pe masă în fața lui. Ben îl deschise și dădu peste o fotografie alb-negru pe prima pagină. Bărbatul din fotografie avea în jur de patruzeci de ani și părea un om bun; avea un zâmbet pe buze și un mănunchi de hârtii sub braț.

– Cine este?

– Un profesor de informatică din Stockholm. Căsătorit cu o evreică.

– Și?

– Este o poveste lungă și greu de crezut. Am scris totul în memorandum. Versiunea scurtă este că a reușit să ia legătura cu celula teroristă din spatele virusului.

Ben ridică din sprâncene și se aplecă peste birou. Scaunul scârțâi sub greutatea lui.

– Unde este?

Meir zâmbi, mulțumit că putea, în sfârșit, să dea vești bune.

– A fost invitat de însuși Samir Mustaf să ia parte în proiect. Este pe drum către baza grupului în Gaza. Are un transmițător și îl urmărim, stăm aproape de el.

Ben stătea cu coatele pe masă și cu ochii la fotografie. Directorul Mossadului coborî vocea.

– Ben, asta am așteptat. Dacă totul merge conform planului, vom avea în curând coordonatele lor exacte.

Privind la ursuzul bărbat aflat de cealaltă parte a mesei, Ben se simți plin de recunoștință. Cum naiba reușise Meir să-l găsească pe individul ăsta? Dădu satisfăcut din cap.

– Era și timpul să vă faceți utili.

Meir clipi surprins, dar își reveni repede.

– Pentru asta ne plătești. De îndată ce aflăm unde este, putem interveni.

Se ridică și porni spre ușă.

– Îmi cer scuze dacă ți-am stricat planurile pentru cină, dar m-am gândit că vrei să afli asta. Altfel, exista riscul să renunți.

Ben nu răspunse; se uita la fotografie. Meir continuă:

– Totul este scris în raport. Doar un grup mic de oameni știe despre asta. Este important să rămână așa.

Închise ușa încet. Prim-ministrul încă ținea mâinile pe dosar.

Toți cei din familie dormeau duși la etaj, dar el stătea pe marea terasă a casei, privind în jos la luminile Ierusalimului. Avea nevoie să respire aer curat ca să se calmeze. Dacă nu ar fi fost atât de întuneric, ar fi ieșit cu bicicleta. Scurta convorbire cu Ben Shavit răsturnase complet situația. Prim-ministrul părea ușurat – și învingător. Desigur, promisese să nu dea mai departe informația de la Meir Pardo, dar nu reușise să se abțină. Și cine era un confident mai bun decât cel mai bun prieten? Sinon ascultase. Nu-și pierdea de obicei cumpătul, dar conversația îl scosese din ritm. Bălmăjise ceva despre cât de extraordinar era și închisese. Apoi stătuse în tăcere pe terasă, sub cerul înstelat. Respira greu, iar ochii îi erau luminați de cupola al-Aqsa.

Deci Troia avea un Sinon al ei. Meir reușise să penetreze grupul lui Ahmad Waizy. Cum era posibil? Mai erau doar cinci oameni în echipa din Gaza: Ahmad Waizy, Mohammad Murid, Samir Mustaf și cei doi palestinieni pe care Ahmad îi împrumutase de la Hamas. Apoi un inginer IT suedez pătrunsese în grup. Suna de-a dreptul absurd. Cum putuseră fi atât de proști? Cum putuse Samir să facă un lucru atât de nebunesc? Trebuia să-i avertizeze, dar Ahmad era în orașul Gaza. Sinon încercase să-l sune, dar nu reușise să dea de el. Gaza era o groapă de rahat – una fără o rețea de telefonie mobilă funcțională. Nu putea să dea nici de Mohammad. Și nu îndrăznea să-l sune pe Samir. Nu avea încredere în copilul-minune din Qana. Palestinienii nu aveau telefoane mobile. Ce altceva putea face?

Ben Shavit fusese cât pe ce să accepte solicitările lor. În ultimele douăzeci și patru de ore, a fost de acord cu ideea noilor frontiere și cu eliberarea prizonierilor, precum și cu încetarea focului. Statele Unite găsiseră, în sfârșit, un diplomat norvegian, iar întâlnirea lor era programată peste două zile. Fuseseră atât de aproape de țintă, dar acum planurile lor au fost date peste cap. De îndată ce primministrul aflase despre suedez, anulase întâlnirea. Acuma voia să aștepte să fie găsit spionul suedez și antivirusul. Meir era gata să intre în Gaza; atacul putea avea loc în orice moment.

Cum îl contactase suedezul pe Samir? Ce alte greșeli făcuseră? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât apăreau mai multe întrebări. Ahmad trebuia să se întoarcă imediat la tunel și să elimine dovezile. Dacă suedezul se alegea cu gâtul tăiat, Ben trebuia să se întoarcă la masa negocierilor. Dar acum era o cursă contra cronometru – era o chestiune de ore, poate chiar minute. Și nu putea da de nenorocitul de Ahmad. Încercă din nou să-l sune. Nimic. Era a doua veste proastă în decurs de câteva ore. Prima fusese că mica târfă a Mossadului supraviețuise atentatului cu bombă. Era neclar – fusese rănită, dar nu murise. Avea să se asigure că treaba va fi rezolvată, dar acest proiect putea să mai aștepte. Acum, totul depindea de cât de repede putea să ajungă Ahmad în tunel ca să-l

omoare pe spion. Formă numărul din nou. Trecu cu privirea peste zidul care șerpuia în jurul orașului. De data aceasta, telefonul sună. Ahmad răspunse la al patrulea apel.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

Se sfădiră și se împunseră, testându-și tehnicile, punctele forte și cunoștințele fiecăruia. După ce răsuciră algoritmii virusului Mona pe toate părțile vreme de-o oră, Samir Mustaf părea relaxat; poate era satisfăcut de răspunsuri. Dacă era un interviu pentru o slujbă, partea cea mai grea trecuse. De atunci, Samir îl lăsă singur pe Eric, iar acesta stătea acum singur pe păturile prăfuite ca în transă, încercând să-și adune gândurile. Aerul era închis și rece. Eric nu mai văzuse alți oameni.

Ar fi trebuit să-l urască pe Samir? Mats Hagström era mort, iar Hanna era grav bolnavă – poate pe moarte. Dar era vina lui Samir? Crease un virus care urma să distrugă calculatoare și rețele digitale, dar cine și-ar fi putut imagina că ar fi putut afecta fizic oamenii? Nu creația lui Samir îi îmbolnăvise pe Mats și pe Hanna. Era creația lui – Mind Surf. El era cel vinovat sau, cel puțin, complice. Amândoi erau de vină. În feluri diferite. Sub forme diferite.

Samir se întoarse cu o tavă pe care se aflau un ceainic și o farfurie de prăjiturele de culori diferite. După pauză, discuția lor deveni mai teoretică. Eric gustă din ceaiul de iasomie, folosind mâna liberă ca să șteargă o formulă matematică pe care o scrisese în praful de pe jos. Samir scutură din cap.

– Încă nu a reușit nimeni să aplice algoritmul lui Lov Grover.

Eric puse ceașca înapoi pe tava mică de metal.

– Adevărat, dar Matthew Hayward a demonstrat că toate operațiile sunt practic posibile.

– Vreți să spuneți că raționamentul lui Peter Shor era relevant?

Eric aprobă din cap.

– Absolut. Logaritmi separați pentru factorizare primă. Am folosit și eu o variantă, în Mind Surf.

Samir îl privi o clipă. Părea sceptic.

– Vorbiți mult despre datele cuantice. Care este părerea dumneavoastră despre singularitate în relație cu un computer cuantic?

– Vă gândiți la lucruri științifico-fantastice? Un scenariu în care creăm computere cuantice artificiale cu o inteligență mai mare decât a noastră care apoi vor cuceri lumea?

Samir era tăcut. Eric luă o prăjitură verde-neon, o înghiți dintr-o îmbucătură și continuă.

– Cum am spus, lucruri științifico-fantastice – o teorie apocaliptică fără nicio bază reală.

Vocea lui Samir căpătă un ton aspru.

– Chiar și în ziua de azi putem face cu ajutorul tehnologiei câteva lucruri destul de apropiate de cele apocaliptice.

Eric îi susținu privirea.

– Vă referiți la Mona?

Samir răspunse cu o întrebare:

– Cât de mult ați lucrat cu ANN?

– Rețele neurale artificiale? În Mind Surf, lucrez cu algoritmi genetici. De ce?

– Sunteți de acord că sistemul nervos uman și cel mai sofisticat sistem ANN sunt similare?

Eric aprobă din cap.

– Absolut. Sunt autoregeneratoare, iar nodurile sunt asemănătoare cu propriile noastre celule nervoase.

– Sunteți de acord și că virușii biologici și cei de calculator sunt similari în multe aspecte?

Eric rămase stană de piatră. Era încântat, dar deodată era și nesigur. Samir se încruntă.

– Am spus ceva greșit?

Putea fi o coincidență? Se uită la omul din fața lui, încercând să-și dea seama dacă juca un joc cinic. Știa Samir totul? Se simți nesigur. Ochii lui Samir erau întunecați și lipsiți de viață, imposibil

de citit. Eric își drese glasul și se strădui să zâmbească, neștiind dacă reușise sau nu.

– Sunt de acord. Sunt multe similitudini. Dar sunt și diferențe.

– Sunt. Dar ca eu să pot crea cel mai puternic virus de calculator din lume, iar eu nu am avut de ales, a trebuit mai întâi să învăț tot ce se putea despre virușii biologici – cum funcționează, cum se reproduc, cum se protejează. Și nu în ultimul rând, cum își atacă gazda.

Eric privi în podea. Samir luă o prăjitură galbenă de pe farfurie și continuă cu voce joasă:

– S-ar putea spune că Mona este primul virus biologic de calculator din lume.

Tel Aviv, Israel

Ceașca se lovi cu zgomot de perete, lângă harta mare a Israelului. Cafea și bucăți de porțelan zburară peste grămezile de hârtii și dosare înghesuite pe podea. Când David Yassur era mai tânăr, avusese un temperament agresiv notoriu, dar învățase să se controleze – până la un punct. Tocmai trecuse de acel punct. La celălalt capăt al liniei era liniște. Înghiți greu și încercă să se calmeze. Era târziu și era obosit. Șuieră în micul receptor:

– Și când ați avut ultima dată contact cu Eric Söderqvist?

Larry Lavon răspunse cu voce slabă:

– La Erez. Acum șase ore și jumătate.

– De ce naiba ați așteptat trei sute nouăzeci de minute ca să sunați?

Liniște. Aruncă telefonul de pe birou și dădu o tură prin cameră. Nu-l putea suna pe Meir Pardo să-i spună că-l pierduseră pe suedez. Ben Shavit fusese deja informat de succesele lor, iar Meir lucra la alcătuirea unei echipe. Se întoarse la telefon.

– Ascultă-mă, Larry.

– Ascult.

– Fă Gaza bucăți. Mă auzi? Aruncă în aer fiecare nenorocit de tunel, golește toate casele și fermele. Dacă nu găsiți semnalul în trei ore, intru cu invazie la scară largă. Și va fi pe socoteala ta.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

Ar fi trebuit să profite de ocazie și să dea cărțile pe față. Comentariul lui Samir despre asemănările dintre virușii de calculator și cei biologici era o invitație – o șansă să întrebe despre antivirus. Dar Eric era prea laș. În loc de asta, schimbă subiectul și se disprețui pentru acest subiect.

– Ce ascultați?

Arătă către căștile care atârnau în jurul gâtului lui Samir. La început, Samir nu înțelese la ce se referea, dar apoi scoase un iPod roșu din buzunar și se uită la el.

– Ultima a fost Johann Pachelbel, *Hexachordum Apollinis.*

Eric dădu din cap apreciativ.

– Cele șase coarde ale lui Apollo.

Samir îl privi cu aceeași expresie pe care o avusese când menționase teoriile lui Shor – posibil sceptică sau doar precaută.

– Și dumneavoastră ascultați Pachelbel?

– Am câteva din lucrările lui pe iPodul meu, dar *Hexachordum* este preferatul meu.

– Care arie vă place mai mult?

– A șasea. *Sebaltina.* Este diferită de celelalte.

Samir dădu din cap, evident încântat.

Eric întinse mâna după geanta lui neagră și-și găsi iPodul. I-l aruncă lui Samir, care se sprijini de perete și începu să caut în biblioteca muzicală. Fără să-și ia ochii de la micul ecran, spuse:

– Nu e amuzant că doi experți devotați în IT ca noi doi încă mai folosesc iPod?

– Ține mult bateria. Și formatul este grozav.

Samir încuviință, tot cu ochii la ecran.

– Fără îndoială, este cel mai prețios lucru pe care îl am. Cel puțin acum, după tot ce mi s-a întâmplat. Nu aparatul în sine, ci muzica. Amintirile.

Eric se pregătea să-l întrebe ce voia să spună, deși știa foarte bine, când fu întrerupt de niște pași în tunel. Privi în sus de pe locul lui printre perne și pături. Un bărbat înalt și slab intra în încăperea mare. Purta niște pantaloni de trening gri și uzați, o cămașă brună de olandă și sandale. Când se apropie, Eric văzu că avea un semn din naștere mare și urât pe obraz. Omul îl ignoră și merse la Samir și-i șopti ceva la ureche. Samir dădu din cap. Părea puțin agitat.

– Eric, acesta este colegul meu, Mohammad Murid. Este responsabil cu administrarea grupului.

Bărbatul slab dădu scurt din cap către Eric. Rămase în picioare lângă Samir pentru un moment. Eric se uită la încălțările lui. Avea unghiile galbene – de la o ciupercă. Mohammad păru că ia o decizie și plecă grăbit, plescăind din sandale. Samir luă iPodul lui Eric din nou și continuă să se uite la muzică, dar Eric își dădea seama că nu se mai uita la informație. Mesajul lui Mohammad îl dăduse peste cap. Nu spuse nimic mult timp și când, în cele din urmă, ridică ochii, privirile li se întâlniră.

– Mohammad mi-a spus că șeful meu, Ahmad Waizy, va ajunge aici în curând. Este foarte nerăbdător să te cunoască.

Ceva din voce lui îl făcu pe Eric să se simtă nelalocul lui. Camera era rece, iar aerul părea mai rarefiat. Își drese glasul și întrebă „Unde a fost?“, mai mult pentru a spune ceva, orice, poate pentru a scăpa de senzația stânjenitoare care umplea acum spațiul dintre ei.

Samir îl privi cu ochii enigmatici.

– Nu foarte departe.

Eric schimbă subiectul.

– Ați spus că iPodul este cel mai prețios lucru. Ați spus „după tot ce mi s-a întâmplat“. Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Samir se îngustară. La început, Eric crezu că a mers prea departe, că se băgase nepoftit într-un subiect tabu. Dar apoi Samir răspunse cu o voce slăbită.

– În războiul contra Hezbollah, Libanul de sud a fost bombardat de optzeci de ori într-o lună. În aproape toate atentatele au folosit bombe cu fragmentare.

Se opri și ridică o ceașcă de ceai; la început, păru că va bea din ea, dar apoi se răzgândi și o puse la loc pe tavă. Stătu mult timp cu mâna pe ceașcă. Eric trebui să-și schimbe poziția, fiindcă îi amorțise un picior. Mișcarea lui păru să-l trezească pe Samir.

– Mona, fiica mea, iubea animalele. Nu doar pe cele de companie sau delfinii, ca toți copiii. Pentru ea, fiecare gândăcel era un miracol – o minune vie care merita toată atenția și toată dragostea.

Eric se gândi la fetița cu păr ondulat. Își aminti că avea fotografia în buzunar.

– Era aniversarea cumnatei mele, iar petrecerea avea loc în casa soacrei mele din Qana. Soția mea, Nadim, și Mona s-au dus acolo mai devreme.

Se opri să-și tragă răsuflarea.

– O grenadă a ajuns în bucătăria lui Elif. Nu știu cum. Poate a fost Mona – poate a găsit-o când se juca pe afară. Cineva a spus că asta s-a întâmplat. Grenada a pus totul la pământ. Tot ce era important. Eu...

Vocea i se stinse. Eric nu mai putea să-i privească fața torturată și își coborî ochii. Mâinile lui Samir erau împreunate ca la rugăciune. Spațiul din jurul verighetei arăta că degetul fusese mai gros când fusese făcut inelul. Rămaseră tăcuți o vreme. Ceva trosni în depărtare, scoțând un sunet înfiorător ca unghiile scrâșnind pe tabla de scris. Ecoul călători prin tunel.

– Virusul Mona este răzbunarea dumneavoastră?

Samir nu răspunse. Capul îi atârna greu, iar umerii îi căzuseră. După o clipă, Eric încercă din nou.

– Îmi pare foarte rău. Și înțeleg mai bine de ce luptați.

Samir îl privi. Când vorbi, vocea lui sună mai aspru.

– Și dumneavoastră, Eric Söderqvist din Suedia, de ce vă aflați aici?

Eric înțepeni. Simți cum i se cască o gaură în stomac. Ajunsese în cele din urmă aici. Ochii întunecați ai lui Samir îl răscoleau și era pe cale să se împotmolească în propriile minciuni. De unde să înceapă? Cum putea face ceva atât de nebunesc fără să pară nebun? Își drese glasul și încercă să găsească tonul potrivit de voce.

– Poate nu veți crede ce vă voi spune, dar dați-mi o șansă. Soția mea, Hanna Söderqvist...

O bufnitură neașteptată din partea dreaptă a tunelului îl făcu să se oprească. Putea auzi pașii repezi ai mai multor oameni, apoi unul din gardienii palestinieni veni în încăpere. Acționă cilindrul rotativ al armei automate și se așeză gâfâind între ei pe perne. Una din cizme îi ajunse pe farfuria cu prăjituri și răsturnă ceașca de ceai a lui Samir. Țeava puștii era îndreptată, neagră și mută, către fața lui Eric. Palestinianul strigă ceva de neînțeles, dar Eric își ridică instinctiv mâinile deasupra capului. Gardianul se uită la gura tunelului. Un bărbat scund și palid apăru la lumina becului. Purta pantaloni largi maron, o cămașă lungă de aceeași culoare și un turban subțire cu model negru. Gardianul se uita când la el, când la Eric. Nici nu îndrăznea să respire. Omul zâmbi, dar numai din buze.

– Domnule Söderqvist, bine ați venit la Khan Younis. Sper că voi doi ați avut o întâlnire profitabilă.

Vorbea perfect engleza cu un ușor accent britanic. Nimeni nu răspunse.

– Îmi pare rău că dau buzna așa, dar pe moment conversația dumneavoastră s-a terminat.

Lătră ceva către palestinian, care făcu imediat un pas către Eric, își ridică arma și îl lovi în cap. Sunetul fu moale și surd de parcă ar fi fost lovit cu un prosop umed. Văzu solul apropiindu-se rapid și se trezi zăcând lângă cizma bărbatului. Sunetele din jurul lui erau distante și deformate. Ultimul gând conștient fu despre Rachel. Cum a putut lăsa să se întâmple asta?

Tel Aviv, Israel

Realitatea era necruțătoare, opusul senzației date de morfină. În realitate, membrele îi erau dislocate, iar băşicile şi arsurile de pe pielea ei se spărseseră. Când doza de morfină scăzu, realitatea deveni treptat mai prezentă. Durerea trecu peste ea ca apa fiartă. Nu era moartă; nu era vie. Nu avea noțiunea timpului și a spațiului. Vedea figura Tarei în fața ei. Tara o ținea aici. Fusese tentant să renunțe, să se lase purtată la vale – atât de ușor. Dar Tara nu avea să supraviețuiască fără ea. Tara avea nevoie de ea. Dulcea și frumoasa Tara.

Ce se întâmplase? Tocmai pusese să cânte *Careless Whispers*. O lovise un perete alb, o aruncase aici, într-un loc între viață și moarte. Rachel rămase nemișcată, cu corpul arzând. Voia doar să se târască afară și să scape. Eric se afla și el în gândurile ei, dar nu ca Tara. Nu la fel de clar. Trebuia să o protejeze pe Tara. Rachel avea să învingă durerea. Asta fusese antrenată să facă. Alunecă înapoi într-un somn fără vise.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

Era foarte întuneric, dar erau mirosuri și sunete peste tot în jurul lui. Era întins pe o suprafață tare și dură – beton acoperit cu un strat de pietriș. În aer plutea un miros rânced, de noroi sau pământ, sau poate de urină. Eric pipăi cu atenție locul unde fusese lovit cu patul puștii automate. Nu părea că sângerează, dar avea o umflătură mare și dureroasă. Se simțea rău; știa că avea o comoție. Se străduí să se ridice pe o parte și scânci din cauza durerii de cap.

– La dracu'.

Se prăbuși înapoi și rămase nemișcat mult timp, trăgându-și sufletul. Întinse un braț și pipăi în jur, dar nu atinse nimic cu mâna. Pipăi

în spatele lui și dădu imediat de un perete rece. Se afla într-un fel de celulă sau de beci. Își aminti de bărbatul slab cu accent englezesc. Acela era Ahmad Waizy? Cel pe care Samir îl numise șef? Era cel care scrisese pe forum mesajele semnate *A*? Probabil – ceea ce însemna că el era cel care plănuise și ordonase atentatele sinucigașe cu bombă. Și știa că Eric era un impostor. Dar nu-l împușcaseră. Poate așteptau să primească ordine sau voiau să-l interogheze ei mai întâi.

Se întoarse din nou pe spate și închise ochii. Nu era nicio diferență că îi ținea închiși, dar avea un efect calmant. Eșuase. Mossadul eșuase. Poate că nu se așteptaseră niciodată ca el să reușească. Probabil era una din multele momeli pe care le aruncaseră, sperând că măcar una va prinde. Și acum fusese tăiat de pe listă. Rachel trecuse la alte misiuni.

Avea un gust metalic în gură. Se gândi la mica bibliotecă de pe strada Herzl 44, la femeie aceea și la povestea ei extraordinară, la brigada hârtiilor și la poetul Abraham Sutzkever. Apoi îi veni Hanna în gând. Niciodată nu fuseseră despărțiți atât de mult timp. După o vreme, ațipi, dar somnul era agitat. După aproximativ o oră, fu trezit de un scârțâit care îi trecu prin cap ca un cuțit ascuțit. Deschise ochii și privi în întuneric. Cineva deschise ușa de la cameră și o siluetă apăru în lumina din spate.

– Domnule?

Vocea părea nesigură. Eric stăta nemișcat în întuneric, nu îndrăznea să se miște.

– Domnule?

Nu era Samir sau Ahmad. Își drese vocea.

– Da.

Silueta dădu ușor din mână.

– Veniți.

Eric se ridică și dădu cu capul de tavan. Durerea fu atât de ascuțită, încât căzu în genunchi, iar ochii i se umplură imediat de lacrimi. Răsuflă din greu, așteptă să-și recapete echilibrul și apoi se ridică cu grijă și merse aplecat către lumină. Bărbatul de la intrare era asistentul lui Samir – cel înalt cu semn din naștere. Îi făcu semn

lui Eric să-l urmeze. Merseră repede prin tunelul luminat parțial. Eric aștepta să dea ochii cu Ahmad în orice clipă. În cele din urmă, ajunseră într-o zonă deschisă la intrare. Bărbatul arătă către scară. Eric ezită. Bărbatul arătă cu degetul.

– Sus.

Nu avea de ales, așa că se apucă de resturile metalice ieșite din scara de beton și începu să urce. Ce urma să se întâmple? Ahmad îl aștepta afară? Palestinienii? Un pluton de execuție? Trapa fu deschisă și văzu cerul plin de stele ca un ochi rotund, strălucitor, în capătul scării. Când ajunse la ultima treaptă și ieși afară, văzu un foc de tabără în apropiere. Briza ușoară aducea cu ea miros de lemn ars. Chipul însemnat din naștere al lui Mohammad se iți prin chepeng, dar bărbatul nu ieși de tot. În schimb, arătă către focul de tabără.

– Acolo.

Eric se îndreptă către lumina strălucitoare. Nu observase până acum că stătea cineva acolo – o siluetă aplecată lângă foc, apărată de vânt de peretele ruinei. Când se apropie, recunoscu bărbatul. Samir nu se uită la Eric când acesta veni mai aproape. În schimb, privea în gol către flăcări. Eric rămase nemișcat, ezitând, la mai puțin de un metru de omul ghemuit. Când Samir vorbi, abia dacă se auzea șoptind.

– Shalom.

Salutarea în ebraică era neașteptată. Dar tonul lui nu avea nimic sarcastic; suna mai degrabă resemnat. Eric răspunse precaut.

– Shalom.

Din focul trosnind se înălța un fum alb înțepător, în valuri fantomatice pe cerul senin al nopții.

– Luați loc lângă mine.

Eric se așeză și înfipse mâinile în nisipul cald.

– Îmi pare rău. Dacă ați ști numai...

Samir îi tăie vorba.

– Nu am fost niciodată în Peninsula Scandinavă, așadar știu foarte puține lucruri despre lumea dumneavoastră. Dar am locuit în Franța mulți ani.

Eric nu spuse nimic, iar Samir vorbi mai departe.

– Ca și Libanul, face parte din mine. Și citeam aproape numai în franceză. Nicio altă țară nu are o literatură atât de bogată. Atât de mulți scriitori. Povești minunate care îmi apar în gând în cele mai neobișnuite momente. Ca acum, când mă uit la aceste stele, mă gândesc la o carte de Le Clézio, *Steaua rătăcitoare*[1].

– Despre ce este vorba?

– În sudul Franței, o tânără evreică pe nume Esther fuge din calea naziștilor. Călătoria ei o aduce în Ierusalim. Când Israelul este declarat stat, o palestiniancă pe nume Nejma trebuie să fugă într-o tabără unde situația este oribilă. O fată ajunge în locul visurilor ei; cealaltă ajunge într-un coșmar perpetuu. Sentimentul de a nu aparține niciunui loc, senzația de vulnerabilitate – mă regăsesc în lucrurile acestea. Nu este una dintre cele mai bune cărți ale lui, dar povestea celor două femei, unde salvarea uneia dintre ele reprezintă distrugerea celeilalte, este foarte frumoasă pe alocuri.

Eric se gândi la oamenii care așteptau în van la poarta mare din Erez – mai ales la băiețelul cu dulciurile. Samir arătă către orizont.

– În carte, Le Clézio scrie foarte frumos despre Ierusalim. Scrie că este un oraș unde nu poate fi război. Unde cei care au rătăcit fără țară pot trăi în pace.

Eric nu se putu stăpâni.

– Dar voi ați încercat să detonați bombe în oraș – să ucideți oameni nevinovați.

Obrajii lui Samir erau roșii de căldură.

– Am fost împotriva acestui lucru. Am văzut destulă moarte, dar Ahmad era de neoprit.

Îl privi pe Eric.

– Este foarte periculos. Un fundamentalist.

Eric oftă.

– Religia este un blestem.

– Vorbiți ca un ateu.

---

[1] *Étoile errante* (1992), scrisă de scriitorul francez Jean-Marie Gustave Le Clézio (1940), Premiul Nobel pentru literatură în 2008 (n.red.)

– *Sunt* ateu.

Samir rămase tăcut multă vreme. Când vorbi în cele din urmă, vocea îi era mai joasă, ca și cum se temea că l-ar putea auzi cineva.

– Cum puteți trăi fără o ancoră? Fără carenă? Cum vă puteți irosi existența?

– Nu o irosesc.

– Dar dumneavoastră nu credeți în nimic.

– Cred în știință. Dacă mă întrebați de o putere superioară, aceea trebuie să fie știința.

Samir scutură din cap.

– Acolo nu există nicio forță opozantă.

– Nu? Biserica a condamnat întotdeauna știința.

– Poate că asta a făcut creștinismul. Dar știința a fost întotdeauna importantă în Islam. Coranul ne cere să căutăm să înțelegem simbolurile lui Allah în lume. Se consideră că științele naturii contribuie la înțelegerea lui Allah.

– Respect întru totul credința dumneavoastră, ca și pe a altora. Doar că eu nu m-am regăsit în nimic din toate astea.

– Sunteți acolo, credeți-mă. Sunt un miliard și jumătate de musulmani în lume. Există tot atâtea interpretări ale Islamului. Fiecare are felul lui de a o face.

– Inclusiv nebunii precum Ahmad Waizy?

– Peste tot există exemple de extremism. Fundamentalismul nu este o parte a Islamului, ci o parte a umanității. Motivul pentru care avem nevoie de religie este pentru a lupta împotriva acestor forțe. Citiți Coranul. Lăsați un lucru spiritual să vă pătrundă în suflet. Sau citiți Biblia, Tora, sau orice altceva vă place. Dar nu trăiți fără carenă.

Eric lăsă nisipul să i se scurgă printre degete.

– Îmi pare rău că v-am amăgit și v-am mințit.

Focul trosni, câteva aschii mici și strălucitoare zburară ca niște licurici dezlănțuiți. Samir dădu gânditor din cap.

– Am vrut să stăm de vorbă în seara asta pentru că m-am gândit mult la pasajul dumneavoastră final.

– Pasajul meu final?

– Puteți vedea conversația noastră ca pe o simfonie. Am urmat regulile unei sonate: o temă principală care a suferit variații în diferite moduri – virusul Mona și codul programului. Ne-am fi putut opri aici, în armonie, dar apoi ați introdus un pasaj final... o melodie complet nouă.

Eric scutură din cap. Nu înțelegea. Samir întinse mâna.

– Întotdeauna mi-a plăcut pasajul final în muzica clasică, atunci când sonata ia o formă nouă la final, iar melodia se schimbă. Compozitorul ne permite să întrevedem o lume alternativă chiar înainte de a o aduce la sfârșit.

– Tot nu înțeleg. Care a fost pasajul meu final?

– Chiar înainte de sosirea lui Ahmad, ați zis că voiați să-mi spuneți ceva ce nu aș putea crede. Ceva despre soția dumneavoastră. Acesta a fost pasajul final.

Vântul șuieră în jurul lor. Eric privi în foc.

– Și acum vreți să auziți restul compoziției?

Samir încuviință și-și coborî capul, așteptând adevărul.

– Pentru început, nu sunt agent secret sau spion al Mossadului. Chiar sunt profesor de informatică la un colegiu din Stockholm.

Nicio reacție.

– Știți despre Mind Surf, deci nu trebuie să vă vorbesc despre cercetările mele. Acum câteva săptămâni, am reușit să fac sistemul să funcționeze. Experiența a fost de nedescris.

Samir întoarse capul și-l privi.

– Ce legătură are asta cu soția dumneavoastră *evreică?*

Vocea lui avea un ton de amărăciune. Eric își încleștă mâinile în nisip.

– Ea a fost cea care a testat sistemul.

Repetase monologul acesta de atât de multe ori. Îl exersase, visase la el – momentul când îi va spune creatorului virusului Mona

despre Hanna. Dar nu puteai niciodată să te pregătești pentru realitate.

– Folosind Mind Surf, a intrat pe situl TBI. Computerul era infectat de virus, iar Hanna s-a îmbolnăvit.

– Credeți că Mona a îmbolnăvit-o.

Această afirmație directă îl luă prin surprindere. Se așteptase ca Samir să respingă o asemenea idee absurdă. Acum nu știa cum să continue. Privi în jos la mâinile pe care le ținea în nisip. Samir întrebă:

– Și de ce ați venit aici? Ca să o răzbunați?

– Ca să vă rog să-mi dați speranță. O portiță. Medicii nu pot ține boala sub control. O voi pierde. Ea este tot ce am. Tot ce iubesc.

Samir stătea nemișcat, privind în gol. Apoi chicoti.

– Iată-ne aici pe amândoi, doi oameni care se întâlnesc în deșert. Ne aflăm pe două drumuri complet diferite. Eu sunt deja în iad. Dumneavoastră, cel puțin, dacă este să câștige speranța, sunteți pe cale de a o salva pe femeia pe care o iubiți. *Steaua rătăcitoare* a lui Le Clézio. Musulmanul și evreul. Dar niciunul din noi nu are armă.

Râse. Era un sunet uscat și gol.

– Nu avem decât iPoduri. Cred că suntem un fel de cowboy cu iPoduri.

Focul era pe cale să se stingă, iar întunericul se aduna în jurul lor. Eric înțelesese acum că nu avea să primească niciun medicament-minune de la Samir. Fusese un vis disperat și fără speranță, o poveste pe care și-o spusese pentru a putea continua, un motiv pentru a se menține în mișcare. Se așeză în genunchi pentru a putea băga mâna în buzunar și scoase o poză color mică și boțită cu Mona.

– Poftim.

Samir luă poza și Eric văzu, în lumina slabă a focului, că ochii lui Samir se măresc. O ținea cu ambele mâini.

– Arată bine color. Ea...

Se opri brusc. Apoi închise pumnul cu poza în palmă și se uită la Eric.

– De unde aveți asta?

– Cei din Mossad mi-au dat-o. M-au interogat despre dumneavoastră și mi-au dat fotografia.

Samir privi dincolo de el, departe în noapte.

– Știți cum a aflat Ahmad că sunteți un trădător?

– Nu.

– De la Mossad.

– Ce ciudat. Am crezut...

– Nu de la Mossad în sine. I-au spus prim-ministrului, Ben Shavit. Și el i-a spus unuia dintre cei mai apropiați prieteni – un om din Knesset. Acel om este de-al nostru. Sau, mai bine zis, de-al lui Ahmad.

– Are pe cineva în guvernul israelian?

Samir încuviință încet. Apoi se îndreptă de spate.

– Trebuie să fiți închis din nou. Mohammad vă așteaptă lângă tunel.

Eric rămase locului un moment. Se simțea cumva înjosit – înjosit și trădat. Nu mai avea speranță, iar trapa de la tunel semăna cu poarta către iad. Se ridică. Samir întinse fotografia.

– Pot păstra fotografia fiicei mele? Ar însemna mult pentru mine.

Eric dădu din cap că da.

– Este a dumneavoastră.

Apoi se întoarse și porni către intrarea în tunel.

La trei fără un sfert dimineața, avionul Heron 158 înregistră un semnal slab care se potrivea cu codul de identificare arhivat. La 722 m de pământ, avionul notă coordonatele 31°20'39.55'N 34°18'11.13'E/31.3443194°N. La două minute după ce avionul stabili legătura, centrul de comunicații din Ashod trimise un memoriu către centrul militar de informații. La trei și opt minute, Daniel Lewin, căpitanul forței de elită Sayeret Matkal, primi permisiunea și datele despre țintă. Stătea în așteptare la tabăra de antrenament Bahad Zikim, împreună cu o echipă de oameni aleși pe

sprânceană. Tabăra se afla la doar câțiva kilometri de granița cu Gaza. De îndată ce Lewin închise telefonul, merse să-i trezească pe piloții avioanelor.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

Eric era din nou în peștera întunecată. Duhoarea de urină se simțea mai tare ca înainte – poate servea drept toaletă atunci când nu era folosită drept celulă. Stătea pe jumătate așezat, sprijinit de peretele bolovănos. Cu jumătate de oră mai devreme auzise un fâșâit slab în stânga lui. Era vreun animal sau o insectă. Un șobolan? Un scorpion?

Îi spusese adevărul lui Samir. Ce nu era în regulă? Dacă Samir îi povestea lui Ahmad Waizy, avea asta să schimbe ceva? Câtuși de puțin. Ahmad știa deja totul. Avea să-l mai vadă pe Samir vreodată?

Își schimbă locul. Auzi foșnetul din nou.

Drăgălașa, minunata Hanna. Oare cum se simțea? I se înrăutățise starea? Încercase Jens să ia legătura cu el? Și-o imagina pe Hanna în fața lui, cu părul ei bogat și blond, ușor ondulat. Acum erau șuvițe albe în el; iar Eric le iubea.

Auzi un râcâit care-l neliniști. Apoi se auzi un scrâșnet, iar ușa celulei se deschise. Rămase nemișcat în celulă. O lumină slabă străbătea din spatele unei siluete din ușă.

– Eric?

Era vocea blândă a lui Samir.

– Sunt aici, șopti Eric.

– Aveți grijă la ochi, aprind lumina.

Se auzi un clic și camera se umplu de lumină. Eric privi în jur. Lumina venea de la un bec atârnat de tavan cu un cablu negru. Camera era mai mică decât credea și în formă de dreptunghi. Văzu crăpături mari în pereți; nu ar fi fost greu pentru șobolani să intre

și să iasă pe acolo. Podeaua tare era plină de ziare, sticle de plastic și bucăți murdare de pânză. Samir se opri și intră pe ușă.

– Cum vă simțiți?

– Sunt în viață.

Samir împinse cu piciorul o cârpă verde-maronie și se așeză ușor lângă el, ca un croitor.

– Allah te testează.

Eric zâmbi șters.

– Sunt convins că asta face.

Samir îi privi fața cu tristețe în ochi.

– Mi-au plăcut discuțiile noastre.

– Și mie la fel. Au fost pline de satisfacții.

– Mă bucur că ați venit aici. Mi-aș dori ca lucrurile să se fi terminat altfel.

– Și eu. Dar încă nu s-a sfârșit totul.

– Aveți dreptate. Noaptea este lungă și doar Allah îi cunoaște secretele.

Samir deveni tăcut. Eric nu spuse nimic; doar îl privi pe bărbatul care stătea la numai câțiva centimetri de el. După toate discuțiile lor, se cunoșteau, cel puțin la un anumit nivel. Samir întinse mâna și apucă încheietura lui Eric.

– Soarta dumitale nu este în mâna mea. Voi încerca să vorbesc cu Ahmad – poate îl pot convinge să te predea celor din Hamas. Nu e grozav, dar e cel mai apropiat lucru de o autoritate aici, în Gaza. Mai bine decât un glonț.

Eric se simți nespus de singur. Samir îl privi în ochi mult timp. Apoi întoarse încheietura lui Eric, deschise palma și îi dădu un obiect mic și plat. Când Eric privi în jos, văzu că era iPodul – propriul iPod. Samir îl păstrase când îl lovise gardianul.

– Un cowboy are nevoie de iPod.

Samir coborî vocea.

– Am pus pe el Simfonia a șaptea de Ceaikovski. Este compoziția perfectă. Cred că vă va plăcea. Poate vă aduce dragostea înapoi. Amintiți-vă de familia mea... de povestea mea.

Samir îi dădu drumul la mână și se ridică. Eric rămase pe podea.

– Vă promit.

Samir ridică mâna pentru a-și lua adio.

– Insha' Allah.

Ieși pe ușa joasă lăsând lumina aprinsă. Apoi se auzi scrâșnetul din nou când fu pus zăvorul. Eric se uită la micul dispozitiv argintiu din mână. *Ceaikovski. O compoziție extraordinară.* Dar nu avea căști, așa că nu o putea asculta. Își trase picioarele aproape și încercă să-și amintească unele teme muzicale din compozițiile lui Ceaikovski. Ciudat, nu auzise niciodată de Simfonia a șaptea. Se gândi în schimb la a cincea. Semăna cu Simfonia a cincea a lui Beethoven, dar cea a lui Ceaikovski nu respecta atât de mult regulile. Își aminti întâi melodia principală. Era într-un mi minor instabil, apoi re minor, ocolind tonurile puternice, principale și învingând în cele din urmă întunericul. Fredonă, vocea era lipsită de consistență și dogită. Basul căzu o octavă sau pe-acolo. A doua parte era mai mult în stilul clasic al lui Ceaikovski, complicată și colorată, cu un puternic compartiment de suflători. Auzi un zgomot de celalaltă parte a ușii și același scrâșnet când fu tras zăvorul. Ușa se deschise și Eric zâmbi.

– Din păcate, nu am căști, dar fac tot ce pot să-mi amintesc muzica lui Ceaikovski.

– Nu e mare lucru de amintit – o potaie homosexuală distrusă de vodcă și de holeră.

Stomacul lui Eric se strânse când dădu cu ochii de Ahmad. Acesta se aplecă și intră în celulă.

– Cu cine vorbeați? Samir Mustaf? Mi s-a părut că-l văd venind din direcția asta.

Eric privi gânditor la iPod cu o secundă prea mult. Ahmad zâmbi.

– Ați primit un cadou?

Eric strânse iPodul. Ahmad se sprijin calm de perete și privi în jur.

– Locul acesta este destul de murdar, dar, din păcate, nu avem nimic mai bun de oferit. Nu am crezut că trebuie să vă închidem. De fapt, pregătisem ceva mult mai drăguț pentru dumneavoastră. Dar lucrurile s-au schimbat.

Eric nu răspunse.

– Deci Samir a avut grijă de dumneavoastră? V-a dat un cadou la despărțire? Nu înțeleg de ce toată lumea umblă cu lucrurile acelea în urechi – este o idioțenie. Pierdeți din vedere tot ce se întâmplă în jur. Nu vedeți detaliile. Detaliile sunt totul.

– Ce veți face cu mine?

– Nu-mi place să vorbesc cu un om care nu mă privește în ochi.

Eric ridică ochii.

– Ce voi face cu dumneavoastră? Mai întâi, vă voi lăsa să vă bucurați de noaptea asta. Nu cred în lucrurile făcute în grabă. Mâine-dimineață, vom sta de vorbă. Nu vă ascund că va fi greu pentru dumneavoastră. Vedeți, este important pentru mine să aflu toate datele. Și trebuie să fiu sigur că spuneți adevărul. În lumea mea, există un singur mod să mă asigur de asta.

Eric nu mai putea privi în ochii aceia arzători. Își privi din nou mâinile albe. În lumină, văzu că erau pline de zgârieturi și că două articulații de la mâna stângă erau acoperite de sânge uscat. Ahmad se mișcă și se auzi un clic. Suna ca o armă.

– Întindeți mâna. Nu, nu cea cu aparatul de muzică. Cealaltă. Cea goală.

Inima lui Eric bătea nebunește și, după un moment de ezitare, întinse încet mâna care îi tremura.

– Deschideți palma. Stați nemișcat.

Ceva căzu prin aer și ateriză cu greutate în palma lui Eric. Se uită la micul obiect. Un cilindru lucios de cupru cu vârf mat cenușiu. Era un glonț.

– Și eu pot să ofer cadouri. Poate că acum se simte ca o amenințare, dar după ce vom fi vorbit câteva ore, va deveni cel mai de preț lucru pe care-l aveți. Această mică bucată de plumb va avea o

valoare mai mare decât aurul pur. Când va veni în cele din urmă, îl veți primi cu brațele deschise.

Ahmad se îndreptă.

– Aveți o noapte lungă în față. Fiți sigur că v-ați împăcat cu Dumnezeul dumneavoastră.

Stingând lumina, plecă fără să mai spună nimic. Ușa se închise și zăvorul fu pus la locul lui. Întunericul adânc avea propriul lui simbolism. IPodul rece într-o mână; în cealaltă glonțul. Muzică nesfârșită și liniște nesfârșită.

Ahmad Waizy merse repezit prin tunel și-și privi ceasul; era ora trei și jumătate dimineața. Știa unde să caute: Samir Mustaf ieșea deseori la aer curat între turele în care muncea. Ahmad sări pe scară și urcă repede pe treptele de armătură. Trapa era deschisă și ieși afară în întuneric. Bătea vântul – un vânt tăios plin de nisip înțepător. Apoi văzu silueta solitară care se întrezărea lângă focul de tabără. Era Samir, stătea în picioare cu capul aplecat. Ruina veche îl proteja probabil de vânt. În lumina slabă, Ahmad nu-și dădu seama ce făcea; poate plângea. Ahmad băgă capul între umeri și merse către punctul strălucitor de lumină. Samir purta doar pantaloni; torsul subțire era alb, iar pielea se întindea peste coaste. Rămaseră nemișcați o vreme, unul lângă altul. Strălucirea focului încă mai dădea puțină căldură, o mângâiere blândă pe picioare. Samir sparse tăcerea.

– Ce se va întâmpla cu el?

– Va fi interogat.

Samir împinse cu una din sandale bușteniii carbonizați.

– Ce speri să afli?

– Cum a reușit să intre în baza noastră de date, cu cine a vorbit.

– Și apoi?

– Apoi? Un glonț în ochiul drept. Sau poate în cel stâng. Depinde de unghi. Ce faci aici afară?

– Mă gândesc la fiica mea. Încerc să-mi amintesc vocea ei. Cum mirosea. Totul dispare atât de repede – culorile, detaliile. Totul se estompează.

Împinse cu piciorul o bucată de lemn în foc.

– Și mă gândesc la ce am făcut – tot ce am făcut noi. Chiar am realizat vreo schimbare? Grenada care a explodat în bucătăria noastră nu va fi niciodată uitată. Familia mea nu se va mai întoarce. Am jurat să mă răzbun și am făcut-o. Dar pentru ce? Răzbunarea nu a umplut golul din inima mea.

Ahmad scutură din cap.

– Te înșeli, prietene. *Qisas*[1] îți dă dreptul să te răzbuni. Profetul, pacea fie cu el, nu poate fi interpretat greșit. Dreptul de a repara o nedreptate vine din cele mai vechi timpuri. Legile babiloniene au stabilit: ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.

– Conform sfântului Coran, iertarea este mai măreață.

Ahmad râse disprețuitor.

– Pretinzi că îi ierți pe cei care au luat-o pe fiica ta de lângă tine? Pe soția ta?

Ahmad puse mâna pe umărul lui Samir.

– Uită-te la mine, Samir!

Samir se întoarse. Atingerea și vocea îl făcură să devină tensionat fără să vrea. Fața lui Ahmad era la distanță de doar câțiva centimetri de a lui.

– Eu cred în răzbunare. Revanșa a fost o forță esențială în multe bătălii de succes. Tu ești cel care și-a ales numele de Salah ad-Din pe internet. Setea lui de răzbunare nu făcea compromisuri. La fel trebuie să facă și a ta.

Când Samir nu răspunse, Ahmad vorbi mai departe.

– Și, apoi, așa am putut să te recrutăm.

Deodată se instaură un sentiment de răceală între ei sau poate numai în sufletul lui Samir. Nu era frică – cel puțin nu frica de răul fizic. Era ceva cu mult mai rău. Ceva ce bănuise întotdeauna, dar

[1] Concept prevăzut în Coran (Sura 5:45), corespondent al legii talionului, dreptul de a răzbuna o crimă prin crimă (n.red.)

nu îndrăznise să pună în cuvinte. Se uită la Ahmad ca și cum dinaintea lui se afla însuși diavolul. Ochii lui îl rugau să se oprească, îl implorau să nu mai spună ce urma să spună – lucrul acela inevitabil. Ahmad ridică puțin vocea și strânse mai tare umărul lui Samir.

– Ura era singurul lucru care te putea face să vezi lupta din punctul nostru de vedere. Să simți compasiune pentru cei care fuseseră afectați, cei vulnerabili. Răzbunarea era singurul lucru care te putea face să ni te alături.

Samir voia să-i smulgă limba bărbatului din fața lui – orice l-ar fi putut face să tacă. În loc de asta, buzele lui amorțite se deschiseră și ceru ca Ahmad să rostească ultima blasfemie.

– Ce vrei să spui?

Ahmad zâmbi, cu mâna tot pe umărul lui Samir.

– Știi foarte bine despre ce vorbesc. Erai esențial planului nostru; trebuia să te facem să fii de acord cu el. Nu exista altă cale.

Picioarele lui Samir cedară și se prăbuși în nisip. Durerea care îl învălui era atât de copleșitoare și de neimaginat, încât nu se mai putea ține. Nu plângea. Privea cu ochii larg deschiși, dincolo de Ahmad, într-un spațiu gol. Ahmad coborî vocea.

– Au fost un mic sacrificiu pentru un lucru mare. Paradisul le-a primit cu brațele deschise. Cei care suferă moartea de martir pentru Allah nu sunt morți; trăiesc și s-au născut din nou.

Samir stătea prăbușit lângă foc. Încerca să-și adune gândurile, dar toate se destrămau și dispăreau. Ridică fotografia mototolită a Monei și privi la ochii ei căprui.

Ahmad se pregătise ca Samir să riposteze cu violență, așadar prăbușirea lui îl dezamăgi. Abia așteptase să-i spună adevărul despre Qana. Dar acum, când dezvăluia adevărul, era întâmpinat doar cu slăbiciune înjositoare și apatie nebărbătească. Insistă mai tare, într-o ultimă încercare de a stârni o reacție.

– Ne-am prefăcut că era un pui de tigru. Se pare că micuței Mona îi plăceau animalele.

Samir nu răspunse. Doar stătea acolo, privind fotografia jalnică. Ahmad scoase pistolul Glock pe care îl ținea în căptușeala pantalonilor.

Samir nu avu nicio reacție, nici când Ahmad trase piedica. Nenorocitul de libanez nici nu ridicase capul. Ahmad apăsă trăgaciul chiar în spatele urechii lui Samir și trase. Toți erau la fel în fața morții. Acum erai unul dintre cei mai mari ingineri IT din lume; în următoarea clipă, doar o grămadă de haine în nisip. Dădu din cap și privi în noapte. Încă mai bătea un vânt puternic. Își ascultă intuiția. Ceva se întâmpla. Ceva era pe cale să se producă. Se întoarse către tunel.

Tel Aviv, Israel

La două zile după atentat, Rachel Papo putea să meargă singură. Doctorii îi interziseseră, dar ea tot mergea. Se plimba pe holuri, înainte și înapoi. Nu trecea repede. Durerea era inimaginabilă. Fiecare pas era o victorie.

Cei mai mulți oameni ar fi murit în urma unei explozii atât de violente. Rachel era mai rezistentă fizic decât cei mai mulți oameni, dar nu acesta era factorul decisiv, ci mintea ei.

După ce nu mai avu medicamente în trup, începu să gândească din nou. O bombă explodase în dormitorul ei. Iubitul ei murise. Cum îi aflaseră adresa? Era o casă sigură, nu era trecută în niciun registru – cel puțin nu în cele oficiale. Asta însemna că din Mossad se scurgeau informații – cineva la cel mai înalt nivel. Se strădui să deschidă ușa de la secția următoare. Podeaua era rece sub tălpile goale. De data aceasta, avea să meargă până la sala de mese.

În apropiere de Khan Younis, Gaza

La început, Eric crezu că era tunetul. Primul bubuit se auzi departe și surd, un memento îndepărtat al lumii care încă exista

acolo sus. Se gândi la casa din Dalarö, la felul cum stătea cu Hanna la fereastra uriașă și se bucurau privind fulgerele de deasupra orașului Jungfrujärden. Apoi se auzi a doua explozie. Fu asurzitoare și făcu mortarul din perete să crape și să cadă deasupra lui ca un duș de așchii. Țipă și se ghemui în poziție de bebeluș. Urechile îi țiuiau și simți deodată un miros înțepător în aer. Auzi un huruit. Tac-tac-tac – pocnete scurte care sunau ca o mașină uriașă de scris. Auzi pe cineva strigând prin ușa de oțel și poate chiar pași în alergare. Pe față îi curgeau pământ și noroi. O altă explozie zgudui podeaua. Își trase picioarele aproape de trup cu disperare. Nu fusese niciodată atât de speriat și de panicat. Mașina de scris continua să păcăne. Tac-tac-tac. Câteva cuvinte în șir. Tac-tac.

În ciuda țiuitului din urechi, putu distinge sunetul zăvorului de la ușă. Ușa de deschise și cineva intră; recunoscu silueta. Era Ahmad Waizy. Închise ușa în urma lui și cineva trase zăvorul pe dinafară. Voia Ahmad să-l ucidă? Eric stătea nemișcat. Mașina de scris se oprise. Auzi un foșnet, o răsuflare grăbită, un zgomot ascuțit de material rupt, apoi se făcu liniște.

Nu auzi decât respirația sacadată în întuneric. Nu îndrăznea să se miște; se aștepta să fie înjunghiat, lovit sau împușcat. Dar nu se întâmpla nimic. Pământul nu mai curgea peste el. Tavanul nu se prăbușise. Încă se simțea miros de ars și poate și mirosul lui Ahmad. Îi mirosi a transpirație și îi simți frica. Eric auzi voci și mișcări dincolo de ușă. Răsuflarea lui Ahmad își schimbă ritmul, devenind deodată mai calmă. Apoi se auzi scrâșnetul zăvorului. Ușa se deschise și cineva aprinse lumina. Camera mică fu inundată de lumină, făcându-l să privească înspre intrare cu ochii întredeschiși. Un soldat apăru în lumină înalt ca un zeu care ieșea direct din soare. Purta cască, ochelari de protecție, cască radio și o salopetă neagră. Ținea în față o pușcă automată, cu țeava ațintită către colțul îndepărtat al camerei. Eric întoarse încet capul și îl văzu pe Ahmad. Se afla în colț, cu hainele rupte și cu mâinile întinse în față. Soldatul strigă ceva. Aținti arma când înspre Eric, când înspre Ahmad, care mormăia ceva.

Cuvintele lui îl determinară pe soldat să facă un pas mai aproape și să fixeze arma către arabul slăbănog. Ahmad se puse în genunchi și vorbi mai tare. Eric recunoscu limba. Era ebraică. *Încearcă să se dea drept prizonier*. Voia să-l prevină pe gardian, dar nu îndrăznea să se miște sau să scoată vreun sunet. Ahmad repeta propoziția iar și iar. Arătă din cap către Eric și ridică mâinile în sus. Transpirația îi curgea pe frunte și sub nas. Fără să coboare arma, soldatul întoarse brațul și studie ceva chiar deasupra încheieturii. Apoi se îndreptă, iar camera bubui într-un infern scurt de explozii asurzitoare, comprimate și intensificate de pereții apropiați. Eric nu-și putu reține strigătul. Cartușe goale căzeau în jurul lui, sunetul lor creând ecou. Soldatul urlă ceva. Când Eric deschise ochii, privi chiar în țeava unei puști. Cu colțul ochiului, văzu trupul lui Ahmad, strivit de perete ca o păpușă de cârpe. Pete mari și roșii îi înfloreau pe piept și pe stomac. Bărbatul repetă ordinul. Eric înghiți în sec și răspunse repede:

– Nu înțeleg ce spuneți.

Bărbatul întoarse brațul din nou și studie ce era scris chiar deasupra încheieturii. Apoi se uită la Eric și coborî arma. Spuse ceva în cască și dădu din cap. Apoi arătă către ușă.

– Söderqvist – veniți cu mine.

Când soldatul se aplecă să-l ajute, Eric văzu la ce se uitase acesta. Pe antebraț, într-un buzunar de plastic transparent cusut pe materialul negru al salopetei, se afla o fotografie color a lui Eric. Când ieșiră în tunel, găsiră alți soldați cu uniforme identice – material negru, fără însemne sau insigne. Toți aveau aceeași fotografie pe brațul stâng. Cel puțin doi dintre soldații pe lângă care trecură erau femei. Ajunseră în camera mare în care coborâse cu douăzeci și patru de ore mai devreme. Un soldat stătea ghemuit lângă un cadavru. Eric recunoscu mortul imediat: Mohammad Murid. Semnul din naștere era imposibil de ratat. Soldatul din spatele lui arătă către scară.

– Sus și afară.

Începu să urce. Cu cât se apropia de trapă, cu atât se auzea mai tare un uruit. Zgomotul îl lovi tare când deschise trapa, făcându-l

să dea înapoi. La aproape douăzeci de metri deasupra trapei scăldate în lumina trandafirie a răsăritului zburau două elicoptere mari cu motoarele duruind. Eric ieși din trapă. Aerul era răcoros. Un soldat cu vizieră pentru vedere pe timpul nopții arătă către cel mai apropiat elicopter. Se aplecă din cauza curentului produs de elice și găsi drumul către ușa laterală deschisă. Pământul era ars în câteva locuri și întrezări cadavre în nisip – palestinienii. Când să pună piciorul pe bară, văzu un cadavru la câțiva metri în spatele elicopterului. Recunoscu pantalonii. Un val de greață îl copleși, făcându-l să-și piardă echilibrul. Căzu pe nisipul întărit și vomă, în valuri de spasme care îi făceau stomacul să se contracte. Voma caldă îi stropi mâinile desfăcute. Respira greu, plângând. Se lăsă în patru labe, aplecat peste băltoaca alb-gălbuie și plânse. Pe obraji i se întinseră lacrimile și mucusul. Cineva îl prinse de brațe, ridicându-l în cabină. Vântul dispăru, iar zgomotul motoarelor deveni înăbușit. Se prăbuși pe unul din scaunele roase cu ochii înlăcrimați. Bărbatul care îl ajutase să urce în cabină se aplecă și îi studie fața. Și el era îmbrăcat în salopetă neagră, dar fără echipament de luptă cu cască audio și de protecție.

– Domnule Söderqvist, sunt căpitanul Lewin. Vă vom muta la o bază temporară pentru un control medical. De acolo, vă ducem cu avionul la Tel Aviv. Puteți să vă liniștiți. Totul s-a sfârșit.

Bărbatul se ridică, îl bătu ușor pe umăr și coborî din elicopter. De îndată ce închise ușa, cabina se înclină, iar pământul dispăru de la fereastră. Cu durere în articulații, Eric se îndreptă și privi afară. Erau deja atât de sus încât era imposibil să mai distingă tabăra. Pământul dedesubt părea o pătură din petice. Deasupra lor se întindea nesfârșitul cer roz al dimineții. Avea dureri în tot trupul. Încă îi țiuiau urechile. Clipi și încercă să dea deoparte haosul. Cuvintele căpitanului Lewin încă se auzeau în cabină. Totul se sfârșise.

Vântul agita fulgii frumoși și umplea aerul cu nori de zăpadă. Praful alb îi înțepa gâtul și i se lipea de față. Tuși. Cerul de deasupra străzii Hamngatan

avea o nuanță ciudată de roșu, ca și cum ar fi reflectat un foc aprins undeva departe. Fiecare pas părea să sfâșie liniștea apăsătoare. Ceva în memoria ei obosită se zbătea și se lupta să fie auzit. Ceva despre o fată și o boală. Ceva despre viitor. Privi dincolo de mașinile hârbuite. Dacă toți erau morți, unde erau cadavrele? Ziare, afișe, pungi de plastic dansau în cerc peste trotuare și refugiile pietonale, înălțându-se fulgerător, învârtindu-se din ce în ce mai repede pe măsură ce se întețea vântul. Sufla și șuiera printre mașinile distruse din jurul ei. O portieră se trânti cu un bubuit surd. Traversă Hamngatan. Scările late care coborau pe peronul de la metrou erau pline de cutii, cartoane și hârtii. Coborî scările în viteză, speriată dintr-o dată de stradă, de fațada clădirilor și de gunoaiele care se roteau. Ochii i se obișnuiră cu întunericul după o clipă. Intrarea de la parterul NK se deschidea întunecată. Ușile mari, glisante erau larg deschise. Bucătăria se afla acolo, în întuneric. Tremura. Poate că fata se afla încă acolo. Poate stătea acolo, privind-o. Veghind asupra ei, așteptându-l pe bărbatul fără chip.

Rămăseseră la baza militară de la Bahad Zikim timp de trei ore. Făcuse un duș rece ca gheața, băuse o ceașcă de cafea și mâncase un măr. Baza era aproape părăsită, doar una dintre barăcile lungi era locuită. Toți cei pe care îi vedea făceau parte din același grup care atacase tunelul. Toți erau tăcuți și-l priveau cu aceeași căutătură evazivă, toți purtau aceeași salopetă neagră fără însemne. O doctoriță în vârstă îl pipăise peste tot și îi ascultase inima. Apoi un bărbat serios cu ochelari groși ca fundul de borcan îl interogase. Nu îl numise interogatoriu – „raportare" fusese cuvântul folosit. Au stat pe scaunele pliante din sala goală de mese. Bărbatul puse nenumărate întrebări, iar răspunsurile lui Eric au fost înregistrate de o cameră video simplă, așezată pe un trepied. Bărbatul spunea că e doar o conversație preliminară și că va trebui să răspundă la întrebări asemănătoare în următoarele zile. Voiau să știe cine se ocupa de tabără, cu cine se întâlnise, pe cine văzuse, pe cine nu văzuse, dacă aveau arme, ce fel de arme, dacă aveau hărți și dacă auzise vreun nume. Dar Eric era prea zdruncinat ca să răspundă coerent.

Și el își dădea seama că era neclar și neatent. Bărbatul era răbdător și făcu tot ce putu să-l ajute să-și spună povestea.

Acum Eric se afla din nou în elicopter și alături de el era un tânăr în haine civile și ochelari de soare. Tânărul citea o cartea cu colțurile îndoite și dădu numai ușor din cap către Eric atunci când acesta se strecură în cabina înghesuită. Tăcerea era binevenită – Eric nu avea chef să vorbească cu nimeni. În ciuda vibrațiilor, își sprijini capul de perete și încercă să se relaxeze. Totul se întâmplase incredibil de repede. În urmă cu doar câteva ore stătea de vorbă cu Samir. Încă mai avea iPodul în buzunar. Dar Samir nu mai trăia – fusese ucis. Elicopterul vira și coborî, iar Eric simți o durere în stomac. Apucă de un mâner și privi în jur. Bărbatul din fața lui citea calm. Moartea lui Samir era o catastrofă. Fără el, nu exista nici antivirus, nici Nadim. Hanna avea să se stingă, la fel ca Mats. Singurul lucru pe care reușise să-l facă în călătoria aceasta fusese să piardă timpul pe care-l mai aveau împreună. Îi dezamăgise pe toți: Jens, Judith, Mats și Hanna.

Elicopterul se întoarse brusc și coborî spre pământ. Își lipi fața de fereastra rotundă. Se apropiau de un loc de aterizare din asfalt, aflat între mai multe clădiri. Recunoscu aeroportul – Ben Gurion. Mașinăria uriașă ateriză încet. Bărbatul cu cartea se ridică și merse la ușă, ghemuindu-se. Întoarse un mâner cenușiu, deschise ușa și sări afară. Motorul se opri și fu înlocuit de zumzetul îndepărtat al aeroportului. Eric rămase pe scaun, corpul îi era greoi și țeapăn. Ușa de la cabină se deschise și apăru un pilot tânăr în haine verzi de armată, cu căști în jurul gâtului. Pilotul îl salută din cap.

– Aceasta este ultima oprire.

– Și unde trebuie să mă duc?

– Urmați-mă! Veniți!

Ieși pe ușa întredeschisă, iar Eric îl urmă. Când coborî pe asfalt, își aminti de geanta lui. Se întoarse către pilot.

– Am adus cu mine o geantă de la tabăra din Gaza. O geantă neagră de la Gucci.

Bărbatul se uită la el ca și cum încerca să-și dea seama dacă vorbea serios. Apoi dădu din cap.

– Veniți. Sunteți așteptat.

Merseră către o clădire îngustă cu un etaj, din beton zugrăvit în gri, aflată la aproape cincizeci de metri de elicopter. În jurul clădirii erau mai multe elicoptere mai mici, care nu aveau înscrisuri sau semne de niciun fel. Intrară pe o ușa simplă din PFL într-o cameră aglomerată, plină de canapele de piele maro și o cafetieră mare. Pilotul își agăță căștile de un cârlig lângă cafetieră și arătă către canapele.

– Așteptați aici.

Apoi dispăru prin ușa din sticlă fumurie. Eric se așeză pe una dintre canapelele roase. Ferestrele zăngăniră când un avion decolă și zbură chiar pe deasupra acoperișului. Se gândi din nou la geanta lui. Fusese o tâmpenie să întrebe despre ea; singurul lucru de care îi părea rău era cartea lui Sutzkever. Ușa de sticlă se deschise și doi oameni intrară în cameră. Îl recunoscu pe primul ca fiind directorul Mossadului care îl interogase la Tel Aviv – David nu știu cum. Celălalt... lui Eric i se tăie respirația.

– Rachel?

– Bună ziua, domnule profesor.

Vocea îi era slăbită. O compresă cafenie prinsă cu un bandaj îi ascundea jumătate din ochiul stâng. Fața îi era plină de tăieturi, iar buzele îi erau umflate. Un braț era parțial înfășurat într-un fel bandaj elastic. Rachel se îndreptă încet către canapea și se așeză cu grijă în fața lui. Era îmbrăcată simplu, în pantaloni sport albaștri și un hanorac gri. Eric o privea curios.

– Am alunecat la duș. Ce mai faci? întrebă ea.

El ezită o secundă înainte de a răspunde.

– Sunt bine.

Ea încercă să zâmbească. Cu siguranță era un zâmbet cald, dar buzele umflate făceau să pară o strâmbătură sarcastică. Directorul Mossadului stătea în spatele ei.

– Eric, ai făcut treabă bună. Din păcate, nu am obținut niciun antivirus. Dar am găsit două calculatoare pe care le analizăm. Poate găsim ceva acolo.

– Și acum ce se întâmplă?

– Nu vrei să te întorci în Suedia?

Eric se uită întâi la David Yassur, apoi la Rachel.

– Sunt liber să plec?

Amândoi aprobară din cap. David zâmbi.

– Vrem să aflăm mai multe despre timpul petrecut în tunel, dar acum este ceva mai urgent.

– Nu înțeleg.

– Trebuie să faci ceva.

– Ce anume?

– Suntem foarte îngrijorați cu privire la soția ta.

Eric simți un gol în stomac.

– Aveți vreo veste despre ea?

– Este foarte bolnavă. Medicii suedezi nu par să poată face ceva. Prietenii noștri americani s-au oferit să încerce s-o vindece. Dar pentru asta, după cum știi, trebuie să o mutăm la un spital militar din Norvegia. Tu trebuie să autorizezi asta. Ministrul suedez de externe a insistat foarte mult. Așa că, pentru tine și pentru noi toți, ajută-ne să o putem ajuta.

– Și ce vreți să fac eu?

– Vrem să mergi la Stockholm – un avion pleacă în mai puțin de două ore – și să te întâlnești cu Paul Clinton de la FBI.

Eric tresări.

– Clinton? Tipul de care am fugit?

David dădu din cap.

– Se află în Suedia și cunoaște foarte bine situația ta. Nu îți face griji că-și va aminti greșelile din trecut. Dacă mergi cu el la spital și semnezi actele, veți fi prieteni pe viață. Gândește-te la el ca la ultima ta șansă de a-ți salva soția.

Eric o privi pe Rachel, care coborî ochii. Ceva nu era bine – David nu spunea tot adevărul. Totul părea un film prost. Poate

chiar credeau povestea lui, că Hanna avea în corp un virus de calculator. Puteau s-o vindece? Era măcar acesta scopul lor? Erau prea multe semnale de avertizare; prea multe lucruri puteau să meargă prost, ca și atunci când Rachel menționase prima dată spitalul din Norvegia. Încă era convins că Hanna nu trebuia să părăsească Suedia, dar dădu totuși aprobator din cap. Nu avea nimic mai bun de ales. Fără Nadim, nu mai avea arsenal.

– Voi semna actele. Doar duceți-mă acasă și voi aranja cu autorizația.

David păru mulțumit.

– Excelent. Bine. Aceasta este decizia corectă. Cred că vom reuși să o vindecăm pe nevasta ta. Este puternică – ca toate evreicele.

Eric încercă să pară și el fericit, dar nu credea că va reuși. David se aplecă peste canapea și îi întinse mâna.

– Atunci îmi voi lua la revedere. Vei fi chemat pentru alte raportări în Suedia, care bănuiesc că vor avea loc la ambasada israeliană. Dar să sperăm că nu ne vom mai vedea.

Își strânseră mâinile.

– Cineva va veni să te ia când va fi timpul pentru îmbarcare.

David îi lăsă singuri, iar ușa de sticlă se închise zăngănind. Un alt avion decolă deasupra clădirii, umplând camera de un uruit asurzitor. Rachel se uită la el, așteptând să se stingă zgomotul. Curând avea să fie la bordul unui avion – pe drum spre casă, departe de aici. I se citea totul în ochi. El înghiți în sec. Ea dădu ușor din cap.

– Nu ar merge niciodată. Știu.

– Rachel... eu...

Ea încă îl privea. Aștepta ca el să continue, dar Eric nu putea. Poate nici nu voia. Schimbă subiectul.

– Voi ați aranjat lucrurile la vama din Erez?

– Tu ce crezi? Poliția de frontieră avea amprentele, fotografia, descrierea și ADN-ul tău. Ai fi avut nevoie de ceva mai mult decât de un pașaport de la un tehnician de sunet italian pentru a putea trece.

Rachel scutură din cap.

– Nici măcar nu arăți ca...

– Ciudat. Cum a crezut Samir, Ahmad Waizy sau oricine ar fi fost că a funcționat povestea cu pașaportul împrumutat?

– Poate că nu le păsa dacă ajungeai sau nu. Sau poate a fost un test. Dacă treceai de Erez, își dădeau seama că ești spion.

Eric nu spuse nimic, tulburat de posibilitatea că Samir știa deja, atunci când s-au întâlnit, că era spion. Ce îi spusese? „Un miracol." Fusese un miracol că trecuse granița.

– Cum ați găsit tabăra? Nu v-am mai sunat.

– Ești atât de naiv. Chiar crezi că ne bazam pe telefonul *tău*?

Eric se simți jignit și prost. Sigur că aveau propriile metode de a-l supraveghea.

– Și cum m-ați găsit?

– Aveai transmițătoare asupra ta.

– Unde?

– Pe ici, pe colo.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

– Ar fi pus misiunea în pericol. Dacă te-ai fi speriat, ai fi putut distruge transmițătoarele sau ai fi putut scăpa de ele. Sau dacă ai fi fost torturat... Era mai bine să nu știi despre ele.

– Deci telefonul a fost o glumă pe care am fost suficient de prost să o cred.

– Cam așa ceva.

Ea se aplecă spre el și-l atinse pe genunchi.

– Ai făcut ceva extraordinar. Ai îndeplinit un lucru pe care niciuna dintre organizațiile de informații din lume nu a reușit să îl îndeplinească. Un lucru pentru care lumea întreagă trebuie să îți mulțumească.

Eric medită asupra acestor cuvinte. Spunea adevărul? Lui i se părea totul un mare eșec. Apoi își aminti deodată ceva important.

– Nu toți teroriștii sunt morți.

Ea înclină capul – un obicei care lui Eric îi amintea de cina lor de la Tel Aviv.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu sigur. Este un lucru pe care mi l-a spus Samir. Mai există un terorist – un intrus.

– Care s-a infiltrat unde?

– În Knesset. Unul dintre ei face parte din Knesset sau poate chiar din guvern.

Rachel părea sceptică.

– Știu că pare o nebunie, dar au un om în interior – cineva apropiat de Ben Shavit. Așa au aflat că voi erați pe urmele lor, că trebuia să schimbe țintele la Tel Aviv.

Rachel nu spuse nimic mult timp. Eric era conștient de mâna ei, care se afla tot pe genunchiul lui.

– Ai mai aflat și altceva? Numele lui? Cu ce se ocupă? Orice?

Eric dădu din cap.

– Îmi pare rău. Asta este tot ce știu.

Ea privi către tavan și păru că își adună puterile. El își trecu degetele peste mâna ei. Era asprită de cicatrici și tăieturi.

– Cred că a fost un duș foarte ciudat cel în care ai căzut.

– Exploziv.

– De ce l-au ucis soldații?

– Pe cine?

– Pe Samir Mustaf.

Ea scutură din cap.

– Nu gândești limpede. Samir Mustaf a fost creatorul virusului Mona. Așadar, ordinele echipei noastre au fost clare: sub nicio formă nu aveau voie să îi facă rău. Cu tot respectul cuvenit, pe el trebuia să-l ia din tabără. Desigur, și pe tine, dar Samir Mustaf era prioritatea numărul unu. Erau cu toții instruiți să îl recunoască și să deschidă focul selectiv pe parcursul operațiunii. Din păcate, el era deja mort când au ajuns ei acolo.

Deodată, Eric înțelese ce se întâmplase. Ahmad îl omorâse pe Samir fiindcă lăsase un spion să intre în tabără. *Nu, nu Ahmad. El era doar un instrument. Eu l-am omorât. Eu îi omor pe toți.*

Rachel îl luă de mână. Rămaseră așa o vreme, cu degetele împletite. Când un tânăr ofițer de poliție deschise ușa, Eric încercă instinctiv să-și retragă mâna, dar ea o reținu.

– Eric?

– Da?

– Nu îi lăsa să o mute.

– Poftim?

– Nu îi interesează supraviețuirea ei. Ei vor să limiteze răspândirea virusului și să facă analize – o autopsie.

Eric se cutremură. Ea îi strânse mâna mai tare.

– Găsește o cale, Eric. Nu îi lăsa să o mute.

El încuviință din cap.

– Promit.

Ea îi dădu drumul și se ridică.

– Mult succes, domnule profesor. Și ține minte că ai avut dreptate când ai văzut șoferul de taxi la hotel.

– Ce vrei să spui?

– Există oameni buni în jur. Chiar și în Tel Aviv.

– Știu.

Ea dădu scurt din cap și se îndreptă către ușa de sticlă, șchiopătând cu piciorul stâng.

– Rachel.

Ea se opri, dar nu se întoarse spre el.

– Ai grijă de tine.

Ea răspunse încet, tot cu spatele la el.

– *Nesi'a tova.*

– Poftim?

– *Bon voyage.*[1]

Apoi ea dispăru prin ușa de sticlă fără să o închidă cu totul. El rămase în picioare, uitându-se la ușa întredeschisă. Ofițerul de poliție din spatele lui își drese glasul.

– Eric Söderqvist, vă voi escorta la zborul Norwegian Air către Stockholm.

[1] Drum bun (n.tr.)

Eric dădu din cap și îl urmă. Afară se afla o mașină de poliție cu girofarurile aprinse. Bărbatul deschise portiera din spate, iar Eric se așeză pe bancheta din piele neagră. Acolo se afla un plic alb cu numele lui scris neglijent pe față. Când mașina acceleră în direcția terminalului, Eric luă plicul și îl deschise. Un singur lucru era înăuntru – o cărțulie mică, roșie. Era banală și puțin roasă. Nu avea bani, nici telefon sau chei de acasă, dar avea din nou pașaportul. Își recăpătase identitatea. Ținu documentul strâns în palmă și se lăsă pe spate pe banchetă.

Stockholm, Suedia

Martin Abrahamsson închise și deschise pumnul de câteva ori pentru a-și repune sângele în mișcare. Avea brațul amorțit. Așa se spunea? Sau poate erau degetele amorțite. Lucrase la calculator șase ore întregi. Șefa lui, Gabriella Malmborg, era în sfârșit în drum spre casă de la Bruxelles. Fusese foarte clară la telefon: trebuia să o predea pe Hanna Söderqvist. Nu oficial. Neoficial. Dar cum putea cineva fi predat neoficial? Gabriella îi spusese că analizase cazul Söderqvist cu ministrul de externe. El dăduse undă verde, dar în același timp susținea că, dacă informația ieșea la iveală, va nega că ar fi știut ceva. Martin înțelese ce implica asta. În ciuda riscurilor, ordinele Gabriellei erau clare: Suedia va ceda cerințelor americanilor, iar Hanna Söderqvist urma să fie predată celor de la FBI. Gabriella întrebase de cazurile precedente – să aibă un argument pe care să se poată baza ministrul de externe – așa că petrecuse ultima oră concentrându-se pe legile de extrădare și pe arhivele Ministerului de Justiție. Cu siguranță guvernul putea da un acord special pentru o extrădare, dar numai dacă se comisese o crimă. Fusese comisă o crimă? Dacă era adevărat ce susțineau cei din FBI, soțul ei comisese o crimă. Dar Hanna Söderqvist nu făcuse nimic. Și aici era problema.

Închise ochii. Nu dormise mai mult de trei sau patru ore în două zile, iar corpul lui ar fi profitat de ocazie dacă s-ar fi ivit. Se prăbuși în scaunul mic de birou și curând se apleca alarmant într-o parte. Apoi sună telefonul. Se smuci în capul oaselor și se uită clipind la receptorul de pe masă, încă pe jumătate adormit. Era un număr necunoscut. Înțepenit, întinse mâna după telefon și răspunse.

– Domnule Abrahamsson! Am vești bune.

Era Paul Clinton. Deja îl ura.

– Ce anume?

– Este pe drum spre casă.

– Cine?

– Eric Söderqvist.

Martin se ridică în picioare.

– De unde știi?

Paul râse.

– Hei, uiți cu cine stai de vorbă. Se află pe drum încoace de la Tel Aviv. Mă întâlnesc cu el la aeroport în câteva ore. Mergem direct la spital. Îți sugerez să vii cu ordinul și cu declarația și vom rezolva totul imediat. Apoi te poți duce acasă la familie, să te cuibărești lângă soție.

– A fost informat că vrei să o muți pe Hanna Söderqvist la Oslo?

– A fost, iar atitudinea lui este pozitivă.

– Pozitivă?

– Fii sigur. Va semna toate documentele necesare și a promis să ne ajute în orice mod posibil. Nu vrea nimic mai mult decât ca ea să fie sănătoasă. Pur și simplu.

– Dar suspiciunile împotriva lui?

– Asta e o poveste lungă. Din păcate, este strict secret. Dar, în orice caz, nu mai este suspect.

Martin încercă să-și tragă sufletul pe măsură ce creierul lui obosit se străduia să absoarbă informația.

– Dacă nu mai este suspect, atunci care este natura virusului despre care credeți că se află în Hanna Söderqvist? Și cum a ajuns acolo?

Paul tăcu o clipă.

– Nu știm. Schimbarea lui de statut nu rezolvă problema cu Hanna Söderqvist. Este încă bolnavă și încă avem motive să ne temem că este vorba despre o armă biologică. Fă ce trebuie să faci și ne vedem la spital la ora patru. Atunci îl vei cunoaște și pe Eric Söderqvist.

Legătura se întrerupse. Martin se uită la ceas – mai erau patru ore. Erau foarte multe de făcut pentru a obține acel ordin. Se așeză și intră în rețeaua internă a Ministerului de Externe. *Du-te acasă și cuibărește-te lângă soție.* Doamne, ce idiot!

Tel Aviv, Israel

Lui Eric i se dădu voie să se îmbarce înaintea celorlalți pasageri și se așeză chiar în fața cabinei. Avionul mirosea a boarfe murdare. Ușa de la carlingă era deschisă; înăuntru, văzu un pilot care citea ceva într-un dosar. Două stewardese flecăreau în bucătărie. Cuvintele lui Rachel îi sunau în urechi: *autopsie.* Putea fi adevărat? Și cum o putea salva pe Hanna de FBI? De îndată ce ajungea în Suedia, Paul Clinton avea să-l aștepte în sala de sosire și împreună urmau să meargă direct la spital. Ar fi putut refuza să semneze acordul ministrului de externe? Nicidecum. FBI și ministerul ar găsi alte metode să o transporte.

Era în drum spre casă. Părea complet fantastic. Era pe drum către Hanna, dar era îngrozit să o vadă – îngrozit de a fi față în față cu boala ei, îngrozit de viața reală în camera albă de la Karolinska, departe de Gaza și de Tel Aviv.

Pasagerii începură să curgă; se înghesuiau și se ciocneau în jurul lui. Un cuplu în vârstă se opri, iar femeia arătă cu capul înspre scaunele de lângă fereastră. Se ridică și îi lăsă să treacă. Femeia se așeză la fereastră, iar bărbatul, scund, greoi și cu părul alb stufos, se așeză lângă Eric mormăind. Eric se așeză la loc și își puse centura

de siguranță. Femeia îl înghionti pe bărbat și îi vorbi cu un puternic accent din sudul Suediei:

– Stig, nu uita să-ți închizi telefonul.

Bărbatul oftă, apucă un rucsac și scormoni după un telefon Sony Ericsson negru. Atunci lui Eric îi veni o idee.

– Iertați-mă. Am uitat ceva foarte important și v-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați împrumuta telefonul dumneavoastră un minut. Vreau doar să trimit un mesaj.

Bărbatul se uită la soția lui, care scutură din cap.

– Trebuie să decolăm. Trebuie să îl închidem.

Bărbatul îi dădu telefonul.

– Ați auzit ce a spus. Grăbiți-vă. Nu aveți timp de stat la povești.

Eric dădu recunoscător din cap, luă telefonul și scrise pe numărul lui Jens:

PE DRUM SPRE CASĂ CU COMPANIA NORWEGIAN. MERG DIRECT LA SPITAL. MAE TREBUIE S-O PREDEA PE HANNA CĂTRE FBI.
// ERIC

După ce se asigură că mesajul fusese trimis, îl șterse și dădu telefonul înapoi.

– Vă mulțumesc foarte mult. A fost foarte frumos din partea dumneavoastră.

– Nicio problemă. Sunteți de mult timp în Israel?

Eric dădu din cap a dezaprobare.

– Doar de câteva zile.

– Ați avut timp să vizitați ceva?

– Da, destul. Dumneavoastră?

– Absolut. Călătorim cu Biserica Suediei și am vizitat Ierusalimul și Betleemul. A fost grozav. Cred că ne va ajunge o vreme. Așa este, Monica?

Se uită la soția lui, care era încă supărată din cauza telefonului. Se întoarse demonstrativ cu spatele. Eric reveni la gândurile lui

haotice. Samir Mustaf era mort, iar tabăra fusese distrusă. Aveau israelienii să găsească ceva util în calculatoarele confiscate? Posibil. Dar putea dura câteva săptămâni, poate chiar mai mult. Și, oricum, nu ar spune nimănui ce ar fi găsit. Hanna nu ar primi niciun medicament minune. Acesta era un lucru sigur. Ce avea să se întâmple? Avea să rămână pentru totdeauna în comă? Avea corpul ei să cedeze în cele din urmă? Putea fi vindecată fără un antivirus? Mai existau și minuni. Sigur că existau. Dar durerea din stomac, presiunea din piept – acestea erau dovezi dureroase că subconștientul lui știa mai bine adevărul.

Avionul viră și motoarele se ambalară zgomotos. Privi pe hubloul de lângă femeie. Mii de case mici treceau pe sub ei, despărțite de rânduri șerpuite de mașini. Își dorea să asculte muzică – orice l-ar fi scăpat de nodurile din stomac – și scoase din buzunar micul iPod. Era singurul lucru pe care îl mai avea de când plecase de acasă, în afară de pașaport și de hainele de pe el. Când dădu clic pe meniul rotund, ecranul se lumină și căută prin compozitori, având un sentiment de calm doar văzând numele familiare. Se îndreptă în scaun și privi în jur. O stewardesă era în picioare în bucătărie, așezând cutiile cu masa de prânz într-un cărucior alb-roșu.

– Scuzați-mă.

Ea lăsă două cutii lângă cărucior și veni către el zâmbind larg.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Mă întrebam dacă aveți niște căști pe care le-aș putea împrumuta.

– Să văd ce pot găsi.

Eric învârti micul iPod între degete și se gândi la momentul în care Samir venise cu el în celulă. Muzica era ceva ce împărtășeau amândoi – ceva ce îi făcea să se simtă bine, poate mai mult decât religia, răzbunarea sau dragostea. La muzică apelau atunci când lucrurile erau foarte grave. Samir dorise să facă ceva pentru el înaintea de noaptea cea grea. Muzica era cel mai bun lucru – poate singurul – pe care îl avea de oferit.

– Poftiți. Nu sunt grozave, dar sunt mai bune decât nimic.

Stewardesa îi înmânã o pereche de cãști simple și negre, cu un cablu subțire argintiu și pernuțe de urechi mari și negre.

– Cred cã vor funcționa.

– Vã mulțumesc foarte mult. Așa va fi.

Eric conectã cãștile și se întoarse la playlist. Apoi se gândi întâmplător la ultimele cuvinte ale lui Samir. Spusese cã încãrcase niște muzicã pentru el, de Ceaikovski. O numise o capodoperã – Simfonia a șaptea a lui Ceaikovski. Ce altceva spusese? *Poate cã îți va da dragostea înapoi.* Asta era frumos. Era singura amintire, singura urmã pe care o lãsase Samir – o simfonie. Îl gãsi pe Ceaikovski și cãutã în lucrãrile sale. Își gãsi fișierele vechi: a doua, a cincea și a șasea simfonie; *Patetica*; douã balete, *Lacul Lebedelor* și *Spãrgãtorul de nuci*; câteva concerte de pian și vioarã, *Romeo și Julieta;* și muzicã de cameră – dar nu Simfonia a șaptea. Era convins cã nu auzise de Simfonia a șaptea.

– Ce ați spus?

Ridicã privirea și-l vãzu pe bãrbatul cu pãr alb stufos.

– Eu? Am spus eu ceva?

Bãrbatul aprobã din cap.

– Ați spus „șapte".

– Îmi cer scuze. Vorbeam singur.

– Este un numãr interesant – un numãr important cu multe sensuri simbolice.

Eric se simți agasat și se întoarse demonstrativ, încercând sã arate cã asculta muzicã. Lãsã cãștile în urechi și arãtã iPod-ul.

– Numãrul șapte este simbolul universal al desãvârșirii. Al încheierii. Perfecțiunea.

Eric își aminti cã Samir spusese cã era o simfonie perfectã. Își scoase cãștile.

– Interesant.

Lovit de inspirație, bãrbatul continuã:

– Gândiți-vã numai la cele șapte cuvinte ale lui Iisus pe cruce, cele șapte taine ale Bisericii Catolice, cele șapte pãcate capitale. În Biblie, Iacob a trebuit sã muncească șapte ani pentru a o câștiga pe

Rachel, iar Apocalipsa vorbește despre un pergament cu șapte peceți.

– Ați scris o disertație despre numărul acesta?

Bărbatul râse.

– Nu, nu, dar mă interesează simbolurile. Numărul șapte este și al patrulea număr prim.

– Știam asta.

– Bine. Dar nu matematica este obiectul meu de studiu, ci religia. Și otomanilor le plăcea numărul șapte. De exemplu, au construit șapte minarete în orașul Bitola din Macedonia imediat după ce l-au cucerit – la mijlocul secolului al șaptesprezecelea, dacă nu mă înșel.

Eric stătea nemișcat și privea tăcut drept în față. Dădu politicos din cap către bărbat.

– Scuzați-mă.

Se întoarse către iPod. Era un cod? Oare Samir voise să spună altceva? Era imposibil ca unul dintre cei mai mari experți în IT să nu poată transfera pe iPod un fișier cu muzică. Deci de ce nu era în playlist Simfonia a șaptea de Ceaikovski? Se întoarse la meniul principal și căută la opțiuni. Chiar în coada listei apărea o categorie nouă:

LUI ERIC

Trase aer în piept, deschise directorul și găsi un fișier. Se holbă la el ca vrăjit.

CEAIKOVSKI NO. 7 // CONCERT PENTRU NADIM

Lumea din jurul lui dispăru. Sosiră tăvile cu mâncare, dar le ignoră. Ce spusese Samir? *Poate îți va da dragostea înapoi.* Iisuse Hristoase! Iisuse Hristoase, la dracu'! Simfonia a șaptea a lui Ceaikovski nu era un fișier cu muzică. Era Nadim – antivirusul. Samir încărcase antivirusul pe iPod. Probabil sperase că Eric va supraviețui cumva – că va scăpa din tabără și va ajunge acasă. Însuși Samir murise câteva ore mai târziu, dar reușise să lase o

moștenire pe această bucată subțire de oțel. Eric strânse iPodul în palmă și privi pe fereastră la cerul albastru și la lumina soarelui care sclipea pe aripa de metal.

Epuizarea era prea tentantă, prea decisivă. Nu mai putea lupta; se prăbuși. Își sprijini trupul gol de perete. În pasajul din fața parterului de la NK era aproape întuneric. Încă mai auzea furtuna din capătul scărilor. Își trase genunchii sub bărbie și-și sprijini capul pe ei. Se gândi la ceasul vechi cu alarmă. Omenirea era terminată. Viața întreagă dispăruse. Lumea fie avea să o ia de la început, fie avea să cedeze încet. Natura urma să se usuce, sufocată de cenușa albă. Se cutremură. Nu conta. Nimic nu conta. Voia doar să doarmă. Poate că auzea vocea unei fete, suspinând și îndemnând-o să se trezească, implorând, strigând că nu putea să adoarmă. Poate se simțea mică în timp ce mâinile reci o zdruncinau. Dar voia să doarmă. Voia să doarmă și să nu se mai trezească.

Eric nu avea bagaj, așa că trecu direct prin zona de control vamal. Când ajunse în sala de sosiri, se opri și privi în jur. Trebuia să-l aștepte Paul Clinton. Totul părea ireal. Gândul de a vedea un agent FBI în mijlocul acestui mediu suedez, printre chioșcurile Pressbyrån și reclamele galbene cu Arlanda Express, era bizar. Se uită în jur, dar nu-l văzu; tocmai când începu să spere că nu era acolo, îl zări stând singur în cafeneaua de lângă ieșire. Privirile li se încrucișară. Se împotrivi dorinței de a fugi în direcția opusă și se îndreptă către american.

– La timp – nu-i rău. Mă bucur să vă văd din nou. Cum a fost zborul?

– A fost bine.

Paul luă un dosar albastru de pe masă și se ridică.

– Mergem direct la spital. Putem rezolva hârtiile când ajungem. Ne vom întâlni acolo cu ministrul de externe.

Merseră către ușile turnante și, de acolo, în parcare. Aerul era cald și plin de vară suedeză. *Ne vom întâlni acolo cu ministrul de externe.* Deci totul era stabilit și aranjat. Nu era cale de scăpare. Era nervos. Puteau preda așa un cetățean, pur și simplu? Îl ura pe bărbatul dolofan din fața lui. Cum negociezi cu guvernul american? Cum le

explici că au înțeles totul pe dos? Și cum naiba puteau autoritățile suedeze să înghită toate prostiile care le fuseseră spuse? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu semna formularul, dacă refuza pur și simplu? Nu voia decât să fie singur cu Hanna câteva minute – suficient cât să-l transfere pe Nadim. Se uită la Paul. Dacă ar fi știut că Eric avea antivirusul în buzunar? Oare să-i spună? Putea folosi antivirusul ca instrument de negociere pentru a o ține pe Hanna în Suedia?

Era prea riscant. Doreau prea mulți să pună mâna pe el. I-ar fi luat iPodul imediat și atunci nu mai avea nicio șansă să folosească antivirusul. Va trebui să fie ultima opțiune. Se hotărî să nu spună nimănui despre Simfonia a șaptea a lui Ceaikovski, dar se simțea puțin mai bine. Faptul că-l avea pe Nadim era un avantaj, indiferent de valoarea lui.

Un Volvo negru V70 porni motorul când se apropiară de parcare. Îl recunoscu la volan pe celălalt agent FBI. Era cel arogant – de care se împiedicase când fusese aruncat afară din cabina mică din zona de siguranță. Paul îi deschise portiera din spate, dar apoi se răzgândi și râse:

– Iertați-mă, se văd vechile reflexe de polițist. Luați loc în față; voi sta eu în spate. Nu sunteți inculpat.

Eric deschise portiera și se așeză pe scaunul acoperit cu material gri de lângă șofer. Nu-și amintea numele lui; nici nu știa dacă-l aflase vreodată. Mașina mirosea a nou; pe podea, la picioarele lui, se afla un contract de închiriere de la Avis. Bărbatul îl salută scurt din cap și dădu cu spatele din locul de parcare. Paul se înclină în față, între scaune.

– Am auzit că ați făcut treabă bună în cariera de nisip de curând.

– Am supraviețuit.

– Într-adevăr. Dar nu și cei cu prosoape pe cap.

– Cei cu prosoape pe cap?

– Teroriștii. Nu ați observat că le place să poarte prosoape pe cap? În orice nenorocită de culoare. Dar nu mă plâng. În felul acesta, îi observăm mai ușor.

– Sunt sigur că așa e.

– Desigur. Dar trebuie să ai grijă. Dintr-odată, unul din afurisiții ăștia mici își scoate turbanul și îmbracă un costum. Sau un tricou cu Yankees și o șapcă de baseball. Aceștia sunt cu adevărat periculoși – cei care se camuflează.

Lovi spatele scaunului.

– Dar pe mine nu mă pot păcăli, la naiba! Îți dai seama că le vin costumele ca niște saci de cartofi. Și miros a kebab.

Mașina gonea când trecură de ieșirea spre Kista. Tonul lui Paul se schimbă și deveni mai aprins.

– Înțelegeți că noi suntem singurii care o pot salva pe soția dumneavoastră? Nimeni nu are experiență ca ACBRN.

– ACBRN?

– Amenințări chimice, biologice, radioactive și nucleare. Credem că este infectată cu un fel de armă biologică. Poate un prototip de virus terorist.

– Deci acum credeți povestea mea?

– La început, eram sigur că ați născocit toate astea la ordinele celor din Hezbollah. Dar după reușita din Gaza, nu mai știu ce să cred. Însă nu e treaba mea să dau diagnostice – experții de la Oslo vor trebui să facă asta. Dacă totul merge bine, o putem transporta chiar în seara asta. Suntem pregătiți. Și știți care este partea cea mai frumoasă?

– Nu.

– Nu vă va costa nimic. Doar mulțumiți-i Unchiului Sam.

Eric avea gura uscată. Hanna avea să fie aruncată pe masa unui măcelar într-un laborator militar american. Numai peste cadavrul lui.

Ceva o trezi. Ridică încet capul. Mai departe, în pasajul către centrul comercial, întunericul acoperea totul și înghițea orice formă sau culoare. Furtuna trecuse și totul se scufundase din nou în tăcere.

– Este cineva acolo?

Cuvintele se rostogoliră pe plăcile de pavaj alb-negru și se destrămară în întuneric. Secundele treceau greu. Nimic nu se întâmplă. Își adună curajul, trase aer în piept și se ridică. Pe când se îndrepta către scări auzi vocea fetei.

– Hanna.

Părea speriată. Hanna se apropie cu grijă de ușa deschisă de la NK.

– Gi. Și.. .de... ci.

Vocea era îndepărtată și fără putere. Toți nervii din corpul ei se împotriviră. Nu în întuneric. Nu înăuntru. Intră.

– Gi. Și... de... ci.

Ecoul făcea și mai greu de înțeles ce spunea fata. Oare se afla în pericol? Își aminti că era o scară lată ceva mai departe – o scară care ducea la raionul de bucătărie. Acum se afla înăuntrul magazinului, iar ușa din spatele ei atârna ca un dreptunghi îndepărtat în spațiul negru. Încercă treptele cu tălpile. Înghiți în sec și strigă.

– Sunt aici. Unde ești?

Când ajunse la ultima treaptă, vocea fetei se întoarse, de data aceasta tare și clară.

– Hanna! Fugi. Ieși de aici.

O cuprinse panica. O capcană. Dădu înapoi, dar se lovi de ceva și căzu.

– Hanna, fugi! Te rog. Fugi.

Cu o durere atroce de spate, se ridică, bâjbâi în întuneric și găsi treptele. Când ajunse la treapta de sus, văzu dreptunghiul luminos suspendat departe în fața ei. Libertatea. Ieșirea. Merse mai repede, aproape alergând spre lumină, convinsă că răul o prindea din urmă. Se împiedică de cutii și aproape căzu, dar își recăpătă echilibrul. O siluetă apăru din întuneric și se puse în lumina care intra pe ușă. I se tăie respirația și se opri brusc. Moartea nu era în spatele ei. Era în față – un zid impenetrabil între ea și libertate. Știa că nu va putea niciodată să scape. Nici măcar nu avea puterea să încerce; se prăbuși la pământ, gâfâind. Omul deveni din ce în ce mai mare și, în curând, silueta lui umplu tot dreptunghiul. Venea către ea. Toți trei știau că se terminase – femeia goală de pe podea, printre cioburi de sticlă, cenușă și hârtie de scris, fetița din întunericul de lângă scări și bărbatul fără față. Acesta era sfârșitul. Ea era ultima.

Ieșiră de pe șosea și se opriră pe locurile de parcare pentru persoane cu handicap de la spitalul Karolinska. Când mergeau spre intrare, Eric își dădu seama deodată că urma să o vadă pe Hanna – înțelese nu doar la nivel intelectual, ci și emoțional. Cum arăta? Va fi capabil să suporte vederea ei? Rușinea, neliniștea și grija se învălmășiră și-l făcură să se oprească. Observă că respira prea repede și

încercă să-și revină. Paul Clinton văzu că rămânea în urmă și ridică mâinile a frustrare.

– Haideți! Ce faceți?

Era și o urmă de îngrijorare în vocea lui. Și pentru el erau multe în joc. Ajunseră la lifturile mari și colegul taciturn al lui Paul apăsă butonul. Eric încerca să gândească limpede, dar emoțiile îi blocau toate gândurile. Cum putea să o țină pe Hanna în Suedia? Nu putea să se arunce pur și simplu deasupra ei și s-o țină strâns. Paul păru că-i ghicește gândurile; luă dosarul albastru și scoase din el o foaie plină de scris. În colțul din dreapta sus se afla emblema cu trei coroane albă cu albastru a ministerelor din Suedia.

– Înainte să urcăm acolo, trebuie să semnați asta. Nu vă obosiți să citiți ce scrie cu litere mici în josul paginii. Ne acordă permisiunea să o transferăm în grija specialiștilor din Norvegia.

Îi dădu hârtia și un stilou verde de la Grand Hôtel.

– Băieții de la guvern vă așteaptă sus și au nevoie doar de semnătura dumneavoastră.

Gândul că Hanna se afla la câteva etaje distanță îi alungă îndoielile. Luă hârtia și o privi fără s-o vadă. Liftul ajunse, o asistentă ieși din el cu un pat mare pe rotile și ei trei urcară. Ușile se închiseră. Paul apăsă butonul pentru etajul șase. Eric încă stătea cu hârtia într-o mână și cu stiloul în cealaltă. Etajul șase – ea nu mai fusese acolo. Probabil o mutaseră. Paul se înclină nerăbdător către el.

– Poftim. Semnați pe linia asta.

– Și dacă refuz?

Agentul FBI apăsă butonul de alarmă și liftul se opri cu o smucitură. Colegul lui Paul se mișcă cu viteza fulgerului. Îl prinse pe Eric de umeri și-l strânse cu putere. Paul îl privi în ochi.

– Ascultă la mine, rahat cu ochi. Singurul motiv pentru care ești aici este că le-am spus celor de la Mossad să te lase să pleci, cu condiția să cooperezi. Dacă nu semnezi, coborâm la parter și facem o plimbare în pădure.

Se apropiase atât de mult că Eric îi putea vedea fiecare fir de păr din nas și punctele negre de pe față. Mirosea a cafea.

– Să nu crezi nicio clipă că nu îți putem face ce le-am făcut și celor cu prosoape pe cap. Dacă lui Michael i se dă undă verde, vei implora să semnezi nenorocita aia de hârtie. Îți garantez, e mai bine s-o semnezi acum.

Se îndreptă și-și aranjă cămașa ieșită din pantaloni. Michael îi dădu drumul lui Eric.

Eric nu mai avea energia de a rezista. Nici idei sau planuri mai bune. Lipi hârtia de peretele liftului și o semnă. Paul îi smulse documentul din mână.

– Asta a fost o alegere a naibii de isteață.

Apăsă butonul liftului.

– Poți păstra stiloul.

Liftul se mișcă din nou. Ajunseră la etajul șase, iar ușile se deschiseră cu un dangăt. De îndată ce ieșiră, Paul își scoase telefonul, le făcu semn să aștepte și apelă un număr. Se întoarse când i se răspunse și vorbi încet. Eric privi în jur. În ambele direcții erau uși de sticlă jivrată. Cea din dreapta avea un semn verde pe care scria „Secția 161. Observare". Cea din stânga avea un semn asemănător pe care scria „Secția 162. Secția izolare". Sub semn se afla o listă de instrucțiuni despre protecția încălțămintei, a părului și despre măști. Pe sticlă era simbolul roșu pe fundal alb pentru pericol biologic. Recunoscu simbolul din filme: la mijloc un cerc cu trei semicercuri deasupra, ca inelele lăsate de o cană cu cafea. Lângă acest semn amenințător se afla un triunghi galben cu negru care avertiza asupra tuburilor de gaz dinăuntru. Paul închise telefonul și se întoarse frustrat către ei.

– Idiotul de la biroul ministrului de externe a coborât să-și ia o cafea. Așteptăm aici, nu are niciun rost să intrăm fără el.

Eric își trecu mâna prin păr.

– Doctorul Wethje este aici?

Paul dădu din cap.

– Ar trebui să fie. Presupun că tipul de la guvern a vorbit deja cu el.

Se auzi un clinchet dinspre lifturi. Unul dintre acestea se deschise și de-acolo ieși un bărbat cu păr blond și subțire și cu ochelari.

Era vizibil nervos. Veni către cei trei bărbați care așteptau între ușile de sticlă și îi întinse mâna lui Eric.

– Bine ați venit acasă. Mă numesc Martin Abrahamsson. Lucrez pentru ministrul de externe.

Eric îi strânse mâna.

– Îmi pare foarte rău de boala soției dumneavoastră. Sperăm că medicii din America o vor putea ajuta.

Eric nu răspunse; îi aruncă doar o privire goală. Bărbatul părea nesigur, ca și cum ar fi vrut să spună mai mult, dar Paul interveni.

– Domnule Abrahamsson, aceasta este autorizația dumneavoastră. Semnată, parafată și livrată.

Întinse documentul, iar Abrahamsson îl luă și studie semnătura cu atenție, vizibil dus pe gânduri. Paul păru că îi observă ezitarea și-și drese glasul.

– Domnilor, aș zice să mergem să vorbim cu doctorul și să lămurim aranjamentele pentru transfer.

Deschise ușa de sticlă de la secția de izolare. Abrahamsson îl privi îndelung pe Eric înainte de a-l urma pe american. Eric rămase afară ceva mai mult; nu avea puterea de a intra. Ceilalți erau acum dincolo de ușă, îmbrăcându-și încălțămintea cu tălpici de protecție și spălându-se pe mâini. Paul îi observă ezitarea.

– Haideți. E momentul să vă vedeți soția.

Eric intră încet pe coridorul lung, care semăna cu cel unde o vizitase pe Hanna ultima dată. Își aminti de asistenta nervoasă și de gardianul masiv. Secția era liniștită și luminile erau slabe. Luă două pungi de protecție pentru pantofi dintr-o grămadă de pe podea și le încălță. Paul părea să se relaxeze puțin, dar Abrahamsson era încă stresat. Fața lui Michael era lipsită de expresie; nu spusese încă niciun cuvânt de când se întâlniseră în mașină la Arlanda. Paul arătă teatral către coridor.

– Mergem?

Începură să meargă, iar Martin Abrahamsson răsfoi hârtiile. Fără să se întoarcă, Paul strigă:

– Dacă îmi amintesc bine, este salonul 115.

Una dintre uși se izbi de perete și mai mulți oameni ieșiră pe coridor. La început, Eric îl recunoscu doar pe Thomas Wethje. Văzu un flash fotografic, apoi se iscă o răzmeriță. Thomas spuse ceva cu vocea stridentă și agitată. Eric se strâmbă orbit de un blitz foto. Apoi cineva strigă de câteva ori. Recunoscu vocea imediat. Era Jens! Eric făcu un pas lateral și îl văzu pe prietenul lui, cu mocasinii verzi, pantalonii galbeni, cămașa albastru-închis și părul blond stufos. Stătea cu picioarele depărtate în fața lui Martin Abrahamsson care pălise, împingând autorizația de jurnalist cu logoul *Aftonbladet* galben cu roșu sub ochii lui Abrahamsson. Își striga întrebările cu agresivitate exagerată.

– Poate ministerul să confirme că guvernul Suediei vinde un cetățean suedez bolnav agenției FBI din America? Poate ministerul să confirme că încearcă să mușamalizeze riscul de infecție prin eliminarea pacientei în loc de vindecarea ei? Poate ministerul să confirme că predarea pacientei a fost cerută de vocile antisemite din guvern?

Abrahamsson se dădu înapoi și încercă să se apere de flash-urile aparatelor fotografice. În spatele lui Jens era doi fotoreporteri – o femeie brunetă în geacă de piele și un tânăr cu părul soios, îmbrăcat în tricou. Aparatele foto păcăneau ca niște puști automate.

– Ce mama dracului!

Paul se întoarse si se uită la Eric cu ochii sticlind de furie.

– Tu ai făcut asta! Idiot nenorocit!

Martin Abrahansson deschise o ușă la întâmplare pentru a scăpa de zarvă. Ultimul lucru pe care îl văzu Eric era cum bâjbâia Martin tastele telefonului mobil.

– Cui îi dați raportul? Ambasadorul american știe că FBI-ul încearcă să răpească cetățeni suedezi?

Paul împinse aparatul foto.

– Du-te dracului!

Încercă să-l împingă pe Jens și să intre în camera Hannei, dar reporterul era prea masiv. Thomas Wethje ocolise fotografii și stătea acum lângă Eric. Îi puse mâna pe umăr și dădu din cap către agenții care înjurau, copleșiți de valul de blițuri.

– Nu îți face griji, va fi în regulă. Așteptăm doar să vedem ce instrucțiuni primește tipul de la minister.

Nu avură mult de așteptat. Ușa se deschise și în pragul ei apăru Martin Abrahamsson, care le făcea semn lui Paul și lui Michael să se apropie. Jens și fotografii îi lăsară să treacă, rămânând în mijlocul coridorului. Ministerul afacerilor externe și FBI-ul închiseră ușa pentru ceea ce putea părea o ședință de urgență. Lucrurile nu se petrecuseră deloc cum se așteptase Paul. Probabil Jens citise mesajul pe care Eric i-l trimisese înainte de decolare. Iar acum implicarea celor de la *Aftonbladet* schimbase regulile jocului. A patra putere în stat înregistra un moment de glorie!

Eric îi întâlni privirea lui Jens pentru prima oară. Jens dădu scurt din cap către el și Eric îi zâmbi șters și îl salută la rândul lui. Paul veni pe coridor. Avea pumnii strânși și era roșu la față. Trecu pe lângă Eric fără să spună un cuvânt. Chiar în spatele lui venea Michael, care îl îmbrânci pe Eric când trecu pe lângă el. Amândoi dispărură pe ușa de sticlă, trântind-o după ei. Martin Abrahamsson ieși și el din cameră, mult mai calm acum. Veni către Eric.

– Am vorbit cu șeful meu și regret să vă anunț că nu mai putem fi de acord cu predarea soției dumneavoastră. Sper că nu sunteți prea dezamăgit. Sunt convins că și sistemul medical suedez va fi capabil să o ajute să se însănătoșească.

Eric zâmbi stins.

– Și eu cred același lucru. Ce se întâmplă cu prietenii noștri americani?

– Merg direct la Arlanta. Vor fi declarați *personae non gratae.* Spuneți-i ziaristului dumneavoastră că ministerul nu are de făcut niciun comentariu despre cele întâmplate. Aș aprecia dacă nu am fi amestecați în povestea asta. Mult noroc.

Merse înfipt către ieșire și dispăru. Eric se întoarse către Thomas Wethje.

– Cum se simte soția mea?

– Mi-aș dori să am vești bune, dar nu am, din păcate. Nu se simte deloc bine.

Se îndreptară spre Jens.

– Ce înseamnă asta?

– Este încă în comă, iar bătăile inimii sunt neregulate. Organismul ei este extenuat, semnele vitale sunt foarte solicitate și tot nu am găsit nimic care să indice faptul că boala ei va decurge altfel decât în cazul lui Mats Hagström. Știi că a murit?

Eric dădu din cap în semn că știa.

– Cum se face că el a murit, dar Hanna încă trăiește?

– Nu suntem siguri. Organismul este foarte surmenat când virusul atacă organele vitale. Organismul lui Mats nu a rezistat. Hanna a reușit să i se împotrivească, până acum.

Ajunseră în dreptul lui Jens, care le mulțumea celor doi colegi.

– Am avut dreptate, nu-i așa? Nici nu a fost nevoie să aveți carduri de memorie în aparate. Mulțumesc încă o dată. Ne mai vedem.

Femeia în geacă de piele îl îmbrățișă. Apoi cei doi ieșiră; femeia fredona un cântec. Când ușa de închise din nou, cei trei bărbați se priviră în tăcere. Eric își dădu seama că stăteau lângă salonul 115. Se uită la prietenul lui.

– Bună, Jens.

– Salut. Cum ți-a mai mers?

– Cam multă agitație. Tu ce faci?

– Sunt îngrijorat.

Tăcură din nou. Jens își acoperi fața cu mâinile – gest care arăta cât de obosit era. Apoi se uită la Eric.

– Îl ai?

– Ce?

– Antivirusul.

Eric era descumpănit. Jens era sarcastic? Își reveni și înclină capul.

– Îl am.

Băgă mâna în buzunar, găsi iPodul și-l arătă.

– Este aici, printre simfonii și menuete.

– Ce ai de gând să faci cu el?

– Vreau să-l încarc în Mind Surf și să i-l transfer ei.

Jens aprobă din cap.

– Bine. Eu ce pot să fac?

Asta era incredibil. Probabil că Jens se simțise disperat, gata să încerce orice, chiar și un antivirus digital. Eric se întoarse triumfător către Thomas. Doctorul dădu nemulțumit din cap.

– Tocmai am început testarea medicamentului antiretroviral Centric Novatrone. În câteva zile vom afla dacă are efect. Este o versiune modificată; mi-am pus mari speranțe în el.

Apoi ezită.

– Îmi amintesc teoria ta despre virusul de calculator. Dar este imposibil ca un om să fie afectat de un virus de calculator. Astfel, ipoteza că Hanna ar putea fi vindecată de un antivirus este complet absurdă. Absurdă și imposibilă.

Jens puse mâna pe umărul doctorului.

– Thomas, știu că îți vine greu să crezi povestea asta, așa că te întreb: chiar crezi că ar putea fi periculos ca Hanna să fie conectată la calculatorul lui Eric? Adică aveți deja o tonă de mașinării la care este conectată.

Arătă din cap către ușa închisă a salonului.

– Cu siguranță, încă una nici n-o să se observe.

– Aici te înșeli. Activitatea ei neurală este foarte fragilă și cea mai mică perturbare îi poate face rău. Uitați poveștile științifico-fantastice și să așteptăm antiretroviralul.

Eric nu-și putu stăpâni furia.

– Nu înțelegi? Nu avem timp de pierdut. Testați tot felul de rahaturi de săptămâni întregi. Unul dintre pacienți este deja mort. Ce șanse sunt ca acest medicament să funcționeze când toate celelalte au eșuat?

Thomas îl privi drept în ochi.

– Și de ce ar fi mai bună metoda ta?

– Pentru că este ceva complet diferit. Ceva nou.

Strânse pumnii.

– Thomas, chiar cred că o putem salva. Sincer. Nu este o metodă ortodoxă. Fără îndoială, este o mare nebunie. Dar am călătorit

în jurul lumii ca să pun mâna pe programul acesta nenorocit. Sunt soțul ei. O iubesc. Și ce avem de pierdut?

Doctorul privi în tavan, țintuit locului cu capul plecat pe spate, părând că studiază crăpăturile din plăcile de pe tavan. Apoi lăsă capul în jos și se uită la cei doi, mai întâi la Jens, apoi la Eric.

– Voi chiar credeți că există vreo posibilitate de succes?

Jens dădu din cap.

– Eric nu e idiot. Și dacă nu încercăm totul, ce speranță avem?

Thomas ridică mâinile a frustrare.

– Voi încerca Centric Novatrone, dar dacă nu merge, nu mai am nicio armă. Nu mai rămân decât vrăjitoriile și...

Suspină resemnat.

– Științifico-fantasticul. Adu programul și echipamentul de care ai nevoie. Dar înainte de a face ceva clinic, îmi vei explica în detaliu ce plănuiești să faci. Dacă este ceva ce riscă să-i facă rău pacientei, voi refuza.

Eric aprobă din cap.

– Nu vei regreta. Îți mulțumesc că ești dispus să crezi în ceva atât de exagerat.

Doctorul clătină din cap.

– Nu, ai înțeles greșit. Nu cred nicio clipă că Hanna Söderqvist ar fi putut fi infestată de un virus de calculator. Dar atâta timp cât știu că ceea ce vrei să faci nu îi va dăuna, te voi lăsa să faci cum vrei. Aș fi procedat la fel dacă voiai să agăți steaua lui David deasupra patului, să-i umpli perna cu usturoi sau să pui un rabin să citească la capul ei. Totul e de dragul tău, Eric. Să nu ai regrete că nu ai încercat totul dacă, Doamne ferește, o pierdem. Dar aș prefera să nu informăm restul personalului. Și acesta nu este un lucru despre care să scriu pentru o revistă. Dacă cineva va pretinde mai târziu că am fost de acord, voi nega. Ai înțeles?

Eric dădu din cap și se uită bucuros la Jens.

– Eu rămân aici și fac planul cu doctorul. Tu mergi la mine acasă și adu echipamentul pentru Mind Surf. Eu voi pune pe hârtie tot ce îmi trebuie.

Se uită în jur după o bucată de hârtie. Thomas îi dădu un bloc-notes și un pix mic și verde, cu care Eric umplu o pagină înainte de a-i da hârtia lui Jens.

– Și vei avea nevoie de cheile mele.

Eric se lovi cu palma peste frunte.

– Nu... la dracu'! Nu am chei.

Pentru câteva secunde, se simți pierdut. Apoi Jens puse mâna pe umărul lui.

– Frate, încă am cheile tale de când ți-am udat florile de Crăciun. Trebuie doar să merg acasă să le iau.

– Perfect! Dar te previn, sunt multe lucruri de adus. Te descurci singur?

Jens aprobă din cap, băgă hârtia în buzunar și plecă. Eric se întoarse către doctor.

– Putem să ne așezăm undeva? Vreau să încerc să-ți explic ce vreau să fac.

Thomas clătină din cap.

– Nicio grabă. Jens nu se va întoarce decât în cel puțin o oră, nu-i așa?

Întinse mâna și deschise ușa de la salonul 115.

– Înainte de a vorbi despre programul tău de calculator, cred că ar trebui să stai puțin cu doamna din camera asta.

Lui Eric i se puse un nod în gât. Amânase înadins să o revadă.

– Trebuie să-ți pui pelerină, mănuși și un FFP3.

– Un ce?

Intră în antecamera dintre uși.

– O mască de față. Sunt în cutie. Și nu o scoate cât ești acolo cu ea.

Thomas luă mâna de pe ușă și aceasta se închise încet în urma lui. Eric era singur în anticameră. Își puse echipamentul de protecție, înghiți în sec și intră în salon.

Era aproape întuneric. Doar o lumină slabă din tavan și o veioză mică de lectură la căpătâiul singurului pat din colțul îndepărtat al camerei, lângă fereastra cu draperii trase. De la aparatul de

respirat se auzeau un șuierat și un clic ritmic, iar pe două ecrane negre apăreau niște linii albastre. Camera mirosea a dezinfectant. Păși discret, de teamă să nu o trezească și își ținu răsuflarea până ajunse în dreptul patului. Masca îl strângea de nas. Când o văzu, zăgazul se rupse și începu să plângă cu sughițuri, dând drumul lacrimilor care se adunaseră în ultima zi și care, până atunci, doar picuraseră când și când. Lacrimile i se prelingeau pe obraji și se prinse de bara argintie a patului.

– Draga mea, iubita mea, îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot rahatul ăsta. Pentru tot ce am făcut.

Cuvintele curgeau din el la fel de incontrolabil ca și lacrimile, bolborosind și smiorcăindu-se. Era atât de frumoasă, întinsă acolo, ca o păpușă de porțelan. Frumoasa din pădurea adormită. Brațele erau întinse peste pătură; palmele subțiri erau împreunate ca pentru rugăciune. Înghiți în sec și încercă să se adune. Apoi se așeză pe scaunul de lângă pat. Netezi pătura și o mângâie cu grijă pe obraz cu dosul palmei înmănușate. Îi șopti:

– Sunt aici. Și nu te mai las. Niciodată.

Camera era enormă, ca un hangar uriaș. Totul era de un alb orbitor – pereții, podeaua, tavanul. Era întinsă pe un pat de metal în mijlocul camerei. Ca pe un altar. Era întinsă pe un altar ca o zeiță. Un templu! Asta era, se afla într-un templu. Nu erau ferestre, nici mobilă, cu excepția altarului de metal. Încercă să ridice capul, dar ceva o opri. Era legată. Legături albe îi treceau peste piept, peste talie și peste glezne. Deși era captivă și vulnerabilă, exista ceva liniștitor la situația asta. Ceva extraordinar era pe cale să se întâmple – ceva la care visase. Îi era sortit să fie aici. Totul era în perfect echilibru. Magazinul NK și silueta care venea spre ea erau ca un vis îndepărtat. Dar bărbatul pe care îl văzuse nu mai părea înspăimântător. Acum îi ducea dorul. Tânjea după bărbatul fără față.

Ușa secției se deschise cu zgomot și Jens împinse înăuntru o targă plină de cutii și pungi de plastic. Thomas Wethje se grăbi să îl ajute.

– Pune totul în salonul 115.

Când ajunseră în camera Hannei, dădu din cap spre Eric și gâfâi prin mască.

– Ei, ai avut nevoie de o groază de lucruri. Ți-am golit casa. Am deschis ferestrele cât am stat acolo – aerul era destul de închis. Și nici să nu întrebi de flori.

Thomas apăru în spatele lui și aruncă o privire bănuitoare spre cutii. Poate că se răzgândise. Eric tocmai se pregătea să spună ceva, când o asistentă cu părul blond scurt deschise ușa în spatele lui. Îi privi uimită.

Thomas îi aruncă o privire lui Eric și apoi dădu chinuit din cap către femeie.

– Bună, Pia, totul este în regulă. Se pare că am primit un aparat nou pentru electrocardiogramă. În sfârșit.

Femeia scundă privi sceptică spre cei trei bărbați care stăteau în jurul unei târgi pline de cutii de carton și pungi de cumpărături de la magazinul ICA. Apoi se întoarse spre Thomas.

– Alt EKG?

Tonul lui Thomas se înăspri.

– Întocmai. M-aș bucura dacă te-ai ocupa de Lannerstedt de la 117. S-a tot plâns de dureri de cap. Având în vedere hipertensiunea ei și medicația...

Femeia rămase locului un moment, cu ochii la targă, apoi clătină din cap și ieși pe coridor. Thomas se întoarse către Eric.

– Pia e fată de treabă. S-ar putea să fiu nevoit să-i spun ce facem... ce faci.

– Asta e decizia ta. Atâta timp cât nu se dezlănțuie iadul și nu suntem întrerupți înainte de a termina.

Thomas nu răspunse. Încă părea bănuitor, dar nu spuse nimic când aduseră targa în salon. O așezară de-a lungul patului, iar Eric începu imediat să caute în cutii și în pungi. Găsi calculatorul în cea mai mare cutie. Îi luă aproape o oră să cupleze sistemul, să găsească cele mai potrivite cabluri și prelungitoare pentru a branșa diverse cabluri la priză și a conecta cele cincizeci de fire de la casca cu

senzori în transformator. Asistenta Pia se învârtea pe lângă salon; în cele din urmă, Thomas o luă în birou să îi explice. Lucrase cu ea mulți ani și îi asigură pe ceilalți că puteau avea încredere în ea. Jens era neliniștit.

– Cum merge?

– Sunt aproape gata. Ai adus nanogelul, nu?

Jens dădu din cap și căută prin pungile de la ICA.

– Poftim.

Scoase un tub mic cu un lichid violet strălucitor. Thomas apăru cu un clipboard în mână.

– Ca și mine, Pia nu a înțeles nimic din lucrurile astea științifico-fantastice, dar respectă faptul că tu crezi în ele. Nu ne va face greutăți.

– Mulțumesc.

– Nicio problemă. Acum trebuie să fac câteva analize pacientei. După cum am spus, acum câteva ore am testat o versiune modificată a antiretroviralului Centric Novatrone. Formula asta nouă a fost aprobată pentru uz medical. Suntem primii din Europa care îl folosesc.

Eric se uită în sus la el din locul lui de pe podea, unde împletea firele.

– Primii? Asta sună îngrijorător.

Thomas zâmbi pierdut.

– Da, din păcate nu a fost fabricat într-o pivniță plină de teroriști. A fost prelucrat de una dintre cele mai mari companii farmaceutice din lume, așa că avem toate motivele să ne facem griji.

– *Touché*. Dar știi ce faci, nu?

– Știu ce fac. Am o ipoteză despre cum se reproduce virusul. Dacă am dreptate, Centric Novatrone ar putea produce o mare schimbare.

Se duse la Hanna și lansă câteva comenzi de pe tastatura aflată sub cele două ecrane negre. Eric își trase un scaun și se așeză lângă targă, care funcționa acum ca o masă de calculator improvizată. Apăsă butonul de start de pe tastatură și auzi pornind

ventilatoarele serverului aflat jos, pe podea. Ecranul se deschise licărind și începu să înșire drivere. Eric luă tubul mic cu gel și se duse la Hanna. Thomas stătea lângă el, scriind pe clipboard.

– Încă niciun efect al medicamentului, dar ar trebui să înceapă să funcționeze curând. Dar tu?

Eric deschise tubul și dădu deoparte cu o mână părul de pe fruntea Hannei.

– Voi pune gelul. Trebuie să fie absorbit cu o jumătate de oră înainte de a începe.

– Înțeleg. Tot nu sunt mulțumit de explicația ta despre ce conține mâzga aceea.

– Știu, dar, după cum spuneam, nu eu l-am făcut. Și nu am putut lua legătura cu profesorul de la Universitatea din Kyoto, care l-a creat – suntem în fusuri orare diferite. Dar ți-am dat lista cu ingredientele versiunii anterioare și aceea ar trebui să fie 95 la sută corectă.

– Bine, dar tocmai meduze?...

– Da, meduze. Material natural din mare. Nu poate să facă niciun rău.

Thomas așeză ecranele la locul lor, deasupra Hannei și se strecură pe lângă Eric.

– Trebuie să duc datele la laborator. Ai numărul meu de pager, iar Pia este aici pe etaj. Mult noroc.

– Mulțumesc. Vom începe în vreo cincisprezece minute.

– Bine, vom vedea, dacă reușesc să mă întorc. Pentru mine, cel mai important lucru este testarea Centric Novatrone-ului. Nu am nimic împotrivă cu ce faci tu, dar cred că înțelegi.

Eric zâmbi timid.

– Înțeleg.

După ce plecă doctorul, Eric începu să maseze gelul strălucitor în părul Hannei. Își aminti de prima dată când făcuse asta. Ea îi ceruse un masaj, râzând și zâmbind. Voia să fie strânsă în brațe. Dar în loc să facă dragoste, o cuplase la sistem și o infectase cu un virus mortal. Acum își trecea degetele peste urechea ei, peste

frunte, peste întreg scalpul; apoi puse capacul tubului și își șterse mâinile cu un șervețel. Întors la tastatură, porni programul Mind Surf. Jens stătea tăcut pe unul dintre scaunele pentru vizitatori; probabil că aținise. Zece minute mai târziu, totul era pregătit. Acum era momentul pentru cel mai important lucru – era momentul să vadă dacă Nadim o putea învinge pe Mona. Eric știa că unitatea de calculator cu Mind Surf era infectată. Dacă încărca antivirusul pe server, programul ar fi trebuit să caute virusul Mona și să-l șteargă. Aceasta nu era treabă ușoară, având în vedere că virusul era camuflat, suferea mutații tot timpul și cu siguranță avea câteva mecanisme de apărare pe care Eric nu le cunoștea. Scoase micul iPod și îl cuplă la portul USB al calculatorului. Apăru pe ecran ca dispozitiv extern și, din ce în ce mai neliniștit, găsi fișierul neprețuit:

CEAIKOVSKI NO. 7 // CONCERT PENTRU NADIM

Ezită câteva secunde înainte să apese tasta Enter. Dacă ceva mergea prost ori dacă fișierul era corupt, orice speranță era pierdută. Avea din nou un bilet la loterie. Atâta timp cât fișierul era acolo pe ecran, visul era viu. Se uită la Hanna; gelul strălucea ca un halou pe fruntea ei. Curând avea să-i pună casca cu senzori și să o cupleze la Mind Surf, dar totul depindea de cum avea să funcționeze programul de antivirus al lui Samir. Cursorul tremura pe fișierul Ceaikovski Numărul Șapte. Era timpul să asculte postum ultima simfonie a maestrului. Apăsă tasta Enter.

Erau îmbrăcați în alb – bărbatul fără față și fetița. Părul ei nu mai era încâlcit; fusese pieptănat și adunat cu o diademă lată. Bărbatul avea mănuși albe. Cu o mână o ținea pe fetiță; cu cealaltă ținea un obiect ciudat – o baghetă în formă de con, ascuțită la un capăt și ușor rotunjită la celălalt. Era fermecător de frumoasă, deosebită de orice văzuse vreodată. Bărbatul purta costum; fetița avea o rochie subțire de vară și niște pantofiori drăgălași din pânză. Era mai înaltă decât i se păruse la început. Mai mare. Ea îi zâmbea bărbatului. Când fața netedă se apleacă deasupra ei, simți cum se încordează. Era frumos, mai pur și mai cinstit decât

oricine altcineva. Neatins. El se îndreptă și, în cele din urmă, puse palma între sânii ei. Încercă să se ridice, vrând să ajungă la el, dar legăturile o țineau strâns. Era ceva amețitor de erotic în acea atingere. Acum erau doar ea și bărbatul fără față. Erau o singură ființă. Apoi își aminti de fetiță și se străduia să se întoarcă la ea. Presiunea de pe pieptul ei crescu. Fetița stătea la câțiva metri de pat, cu obrajii scăldați în lacrimi. Când privirile li se întâlniră, fu ca și cum un ciocan ar fi lovit un perete de cristal. Revelația și panica o cuprinseră în același timp. Încercă să țipe, dar nu avea aer. Privea la fața netedă a terorii. El avea de gând să apese cu mâna până trecea de coaste, plămâni și inimă. Cutia ei toracică avea să cedeze curând. Avusese dreptate. Acesta era un templu, iar ea era întinsă pe altar. Dar nu ca o zeiță – ci ca jertfă. Apoi, deodată, avu aer și, odată cu el, veni țipătul. Ascuțit și pătrunzător. Dar nu ea era cea care țipa. Ci fetița.

Dură mai puțin de cinci secunde pentru ca Nadim să găsească virusul Mona în calculator. Eric se uita la ecran. Singurul lucru de pe el era un ceas care clipea, cu acele rotindu-se. Era ciudat – acele se mișcau invers, în direcția greșită. Deși nu putea urmări ce făcea programul de antivirus, își imagină că se purta un război digital. Era un război pe viață și pe moarte între virusul modificat Mona și puternicul Nadim – o bătălie între mamă și fiică.

În camera întunecată era liniște deplină, cu excepția ventilatorului la care era conectată Hanna. Eric stătea ca pe ghimpi și abia îndrăznea să respire. Programul antivirus trebuia să învingă infecția din calculator. Dacă eșua, avea să fie imposibil să o salveze pe Hanna. După șapte minute lungi, ceasul dispăru și, preț de câteva secunde, ecranul rămase negru. Apoi din calculator se auzi un clinchet ascuțit și o fereastră cu un mesaj apăru pe ecran:

MONA A FOST ȘTERS

Se uită surprins la cuvinte. Oare era chiar atât de simplu? Fără simfonii sau bătăi continue de tobe? Fără animații colorate sau artificii grafice? Cel mai temut virus de calculator din lume fusese distrus în câteva minute și tot ce apăruse fusese un clinchet.

– De necrezut, la naiba!

Jens se întinse în scaun și clipi, pe jumătate adormit.

– Ce e?

– Funcționează. Antivirusul funcționează!

Jens se ridică și veni în spatele lui.

– Dar funcționează și pentru oameni? Va merge pentru Hanna?

– Habar n-am. Probabil că nu. Dar a cam venit timpul să aflăm. Dacă nu merge, va trebui să urmăm sfatul lui Thomas și să chemăm un rabin.

Jens își puse mâinile mari pe umerii lui Eric și îl masă de câteva ori.

– Frate, azi tu ești rabinul. Hai s-o facem.

Eric dădu hotărât din cap și se ridică în picioare.

– Ajută-mă.

Ridică cu grijă casca, asigurându-se că nu-i încurcă firele. Jens adună grămada de cabluri colorate și le așeză cu atenție pe abdomenul Hannei. Apoi Eric apăsă casca pe capul ei lipicios. Preț de o clipă, se gândi să nu se mai deranjeze cu senzorii pentru ochi, dar în cele din urmă decise că era o idee bună să aibă cât mai multe puncte de contact posibile. Coborî ochelarii negri și strânse șuruburile pe fiecare parte. O picătură de sânge se scurse pe obrazul Hannei și lăsă o pată pe pernă. Jens se uită la el îngrijorat.

– E totul sub control?

– Da.

Se întoarse la tastatură. Sistemul stabilea legătura cu creierul Hannei. În câteva secunde, apăru o serie de mesaje pe ecran:

CONEXIUNE STABILITĂ
SE PRIMESC DATELE NEURALE
PUTEREA SEMNALULUI 87 LA SUTĂ

Contactul nu era la fel de puternic cum fusese mai devreme, dar trebuia să fie suficient de bun. Întrebarea crucială era dacă puterea semnalului era suficientă pentru ca Nadim să înregistreze că exista

o altă entitate infectată de care trebuia să se ocupe: creierul Hannei. Spera ca programul antivirus să aibă instrucțiuni să caute hard diskurile și serverele auxiliare – și Eric presupuse că și creierul Hannei avea să fie considerat un hard disk extern.

Eric îl activă pe Nadim. Ecranul clipi și micul ceas apăru din nou. Acele se roteau în sens invers. Programul antivirus lucra la ceva și nu putea fi vorba de devirusarea calculatorului, pentru că de el se ocupase deja. Sigur Nadim găsise altă partiție virusată, iar aceasta nu putea fi decât una singură. Jens stătea lângă fereastră ca o statuie, cu privirea fixată pe fața Hannei. Deodată, începu să sune o alarmă pe coridor, iar lui Eric îi trebuiră câteva secunde să înțeleagă că venea de la Hanna. Graficele de pe cele două ecrane de la capătul patului se schimbaseră. EEG sărea frenetic, dincolo de parametrii normali. EKG nu mai avea nici el cursul lent de până atunci, devenind deodată intermitent și inegal. Jens se uită la el panicat.

– Ce mama dracu' se întâmplă? Ce am făcut?

Ușa se deschise și Pia năvăli în cameră.

– Nu atingeți nimic! Acum vine doctorul.

Alergă la Hanna, îi puse mâna pe frunte, apoi se uită la graficele de pe cele două monitoare.

– O, Doamne!

Făcu un pas înapoi. Eric se întoarse spre ea.

– Ce e?

– Nu am văzut niciodată așa ceva. Are o criză.

Se aplecă și tastă comenzi în calculatorul de lângă pat. Eric dădu nerăbdător din mâini.

– Ce se întâmplă? Ce putem face?

Pia răspunse fără să-și ia ochii de la ecrane.

– Ia-o de mână.

Se uită la ea năucit, dar luă în mâna lui mâna catifelată a Hannei.

– Și acum?

Pia nu răspunse. Eric se uită rugător spre Jens.

– Apuc-o de cealaltă mână.

Jens dădu din cap. Stăteau acolo, ținând-o pe Hanna de mâini, uitându-se la zigzagul amenințător al liniilor. Jens șoptea, mai mult pentru el însuși:

– Ce am făcut?

Nu putea face nimic. Legăturile o țineau strâns, iar bărbatul o apăsa atât de tare încât sternul ei avea să cedeze curând. Nu voia să moară. Voia să trăiască, să trăiască, să trăiască. Văzu bagheta conică. Era în cealaltă mână, iar bărbatul o ridică deasupra capului. Ea își încleștă pumnii, pregătindu-se să înfrunte durerea. Apoi apăru ea, fetița. Se aruncă asupra bărbatului cu o furie nechibzuită, împingând, mușcând și zgâriind cu unghiile. Bărbatul făcu un pas nesigur într-o parte; își luă mâna de pe pieptul ei. Brațele fetei sfârtecau totul în calea lor și se roteau ca o morișcă. Bărbatul o lovi, iar fetița căzu pe podea. El părea uluit. Dar apoi își reveni, scutură capul și reveni în fața ei. Oare fetița murise? Nu, se mișca. Zăcea grămadă pe jos, dar ridică puțin capul și se uită la Hanna. Hanna încercă să-i zâmbească. Bărbatul îi puse mâna grea pe umăr și o apăsă în jos. Nu era nevoie să se uite la el ca să-și dea seama ce avea de gând să facă. În schimb, privi fetița. Va fi bine. Sunt pregătită. Își dădea seama că fetița înțelegea. O iubea. Mai mult decât orice. Deodată, ceva se întâmplă. Pereții, tavanul și podeaua templului se transformau în nisip. Începu din spatele fetiței. La început, Hanna crezu că avea o halucinație, provocată de panică și de lipsa de oxigen. Dar se apropia, mișcându-se repede, dispărând în valuri în nimicul negru. Fetița o privea cu ochii mari. Ridică mâna și încercă să spună ceva, dar apoi se descompuse. Dispăruse. Hanna se uită la bărbat și, pentru o secundă, crezu că distinge trăsături pe pielea netedă. Apoi totul se transformă în nisip alb – camera, patul, bărbatul. Lumea se scufundă, iar ea se afla în cădere, prăbușindu-se năvalnic într-un spațiu fără stele. Din ce în ce mai repede.

Auziră pași grăbiți pe coridor. Thomas Wethje intră brusc pe ușă, îmbrăcat în blugi gri-închis și o cămașă polo bordo. Nu purta mănuși, avea doar o mască pe față. Alergă spre diagramele de pe ecran și le citi câteva secunde fără să respire înainte de a tasta comenzi, uitându-se tăcut pe șirurile de cifre. Apoi se întoarse către Pia.

– Când a început?

– Alarma a pornit acum opt minute.

Thomas se uită la Eric.

– Ai făcut tu ceva?

– S-a întâmplat la scurt timp după ce am conectat-o la Mind Surf.

Doctorul strânse pumnii și se întoarse din nou către Pia.

– Trebuie s-o oprim. Are o criză. La fel s-a întâmplat cu Mats Hagström. De data asta acționăm rapid. Mai administrează-i Centric Novatrone – și Fenobarbital, dacă are nevoie. Grăbește-te!

Pia dădu din cap și ieși în fugă din cameră. Thomas vorbea fără să-și ia ochii de la cifre. Tonul lui era plin de amărăciune.

– Cred că ar trebui să-i iei chestiile acelea de pe cap.

Eric își dădu seama că Hanna încă avea casca cu senzori pe cap, iar cablurile colorate se ondulau de pe umeri pe podea. Se uită la Mind Surf și văzu că micul ceas încă mai clipea pe ecran; acele tot se mai roteau invers. Nadim încă lupta cu virusul. Se uită la Thomas.

– Vreau să-i las casca pe cap. Nu e nicio diferență.

Era o minciună. Nu știa dacă nu cumva Nadim era cel care provocase criza Hannei, așadar ar fi putut fi o decizie fatală să o țină conectată la calculator. Thomas scutura vehement capul când Pia se întoarse cu o pungă pentru medicamente intravenoase. Se opri la patul Hannei, desfăcu repede punga veche și o înlocui cu cea nouă. Thomas strânse din buze, încrucișă brațele și se uită la ecrane. Liniile încă fluctuau.

– Haide!

Se aplecă mai aproape de monitoare; părea că vorbește cu ele.

– Haide! Rezultate – dă-mi rezultate.

Jens și Eric se uitară unul la altul. Apoi linia frenetică a EEG-ului se potoli și reveni la parametri normali. Imediat după aceea, și linia electrocardiogramei reveni la normal. Eric căzu greoi pe scaunul de lângă calculatorul de pe care rula Mind Surf și răsuflă după ce-și ținuse respirația până atunci, probabil de când pornise

alarma. Jens stătea nemișcat, ținând-o pe Hanna de mână. Era palid.

– Spune ceva, doctore. Arată mai bine? Ce se petrece?

Doctorul nu răspunse mult timp. Apoi dădu încet din cap.

– Arată mai bine. Sau, mai bine zis, la fel ca înainte.

Se întoarse la Eric.

– Am reușit să oprim lupta cea mai aprigă.

Eric se uită la ecranul calculatorului și clătină din cap.

– Lupta continuă.

Micul ceas clipea încă pe ecran.

Probabil leșinase. Când deschise ochii, era întinsă cu fața în jos într-un deșert de un auriu strălucitor. Nisipul era cald și fin ca zahărul pudră. Se ridică în capul oaselor și privi în jur. Cerul era roșu întunecat, iar deșertul se întindea nesfârșit în toate direcțiile. Mai fusese aici. Nu-și amintea când. Aici nu era briză, nu erau mirosuri sau sunete. Întinse încet picioarele și se așeză pe spate. Nisipul cald o învăluia și o făcea somnoroasă. Privi sus la cerul roșiatic, acoperit de un strat pufos și dens de nori. Era bine să își treacă degetele prin nisipul fin. Cum ajunsese aici? Ce loc era acesta? Mâna stângă dădu de ceva tare. Se sprijini într-un cot. Era un ceas vechi cu alarmă, cu vopsea neagră ciudată. Era ruginit, iar sticla era crăpată. Acele subțiri erau nemișcate, probabil trecuseră câțiva ani de când nu mai funcționa. Ceasul îi părea cunoscut. Îl întoarse și se uită la mecanismul plat și șerpuit. Putea face ceasul să meargă? Tocmai când apucase cu degetele cheița subțire, soarele orbitor străpunse stratul roșiatic de nori. Era atât de neașteptat, iar lumina atât de strălucitoare, încât scăpă ceasul, își duse mâinile la față și căzu înapoi pe nisip. Soarele dispersa norii roșiatici, iar lumea era cuprinsă de strălucirea lui albă.

Eric stătea pe un scaun pentru vizitatori lângă pat, în camera obscură, iar imaginile îl copleșeau: fețe, locuri, evenimente. Totul trecuse atât de repede și nu se relaxase nicio clipă. Nu cu adevărat. Iată-l pe Mats Hagström, zâmbind și zvârlind mărul lui fatidic. Iată a treisprezecea întâlnire cu investitorii. Iată Promenade des Anglais la Nisa, biblioteca din Tel Aviv și ciulinii înfloriți din Gaza. Cumva,

simțea că nimic din toate acestea nu i se întâmplaseră lui. Erau ca imaginile unui film, ceva la care fusese spectator. Se gândi la trupul lui Samir prăbușit în nisipul ridicat de vârtejurile de vânt. Avea cineva să îl îngroape cum se cuvenea? Slabe speranțe. Putea la fel de bine să fie cadavrul lui Eric întins acolo în lumina dimineții. Sau ar fi putut să cadă cu un glonț în spate în aeroportul Ben Gurion. S-ar fi putut sfârși pentru el mai devreme, dacă ar fi încercat el însuși Mind Surf după ce Hanna intrase pe site-ul TBI. Se uită la ea. Trecuseră trei ore de când funcțiile ei vitale se stabilizaseră. O deconectase de la Mind Surf. Camera ei se scufundase în tăcere. Într-un fel, era ca și cum aerul ar fi fost eliberat, ca după o furtună îngrozitoare.

Thomas Wethje intră, împreună cu alți doi doctori. Rămaseră lângă pat un moment, șoptind. Cineva dădu din cap și zâmbi. Când se pregăteau să plece, Thomas îi strânse umărul.

– Se pare că Centric Novatrone funcționează. Este surprinzător cât de mult s-a îmbunătățit starea ei în doar câteva ore.

– Ce înseamnă asta?

– E prea devreme să ne dăm seama, dar a dovedit că este puternică. Acum, antiretroviralul o va ajuta să lupte cu virusul.

– Sună extraordinar.

– Așa e. Dar – și acesta este un „dar" important – după atâtea zile de comă, după toate suișurile și coborâșurile prin care a trecut, ar putea fi ceva sechele – inima, creierul sau afecțiuni nervoase. Nu o spun ca să te descurajez, dar e treaba mea să fiu puțin pesimist. Sau mai bine zis „realist".

Văzu că Eric era îngrijorat, așa că se grăbi să adauge:

– Dar, cum spuneam, lucrurile par să meargă în direcția cea bună.

– Și acum ce facem?

Thomas se uită la silueta Hannei întinsă în dreptul ferestrei. Apoi deschise ușa de la coridor.

– Așteptăm.

Ușa se închise încet în urma lui. Eric rămase pe scaun, cu ochii în podea. Starea Hannei se îmbunătățea, iar Thomas era convins

că era datorită medicamentului antiretroviral. Poate că avea dreptate. Ori poate era datorită lui Nadim. Oricum ar fi fost, lucrurile se îndreptau în direcția cea bună. Dar era posibil să fi fost afectată. Se ridică neliniștit și merse la masa cu calculatorul, unde deconectă iPodul. Avea nevoie de puțină muzică să își calmeze nervii; se întoarse pe scaun și începu să deruleze fișierele cu muzică. Își dorea să aibă adevărata simfonie a șaptea de Ceaikovski să o asculte – dacă exista măcar. I-ar fi plăcut să știe dacă era veselă sau melancolică. Având în vedere cum se simțise Ceaikovski spre sfârșitul vieții, era ușor de ghicit că trebuia să fie într-o gamă minoră. Eric ieși din categoria muzică și intră în meniul principal pentru a retrăi sentimentul extraordinar pe care îl avusese când descoperise prima dată programul de antivirus. Derulă în jos până la categoria „Pentru Eric" și o deschise. Era goală. Se uită mai de aproape la micul ecran. Nimic. Simfonia a șaptea de Ceaikovski dispăruse. Nadim dispăruse. Cum era posibil? Se ridică, se duse la calculator și porni serverele. În timp ce aștepta activarea sistemului, se uită din nou la iPod. Se pare că Nadim se șterse singur după ce fusese folosit. Spera că este tot în calculator. Programul era neprețuit pentru Israel, pentru întreaga lume. Nadim putea resuscita sutele de mii de calculatoare infectate de pe glob, care acum erau inutile. Imaginea de fundal apăru, iar Eric se uită fără niciun rezultat după Nadim. Calculatorul căută câteva secunde apoi arătă rezultatul – rezultat la care se aștepta înainte de a porni căutarea:

NADIM NU A FOST GĂSIT

Rămase nemișcat, cu ambele mâini pe tastatură și își adună gândurile. Samir Mustaf își dorise să îl ajute să o salveze pe Hanna. Dar se asigurase și că nu va putea să distribuie antivirusul sau că îl va folosi la altceva. Versiunea de antivirus pe care o primise avea instrucțiuni să se șteargă singură după un anumit timp ori după o serie anume de evenimente. Programul a putut fi transferat în calculatorul lui principal și de acolo mai departe – în acest caz, către Hanna. Eric

se cutremură când se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat programul de antivirus pe un al doilea calculator înainte de a o conecta pe Hanna. Sau dacă i-ar fi dat o copie lui Paul Clinton.

Se uită la cuvintele care clipeau pe ecran. Lumea trebuia să se descurce fără Nadim și Simfonia a șaptea de Ceaikovski. Fără un antivirus funcțional, era o sarcină lentă și dificilă să refacă toate sistemele infectate. Probabil că datele și programele afectate trebuiau șterse și rescrise. Costurile aveau să fie de neconceput. Clătină din cap resemnat, aduse scaunul de lângă ușă și se așeză cât mai aproape de pat. Antivirusul dispăruse. Acum exista numai în corpul Hannei. Poate că erau amândoi acolo, Nadim și Mona. Sau poate că unul din ei fusese deja distrus și rămăsese numai învingătorul. Cine era mai puternic? Mama sau fiica? Nu primise nicio confirmare că virusul fusese distrus. Micul ceas dispăruse, înlocuit de un ecran gol. Era imposibil de aflat dacă operațiunea avusese succes.

Camera era liniștită și părea aproape supranatural de ruptă de lumea din afară. Era ca și cum el și Hanna ar fi fost ultimii oameni de pe pământ, singuri într-un cub alb. Își trecu mâinile prin păr și se uită la ecranele negre. Aparatul de respirat fusese închis; Hanna putea respira singură. Ascultă răsuflarea ei liniștită, tăcută și regulată, ca valurile îndepărtate ale oceanului. Visase întotdeauna să locuiască pe malul mării. Se gândi la casa lor din Dalarö. Nu fuseseră acolo deloc vara aceasta. Nu își dorea nimic mai mult decât să fie acolo cu ea – să stea întins pe doc, lângă trupul ei, ascultând marea.

Eric stătu pe scaun toată noaptea, uitându-se la ea și visând că se va trezi, imaginându-și că, în cele din urmă, o va vedea deschizând ochii. Cum avea să se simtă? Ce îi va spune? Până la urmă, se întâmplă invers. Eric adormi pe la patru și jumătate și dormi dus o oră și jumătate. Când își reveni, pe jumătate amețit de somn, tot corpul îl durea din cauza poziției inconfortabile – iar ea se uita la el. Încercă să se concentreze, convins că încă dormea. Capul ei era transpirat și se afundase în pernă; părul era întins peste umeri și piept, curgând ca o mare aurie în jurul feței palide. Rămase încremenit, ca și cum dacă s-ar fi mișcat brusc ar fi făcut-o să fugă. După

câteva secunde lungi, șopti încetișor singurul lucru pe care îl putea spune:

– Îmi pare rău.

Lacrimile îl gâtuiră.

– Îmi pare rău pentru tot.

Ea se uită la el, urmărindu-l cu privirea când Eric se ridică, își scoase masca, se aplecă și o sărută cu grijă – pe frunte, pe pleoape, la baza nasului. Totul era atât de familiar, de neprimejdios. Înainte de a-i săruta buzele, învăluit în răsuflarea ei ușoară, îi șopti:

– Bine ai venit înapoi, iubita mea.

Ierusalim, Israel

În toamnă, producătorul de biciclete Bianchi ieșea pe piață cu un cadru complet nou. Citise despre asta în revista *Bicycling* – un cadru mai ușor, dar și mai rigid decât cel pe care îl avea acum. Scrisese celor din firmă, încercând să comande unul nou, dar firma încă nu se hotărâse asupra prețului și datei de livrare. Nu îl interesa prețul. Cheltuise deja patru sute de mii de shekeli pentru această pasiune. Dar, până la urmă, era singura extravaganță pe care și-o permitea; în oricare altă privință, era un ascet.

Pe măsură ce pedala, inhala mirosuri unul după altul. Umiditatea din aer le intensifica nuanțele, iar el trecea prin băltoacele care se formaseră în gropile din asfalt. La ora asta a dimineții nu era trafic, așa că putea folosi toată șoseaua, luând curbele brusc și păstrând ritmul. Mușchii coapselor lucrau din greu, iar el stătea mai mult ridicat decât jos pe șa. Prima jumătate a drumului era în urcuș, uneori foarte abrupt. Făcu la început exerciții cardio intense, forțându-și corpul până la limită. Apoi drumul începu să coboare, iar concentrarea și tehnica deveniră cruciale.

Sinon se gândea la tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Mossadul se infiltrase în grup și adusese cu el un grup operativ.

Acum toți erau morți – Ahmad Waizy, Samir Mustaf, Mohammad Murid, dar și palestinienii pe care îi împrumutase de la Hamas, amândoi cu antrenamente speciale făcute în Iran. Ben Shavit era lăudat ca un erou național. Era un eșec istoric pentru Hezbollah. Dacă ar mai fi avut măcar o zi, Ben ar fi semnat acordul. Dar nu avea sens să se mai gândească la asta. Allah avusese alte planuri. Trecu pe lângă un om care alerga, gâfâind și luptându-se să urce pe Muntele Măslinilor.

Se gândi la propria lui situație. Nimeni nu îl demascase încă. Adevăratul lui rol era de neconceput pentru ei. Nu îi venea să creadă. Imaginează-ți – dacă lumea ar fi știut că Mossadul cel sărbătorit scăpase din vedere un dușman care fusese sub nasul lor tot timpul. Care era cel mai bun mod de a se folosi de poziția lui valoroasă? Încă mai putea provoca mari daune dușmanului. Evident, era periculos să fie prea încrezător; mai devreme sau mai târziu, aveau să îl descopere. Putea pleca din țară mâine. Cu tot ceea ce făcuse, își asigurase deja un loc în Paradis. Dar era soldat; trebuia să se folosească de această ocazie unică.

Se uită la ceas. Se părea că avea să termine prima etapă într-un timp record. Se forță mai tare. Probabil că lucru cel mai bun pe care-l avea de făcut era să-i taie gâtul lui Ben – în propria lui casă, chiar sub ochii familiei lui. Ce titluri de primă pagină ar urma! Ce răzbunare măreață pentru acel fiasco din Gaza! Ajunse în vârful dealului și nu se obosi să se oprească, nu acum când făcea un timp atât de bun. Drumul începea să coboare, devenind din ce în ce mai abrupt. Se aplecă pe ghidon, astfel încât să coboare cu viteza unui proiectil. Se gândi la Rachel Papo. Supraviețuise. Acesta fusese un noroc neașteptat. Acum avea să fie mai atentă și aveau să mărească paza din jurul ei. Dar mai avea un atu: adresa la care locuia sora ei retardată. Ar fi ușor să meargă acolo și să o prindă. Ideea îl încântă. Va filma tot ce îi va face și-i va trimite filmarea lui Rachel.

Se aplecă mai tare deasupra cadrului. Vântul îi șuiera pe la urechi și-l făcea să lăcrimeze și, din pricina vitezei, lacrimile se prelingeau pe obraji înapoi și în lateral. Când mergea aplecat la viteze

mari, devenea una cu bicicleta, iar mintea i se elibera de toate gândurile. Reuși să păstreze viteza aproape șapte kilometri; în cele din urmă, intră pe strada care îl ducea acasă. Drumul era pustiu, iar el schimbă vitezele și pedală cu ultimul dram de energie, apelând la tot ce știa pentru a se asigura că stabilește un nou record personal. După doi kilometri, coborî de pe bicicletă în spatele uriașei sale case și se uită la ceas, plin de nerăbdare. Era incredibil: cu patru minute mai puțin decât recordul anterior. Era slăbit, dar fericit. Acesta era un semn – un semn că era mai puternic ca niciodată, că îl avea pe Allah de partea lui și că totul era posibil.

Sprijini bicicleta de perete, își scoase casca, își întinse încheieturile dureroase și merse către partea din față a casei. Era însetat și epuizat. Niciuna dintre ferestre nu părea deschisă; familia lui încă dormea. Dacă avea noroc, putea să se bage înapoi în pat lângă soția lui și să doarmă încă jumătate de oră până la micul dejun. Chiar atunci, în timp ce dădea colțul casei, văzu o fată pe capota mașinii. Clipi pentru a vedea mai bine în lumina strălucitoare a soarelui. Era una dintre prietenele fiicei lui? Stătea acolo așteptând să plece împreună la școală? Dar de ce să fie aici atât de devreme? Și așezată pe mașina lui? Purta un trening și pantofi sport negri. Se enervă și grăbi pasul. Când ajunse la câțiva metri de mașină și fata întoarse capul, își dădu seama ce greșeală făcuse. Se opri și lăsă casca să îi cadă din mână, prea obosit ca să îi vină vreun gând rațional. Știa că nu putea face nimic – nu în situația asta, nu cu persoana aceasta. Rachel Papo îi zâmbi.

– Bună dimineața, domnule Katz, spuse ea.

EPILOG

Cabana lor fără zorzoane era înghesuită între casele elegante, enorme, în stilul New England și palatele de sticlă proiectate de arhitecți. Căsuța lor, zugrăvită în roșu stacojiu, nu era pregătită de iarnă și nici modernizată. Dependințele și pompele de apă erau rare în Dalarö. Poate trebuia să bage ceva bani să facă îmbunătățiri; poate nu. Le plăcea totul așa cum era. Aici se certaseră, râseseră, plânseseră și făcuseră dragoste veri la rând. Până și barca lor era neobișnuită pentru insula asta. În timp ce toată lumea avea iahturi mari, jet-skiuri și bărci pneumatice cu carcasă rigidă, ei aveau o barcă veche cu vâsle, cu motor Husqvarna verde-gri în doi timpi. Eric nu își mai amintea când pornise ultima dată; acum, barca plutea încet lângă baliză. Vinul pe care îl băuse îi încălzea trupul. O briză ușoară bătea de pe Jungfrufjärden[1]. Plouase și aerul era proaspăt și umed. Scândurile de sub spatele lui gol erau alunecoase din cauza algelor. Nu își putea da seama dacă era dimineața devreme sau noaptea târziu. Nu conta.

Ea își împleti degetele cu ale lui și șopti abia perceptibil:

– Vreau să avem un copil.

El îi sărută părul ud și o îmbrățișă strâns. În acest moment, în acea clipită, fericirea lui era mai mare decât simțise vreodată. Era

[1] Fiord în golful Stockholmului (n.red.)

un sentiment de pace, siguranță și de viitor minunat. Ea își sprijini fața de pieptul lui.

– Numele ei va fi Mona.

Eric râse.

– Și dacă va fi băiat?

Ea se întoarse spre golf, ezitând să răspundă, ca și cum asculta ceva în interiorul ei.

– Băiat?

Orizontul era învăluit de ceață și încă mai ploua peste Rögrund. Ea îi dădu drumul și se întoarse pe spate.

– Nu va fi băiat.

Doctorul Thomas Wethje clipi iritat de luminile puternice din tavan. Avea o migrenă cumplită și se simțea obosit. În fața lui se aflau toate documentele, transcrierile, notele și istoricul cazurilor Mats Hagström și Hanna Söderqvist. Muncea de dimineață devreme și ar fi trebuit să plece demult acasă. Dar nu putea să se desprindă de aceste cazuri stranii care îl ținuseră ocupat practic în întregime, în ultima vreme. De douăzeci de ani de când era doctor, nu văzuse niciodată ceva asemănător. Desigur, corpul uman era și rămânea un miracol și, așa cum oamenii încă mai descopereau noi specii de animale și plante, era un număr infinit de lucruri despre corpul omenesc care trebuiau încă descoperite. Existau anumite tipare genetice, o logică a biologiei care influența și guverna sistemele, cam în același fel – legi de bază ale medicinei care ajutau la decifrarea noii ordini a evenimentelor. Dar cazurile lui Mats Hagström și al Hannei Söderqvist erau total diferite. De fiecare dată când credea că a găsit logica bolii lor, condițiile se schimbau. De câte ori era pregătit să dea un diagnostic, chiar și cu multă nesiguranță, apăreau noi simptome care îi făceau teoriile praf.

Se consultase cu un număr de experți din Suedia și din străinătate, primind sute de articole, sugestii și recomandări drept răspuns. Dar nimic nu îl ajutase să ajungă la o concluzie satisfăcătoare. După un număr mare de teste și analize, știa că avea de-a face cu

un virus asemănător cu coronavirusul care producea SARS – pneumonia acută, contagioasă care provocase epidemii în Asia, Canada și în Orientul Mijlociu. Avea formă sferică, cu diametru de nouăzeci de nanometri. Ca și SARS, avea țepi care țâșneau prin membrana de protecție și îl făcea să arate ca o coroană la microscopul electronic. Laboratorul din Huddinge reușise să descrie o capsulă interioară care conținea proteine foarte complexe ale virusului. Mai mult, ca și în cazul virusului HIV, acesta avea capacitatea de a păcăli sistemul imunitar al organismului. Noul virus fusese numit NVTC, adică „Noul virus de tip corona."

După toate încercările lor, folosind metode de tratament convenționale și neconvenționale, Centric Novatrone reușise, în cele din urmă, să învingă virusul NVTC în Hanna Söderqvist. Funcționase incredibil de repede și fără efecte secundare vizibile. Ceea ce complica și mai mult lucrurile era faptul că testele efectuate la câteva ore după ce Hanna părăsise spitalul nu arătaseră nicio reacție între NVTC și Centric Novatrone. Medicamentul avusese efect numai în corpul ei și nu putuseră recrea aceleași rezultate în laborator. Toate datele se băteau cap în cap. Putuseră identifica anumite asemănări într-o analiză comparativă pentru Mats Hagström și Hanna Söderqvist și nu încăpea nicio îndoială că fuseseră amândoi atacați de NVTC, dar, în același timp, virusul părea să aibă o natură unică în fiecare gazdă.

Ceea ce îl îngrijora pe Thomas era faptul că descoperiseră, mai mult din întâmplare, că era posibil să mai fie două cazuri de îmbolnăvire. Una era o femeie care fusese internată în Spitalul Huddinge cu două zile înainte și care avea simptome asemănătoare; după cum s-a aflat, lucrase la banca Hannei. Celălalt era un șofer de ambulanță care avea simptome similare cu NVTC. El îl adusese pe Mats Hagström la spital. Încercaseră să îl trateze cu Centric Novatrone la Spitalul Söder, dar până acum nu avea niciun efect.

Poate nu era NVTC. Testele nu aveau să fie gata decât a doua zi după-amiază. Și tot nu știau cum se transmisese virusul. Așadar, ce trebuia să scrie în raport? Cum putea rezuma totul? Până în

prezent, fuseseră de fapt doar două cazuri definite și stabilite ca fiind infecție virală. Celelalte două cazuri, s-ar putea dovedi, pot fi cu totul altceva. Dacă așa era, NVTC era doar o anomalie biologică – ceva ce nu avea să se mai repete. Thomas își dorea cu fervoare să se întâmple așa. Altfel, însemna că așteptaseră prea mult pentru a o muta pe Hanna Söderqvist într-o secție de izolare. Nu reușise să obțină permisiunea de a o muta decât după moartea lui Mats Hagström. Deja, la acea vreme, un număr mare de doctori și de asistente intraseră în contact cu ea.

Luă o gură de apă. Pia, asistenta, deschise ușa de la birou și se așeză pe scaun lângă el.

– Cum merge?

– Nu prea bine. Nu știu ce să scriu.

Ea zâmbi timid.

– Poate e mai bine să așteptați până mâine, când veți fi mai odihnit.

Se lăsă pe spătar și își scoase ochelarii.

– Dar tu? Cât mai ai de gând să rămâi?

Ea clătină din cap.

– Mă gândisem să rămân până la tura de dimineață de la șase, dar chiar nu cred că voi reuși. Nu am dormit prea bine.

Thomas își adună documentele și le puse într-un dosar verde.

– Ai băut prea multă cafea?

– Nu, nu e asta. Eu...

Apoi tăcu.

– Ce e?

– Am avut coșmaruri. Coșmaruri îngrozitoare care mă trezesc din somn.

Thomas deschise dulapul cu dosare și puse dosarul verde înăuntru.

– Ce fel de coșmaruri?

– Nu îmi amintesc tot, dar erau înfricoșătoare. Erau despre apocalipsă, despre sfârșitul lumii. Era un ceas cu alarmă. Nu știu de ce

am reținut asta. Era un ceas cu alarmă, vechi și ruginit, și o fetiță – o fetiță murdară, cu pielea închisă la culoare și păr cârlionțat.

Thomas o privi în ochi. Ea râse. Era un râs nervos, de parcă s-ar fi rușinat că i-a povestit visul. Apoi își drese glasul.

– Ei bine, ce părere are doctorul despre asta?

Thomas nu răspunse. Nu știa ce să spună. În ultimele nopți, o întâlnise și el pe fetița cu păr cârlionțat.

Dincolo de ferestrele spitalului Karolinska, soarele de dimineață transforma ploaia de peste noapte în aburi. Picurii de apă se întorceau de unde veniseră. Mașinile de gunoi duduiau dincolo de ușile închise și se simțea în spital un miros slab de pâine coaptă, probabil de la Brutăria Kungsholmens. Briza sufla peste remorca unui camion neacoperit venit de la Norrtull, ridicând praful alb de construcții care se așternea într-un strat subțire pe parbrizele mașinilor parcate la Haga Forum. Solnavägen se umplea de oameni care se grăbeau la serviciu, la grădinițe și la școli. Orașul Stockholm se trezea la viață într-o nouă și caldă zi de vară târzie.

Nimic nu se răspândește ca un virus de calculator.

„Floarea este cenușie acum, iar petalele-s uscate,
dar mâine, în rouă, va-nflori din nou."
Abraham Sutzkever